

БРАЙЪН Хейг

КУКЛОВОДЪТ

БРАЙЪН ХЕЙГ Е
ДЖОН ГРИШАМ
ВЪВ ВОЕННА
УНИФОРМА.

Ню Йорк Таймс

О Б С И Д У А Н

Брайън Хейг
Кукловодът

На Лиса, Брайън, Патрик, Дони и Ани

1

Двама едри намръщени военни полицаи вкараха в стаята затворника, блъснаха го на един стол и веднага започнаха да закопчават белезниците му за масата. Тя беше здраво закрепена за пода, който беше здраво закрепен за сградата на затвора и тъй нататък.

– Момчета, излишно е – помолих настойчиво, но любезно.

Те хладно пропуснаха думите ми покрай ушите си.

– Вижте, това е абсурдно – казах с малко повече възмущение. – Смятате ли, че е възможно да се измъкне оттук, какво остава да направи и две крачки извън затвора, без да го разпознаят на мига?

Говорех колкото да се намирам на работа – по-скоро за да впечатля затворника, а не пазачите. Адвокат съм все пак. Подобни прийоми не са ми чужди.

Сержантът пхна ключа от белезниците в джоба си и се обърна към мен.

– Не давайте на затворника нищо. Никакви химикалки, моливи, остри предмети. Почукайте на вратата, когато свършите.

Изглежда ме по-продължително от необходимото – жест, който трябваше да ми покаже, че не одобрява нито мен, нито работата ми в конкретния случай. Бях склонен да се съглася с него, поне по отношение на второто.

И аз го изгледах студено.

– Разбрано, сержант.

Военните полицаи излязоха от стаята, а аз се обърнах да огледам затворника. Бяха изминали повече от десет години, но промени почти не се забелязваха – косата му ми се видя малко по-прошарена, но все още беше удивително хубав мъж, с онези изсечени черти, тъмна коса и дълбоки очи, които някои жени намират за привлекателни. Атлетичното му тяло беше поомекнало, но широките плещи и тънкият кръст бяха почти непокътнати. Открай време висеше по фитнес залите.

В психическо отношение обаче беше развалина. Раменете му бяха прегърбени, брадичката му беше отпусната на гърдите, а ръцете му висяха отстрани. Нищо чудно, че му бяха взели връзките на обувките и колана.

Наведох се и го стиснах за рамото.

– Бил, погледни ме.

Никаква реакция.

– По дяволите, Били – казах по-остро. – Аз съм Шон Дръмънд. Стегни се и ме погледни.

Дори не помръдна. Явно грубото отношение не успяваше да пробие стената на депресията – може би трябваше да опитам с по-сърдечен и дружелюбен тон.

– Били, чуй ме – казах, – Мери ми се обади в деня след арестуването ти и ме помоли веднага да дойда тук. Каза, че си искал аз да те представлявам.

„Тук“ беше военният затвор, забутан в покрайнините на Форт Ле-внуърт в щата Канзас.

„Мери“ беше негова съпруга от тринайсет години, а човекът пред мен беше бригаден генерал Уилям Т. Морисън, съвсем доскоро заемал поста военен аташе в московското ни посолство.

„Денят след арестуването“ му беше преди две дълги неприятни де-ноношия, а въпросното арестуване продължаваше да се излъчва по Си Ен Ен – армейски генерал с изумено и разгневено изражение, обграден от агенти на ФБР с бронезилетки, които го изблъскваха през задния вход на московското посолство. Оттогава вестниците бяха успели да публикуват безброй статии, описващи го като противен негодник. Ако информацията им беше вярна, седях срещу най-чудовищния предател от времето на... ами срещу най-чудовищния предател изобщо.

– Как е тя? – измърмори той.

– Вчера пристигна от Москва. При баща си е.

В отговор получих вяло кимване, така че продължих:

– Децата са добре. Баща ѝ има някаква връзка в академията „Сидуъл Френдс“, частно училище за деца от видни семейства. Надяват се да ги запишат.

Мисълта за съпругата и децата му би трябвало да помогне, нали така? Беше заключен в изолираното крило със специална охрана и не му се разрешаваше никакъв контакт с външния свят: никакви обаждания по телефона, писма, бележки. Според властите това трябваше да му попречи да предаде допълнителна информация или да получи тайни сигнали от руските си контакти. Разбира се, освен това скрито се надяваха глътът за общуване да му развърже езика, когато дойде време за разпит.

Кръстосах крака и опитах отново:

– Бил, нека да разсъждаваме логично. Това са страшно тежки обвинения. Вярно е, че печеля повечето си дела, но има много адвокати, които са по-добри от мен. Ще ти посоча някои, ако предпочиташ.

Вместо отговор той размърда крака. Какво си мислеше изобщо?

На първо място, трябваше да се чуди защо не го баламосвам като за световно. Повечето колеги в моето положение щяха да ръкомахат, да се перчат и да го умоляват да им повери защитата си.

Той беше кристалната мечта на всеки адвокат. Според вас колко генерали влизат в съда по обвинение в държавна измяна? Всъщност бях проверил, преди да взема самолета – Бенедикт Арнолд беше последният, а не забравяйте, че той успя да избяга в Англия, преди да го осъдят, така че никой не намаза от неговото дело.

– От друга страна – продължих, като видях, че няма да отговори, – ако избереш мен, не е без значение, че познавам и теб, и жена ти. Ще взема присърце нещата. Ще вложа цялата си душа в твоята защита.

Замълчах, за да усетя ефекта от думите си. Нищо не усетих.

– Виж, има ли някой друг, когото искаш? Само кажи. Няма да се обидя. Ни най-малко, дори ще те свържа с него.

И наистина щях да го направя. Най-чистосърдечно. Не бях там, защото той ме беше извикал, а защото Мери ме помоли. И ако държите да знаете цялата грозна истина, чувствах се малко неловко, защото навремето двамата с нея бяхме – как да се изразя по-деликатно? – близки. Искате ли да се обзаложим, че именно някой адвокат за пръв път е използвал точно тази дума точно в този смисъл?

„Близки“? В смисъл, че са членували в един и същ шахклуб? Или са имали бурна любовна връзка, продължила три невероятни години?

Всъщност, да, в отговор на последния въпрос.

Устните му помръднаха и аз попитах:

– Извинявай, би ли повторил?

– Казах, че искам теб.

– Сигурен ли си, Били?

Той рязко вдигна глава.

– По дяволите, ако още веднъж ме наречеш Били, ще те фрасна. Все още съм генерал, а ти все още си тъп нещастен майор, нали така?

Хм, ето ти го стария Уилям Морисън, когото познавах и когото никога не съм понасял. Аз бях старото гадже на жена му, а, повярвайте ми, това не може да бъде основа на здраво мъжко приятелство. Всъщност и бездруго нямаше как да станем приятели, защото той наистина беше генерал, а аз майор. В армията, така да се каже, това си е сериозна пречка за социални контакти. Освен всичко останало Уилям Т. Морисън беше консервативен, болезнено амбициозен разглезен копелдак и изобщо не заслужаваше жена като Мери.

Тя можеше да избере някой далеч по-достоеен. Мен например.

Отворих куфарчето си и извадих няколко листа.

– Добре тогава, подпиши тези формуляри. Първият е молба до председателя на Военния съд да ме посочи като твой защитник. Вторият ми позволява да се ровя в архивите ти и да разследвам биографията ти.

Подадох му химикалка.

– Но първо трябва да ми обещаеш, че няма да използваш това, за да се наръгаш или да направиш някаква друга свинщина.

Той рязко издърпа химикалката от ръката ми, надраска името си на двата формуляра и ме замери с нея.

– Мерси – измърморих.

– Да ти го начукам, Дръмънд – измърмори той в отговор. – Честно, да ти го начукам.

Как се спогаждахме само, а?

– Направил ли си вече някакви признания? – попитах го.

– Не, разбира се, че не. На кръгъл идиот ли ти приличам?

Значи въпросният човек е облечен в грозен оранжев гащеризон и е прикован за масата в строго охраняван затвор. Според вас има ли право да зададе такъв въпрос?

– Добре тогава, продължавай в същия дух – казах. – Не говори в мое отсъствие. Не увъртай, не се обяснявай, не отричай, не използвай недомлъвки. Виновен или не, единственото ни оръжие е информацията в главата ти, така че тя не бива да излиза оттам. Ясно?

– Дръмънд, нали не си забравил, че това е моят ресор? Смяташ ли, че имам нужда някакъв тъпанар да ме учи кое как става? Ще направя разnogлед всеки чекиджия, когото ми докарат.

Няма що, възвръщаше си хапливата арогантност, която си спомнях чудесно. Това добре ли беше, или не?

Ако се изключат личните доводи, по-скоро беше добре. Със сигурност щеше да е полезно част от бойния му дух да успее да си пробие път обратно към мозъчната му кора. Само преди минути срещу мен седеше една човешка отрепка, склонна към самоубийство, и ако в нея не се влеще живец, загиваше си като едното нищо.

Както и да е, бях изпълнил дълга си. Беше предупреден, така че идваше време за последния ми ход.

– Армията има срок от трийсет дни, за да оформи обвиненията срещу теб и да ни изправи пред съда. Делото ти ще се гледа след около месец. Ако те признаят за виновен, малко след това ще обявят и присъдата. Има ли нужда да ти казвам какво е максималното наказание за

държавна измяна?

Това е един гаден въпрос, който адвокати като мен много обичат да задават в случаите, когато клиентите им са задници. Той се намръщи и поклати глава, така че продължих:

– Ето какво ще направим. Ще наема помощник, който говори руски, и ще поддържаме с Канзас сателитна връзка. После ще започна разследването. Нали знаеш как става?

– Естествено.

– Защото делата за шпионаж са... как да ти кажа, малко по-различни. Ще бъде истинска война.

Той кимна разбиращо, въпреки че в действителност не разбираше нищичко. Скоро щеше да открие, че съдбата му зависи от секретни доказателства, съхранявани от най-трудно пробиваемите правителствени агенции, които щяха да се борят със зъби и нокти, за да не ги разкрият на никого, дори на адвоката му; и че, за разлика от почти всички други наказателни дела, в неговия случай шансовете му сериозно щяха да пострададат от правила за държавна сигурност, непоклатима бюрокрация и силното, искрено желание на правителството да го изгори на кладата.

Не му споменах нищо за това – засега. Вече беше близо до самоубийството, а аз не исках да му дам финалния тласък към вечността. Изправих се и казах:

– Най-добре да тръгвам. Ще държим връзка.

Той вдигна измъчените си очи към мен.

– Виж, Дръмънд, аз съм напълно...

– Знам. Невинен.

– Не, наистина, цялата история е...

Вдигнах ръка, за да го прекъсна.

Все още не бях официалният му адвокат и няхах право да изслушвам подробностите. По-късно щеше да получи възможност да ми наговори всички измишльотини, които му дойдат наум, а аз търпеливо щях да сея и да пресявам очевидно невероятните от почти достоверните, докато най-сетне се спрем на точния набор от лъжи, който да използваме в негова защита.

2

Пентагонът не е любимото ми място. Многобройният персонал, който работи там, се занимава с някои наистина безценни неща, като например да кара Конгреса да изпраща достатъчно пари всеки месец, за да си получавам заплатата. Но въпреки това сградата е огромна, мрачна и отчайващо безлична. Ако останеш в униформа достатъчно дълго, рано или късно ще те зачислят там. По същата логика, ако живееш достатъчно дълго, накрая ще се сбръчкаш, ще започнеш да пърдиш и да се изпускат. Аз не прекарвам много време в размисли за третата възраст. А Пентагона посещавам само когато наистина се налага.

Качих се на третия етаж до кабинета на председателя на Военния съд, генерал-майор Клапър, където секретарката му настоятелно ми обясни, че провежда изключително, изключително важна среща, която е просто невъзможно, невъзможно да бъде прекъсната. Казва се Марта и съм забелязал, че много често повтаря разни неща, когато говори с мен.

– Ами, Марта – отвърнах, – тогава най-добре да седна, седна и да почакам, почакам?

– Млъкни – каза тя. – Просто млъкни.

След кратка, но ледена пауза вратата на Клапър се отвори със замах и навън се занизаха множество киснати мъже и жени с тъмни официални костюми. По някаква необяснима причина всички шпиони изглеждат по този начин. Може би дълбоките мрачни тайни, с които работят, смръщват лицата им. Или пък просто всичките са гадняри. Кой съм аз, че да знам?

Както и да е, веднага щом се махнаха, застанах до Клапър и му подадох молбата на Морисън.

После двамата заедно влязохме в кабинета му. Вратата не се затвори по най-нежния възможен начин и аз моментално изпитах подозрение, че е изключено да последва реплика от сорта на „Да, ти наистина си най-подходящ за тази работа“.

Той изобщо не загуби време.

– Дръмънд, какво е това, по дяволите?

– Молбата на Морисън да стана негов защитник.

– Това е повече от очевидно. Онова, което не е очевидно, е защо ти?

– Най-вероятно защото смята, че съм страхотен адвокат.

– Не, честно, Дръмънд. Защо?

Заклевам се, просто няма как да не си паднете по човек с такова чувство за хумор. Не че си падам по него, но със сигурност го уважавам, а от време на време дори го харесвам. Работата му като председател на Военния съд може да се оприличи на поста на директора в най-голямата адвокатска фирма в света. Подчинените му адвокати, правни съветници и съдии са пръснати буквално по целия свят и се занимават с умопомрачителен брой заплетени дела и юридически задачи. В такава професия е просто задължително да си раздразнителен, припрян и арогантен. А може би само на мен така ми се струва.

Моята мъничка част от огромната му империя е едно малко, тясно специализирано звено, което се занимава с тъй наречените „черни престъпления“. Последните по никакъв начин не са свързани с цвета на кожата, а единствено и само с военни части и отделни военнотружещи, които работят по толкова дълбоко секретни мисии, че никой дори не знае за съществуването им. Те съставляват по-голяма част от армията, отколкото обикновено си мислят хората, и работата на моето звено е да се справя с юридическите им проблеми – толкова потайно, че с години не виждаме слънчева светлина.

Тази деликатност обяснява защо ние, включително и аз, работим под прякото командване на Томас Клапър. Ние сме много неприятни копелета и се гордеем с това. Неведнъж са ми казвали, че аз съм най-неприятният от всички. Не е честно, дявол да го вземе, но пък никой не ме е и питал.

Да се върнем на Клапър.

– Наистина нямам представа защо е поискал мен, господин генерал – казах му. – Но няма значение, всеки обвиняем има правото сам да избира кой да го защитава.

Интуицията ми – или по-вероятно неговото изражение – ми подсказва, че тази кратка лекция по право изобщо не му е подобрила настроението.

– Знаеш ли кои бяха хората, които току-що излязоха от кабинета ми? – попита ме той.

– Мога да предположа.

– Не, не можеш. Това беше междуведомствената работна група, която ще се опита да определи точния размер на пораженията, причинени от Морисън. Това бяха началниците на контраразузнаването от ЦРУ, ФБР, НСС, военното разузнаване, Държавния департамент и още няколко агенции, за които не бях чувал. И всичките до един ми надуха

главата. Бесни са, защото един офицер от армията на САЩ е предал страната си по толкова различни начини, че дори не можеш да си ги представиш всичките. Офицер от армията, по дяволите! Генерал. Предупредиха ме, че е много желателно да не допусна нито една грешка по време на това дело.

Той направи много кратка пауза.

– Сега разбираш ли защо изпитвам резерви към твоето участие?

Кимнах. Защо да го мъча да ми обяснява?

Той дълбоко си пое въздух и каза:

– Шон, ти си добър адвокат, но този случай е прекалено деликатен. Съжалявам. Не си подходящ за него.

Ами кимнах отново, какво да правя. Всъщност бях съгласен с него по този въпрос.

На лицето му се настани малко по-приятелско изражение, а бащинската му ръка легна на рамото ми.

– Сега вземи самолета обратно и обясни на Морисън защо не можеш да го защитаваш. Кажу ми да не се притеснява, ще осигурим някой от най-добрите.

После ме погледна в очите и бащинската ръка се свлече от рамото ми.

– По дяволите, имаш ли представа в какво се забъркваш?

– В нещо, намирисващо на шпионаж, нали така?

Той не обърна внимание на сарказма ми. Добър ход. Ако го насърчаваш, става още по-зле.

Обикновено не съм толкова предвидим, но Клапър ме познава достатъчно отдавна, за да оценява малките ми странности. В далечното минало, когато беше обикновен майор, дори имаше възможността да преподава на един тъпоумен новак – лейтенант от пехотата на име Дръмънд, когото обучаваше в основите на военното право. Освен това по някаква случайност е същият късоглед глупак, който по-късно убеди армията да ми позволи да завърша право, за да стана военен адвокат.

Тоест в известен смисъл именно той носеше вина за сегашната ситуация. Каквото си надrobiш, това ще сърбаш.

Клапър опита отново, като се мъчеше да запази спокойствие:

– Виж, Шон, когато ЦРУ и ФБР за пръв път дойдоха при мен с подозренията и доказателствата си за Морисън, щях да получа удар. Наблюдавали са го от месеци. Всичко са проверили.

– Ами хубаво. Значи ми остава да се боря за най-малкото зло. И най-загубеният адвокат идиот може да се справи с това. За какво се

притесняваш?

Ако се съдеше по изражението му, притесняваше се за какво ли не.

– Поне се опитай да видиш нещата от моята гледна точка – каза той. – В момента работим заедно с Русия срещу тероризма, да не споменавам продължаващите преговори за петрола, съкращаването на ядрените оръжия и още стотина деликатни въпроса. Правителството просто не желае гафове с Русия при това дело. Нали ме разбираш?

– Да, господин генерал, разбирам, но той поиска мен, а всеки човек има правото да избира защитника си – за трети път му напомних не особено деликатно.

Както се казва: „Никой не е над закона.“ Е, това важи дори за генералитета, един вид единайсета Божя заповед. Бях упорствал дотолкова, доколкото беше здравословно за кариерата ми, и не ми оставаше нищо друго, освен да очаквам присъдата.

– Добре де, мамка му – каза той накрая. – Твой е.

– Чудесно, сър. Благодаря, ви – отвърнах, усърдно имитирайки военен възторг – безсмислено усилие, като се има предвид мястото и публиката. – И... хм, имам още една молба.

– Каква?

– Трябва ми помощник.

– Добре. Подай молба и аз ще я разгледам.

– Карън Збровня – отвърнах незабавно.

– Не – каза той също толкова бързо.

– Защо не?

– Защото вече е зачислена към друго дело.

– Ами отзовете я. Нали сам казахте, че това е най-важното дело в момента.

– Не мога.

– Разбира се, че можете, сър. Подпишете каквото трябва и бум, готово. Съвсем официално ви моля. Трябва ми Збровня.

Той сви устни.

– Разбираш ли... тя вече е зачислена към обвинението.

Изглеждахме се. Карън Збровня беше абсолютен убиец сред военните адвокати: интелигентна, самоуверена, често безмилостна – и, да, страхотно парче, ако сте от бройкаджиите, които забелязват такива неща. И, още по-важно в моя случай, потомка на руски емигранти, които я бяха научили да говори като казачка.

И все пак това, че я губех, не беше най-големият ми проблем.

– Вече сте сформирали състава на обвинението? – попитах.

– В делата за шпионаж обвинението почти винаги се съставя първо. Збровня и началникът ѝ одобряват всичко от месеци насам. Все пак трябва да са наясно с доказателствата, нали?

Ами да. Точно така. Дали си заслужаваше да отбележа, че аз също имах нужда от доказателствата? Или че обвинението получаваеше твърде сериозна преднина, след като работеше по това дело от месеци?

– Казахте „началникът ѝ“ – осъзнах внезапно. – Кой е начело на обвинението?

– Майор Голдън.

Хрумна ми, че сигурно е очаквал този момент с нетърпение.

Всяка година Военният съд присъжда неофициална награда, глупава пародия на наградите на школата „Топ Гън“ във ВВС, която наричаме „Награда за най-добър палач“. През последните две години тя стои на етажерката в кабинета на Еди Голдън, при това на толкова безобразно видно място, че дори само този факт е достатъчен да покаже що за човек е мистър Голдън. Аз също имах роля в спечелването на тази награда. Бях се срещал с него в съда точно три пъти, като в първите два се наложи да ме изнесат от залата на носилка. На третия почти спечелих надмощие, преди съдията да обяви делото за несъстоятелно, което от техническа гледна точка е равен резултат. При мисълта, че Еди може да ми погоди мръсен номер, ми призля.

– Ще ти изпратя името на помощника, когато го измисля – измънках.

Клапър кимна, докато се оттеглях с чувството, че се забърквам в дело, което не искам, представлявам клиент, когото не мога да понасям, и ще се боря с прокурор, от когото се страхувам до смърт. Иначе казано, бях се насадил на пачи яйца.

Подкарах колата си в отвратително настроение и профучах по Джордж Вашингтон Паркуей към жилищната зона „Маклийн“, описвана в брошурите на агенциите за недвижими имоти като „луксозно зелено предградие“ от другата страна на реката срещу славната столица на американската нация. Тези две прилагателни – „луксозно“ и „зелено“ – на практика означават, че без десет милиона долара в банковата си сметка няма да се уредите в „Маклийн“.

Прелетях покрай входа на централата на ЦРУ, завих надясно по Олд Мил Роуд, минах с неприлична скорост покрай училището и още две от луксозните зелени улици, преди да спра пред нещо, което брошурите на агенциите за недвижими имоти биха описали като „елегантен престижен дом с европейски чар“. В превод: още десет милиона отгоре.

Покрай улицата се нижеха изискани стари палати, които определено се различаваха от новите палати в другите квартали и намекваха, че живеещите в тях плащат данъците върху недвижимите си имоти със стари пари. Предполага се, че старите пари са по-добри от новите, но когато нямате никакви, какъвто е например моят случай, разликата е малко неясна.

Спрях на голямата извита алея за автомобили и паркирах шевролета си, модел 1996-а година, до едно чисто ново „Порше 911 GT2“ за 180 000 долара – великолепно лъскаво черно бижу, първокласна играчка за пораснали момчета. Възхищавах му се в продължение на един дълъг завистлив миг, после вратата на собствения ми автомобил някак си се изплъзна от ръката ми и – хоп! – на поршето магически се появиха голяма драскотина и грозна вдлъбнатина.

Отидох до вратата и позвъних. Човекът, който ми отвори, беше любопитно усмихнат, но щом ме фокусира, изражението му се промени неприятно.

– Дръмънд?

– От плът и кръв, Хоумър, и аз също много се радвам да те видя – отвърнах с широка фалшива усмивка.

Той не се усмихна в отговор. Хоумър Стийл, бащата на Мери, беше толкова кисел по рождение, че млякото се пресичаше на няколко километра около него. Веднъж на един коктейл ми се стори, че се смее, но когато се приближих да проуча ситуацията, се оказа, че се е задавил с парче омар. Бях на страната на омара, ако се интересувате.

– Ти пък сега какво искаш? – попита той не особено учтиво.

– Да видя Мери. Имаме уговорка.

Вратата се затръшна в лицето ми и аз търпеливо почаках в продължение на три минути по часовник, като подслушвах яростния спор отвътре. Голям купон си беше, няма що.

Най-сетне вратата се отвори отново и на прага застана Мери Стийл Морисън в пълния си зашеметителен блясък. Нека да обясня за Мери.

Спомняте ли си Грейс Кели? Кожата с цвят на слонова кост, изгарящите сини очи, копринената светлоруса коса? Спомняте ли си как, щом тя влезеше някъде, всички мъже зяпваха в захлас? Е, това е Мери – без ни най-малко преувеличение. Веднъж от една холивудска агенция за дубльори видяха снимката ѝ в някакво клюкарско списание и се опитаха да я наемат.

На втория месец от втората ми година в Джорджтаун тя застана пред мен в двора на университета и най-безсрамно ме покани на среща.

Събра се тъпла. Хората искаха да видят какво ще стане. Постъпих като истински джентълмен – съгласих се, а после тя започна да ми се обажда непрекъснато и да ми досажда с чувствата си, така че се наложи цели три години да излизам с нея от съжаление.

Поне аз така си го спомням.

Няма да повярвате, но тя си го спомня по друг начин.

Баща ѝ не бил особено въодушевен от избора ѝ на професия, но с професията ѝ ще се занимаем по-късно. Тя се връщала в къщи за уикендите и всеки път намирала някой нов кретен с пуловер на „Ралф Лорън“, небрежно подпрян на камината с чаша шери в ръка, който я оглеждал като някаква стара кушетка, приготвена за продан от баща ѝ.

От тези дребни подробности Мери постепенно си направила извода, че баща ѝ се опитва да я омъжи за нечия банкова сметка, и тази мисъл я подтикнала към откачена бунтарска реакция. В деня, в който найсетне събрах достатъчно смелост, за да я покая на кино, тя видяла в мое лице идеалния кандидат за своя перфектен план. Накратко казано, щяла да ме примами в къщата си, за да ме запознае с татко Скрудж, и тъй като аз бях твърде далеч от неговата представа за зет, Мери щяла да ме използва, за да сключи сделка – разглезените богати мамини синчета и аз да изчезнем едновременно от живота ѝ.

Нейната версия на историята има предимството, че е невероятно близо до действителните факти. Още щом ме зърна, Хоумър избута симпатичния ѝ задник в кабинета си, откъдето из цялата къща се разнесеоха крясъци и удари по масата. И ако си мислите, че от това няма да се почувствате чак толкова зле, просто пробвайте.

Както и да е, сега стоях на прага ѝ, а тя ме прегърна и ме целуна по бузата. Аз също я прегърнах, после и двамата отстъпихме крачка назад и се огледахме, както правят бившите любовници. Тя се усмихна и каза:

– Шон Дръмънд, адски се радвам да те видя. Как си?

– Тъъ, ами прекрасно, значи здрасти, срещаме се по тъп повод, но иначе, как си ти, чудесно изглеждаш.

Готин съм, а?

Усмивката ѝ – бях забравил опасното ѝ въздействие. Повечето красиви жени се задоволяват с едно мизерно помръдване на няколко схванати лицеви мускула, сякаш по-скоро ти правят услуга, отколкото да изразяват чувствата си. Усмивката на Мери те поглъща целия.

Освен това наистина изглеждаше чудесно. Беше малко отслабнала в лицето и се беше сдобила с няколко миниатюрни бръчки, но това само подсилваше красотата ѝ – поръсваше роса върху розовия цвят, както би

се изразил някой поет.

Тя здраво обви и двете си ръце около лакътя ми и започна да ме дърпа навътре, като се кикотеше.

– Хайде, влизай. Заклевам се, че няма да ти се случи нищо лошо. Баща ми обеща да ни остави на мира.

– Ох, не знам – казах и надникнах вътре. – Не му вярвам аз на дъртия.

Тя отново се разсмя.

– Той си има мишена за стрелички на втория етаж, на която е залепил снимката ти. Сигурно вече е там и се упражнява.

Това беше шега, нали? Оставих се да ме отведе в дъното на голямата къща, където имаше просторна слънчева гостна, отделена от дневната с размерите на футболен стадион. Къщата беше пълна с древни наглед персийски килими, напукани стари картини, кожени мебели с медни кабари и всички останали нагледни пособия, с помощта на които показваш на гостите си, че не могат да си позволят твоя начин на живот.

Тя седна на един диван с флорални мотиви, а аз седнах срещу нея. Почти мигновено потънах в спомените си. Дванайсет години са много време и в главата ми се щураха милиони въпроси, но най-често се показваше този: „Чудя се, защо се омъжи за онова долно копеле, когато можеше да имаш мен?“

При дадените обстоятелства сигурно беше по-добре да го избягвам. Най-сетне обях:

– Тази сутрин го видях.

– Как е?

– Не е добре. Пазят го да не се самоубие.

Тя поклати глава.

– Горкият Бил. Измислиха някаква причина да го извикат в офиса, а щом отиде, го извлякоха от посолството с белезници. Нарочно го унижиха. Негодниците дори поканиха Си Ен Ен да снима.

Опитах се да си придам съчувствен вид, но трябва да си призная, че доста се изкефих да гледам ареста по телевизията. Разбира се, това беше, преди да ме наеме за свой адвокат, а сега се срамувах от себе си. Точно така. Както и да е.

– Ами той подписа молбата и моят началник току-що я одобри.

Тя се опита да се усмихне топло.

– Благодаря ти. Наистина. Знам, че е неудобно. Просто...

А после усмивката ѝ внезапно поддаде и тя започна да хапе устни.

Докоснах я по крака.

– Няма значение.

Тя сложи ръка върху моята.

– Не трябваше да те молим. Ама че тъпа ситуация.

– Не се притеснявай – засмях се.

– Шон, нямам право да те поставям в това положение. Отчаяна съм. Имам две малки деца и съпруг, обвинен в държавна измяна. Бил настоя да си ти, но...

– Виж – прекъснах я. – Ако се притесняваш за чувствата ми, по-добре недей. Аз съм адвокат, ние нямаме чувства.

– Лъжеш.

– Ни най-малко. Веднъж в Юридическия факултет в Джорджтаун заловиха едно момиче да плаче, защото току-що беше научила, че майка ѝ е починала. Изключиха я на мига. В аулата се проведе събрание, на което ѝ обясниха, че не става за адвокат.

Мери поклати глава и се засмя.

– Престани.

– Ние сме хората, които ликоват в киносалоните, когато „Титаник“ потъва, защото броим трупове и си представяме какви чудни дела за обезщетения могат да се спретнат.

Тя се изкикоти и каза:

– Господи, как ми липсваше.

После изведнъж се сви от неудобство, сякаш сама не можеше да повярва, че е казала такова нещо.

– Ей – възкликна тя малко изкуствено. – Искаш ли да се запознаеш с децата?

– Господи, деца ли? – простенах.

– Няма да е толкова зле, обещавам. Те са като нормалните хора, но по-малки. Само не споменавай Бил, става ли?

Кимнах, а тя излезе в коридора. Подвикна към горния етаж и малко по-късно по стълбите се разнесе силен шум от топуркащи крачета.

– Това е Джейми – каза тя, като гордо посочи момчето, – а това е Кортни.

После замълча за момент, докато измисли елегантен начин да ме представи другояче, а не като човека, който щеше да им е баща, ако не беше взела погрешно решение.

– Децата, това е майор Шон Дръмънд. Бяхме заедно в колежа и... ами бяхме най-добри приятели. Минава да види как сме.

Те доприпкаха до мен и ми стиснаха ръката – две русокози, синеоки копия на майка си. Не беше неприятно преживяване, трябва да си

призная, и аз изпитах някакво порочно удоволствие от факта, че децата на Морисън изобщо не приличат на него. Не ме питайте защо, просто така се почувствах.

Обърнах се към нея:

– Господи, гените ти са същински канибали.

Тя се изкикоти:

– Бил казва, че все едно съм се чифтосала със себе си.

А сега идваше трудното. Причината ергените да нямат деца се нарича „некомпетентност“. Винаги се опитвам да сляза на тяхното ниво, да ги ангажирам с разговор по теми, които предполагам, че ги интересуват – например камиончета и кукли Барби, – а те ме гледат като някакъв идиот.

Усмяхнах се възможно най-очарователно.

– Е, деца, според вас как се представят „Редскинс“ тази година?

Мери завъртя очи към тавана, докато Джейми, който изглеждаше на единайсет-дванайсет, помисли върху въпроса и най-сетне каза:

– Имат нужда от нов треньор.

– Мислиш ли?

– И от нов куортърбек.

– Нов куортърбек значи.

– Освен това и защитата им хич я няма. Както и нападателите.

– Ти май много не ги харесваш, а?

– Дядо ги обича, така че аз ги мразя.

Възрастта му не пасваше на сметките ми, но въпреки това се вторачих в него и се зачудих дали всъщност не е мой син.

– Според мен ти ще станеш велик човек, когато пораснеш – казах му тържествено.

Кортни, която изглеждаше на шест-седем години, през това време бързо се беше оттеглила към убежището, което предлагаша краката на майка ѝ, както правят срамежливите деца. Но пък беше момиче – при това мъничко и неопитно, – така че трябваше да се поддаде на чара ми. Усмяхнах ѝ се с възможно най-подкупващата си усмивка.

– Ами ти, Кортни? Ти не обичаш ли футбол?

Малката изглеждаше ужасно обърквана, докато майка ѝ не се протегна да ѝ разроши косата.

– Не му обръщай внимание, миличка. Винаги се държи неестествено, когато наоколо има жени.

Кортни се изкиска.

– Значи е пуяк, така ли?

– Никога не употребявай тази дума пред хората, за които става въпрос – каза Мери, като строго размахваше пръст. – Изчаквай ги да си тръгнат.

Кортни се посмя още малко за моя сметка.

– Момичетата не обичат футбол – осветли ме тя. – Но пък аз харесвам „Плейстейшън“. Особено игрите, в които стреляш по хора.

– Вижда ли се кръвта?

– На по-добрите игри, да. В някои хората просто умират.

– Аха, ясно защо те ти доскучават – признах, като кимах разбиращо.

– Повече ми харесва да има кръв.

– Мисля, че съм влюбен в теб. Случайно да си свободна в петък вечер?

Тя стисна крака на Мери още по-силно.

– Мамо, има му нещо.

– Знам, съкровище. Има му, но ти не му се подигравай, защото е много чувствителен.

Изплезих се на Кортни и тя избухна в смях.

– Достатъчно – нареди Мери. – Вие двамата се качвайте горе и стойте по-далеч от дядо си. Пак е кисел.

След като изпълниха задължението да се запознаят с приятеля на майка си, двете деца се оттеглиха на бегом и с видимо облекчение. Бях впечатлен. Не ми трябваша повече от няколко минути, за да видя, че Мери е страхотна майка. Привързаността между нея и децата беше явна и заразителна.

Пак седнахме на диваните с лице един към друг.

– Случва ли се дядо им да не е кисел? – попитах.

Тя поклати глава и завъртя очи.

– Изобщо не му обръщай внимание на тоя заядлив старец. Смята, че сме идиоти, щом те намесваме в това. Казах му, че Бил е настоял да си ти и че винаги ми е заръчвал да се обадя на теб, ако го закъса сериозно.

– Мъжът ти трябва да пие по-малко.

Тя мъдро подмина забележката ми.

– Шон, той следеше юридическата ти кариера. Наистина ти се възхищава.

– Значи сериозното закъсване води до отчаяни действия.

Тя кимна.

– Според теб как ще мине?

– Ако трябва да бъде честен, ще бъде истинско изпитание за него, за теб и за децата. При подозрение в шпионаж правителството нарочно изпуска информация. Сякаш бюрократите изпитват някакво гнусно чувство за дълг да обяснят на американския народ каква точно гадина са пипнали.

Тя затвори очи с болезнено изражение.

– Виждала съм какво става. Опитвам се да се подготвя.

В действителност няма начин да се подготвиш за подобно нещо, но аз реших да премина направо на следващата точка.

– Какво ти казват в службата?

По този въпрос: на следващия ден след дипломирането ни Мери потъна в големия тренировъчен център на ЦРУ в Куонтико, щата Вирджиния, за да започне кариерата, която Хоумър се беше опитал да осуети с безплодното си сводничество. Така и не разбрах защо Мери толкова искаше да стане Джейн Бонд, но пък беше от онези идеални кандидатки, за които в ЦРУ си мечтаят – интелигентна, възпитана, лесно приспособима, – така че агентите от личния състав вероятно й бяха обещали всякакви глупости. По-късно чувах, че се справя доста добре, но и нейната работа беше толкова секретна, колкото и моята, така че нямах представа какво прави всъщност.

Тя се облегна назад и изпусна дълга въздишка.

– Засега нищо не са ми казали. Не могат. Аз съм шеф на бюрото ни в Москва, а съпругът ми е обвинен, че работи за руснаците. Ужасно неудобно за всички замесени.

Боже мой. Опитвах се да прикрия изумлението си.

– Шеф на бюрото? Ти?

Тя кимна, докато се опитвах да смея тази новина. Няма нужда да се казва, че това отключваше цял набор от нови потенциални проблеми. В крайна сметка се спрях на въпроса:

– Но не са те уволнили или нещо подобно?

– Не още. Прехвърлиха ме на административна работа тук, в Лангли, където нямам достъп до нищо, в което има дори намек за секретност. Ще ме държат в нафталин, докато случаят се разреши, а после тихомълком ще ме освободят.

Обясни го безизразно, все едно просто така ставаха нещата и нямаше място за притеснение. Всъщност имаше доста място за притеснение. Продължих да я гледам вторачено и тя каза:

– Да, знам, ще бъде истинска бомба, когато се разчуе. Изобщо не го очаквам с нетърпение.

Помислих малко, после попитах:

– Имаше ли някаква представа, че ще се случи такава нещo?

– Аз съм му жена, Шон. Последният човек, на когото ще кажат нещo.

В това очевидно имаше логика.

– Вие двамата, въъ...

– Дали сме обменяли информация?

– Именно.

– Той имаше оторизиран достъп до материали с най-висока степен на секретност. Работеше като военен аташе, което е пост от разузнаването, а аз бях шеф на бюрото на ЦРУ. Следи, източници, разкрития, каквото и да се сетиш – не съм крила нищo.

– Мери, съветвам те да си вземеш адвокат.

– Знам. Ще се срещна с няколко през следващите дни, за да си избира.

– Разпитваха ли те вече?

– Официално, не. Трябваше да отговоря на няколко коварни въпроса на прекия си началник, заместник-директора на управлението, но все още никой не се е заел да ме разпита сериозно. Но рано или късно ще се стигне дотам.

– И още как. Не им казвай нищo. Ти си негова съпруга, така че имаш право да не свидетелстваш срещу него. Освен това трябва да стоиш колкото се може по-далеч от тази работа.

– Не съм сигурна, че ще успя да мина с този номер. Все пак сме женени. По-близо от това не мога да бъда.

– Имах предвид „далеч“ в юридически смисъл, Мери. Има най-различни възможности да те обвинят в съучастничество. Побързай да си вземеш адвокат, а ако се опитат да те разпитват преди това, учтиво отказвай да отговаряш на каквито и да е въпроси.

Тя кимна, но с развеселено изражение. Предполагам, че е малко трудно да приемаш правни съвети от бившия си любовник. Спомни си предупреждението да не се смесват работата и удоволствието, но в този случай ставаше въпрос за минало удоволствие и настоящ бизнес, така че този принцип сигурно не важеше.

– Сърдиш ли му се? – попитах.

– Честно казано, направо съм бясна. Не мога да повярвам на случилото се. Може би вината не е негова и аз се опитвам да не го обвинявам, но не мога да се въздържа. Все трябва да съм ядосана на някого.

– Това е естествено. Ще ти мине. А ако за момент предположим, че

наистина го е направил, имаш ли представа защо?

– Никаква, Шон. Всичко вървеше толкова добре. Живеехме си добре, и двамата обичахме работата си. Сигурно не знаеш, че Бил щеше да бъде произведен в чин генерал-майор?

Не знаех. Но „щеше“ наистина беше уместно употребено, защото, докато си говорехме, някой тип вероятно изгаряше точно този списък с кандидати за повишение, в който е бил включен Морисън. Армията много се сърди за такива работи.

Застанах до нея, наведох се, целунах я по бузата и казах:

– Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя скоро, става ли?

Стори ми се толкова измъчена и самотна, че всъщност не исках да си тръгвам. Няма да навлизам в подробности какво всъщност исках да направя.

– Сигурна ли си, че искаш да останеш тук? – попитах. – С него?

Посочих с пръст към тавана, за да ѝ покажа кого имам предвид.

Тя се усмихна насила.

– Това е най-доброто място за нас. Той вярва в принципа, че трябва да пази потомството си, а точно от това имаме нужда с децата.

Грешка. Тя и децата имаха нужда да се върнат дванайсет години назад, за да си изберат друг съпруг, друг баща и прочие.

Но тъй като бяхме в Америка, когато съдбата ти раздаде кофти карти, имаш нужда и от още нещо – адвокат. Точно затова бях тук.

3

Тъй като Еди имаше няколко месеца преднина, на този етап бързината беше най-важна. Спрях на първата бензиностанция и използвах телефона, за да се обадя на секретарката си. Името, чинът и прочие в нейния случай са старши сержант Имелда Пепърфийлд. Отговори на първото позвъняване, както впрочем прави и всичко останало – толкова навреме, че дори малко изпреварва събитията.

– Здравсти, Имелда, аз съм. Нали разбра за случая „Морисън“, за който тръбят всички медии?

– Чух, да.

– Наш е. Морисън ме помоли, а жена му ми е... хм, стара приятелка и, как да ти кажа, принуди ме да се съглася.

Имелда е висока около 1,50, тежи 72 килограма и е на около петдесет години – чернокожа жена с топчесто лице, набито тяло, очила със златни рамки и леко прошарена коса. Отдалеч прилича на безобидна бабка – една от онези жени, прехвърлили средната възраст, които в свободното си време плетат шалове и пуловери на племенниците си и готвят пилешка супа за болни приятели. Това всъщност е огромна грешка. По-безопасно би било да сбъркаш атомна бомба с пиратка.

Имелда е отраснала в планинските райони на Северна Каролина, където е прихванала акцента на необразованите чернокожи селяци. Въпреки че отдавна не е такава, тя продължава да използва този акцент – най-вече за да заблуждава тъпацы като мен, че има някаква действителна причина да ми отдава чест и да ме нарича „сър“. Зад този коварен камуфлаж дебнат остър като бръснач ум, две магистърски степени и деликатността на камион „Мак“. В армията е изкарала близо трийсет години, виждала е всички начини за прилагане и злоупотреба със закона и предлага опитните си съвети винаги когато ги поискате – или дори когато не ги поискате – по същия начин, по който един тежък чук би помогнал на колче за палатка да навлезе по-дълбоко в земята.

– Лоша идея – каза най-сетне тя.

– Защо?

– Щото и бъкел не разбираш от шпионаж. Щото си затънал до ушите.

Няма много хора, които могат да употребят думата „бъкел“ и да очакват да ги вземат на сериозно. Но пък и не познавам никой, който да

не взема Имелда на сериозно. Аз например я вземам много на сериозно.

– Дело като всяко друго – уверих я. – Просто е на различна сцена и с различни актьори.

– Глупости на търкалета. Заради жената ли го правиш?

– Имелда, тя ми е само стара приятелка. Не е лично, а професионално отношение... освен това не забравяй, че мъжът ѝ поиска аз да го защитавам.

Тя не обърна внимание на последното.

– Чу ли кой е прокурорът?

– Голдън. И какво от това?

– Вземаш това дело, щото си падаш по жената на обвинен в държавна измяна, и заставащ срещу Голдън по материя, от която не отбиращ. И ме питаш какво от това?

Имелда има влудяващия навик да си съставя собствено мнение, което понякога много ме дразни. Но пък и аз имам дразнещи навици, така че сме квит.

– Не си падам по Мери – отговорих. – Колкото до Еди, направо ще го издухам от съдебната зала.

После се върнах на непосредствените задачи.

– Ще потърся кого да наема за помощник, а искам ти да устроиш офис с постоянна телефонна връзка в Левънуърт.

– По-добре намери някой адски способен помощник, защото ще имаш нужда.

– Благодаря ти за доверието в способностите ми.

– Не съм казала, че имам доверие на способностите ти.

Беше си права всъщност, така че след това се обадох на един офицер в отдел „Личен състав“ на Военния съд и го помолих да ми направи списък на всички служители юристи, които владеят руски.

След няколко минути той ми се обади, за да съобщи, че компютърът е открил само две имена. Едното беше на капитан Карън Збровня, която вече беше заета. Имаше и един тип на име Янковски, който владееше полски безупречно, но руският му беше оценен по-скоро като слаб.

Това нямаше да свърши работа. Трябваше ми човек, който да може да прочете за една нощ някой роман на Толстой в оригинал, без да пропусне нито един тънък нюанс, ако руснаците изобщо имат такива. Затова се обадох на един стар приятел от университета, който практикуваше наказателно право в окръг Колумбия. Казваше се Хари Зинстър и беше най-големият клюкар на вашингтонската правна сцена; за съжаление обаче беше и крайно некадърен адвокат.

Той вдигна телефона сам, тъй като със сигурност не можеше да си позволи секретарка.

– Здравсти, Хари, Дръмънд е – казах. – Ще те помоля за една услуга.

– Няма проблеми. Някой познат ли искаш да представлявам? Малко ми е натоварено, но ще се опитам да го вметя в програмата си.

Да, бе. Хари не беше виждал натоварена програма, откакто беше завършил университета, а освен това никога не бих оставил мой познат в двете му леви ръце.

– Всъщност трябва ми юрист, който знае руски, при това много добре. Познаваш ли такъв?

– Няколко.

– Освен това ми трябва човек, който има или поне може да получи разрешително за работа със секретни материали. Усложних ли задачата?

– Никак дори. Катрина Мазорски преди работеше нещо за правителството. Кантората ѝ сега е къщи, тук, в окръг Колумбия, занимава се предимно с наказателни дела.

– Познаваш я лично или само си чувал за нея?

– Познавам я, Шон, макар и бегло. Понякога виси в очакване на клиенти в полицейското на Четиринайсега улица и събира огризките от нощната смяна. Няколко пъти сме пили кафе заедно посред нощ.

Едно от нещата, които наистина обичам във военното правораздаване, е, че клиентите ми падат на бюрото направо от конвейера. Правните университети никога не раздуват, че адвокатската професия включва и висене по нощите в полицейското управление, където да умоляваш сводници, проститутки и обирджии да ги защитаваш. Странно защо.

– Случайно да имаш телефона ѝ? – попитах Хари.

– Някъде тук беше... – Той започна шумно да отваря и затваря чекмеджета.

Това продължи известно време, тъй като уменията да организира нещата беше още една от слабите страни на Хари.

– Намерих го – измърмори най-сетне.

Благодарих му, натиках в телефона още седемдесет и пет цента и тя отговори на първото позвъняване.

– Катрина Мазорски? – попитах.

– Аха.

– Казвам се Дръмънд. Хари Зинстър ми даде координатите ви.

– Познавам го, да.

– Ами... Хари ми каза, че знаете руски. Колко точно го знаете – колкото да си поръчате бира и хотдог или колкото да проведете дълъг

откровен разговор със специалист по противоракетна отбрана?

Тя се изсмя кратко и дрезгаво.

– Вижте, аз не мога да проведя дълъг и откровен разговор със специалист по противоракетна отбрана на никакъв език. Но иначе отговорът е да, говоря като руския.

Забелязах, че има интересен глас – по-плътен от повечето женски гласове, почти дрезгав. Започнах да си представям жена на трийсетина години, елегантна, тайнствена и изкусителна. Нямаше начин да отговаря на това описание и във физическо отношение, но надеждата умира последна.

– Откъде го научихте? – попитах.

– От родителите ми.

– А те откъде са го научили?

– От своите родители. Надявам се, че тези въпроси водят към нещо по-съществено.

– Да, водят. Аз съм военен адвокат и работя по едно дело, в което ми трябва юридически помощник с говорим руски.

– Разбирам. И си мислите да ме наемете?

– Хари освен това каза, че сте работили за правителството. Какво точно?

– Преводач в Държавния департамент.

– Имахте ли разрешително за работа със секретни материали?

– Аха. Строго секретни.

Беше прекалено хубаво, за да е истина.

– Можете ли да зарежете всичко друго и да дойдете да се срещнем? – попитах.

– Ами... това интервю за работа ли ще бъде?

– Временна работа, може би няколко месеца, и ще включва пътувания. Това устройва ли ви?

Тя се поколеба.

– Може би.

Дадох ѝ адреса на кабинета си и бързо поех натам, за да се приготвя. Имелда ме изгледа недоволено, изсумтя няколко пъти и ме замери с една купчина жълти листчета, на които беше записала кой ме е търсил по телефона. Не беше много доволна от мен. Наистина, почти не го показваше, но аз я познавах добре. Убих времето, като върнах обаяданията.

После на вратата се почука и Имелда промуши в кабинета ми обърканата си физиономия.

– Тук има някаква жена... каза, че се явява на интервю за работа.

– Катрина Мазорски?

– Същата. Тя не е адвокатка, нали?

– Защо не?

Веждите на Имелда почти прекосиха челото ѝ, а секунда по-късно Катрина Мазорски прекрачи прага. Бях се изправил, за да ѝ стисна ръката, но замръзнах – нещо като временна парализа.

Беше облечена с много плътно прилепнали черни кожени панталони, миниатюрен потник, под който надничаше черен сутиен, носеше тъмнокафяво червило, сребърна халка от лявата страна на носа и още една на голия си пъп. Косата ѝ беше тъмна и права, а очите – кафяви или може би зелени. Имаше широки рамене, страшно тънка талия, дълги и слаби крака и беше красива... и, да, дори секси, но не по начина, по който съм свикнал да са красиви или секси момичетата. Красива горедолу в стила на Сандра Бълок, но дегизирана като клоун и пробита туктам.

– Вие, въъ, сте мис Мазорски? – заекнах.

Тя се отпусна на стола пред бюрото ми.

– Приятелите ме наричат Кейт, но ти все още не си ми приятел, така че Катрина ще свърши работа. Аз как да ти викам?

– Казвам се Шон Дръмънд. Разбира се, приятелите ме наричат Шон. Можеш да се обръщаш с „господин майор“.

Тя се ухили.

– Страхотно. Каква е данданията?

– Данданията?

– Случаят де.

Погледахме се известно време. Най-сетне аз казах:

– Бих искал аз да задавам въпросите. Може да ти прозвучи глупаво, но веднъж прочетох в един учебник по мениджмънт, че така се прави на интервюта за работа.

– Ами стреляй тогава – каза тя. – Нали така казвате вие?

Завъртях очи.

– На колко години си?

– На двайсет и девет.

– Кога си завършила право?

– Преди две години. В Мериланд, вечерно.

– И с какво се занимаваш от дипломирането насам?

– С по малко от всичко.

– Не искам да си пъхам носа, но можеш ли да го опишеш по-точно?

– Добре де. Първите няколко месеца се подготвях за адвокатските изпити за практикуване във Вашингтон и в щата Вирджиния, явяхах се на разни интервюта за работа и...

– Получи ли някакви предложения? – прекъснах я.

Тя ме изглежда развеселено.

– Няколко, да.

– Какви по-точно?

– Няколко пъти получих предложения да спя с бъдещите си работодатели, които провеждаха интервюто. Искаш ли да ти разкажа с подробности?

– Ами, не, нека да ги пропуснем. Значи не можа да си намериш работа.

– Правилно си схванал.

Все още кимах, когато Катрина попита:

– Ами ти?

– Моля?

Тя се наклони напред.

– Ами ти? Къде си завършил право? От колко време работиш в армията? Какво очакваш от мен?

Изглежда, все още имаше известно объркване по отношение на въпросите в интервюто за работа. Преглътнах раздражението си и отговорих:

– Завърших право в Джорджтаун преди осем години. В продължение на пет години преди това бях офицер в пехотата. И те поканих на интервю, защото сформирам екип за защитата на генерал Уилям Морисън.

Тя се отпусна назад:

– Морисън? Шпионинът?

– Същият. Интересувах ли се от предложението?

– О, да, интересувам се. Какво ще трябва да правя?

– Ще разберем в движение.

Тя помисли малко и попита.

– Ще участвам ли в делото, или просто ме вземаш като висококвалифицирана секретарка?

Имам добра памет. Сигурен бях, че съм й казал как аз ще интервюирам нея. Направих дълга студена пауза.

– Това е военно дело за шпионаж. Армията е избрала двама от най-добрите си прокурори. А ти каза, че си завършила вечерно в Мериланд, нали? На тяхно разположение са най-добрите юристи на ЦРУ и

Държавния департамент. Толкова хора с магистърски степени от Бръшляновата лига ще се опитат да опекаят клиента ми жив, че дори няма да можеш да ги преброиш. Каж ми сега, с какво можеш да помогнеш?

Тя се отпусна.

– Владее отлично руски.

– Това е добре. Омъжена ли си?

– Не.

– Някога била ли си омъжена?

– Пак не.

– Имаш ли американско гражданство?

– Родителите ми са емигрирали десет години, преди да се родя.

– Ограничения за пътуване или извънредно работно време?

– Никакви. Колко ще ми плащаш?

– Ще ти уредя сто и петдесет на ден, плюс разходи. Не е кой знае какво, но армията е стисната. Между другото, горе-долу толкова получавам и аз.

– Устройва ме.

– Хм, това може да се окаже проблем – изтъкнах учтиво. – Разбих ли, аз все още не съм ти предложил работата.

– Но ще го направиш. – Тя се засмя. – Определено ще го направиш.

– Наистина ли? Защо?

– Юридическият справочник твърди, че в този град има само още трима адвокати, които знаят отлично руски. Двама от тях вземат по петстотин на час и работят предимно за руската мафия. На третия предстои да му отнемат разрешителното, защото организираше измама с осиновени деца и обрал няколко бездетни семейства. Нито един от тях не може да си издейства дори място на партиен конгрес на републиканците, да не говорим за разрешително за работа със секретни материали. Имаш късмет, че съм свободна. А сега се усмихни, направи ми предложение и спри да ни губиш времето.

Поклатих глава.

– Може и да се изненадаш, но са ми казвали, че извън този град също живеят адвокати.

Тя сви рамене.

– Ще изгубиш седмици, а няма да намериш никой с по-добри препоръки и умения от моите. Престани да се мотаеш и ми предложи работата.

Беше наклонила глава встрани и ме гледаше палаво. Очите ѝ все пак бяха кафяви. Освен това беше страшно нахална.

Е, какво пък? Може би блъфираше за това колко е трудно да намериш подходящ адвокат. Но пък може и да не блъфираше, а времето наистина ме притискаше.

Претеглих плюсовете и минусите и казах:

– Ще опитаме, но само за проба. Ако не ми харесва как работиш, ще има „сбогом, прощавай“.

– Започвам от утре – отвърна тя. – И не се притеснявай за това как работя. Само гледай да не изоставаш.

После рязко стана, завъртя се и излезе от стаята.

Какво харесах в нея: очевидно беше интелигентна, самоуверена и привлекателна – ако си падате по този тип.

Какво не харесах: беше нахална, агресивна, нафукана и приличаше на шарен карикатурен плакат на пънкарка. Външният ѝ вид можеше да се окаже проблем, но повече за нея, отколкото за мен. Моят проблем беше, че много ѝ знаеше устата. Всъщност аз ценя това качество, но не е тайна какво става, когато събереш на едно място двама души с големи уста.

От друга страна, не се съмнявах в собственото си остроумие – значи трябваше да свърши работа.

4

В първия ми истински работен ден като основен защитник по делото на Уилям Морисън водещата статия на „Уошингтън Херълд“ твърдеше следното: според добре осведомен източник, пожелал да остане анонимен, Морисън за пръв път бил вербуван от офицер на КГБ още през 1988 или 1989 година. Мистър Анонимен знаел това, защото именно тогава започнали да проличават вредите, нанесени от дейността на Морисън. След като Съветският съюз беше изметен в кофата за боклук на историята, офицерът от КГБ, отговарящ за Морисън, просто прехвърлил досието му в новата разузнавателна служба на Русия и продължил да го използва.

През този период Морисън отбелязал няколко много впечатляващи разузнавателни удара срещу Съветите, а по-късно и срещу руснаците, които драматично ускорили кариерата му. В резултат на това той постоянно получавал повишения и специални задачи.

През същия период обаче били разкрити и голям брой жизненоважни разузнавателни операции, а няколко двойни агенти и руски офицери, преминали на страната на американците, били разкрити и впоследствие брутално екзекутирани от руските разузнавателни служби. Тези знаци не останали незабелязани. ЦРУ и ФБР знаели, че сред тях има предател, и безмилостно започнали да го издирват, като в крайна сметка достигнали до Олдрич Еймс и Робърт Хансън – но сега и двете служби трябвало да приемат неприятната вероятност и двамата да са им били подхвърлени от руснаците, за да отвлекат вниманието им от Морисън. А като се има предвид, че Еймс и Хансън не бяха точно дребни риби, може само да се предполага какви предателски рекорди пък беше поставил самият Морисън.

Колкото до поста на Мери като шеф на бюрото на ЦРУ в Москва, за него не се споменава. Рано или късно щеше да се появи. Беше прекалено изкусително и сочно парче информация, за да не му обърнат внимание. Ако Морисън беше един вид руска прахосмукачка, той беше погълнал не само това, което беше откривал на все по-важните си постове, но и всичко, което Мери беше научавала, вършейки работата си.

Ала хапката, която наистина раздражни интереса ми, беше споменаването на неговия пряк водещ офицер – или, на жаргона на професионалните шпиони, наблюдаващия го. Не двама наблюдаващи или цял

екип – в статията ставаше дума само за един. На адвокатски жаргон това беше факт с особена релевантност.

Пристигнах в офиса в шест, включих кафеварката, напълних една чаша и влязох в кабинета си, за да обмисля положението. Няколко минути по-късно чух как влезе Имелда, а след малко и Катрина. След още няколко минути ги чух да разговарят.

Сигурно Имелда я съветваше да разкара проклетата халка от пъпа си. Катрина вероятно ѝ обясняваше, че ще ѝ запази специално място на опашката за гилотината, когато дойде революцията. Чух тъпи удари и тътрене на крака и се зачудих дали Имелда не я блъска насам-натам в стените.

Към осем и половина вече имах някаква обща представа за това, което исках – или по-скоро трябваше – да направя. Започнах да звъня по телефона, първо в кабинета на шефа на правния отдел на ЦРУ, за да си уговоря среща. После в кабинета на Еди Голдън, за да си уговоря среща и с него. Накрая в кабинета на Клапър – за да уредя да наемат Катрина, да ѝ плащат заплата и да възстановят разрешителното ѝ за работа със строго секретни материали.

Когато излязох, в приемната беше вкарано второ бюро за Катрина, а двете кантонерки бяха с отворени и изпразнени чекмеджета. Имелда и Катрина се бяха подготвили за прилива от документация по делото. Умници.

Двете седяха край импровизирана маса, изненадващо дружелюбно настроени, а между тях имаше две чаши от кафе „Старбъкс“ и остатъци от кейк.

Свих рамене и тръгнах към външната врата.

– Къде тръгна? – подвикна Имелда.

– В ЦРУ, а после да видя Голдън. Няма да съм тук до обяд.

– Не забравяш ли нещо?

– Чакай да видя... куфарче... писалка... бельо... Не, всичко си имам.

– А помощничката ти?

– О, изобщо не съм забравил. Това са срещи за запознаване. Тя може да почака тук.

– Глупости. Тя е адвокат, нали тъй?

– Може дори да те изненадам, като направя нещо полезно – обади се развеселено Катрина. – Знам, че ти е трудно да повярваш.

Наистина ли трябваше да обяснявам какъв е проблемът? Дори ако оставим настрана другите съображения, първото впечатление е много

важно в този бизнес, особено когато започваш с най-затвореното общество на планетата. Тя беше облечена със свободно падаща блуза, тесни бричове, сабо и носеше нашийник. От друга страна, може би си заслужаваше да я взема заради шока, който щеше да предизвика. Може би обичата на носа ѝ и халката на пъпа ѝ щяха да задействат металните детектори в ЦРУ. Щеше да е забавно.

След три минути вече летяхме надолу по магистралата „Джордж Вашингтон“. Беше време да опозная тази жена.

– Е, разкажи ми за себе си.

– „Разкажи ми за себе си“? – повтори тя. – Не може ли да попиташ нещо по-тъпо?

– Най-обикновен въпрос. Кажете каквото ти хрумне.

– Каквото ми хрумне значи. Неомъжена бяла жена без херпеси, с диплома по право от треторазреден университет. Обичам червило „Премиер Руж“ на „Шанел“, редя се на опашки за билети на концертите на Ю Ту и наистина няма да имам нищо против, ако началникът ми не се държи толкова снизходително с мен. Така става ли?

– Чудесно. Но ми се стори, че долових и някакво послание между редовете.

– Престани да го увърташ и ми кажи какво всъщност те интересува – каза тя.

– Нарича се „опознаване“. Когато хората се познават, работят по-добре заедно. Пише го в един учебник по мениджмънт, който четох.

Разбира се, това беше същият онзи учебник, в който пишеше как се провеждат интервюта за работа, така че към този момент достоверността му беше под въпрос.

– Спомена, че родителите ти са руснаци – продължих. Как са се озовали тук?

– Не съм казала, че са руснаци, а че са ме научили да говоря руски. Баща ми беше чеченец, майка ми беше рускинята. Когато се оженили... ами комунистите не обичали чеченците и смесените бракове, така че животът им се стъжнил. Проявили интелигентност. Дошли тук.

– И си отраснала в Ню Йорк?

– В Трайбека, преди юпитата да открият този квартал. Беше приятно място, преди новите строителни фирми да го превърнат в сегашния лъскав ад.

– Кой колеж си завършила?

– Сити Юнивърсити в Ню Йорк. Наложих се четири години да разнасям чинии в разни ресторанти на Бродуей, където натопорчените

туристи ме хващаха за задника точно когато се опитвах да вдигна таблата над главата си. Колежът беше кофти преживяване.

Тя помълча малко и попита:

– Свършихме ли вече?

– Почти. Защо поиска да следваш право?

– Искаш да кажеш, какво прави момиче с моята външност в твоята професия?

– Ха, това също е добър въпрос.

– Ако имах цял гардероб с бизнес костюми и куфарче „Дуни и Бърк“, нямаше да питаш. Ела някой път в съда, ще ти скрия шапката.

– Сигурно – отвърнах.

Естествено, и двамата знаехме, че преувеличава.

– И защо наказателно право? – попитах.

– Вече съм аз на ред.

– Кой е казал, че ще се редуваме?

– Не бъди такъв задник – настоя тя. – А ти?

– Какво аз?

– Къде си отраснал?

– Аз съм дете на армията. Постоянно се местехме. Веднага щом се понатрупвах сметки за плащане, заминавахме за друг град.

– Значи затова се хвана с правото, а?

– Не съм го поглеждат по този начин.

– А как го поглеждаш?

– Според мен е добър занаят и достойна професия.

– Еха. Дори успя да го кажеш, без да се разхилиш. – Тя ме изгледа продължително. – И защо точно право?

Показах личната си карта на пазача на портала на ЦРУ и отвърнах:

– Защото, когато все още бях в пехотата, имах лошия късмет да застана пред няколко куршума. После докторите закърпиха парчетата и направиха катастрофална грешка, защото получиха адвокат, а не пехотинец.

– Много тъпо. Надявам се, че си ги скъсал от процеси.

– Ами нали знаеш какво мислят докторите за адвокатите. Те бяха още по-разтревожени от мен.

Спряхме на едно място за посетители на паркинга и се запътихме към входа. Посрещна ни млад мъж с кисела физиономия, който ни раздаде временни пропуски за сградата, съвсем сериозно ни показа как да си ги закачим и ни придружи до асансьора. Направо можеш да се влюбиш в такъв човек.

Изкачихме се четири етажа и слязохме пред кабинета на шефа на правния отдел, където една секретарка с физиономия на скумрия неодобително изгледа Катрина, а после превзето ни нареди да седнем и да изчакаме. Нямахме да се учудя, ако държи пистолет в чекмеджето на бюрото си. Седнахме и зачакахме.

След около минута един мъж с хубав костюм подаде глава от вратата на кабинета си и не особено дружелюбно каза:

– Влизайте.

Влязохме, какво да правим.

Кабинетът не беше особено голям, но те са такива в повечето правителствени учреждения. На стената беше окачена дипломата му от Бостънския университет, обградена от безчет снимки, на които се виждаше как суетният тип се здрависва или позира с цяла плеяда впечатляващо известни личности.

Хвърлих един поглед на снимките, изпаднах в шок, като осъзнах колко по-ниско стоя от него, изправих се и побегнах навън.

Шегувам се, естествено.

Мъжът се казваше Кларънс О'Нийл, беше към края на четирийсетте и беше стигнал доста далеч по наклонената плоскост, която превръща сравнително атлетичните червенкоси младежи в червендалести набити ирландци със смачкани носове. Очите му облъчваха Катрина с радиоактивен блясък в продължение на няколко секунди, после двамата се изгледахме с неприязън, както е прието между враждуващите юристи. Откъдето и да го погледнеш, Кларънс щеше да е важна част от това дело и вероятно щеше да взема най-важните решения.

Най-сетне той се облегна назад на стола си, прокара ръка през немирната си оредяваща коса и попита:

– Какво мога да направя за вас, майоре? Мис Мазорски?

– Помислих си, че сигурно има смисъл да дойдем тук и да се запознаем с вас – отвърнах. – И може би да се разберем за някакви правила на играта.

– Опасявам се, че не ви разбирам. Това е дело на Военния съд. И няма нищо общо с тази институция.

Направо обожавам да ме разиграват.

– Не ме подтиквайте към крайности – казах. – Вашето управление е изпратило специалния отряд, който е арестувал клиента ми. Имате цели складове, натъпкани с информация, от която се нуждая. Наредете на хората си да ми осигурят достъп до това, което по закон ми се полага да видя, или ще изляза от тази сграда и веднага ще свикам

пресконференция.

На лицето му изгря неприятна крива усмивка.

– Всички адвокати на защитата ме плашат с това. И преди сме се справяли с пресата, така че няма да се затрудним. Честно казано, след Световния търговски център съдилищата са много по-благосклонни към нас.

Аз също му подарих една крива усмивка. Готино, а? Съвсем скоро щяхме да се довършим взаимно с тия криви усмивки.

– А колко от тези адвокати се появяваха на пресконференциите, облечени в униформа? Колко от тях имаха разрешителни за работа със строго секретни материали? Колко знаеха как точно да zlepоставят това управление, за да получат каквото искат?

Той се изправи и заобиколи бюрото си, за да застане пред мен. Спери на по-малко от половин метър и погледна надолу към лицето ми. Най-старият трик за унижаване на събеседника, описан в учебниците. Остава ти или да го зяпаш в чатала като стар мръсник, или робски да вдигнеш глава нагоре.

Аз избрах робския вариант, ако се интересувате.

– Виж, Дръмънд, предателството на твоя клиент е толкова ужасяващо, че дори не ми се мисли. Разбира се, ти просто си вършиш работата и ако щеш, вярвай, аз ти се възхищавам. Но когато научиш всичко, което е извършил клиентът ти, ти самият ще поискаш да го удушиш. Той е лично отговорен за много повече мизерии, отколкото можеш да си представиш. Все още се опитваме да оценим точния размер на щетите, но е доста вероятно да добавим и обвинение в убийство към държавната измяна.

– Убийство? – обади се Катрина с негодувание. – Глупости.

Ноздрите му се разшириха, когато се обърна да я изгледа. Тя ловко се опитваше да изкопчи още информация. Умница. Добър ход, много похвално.

За съжаление Кларънс не беше стигнал до този пост, правейки глупави грешки. Той прекоси стаята и се загледа навън през прозореца.

– Уилям Морисън не само е дал на руснаците имената на нашите агенти и на руските ни контакти, но е разкрил и вътрешните механизми на нашите външнополитически решения и е спомогнал за избора на контрамерки срещу действия на руснаците, от които може да ви прилошее. В историята на шпионажа няма друг такъв предател.

Тъй като никой от нас не отговори, той продължи:

– Клиентът ви е майстор на двойната игра. Работил е точно под

носа ни повече от десет години и е заблудил всички. В продължение на три години Мери Морисън оглавяваше специалния отряд, натоварен да разкрие предателя. Спали са в едно легло всяка нощ, така че трябва да ми простите неохотата да споделяме информацията. Няма да организираме блокада, за да ви попречим да се възползвате от нея. По дяволите, вече назначих двайсет души, които да я пресяват. Но не тръгвай на бял кон, Дръмънд. Няма да мине.

Опитвах се да попирам всяка дума, но ме разсейваше новото, случайно изтървено разкритие. Мери Морисън е била начело на отряда за издирване на предателя – спала е с човека, за когото сега бяха убедени, че е търсеният изменник. Ако Морисън наистина беше предател, то коварството на измамата надхвърляше всякакви представи.

Изправих се и Катрина ме последва.

– Мистър О'Нийл, благодарим ви за отделеното време. С нетърпение ще очаквам резултатите от работата на екипа ви в най-скоро време.

На лицето му изгря самодоволна усмивка и остана там, докато се измъквахме през вратата. Кларънс срещу Дръмънд. Резултат: един на нула.

Когато се върнахме в колата, Катрина каза:

– Боже, доста добре се справи.

– Мерси.

– Не говорех сериозно.

– Знам.

– Пропускам ли нещо? Какво беше това за жена му?

– Мери Морисън е била началник на московското бюро на ЦРУ. Нали ги знаеш вашингтонските съпругески двойки от политици, за които пишат по списанията? Бил и Хилари. Боб и Елизабет Доул. Семейство Морисън са точно същото, но в света на свръхтайните агенции. А, между другото, аз ходех с жена му в колежа.

Опитах се да го кажа бързо, но Катрина имаше остър слух.

– Ходел си, а? И не те е навила тя да защитаваш съпруга й? Кажми ми, че не е истина.

– Важното в случая е, че той се е навил да го защитавам – казах, като отговарях на въпроса й само отчасти.

– Значи и с него се познаваш?

Кимнах.

– Колко добре се познавате? – настоя тя.

– Повече, отколкото би ми се искало.

– Защо така?

– Защото е гадняр.

– Защото е гадняр? И това е всичко?

– Добре де, как ти се струва това? Амбициозен, потаен, арогантен, егоистичен мазен задник.

– По-цветисто е, но защо ми се струва, че ти липсва обективност?

– Какво не му е обективното? Човекът е задник, всичко тръгва оттам.

Тя мъдро реши да смени тактиката.

– Бях останала с впечатлението, че вие поставяте само способни хора на такива високи постове. Само не ми казвай, че Холивуд е по-близо до истината.

– Не съм казал, че Морисън не е способен. Работил съм веднъж с него, още когато бях в пехотата. Даже преди той да се запознае с Мери.

Тя се облегна на вратата.

– Разкажи ми за това.

– Командвах отряд, който беше получил заповед да унищожи терористична клетка, планираща убийството на някакви американски дипломати в Израел. Нашите агенти бяха прехванали няколко от техните съобщения и някой реши да нанесем изпреварващ удар. Морисън беше офицерът за свръзка от разузнаването. Нямах оплаквания в това отношение. Знае си работата.

– А в кое отношение имаше оплаквания?

– В лично. Държеше се арогантно с хората ми. Започна да ни учи как да се подготвим за мисията, как да я планираме, как се варят яйца. Помолих го да не се меси, а той грубо ми напомни, че е полковник, а аз съм лейтенант. Започна да се гласи да дойде с нас. Отказах му, защото не беше включен в екипа, не беше проверен, нито обучен. Беше опасно за него, както и за нас.

Не беше трудно да се досетиш какво стана после.

– Но той дойде въпреки всичко?

– Някакъв генерал, негов приятел, пусна връзки. В края на краищата се озова в нашия самолет.

– И това беше проблем?

– Предполагам, че зависи от гледната точка.

– Доколкото мога да преценя, засега разполагам само с твоята.

– Приземихме се на брега на трийсет и два километра северно от Бейрут, после слязохме пеш до шиитския квартал. Всички бяхме облечени като араби, с боядисани в черно коси и мустаци, с потъмнена кожа. Морисън постоянно се разпореждаше с екипа ми. На няколко пъти се

спречкахме и той стана раздражителен, така че и аз станах раздражителен. Не можех да разбера какво цели с тия номера. Предполагах, че просто иска да се разпише в някоя и друга операция, та да има какво да разказва на внуците си. Оказа се, че съм го подценил.

– Как така?

– Целта за поразяване не отговаряше на предварителните данни. Никой не беше виновен, просто така стана. Използвахме бинокли за нощно виждане, за да огледаме мястото, и открихме близо двайсет души вместо шестимата, за които ни бяха предупредили. Цялата мисия беше отретепирана до последния детайл, а аз разполагах само с осем души. Морисън настоя да бием отбой. Аз казах, че просто ще променим плана в движение. Терористичната атака беше планирана за след четири дни, така че това беше единствената ни възможност. Той продължи да настоява и аз чак тогава разбрах каква игра играеше. Беше подставено лице. Онези от разузнаването се бяха застраховали, в случай че са объркали информацията и мисията тръгне на зло. Морисън беше нещо като бюрократичен бушон.

Тя кимна, сякаш в това имаше някакъв смисъл.

– И?

– Вързахме го, запушихме му устата, унищожихме целта и го прибрахме на връщане.

– И ти си човекът, който продължава да му се сърди? Какво пропуснах?

– Най-хубавото. Ние се върнахме в Брат, а той – обратно в разузнавателната си част в Мериленд. Минаха няколко месеца и нашият екип получи заповед да присъства на някаква церемония. В уречения ден Морисън се появи с приятелчето си, генерала, и малко по-късно някакъв лигльо вече четеше поздравителната реч за Морисън, който получаваше „Сребърна звезда“ за проявена храброст. Обра лаврите за цялата операция – планирането, провеждането, дори за проявена храброст по време на самите бойни действия.

– Разбирам.

Тя се загледа през предното стъкло, а докато стигнем до офиса на Голдън, аз се чудех как ще овладее емоциите си, за да защитавам нещастното копеле.

Адресът, който ми бяха дали, се оказа голям модерен бизнес център на Четиринайсета улица, на няколко пресечки от Белия дом. Взехме асансьора до дванайсетия етаж, вратите се плъзнаха встрани и насреща ни се изтъпаниха двама свирепи негодници с насочени към гърдите ни

картечни пистолети „Узи“. Еди наистина знае как да посреща гостите си.

Усмигнах се малко притеснено.

– Аз съм майор Дръмънд, а това е мис Мазорски. Имаме среща с майор Голдън.

Този отдясно прошепна нещо в ревера си и отнякъде незабавно се появи още един пазач. Наместо „Узи“ този носеше огромен черен пещов в кобур под мишницата, който и дете би забелязало – беше си свалил самото, за да не го пропуснем.

– По дяволите, момчета, никой не ме е предупредил, че това ще е купон с пистолети. Щях да си донеса и моя, та всички да ги извадим и да си ги мерим.

Никой не се усмигна.

– Не ги дразни – обади се Катрина. – Не ми се вярва днес да са ги хранили.

Това си беше доста по-смешно от моята реплика, но при определени обстоятелства нямам нищо против да бъде надминаван от учениците си.

Новият пазач ни повика с пръст и ни поведе през няколко коридора, покрай многобройни кабинети, в които с тихо бръмчене се вършеше някаква работа. Каквато и да беше тази агенция, очевидно притежаваше целия най-горен етаж от сградата. Еди сигурно се чувстваше като в рая. Егото му бездруго беше раздуто донемайкъде, но стига да го поръсиш с малко вълшебен прах, например собствена въоръжена охрана и няколко десетки специални помощници, току-виж, се превърнал в летящото слонче Дъмбо. Изобщо не ми се ходеше на тази среща.

Най-сетне ни доставиха в една празна конферентна зала и ни казаха да почакаме. Така че почакахме. После почакахме още малко.

Срещата ни беше за единайсет часа. В единайсет и двацет вратата се отвори със замах и вътре влезе самият Еди, следван от десетина работещи помощници. Просто прииждаха през вратата, а аз разпознах само Карън Збровня – в униформа, за разлика от Еди, който беше издокаран в изключително добре ушит син костюм от фина вълна.

Да кажа още нещо за Еди. Представете си Робърт Редфорд, преди да остарее, да се сбръчка и да се покрие с петна, добавете вежливата убедителност на Уилям Уебстър и разбъркайте с моралните задръжки на разгонена гърмяща змия.

Еди е всичко това и много повече. За военното право той е като Бейб Рут за бейзбола – носител на повече награди и рекорди от всеки

друг в историята. Поне веднъж някой го беше казал за него, а той очевидно му беше повярвал толкова истински, че оттогава изпращаше бейзболни бухалки с автографа си на всеки, когото победи в съда. Много от нас имат такива бухалки – аз имам дори две – и всички тайно си мечтаем един ден да разбием красивата глава на Еди с тях.

Той заобиколи масата, като присвиваше очи и небрежно питаше:

– Дръмънд, нали така? Не сме ли се срещали някъде?

Това беше неговият поздрав със запазена марка, който отправяше към всичките си противници – гадният начин да каже: „Ти си толкова незначителен, че почти не те помня.“

– Аха – отвърнах. – А ти кой си? Имам среща с някакъв задник на име Еди Голдън. Той тук ли е?

Беше доста глупава реплика и Еди незабавно се засмя: тоест това беше адски аматьорско и детинско, но пък той беше толкова великодушен, че просто нямаше да му обръща внимание, вместо да ми го набуца обратно по най-остроумния начин. Което всъщност си беше най-остроумният начин.

Кохортата му от почитатели побърза да се присъедини с възхитени подхилквания. Аз бързо добавих:

– Това е помощничката ми Катрина Мазорски.

– Господи боже, Дръмънд. Къде я намери пък тази?

Той се засмя, като предизвика съответното кокоше ехо в дъното на залата. Катрина го прие спокойно, като скръсти ръце на гърдите си и търпеливо изчака смехът да затихне в хихикане. После се ухили.

– Много си забавен, Еди.

– Знам.

– „Къде я намери пък тази?“ Нали това каза?

– Точно това казах.

Усмивката ѝ изчезна.

– И какъв е подтекстът, Еди?

– Сама се сети – отвърна той, без да излиза от ролята на нахалното копеле.

– Не мога. Помогни ми, моля те. „Къде я намери пък тази?“ Какъв е подтекстът? Защо всички се засмяха?

Хихикането в дъното заглъхна. Еди внезапно осъзна това, което всички вече бяха разбрали.

– Няма никакъв подтекст – каза той, като рязко премина в защита.

– Все някакъв трябва да има, Еди. Надявам се, че не е полова дискриминация. Та какъв е? Откъде намери тая фуста? От коя канавка е

изпълзяла? Или какво?

– Просто исках да кажа нещо като, откъде е тя? От Вирджиния? От Ню Йорк?

Катрина подпря брадичка на ръката си.

– И това е смешно?

– За някои хора очевидно е смешно.

Тя го изгледа заплашително.

– Аз не смятам така. Ти мислиш ли, че е смешно?

– Ами не, по-скоро не.

Тя рязко се завъртя към мен. Намигна ми и направи малък, неприличен жест с ръка. Ето това вече беше смешно. Поне на мен ми се струваше доста смешно. Еди не смяташе така и начупено заобиколи масата в обратната посока.

Почаках да седне, преди да го попитам:

– И кои са изгъкнатите ти колеги?

Той спря да се цупи и се пробва с една широка усмивка.

– Няколко от членовете на нашия прокурорски екип, съставен от служители на различни агенции. Очевидно не можех да събера всички в тази стая – по дяволите, едва ги събирам на трите етажа, които ми предоставиха. Ха-ха-ха. Така че лично избрах неколцина ключови служители, които да присъстват.

Това беше много изискан начин да ми каже, че зад него стои цяла армия от юристи, което и сам си знаех, но пък на Еди винаги може да се разчита да ти набие нещо в главата.

Той избута стола си назад, вдигна го на задните крака и качи собствените си крака на масата с подметките към мен. В Азия този жест се смята за непросжима обида. Еди небрежно сведе поглед и започна да си играе с ноктите на ръцете си, сякаш ги чистеше – пълен фарс, защото той никога няма кал под ноктите.

– Е, Дръмънд, ти поиска тази среща. Защо?

– Просто си помислих, че не е лошо всички да се запознаем.

– Вече се познаваме. Ние с теб сме се срещали два пъти в съда. Нещо друго?

Още един добър ход – по този начин прехвърляше на моите плещи задължението да водя срещата.

– Няколко процедурни въпроса – отвърнах. – Решил ли си вече какви обвинения ще повдигнеш?

– Още не. Твоят клиент е извършил толкова много престъпления в разстояние на толкова продължителен период от време, че вероятно ще

се възползваме от целия допустим срок от трийсет дни, за да формулираме пълния набор от обвинения. Засега... само държавна измяна.

Това потвърди първото ми подозрение. Ето какво се готвеше: Еди щеше да изчака до последния момент, за да изстреля наведнъж цялата канонада от обвинения, като ни принуди да разчепкаме доказателствата, притиснати от опасно краткия срок, за да решим как ще отвърнем на лавината от разкрития.

– Ясно – отвърнах и се постарах да си придам заплашително изражение. – Говорих с О'Нийл и той ми каза, че твоите хора разсекретяват доказателствени материали, които да предадат на моя екип. Ще ти кажа същото, което казах на него. Ако скоро не започна да получавам тези материали, ще прибегна до пресконференциите. Освен това ще поискам прекратяване на делото на основание възпрепятстване на правосъдието.

Еди за пръв път вдигна очи от ноктите си.

– Това би било много глупаво, Дръмънд.

– Не и от моя гледна точка. Вярно ли е, че двамата с капитан Збровня от месеци работите в сътрудничество с екипа, който арестува моя клиент?

– Споделяха с нас някои факти в хода на разследването – измъкна се той, като отново се зае да изучава ноктите си.

– Значи сте имали достатъчно време, за да прегледате доказателствата и да съставите обвинението. Нито един съдия няма да прояви съчувствие. И ако не получа списъка с обвиненията и доказателствата навреме, наистина ще поискам прекратяване на делото, а ти ще трябва да обясняваш на съдията за какво си пропилял месеците преди ареста.

Еди отново пусна широката си ослепителна усмивка. Цялата история му беше много забавна.

– Няма да стане, приятел. Никой никога не е работил толкова здраво, за да изясни някой случай. Имам цяла кантонерка с бележки и молби, която ще покаже на всеки съдия колко съм отдаден на случая. Нали така, колеги?

Почитателите му започнаха да кимат яростно, сякаш искаха да кажат: „Да, наистина, никой не работи повече от нашия шеф. Той просто е страхотен. Не мислите ли, че е невероятен? Ние точно така мислим.“

– Колкото по-скоро се запознаеш със случая – продължи Еди, – толкова по-бързо ще разбереш в какви лайна си нагазил. Никога не съм виждал по-предрешено дело. И ще те помоля да пледираш, че е невинен, защото с огромно удоволствие ще ти го набутам отзад.

С всички сили се постарах да запазя напълно неутрална

физиономия, но израженията от другата страна на масата ми подсказаха, че не съм успял. Изправих се, преди да е станало още по-зле.

– Смятам, че днес постигнахме всичко възможно. Ще изчакам да видя доказателствата.

Когато седнахме в колата, се обърнах към Катрина:

– Е? Как ти се стори?

Това беше първият ѝ сблъсък с тежката артилерия на закона. Изглеждаше потресена. Просто си седеше и гледаше през предното стъкло.

– Той определено спечели този рунд – каза накрая.

– Окей, освен това? – изръмжах, като вече съжалявах, че съм я попитал.

– Изглежда много, много добър. И всички, изглежда, са много, много силно убедени, че делото им е в кърпа вързано.

Засмях се.

– Прокурорите винаги се стараят да оставят такова впечатление.

Тя отново се загледа през стъклото. Аз също.

5

Трябваша ни три фургона с извънгабаритни размери, за да транспортираме Имелда, двете зачислени помощнички, Катрина, папките и материалите ни и, разбира се, мен самия, от летището в Канзас Сити на север до Форт Левънуърт. Пътят беше петдесет минути – отначало по междушатската магистрала, а после по няколко хълмисти шосета с много завои, които минаваха през малки фермерски селища.

Тъй като във форта нямаше свободни кабинети, ни настаниха на така наречената Улица на полковниците. Това имаше своите предимства, тъй като тя е застроена с големи викториански къщи от червени тухли, издигнати в края на миналия век – с широки веранди, дневни с величествени камини и напълно обзаведени кухни и трапезарии. Имаше и достатъчно спални помещения, за да ни спестят неудобството да отсядаме в хотел, както и достатъчно кътчета и килери на приземния етаж, които да използваме за кабинети и конферентни зали. С типичната си деловитост Имелда вече беше уредила да доставят временна мебелировка и да включат телефоните, така че към десет вечерта вече бяхме на линия.

Един час по-късно двамата с Катрина се измъкнахме от къщата. Беше късно, но исках да я запозная набързо с нашия клиент. Щяхме да му зададем няколко въпроса, а на сутринта да се върнем за по-тежкия разпит. Изобщо нямаше да му навреди. Затворниците в единичните килии нямат чувство за време, тъй като живеят в безкрайна скука.

Доведоха го в стаята за срещи и военните полицаи отново минаха през ритуала на оковаването за масата. Изглеждаше по-съсредоточен от последния път. Кисел, но съсредоточен.

– Генерале, това е Катрина Мазорски, която ще бъде мой юридически помощник. Тя е адвокат и говори руски.

Той я изучава в продължение на пет тежки секунди, преди да избухне:

– Ти подиграваш ли се с мен?

Бях отворил уста, но Катрина вдигна ръка, за да ме прекъсне.

– Коя част точно не разбрахте? – попита тя спокойно.

Той завъртя очи и се обърна към мен.

– Господи, колко си тъп. Животът ми виси на косъм, а ти си наел някакво курве, от тия, дето се влачат след рокаджиите.

– Значи външността ми ви притеснява? – Тя се усмихна. – Това е

толкова повърхностно. Почакайте да чуете това: завършила съм право в Университета на щата Мериленд – при това вечерно. И имам само две години адвокатска практика. Направо не е за вярване, нали? Сега вече би трябвало да напълните гашите.

И двамата я изгледахме невярващо. Все едно точно това ми трябваше. Клиентът ми сигурно щеше да получи сърдечен удар.

– От друга страна обаче – продължи тя, – съм спечелила деветдесет процента от делата си и завърших първа в курса. Наистина, не е като Харвард, но Харвард беше толкова неприлично скъп, че трябваше да им откажа, иначе кой знае какво щеше да стане.

Той отвори уста да каже нещо, но тя вдигна ръка и продължи:

– Коефициентът ми на интелигентност е 170, имам пълен отличен на изпита по руски език на Държавния департамент и съм адски добра в съда. Отпуснете се и се доверете на преценката на майор Дръмънд. Той не ви учи как да тълкувате сателитните снимки или каквото там правите, така че защо не му се доверявате по отношение на адвокатите?

Погледнах към Морисън, който я зяпаше с отворена уста.

– Как сте, господин генерал? – попитах.

– А?

– Как си?

– Отвратително.

– Така е в затворите. Поне си нямаш сто и петдесет килограма с къвртирант на име Буба, който иска да ти направи анална проба.

Той откъсна поглед от Катрина и го премести върху мен.

– Нямам телевизор. Не ми дават нищо за четене. Просто си седя в килията и полудявам.

– Мда... това е част от плана им. Целта е да се почувстваш толкова самотен и отегчен, че да получиш словесна диария, когато започнат да те разпитват.

– А ти какво смяташ да направиш по този въпрос?

– По кой въпрос?

– Аз съм бригаден генерал от армията на Съединените щати, глупако. Това би трябвало да значи нещо. Размърдай си тъпия задник и направи нещо.

– Като например?

– Ти ми кажи. Уреди ми телевизор, по дяволите. Докарай ми книги. Намери ми съкилийник, нещо ми намери, за да не се побъркам.

– Дори началникът на Генералния щаб няма да може да ти уреди телевизор. Това е част от плана.

Той започна да ругае и да клати глава, все едно всичко беше пълна лудница. В продължение на няколко секунди го оставих да изпусне парата, после го прекъснах:

– Искаме да ти зададем няколко въпроса. Нищо прекалено сложно, трябва ни само няколко отправни точки.

– Дръмънд, дявол го взел, изобщо не ме слушаш...

– Първи въпрос – прекъснах го, като по този начин потвърдих последната му теза. – Предал ли си тази страна?

– Какво? Не, разбира се, че не. Това са пълни глупости.

– Ние сме твоите адвокати. Разговорите ни са поверителни и трябва да знаем истината, за да можем да те защитаваме както трябва. Предал ли си своята страна?

Главата му рязко подскочи напред и вените на врата му се издуха.

– По дяволите, копеле, току-що ти отговорих. Никога не съм предавал страната си.

– Тогава защо те арестуваха?

– Не знам. Проклет да съм, ако изобщо знам в какво ме обвиняват. Как, по дяволите, очакват да се защитавам, след като не ми казват какво съм направил според тях? А?

– Пълният списък на обвиненията все още не е подаден официално. В днешните вестници пише, че си започнал да работиш за Съветите през осемдесет и осма или девета, че си се прехвърлил на страната на Русия след разпадането на Съюза и си продължил да ги охраняваш с информация през всичките години оттогава насам. Твърдят, че Еймс и Хансън са използвани за изкупителни жертви, за да предпазят теб. Казват, че си най-зловещият предател в историята на разузнаването.

Този брутален монолог имаше за цел да го накара да миряса малко и да спре да ни тъпче по главите. Можех да бъда и по-тактичен, но той ме беше обидил три пъти за една минута.

Очите му се изцъклиха.

– Кой твърди това?

– Анонимни източници, от които информацията изтича като река. Почти всеки ден до делото ще се появява ново разкритие. Между другото, шефът на юристите в ЦРУ спомена, че може да добавят и убийство към окончателните обвинения.

Той яростно заклати глава.

– О, по дяволите, не! Всичко е измислица. Не съм предавал никого. Не съм убивал никого. Осемдесет и осма? Как го измислиха?

– Все още не сме видели никакви доказателства.

– Вземи шибаните доказателства, Дръмънд! – изкрещя той.

– Вече ги поисках от ЦРУ и от прокурора. Но не храня особени надежди.

– Защо? Трябва да покажат нещо. Каква е тая тъпа държава? Ти адвокат ли си или идиот?

Катрина се обади с тих глас:

– Трябва да се вземете в ръце. Всичко това е част от играта.

– Това не е никаква шибана игра, кучко!

– Ще получим доказателствата – меко каза тя. – С вашия арест ни водят с един ход. Засега те контролират темпото. Ще потърсим начин да променим това.

– А какво да правя междуременно, а? Вие, кретени такива, нямате никаква представа какво е тук вътре.

– Ще използваме утрешния ден, за да съставим картината – казах аз. – Искам да започнем още от осемдесет и осма. Трябва да знам какво си правил през цялото време оттогава насам.

– Прочети проклетото ми досие.

– Вече го направих.

– Тогава за какво има да говорим, по дяволите?

– Названията на постовете ти не ми помагат особено – казах. – Трябва да знаем с какво точно си се занимавал, по какво си работил, до каква информация си имат достъп. После, когато доказателствата все пак пристигнат, ще имаме с какво да работим.

Той разтърка слепоочията си и нещастно се вторачи в масата. Погледнах часовника си. Наближаваше единайсет и половина.

– Тази вечер искам да си припомниш внимателно какво си правил през последните десет години. Ще започнем разпита още утре сутринта.

– Невинен съм – изръмжа той.

– Тогава се бори, за да го докажеш. Ядосай се. Сражай се за честта си. Пребори се, за да видиш отново семейството си.

Той вдигна очи, сякаш току-що му го бях припомнил.

– Как е Мери?

– Оправя се. Вчера минах през къщата на баща й. Помоли ме да ти кажа, че те обича.

Това всъщност не беше вярно, като се замислиш, защото не беше казвала нищо подобно.

– Още един въпрос – добавих. – Относно баща й, Хоумър.

– Какво за него?

– Как го понасяш това копеле?

Стори ми се объркан.

– Какво имаш предвид? Двамата се разбираме чудесно.

Естествено. Какво ли питам?

Когато излязохме от затвора и тръгнахме към колата, Катрина се обърна към мен с неодобрителен тон:

– Обноските ти хич ги няма.

– Обноските ми са си наред. Ти нищо не разбираш.

– Какво не разбирам?

– Той имаше нужда от шокова терапия.

– И на това ли ви учеха в университета?

– Нашият клиент се дави в блато от самосъжаление. Вярно, трудно е да се забележи, но признаците са налице.

– И какво цели шоквата терапия?

– Да го отрезви, за да възприеме реалното състояние на нещата.

– И няма нищо общо с неприязънта ти към нашия клиент?

– Нищо общо – отвърнах и почти си повярвах. – Ами ти? Вярно ли беше всичко, което му каза там вътре?

– Всичко ли?

– Наистина ли си се отказала от Харвард?

– Не съм кандидатствала там. То е същото, нали?

– Ами коефициентът ти на интелигентност и процентът на спечелените дела?

– Май размених местата на цифрите.

– Мамка му. Моля те, кажи ми, че наистина знаеш руски.

Тя се усмихна.

– Нима подлагаш честността ми на съмнение?

6

В осем на следващата сутрин Уилям Морисън вече беше окован за масата, а Катрина включваше касетофона, който се беше сетила да донесе. Както и предишната вечер, Морисън изглеждаше раздражителен и кисел; както и през целия ми живот до този момент, изобщо не можех да понасям нафуканата му арогантност.

– Добре, генерале, да започнем с това – казах. – Ако си невинен, според теб защо те арестуваха?

– Вече ти казах, Дръмънд, нямам никаква представа, дявол да го вземе. Никога не съм предавал тази страна, заклевам се.

Катрина сложи ръка върху моята и се намеси:

– Ние сме ти адвокати. Вярваме, че си невинен до доказване на противното. Просто ни помогни да обмислим тази история от всички възможни ъгли.

– Добре. Може би някой ми е завиждал.

Всъщност аз го познавах и не вярвах, че е невинен до доказване на противното, така че все пак попитах, с една по-особена интонация:

– Достатъчно много, за да направи това?

– Може би, защо не? Да, естествено.

– Добре, това е една възможност – каза бързо Катрина. – Помисли за други.

– Натопили са ме.

– Кой? – попита тя.

– Ако знаех отговора, нямаше да седя тук, нали така?

– Боже господи! – избухнах.

Катрина погледна първо него, после мен и накрая попита:

– Вие двамата забавлявате ли се?

– С какво? – попитах, като се престорих на невинен.

– Тези глупости трябва да спрат – поклати глава тя. – Това отношение.

– Той не бива да забравя чина ми – каза Морисън. – Няма да приема неуважително отношение. Възползва се от положението ми.

– Мамка му и прасе! – възкликнах.

– Ти – каза Катрина, като посочи Морисън. – Ти си го поискал за адвокат. Защо?

– Не е ли очевидно? Трябваше ми офицер от Военния съд.

– Има стотици такива. Но ти си поискал него.

– Бях отчаян, по дяволите.

– Толкова отчаян, че си поискал да те защитава бившето гадже на жена ти?

– Добре де, поисках го, защото е наглец. Първокласен наглец. В моето положение точно такъв човек ми трябва. Истинско копеле.

– А също и защото си разбира от работата? – Тя започна да върти ръка във въздуха, сякаш изтегляше думите от устата му. – Защото си бил с него в Ливан и знаеш, че не приема „не“ за отговор? И защото знаеш, че е печен, изобретателен и умен, нали?

Усмивах се и кимах. Такъв бях аз, нямаше грешка. Без съмнение това момиче ме разбираше напълно.

– Изразяваш се малко силно – каза Морисън.

– Къде точно?

– Добре де – съгласи се той неохотно. – Бях чел за няколко от делата му. Знам, че е добър адвокат.

– А ти? – Тя ме посочи със същата ръка. – Дали случайно не устройваш състезание по мъжественост?

Сега беше ред на Морисън да се усмихне, а аз да кажа:

– Естествено, че не.

– Еди Голдън направо ще се влюби във вас двамата. – Тя се обърна към Морисън. – Това е жребецът, когото са избрали за прокурор по твое дело. Почакай да го видиш. Девет души от армията очакват изпълнението на смъртното си наказание, а той е направил резервациите на четирима от тях. Вече си записан в календара му под номер пет.

Сетих се, че тази информация е дошла от Имелда. Катрина се обърна към мен:

– А има и шестмесечна преднина пред теб. Да не споменаваме за всичките хора, които работят за него. Така че престанете с тия глупости.

Еха! Двамата с Морисън се спогледахме. Никой не каза нищо. Найсетне аз го попитах:

– И така, имаше ли някакви признаци, че те подозират?

– Добър въпрос, майоре – отвърна той. – Не. За пръв път разбрах за цялата работа в деня, в който ме арестуваха в Москва.

– Никакви признаци, никой нищо не е намекнал?

– Нито веднъж.

– Къде беше зачислен през осемдесет и осма?

Той вдигна очи към тавана.

– Това беше годината, преди да се ожена... значи във Вашингтон.

– С какво се занимаваше там?

– Работех в ЦРУ.

– Това не е ли малко необичайно място за армейски офицер?

– И да, и не. Всяка година армията избира няколко офицери, които да работят в други разузнавателни агенции. Смята се за много апетитна кариера, така че избират само елитни кадри – не можа да се въздържа да не добави той.

Наистина ли трябваше да търпя това?

– И къде работеше в ЦРУ? – осведомих се учтиво.

– В съветския отдел.

Вече бях прегледал досието му, така че знаех, че е бил офицер в този отдел, армията го е изпратила на езиково училище в Калифорния, след това в Харвард, където да вземе магистърска степен по руски, а накрая в Руския център в Гармиш, Германия. Предполагах, че Морисън се е справял добре с учението, тъй като армията по принцип крие неуспелите си кадри, вместо да ги прехвърля в други правителствени агенции.

– Имаше ли достъп до информация, която би представлявала интерес за Съветите? – попитах.

– Всичко минаваше през мен.

– Какво значи „всичко“? – попита Катрина.

– Военни оценки; това, което бихте нарекли шпионски доклади; най-важните сателитни снимки и електронно прехванати разговори. Ако поисквах нещо, го получавах.

– Този материал контролираше ли се? – попитах.

– Имаше предпазни мерки. Получавах материалите с отпечатан контролен номер, така че трябва да пазиш оригиналите. Фотокопирните машини в офиса също имаха блокировка. Но ако вкараш вътре фотоапарат и снимаш, никой няма да разбере.

– Както е правил Еймс?

– Точно така.

– Имаше ли лични контакти с руснаците? – попита Катрина.

– Тогава не. От време на време получавах покани за коктейли в съветското посолство, но винаги докладвах за тези контакти.

Наведох се напред.

– А ходеше ли на тези коктейли?

– Шегуваш ли се? Нали знаех защо ме канят.

– Защо?

– За да проверят дали съм уязвим.

Не казах нищо, така че той обясни:

– Първо се опитват да установят социален контакт с набелязания човек. Омагьосват те. Проверяват дали си разочарован от политиката, дали имаш нужда от пари, или се поддаваш на ласкателства, или на сексуални предложения. Пробват и ако проработи, играта започва. Ако не стане, просто канят някой друг на следващия прием.

– Познаваше ли някакви руснаци лично? – попита Катрина.

– Няколко. Работата на Мери беше много по-близо до тях от моята.

Но това се предаваше и на мен.

– Защо? – попитах. – С какво се занимаваше тя?

Той спря и се облегна назад.

– Чакай малко, Дръмънд. Не искам да я забърквам.

Дълбоко си пое въздух и мило казах:

– Аз също, генерале. Но вашият брак не е обикновен. Има всякакви пресечни точки, които трябва да проверим.

Той помисли малко.

– Значи няма да я замесвате?

– Тя вече е замесена. Среща се с адвокати, за да си избере консултант. Да не би да предпочиташ да чуеш тези неща от Еди Голдън в съдебната зала?

Агресивната физиономия се върна на мястото си.

– Добре де, добре. Но внимавай с това, което ти кажа за работата ѝ. Ясно ли е?

Сега със сигурност беше най-добрият момент да му напомня, че аз също съм спал с нея. Или пък не всъщност.

– Мери беше наблюдаващ офицер. Отговаряше за някои елементи – каза той.

– Тоест? Шпиони, агенти, цели? – попита Катрина.

– И трите. Мери беше в едно звено, което работеше със съветското посолство и с представителите им в ООН.

– А по какъв начин това ставаше причина ти да се срещаш със съветски граждани?

– Не ставаше. Но знаех с кого се среща тя. Просто ви предупреждавам, в случай че разкрият някой от онези хора.

– А през осемдесет и девета? С какво се занимаваше тогава? – попита Катрина.

– Това беше годината, през която започна разпадането. Изведнъж всички разузнавателни агенции се оказаха с голям недостиг на персонал.

– Защо?

– Защото Източна Европа и съветските републики се разпадаха на съставните си части.

– Разкажи ни по-подробно – помолих го.

– Наричахме го Големия взрив. Случи се толкова бързо, че дори собствените апаратчици на Горбачов не можеха да го разберат. Нито пък ние. За петдесет години бяхме изградили огромна разузнавателна машина, която наблюдаваше Съветския съюз. Президентите и съветниците им се разглезиха. Обектът ни помръдваше с един сантиметър и цели легиони аналитици веднага изписваха хиляди страници, за да обяснят движението. Бяхме станали експерти по наблюдаване на замръзваща вода.

Катрина се почеса по главата.

– А това какво общо имаше с теб и твоите отговорности?

– Белият дом пишеше за информация, а ние не смогахме. За нула време ме прехвърлиха от грузинския отдел в азербайджанския, а после в чеченския.

– Какво правеше там?

– Оценки и доклади. Ходех до тези места, срещаш се с официални лица и регионални екипи и се опитвах да правя някакви изводи.

– И се запознаваше със съветски граждани? – попитах.

– Естествено. През тази година ходих в Москва пет-шест пъти, а и се срещнах с много съветски функционери в републиките.

– Завърза ли някакви по-близки познанства? – попитах, като интелигентно насочих разговора към единствения съществен факт, който бях научил от вестниците.

– Какво искаш да кажеш?

– Завърза ли някакви дългосрочни приятелства с руснаци?

Той изведнъж се изнерви видимо. Търкаше устните си с пръст и очевидно водеше някаква вътрешна борба. Гледай ти!

– Дръмънд... не мога да обсъждам тези неща с теб.

– Нямах избор. Освен това аз съм не просто твой адвокат, а и офицер с разрешително за работа със строго секретни материали. А снощи и Катрина възстанови своето.

Той изучаваше лицата ни.

– Вие не разбирате. Могат да ме изправят пред военен съд дори ако само прошепна това име.

– Сериозно ли говориш? – попита Катрина, като доста точно изрази подходящото настроение.

И все пак трябваше да издържим още трийсет секунди кършене на ръце, тежко дишане и идиотска нерешителност, преди да каже:

– Чували ли сте за Алекси Арбатов?

– Не.

– В момента Алекси е вторият човек в СВР, службата за външно разузнаване на Русия, една от двете структури, на които се разпадна старото КГБ... тази, която отговаря за външните работи. – Той спря, за да направи прозрачна драматична пауза. – Запознах се с Алекси през онази година. Аз го култивирах.

– „Култивирах“? – повтори Катрина.

– Това означава, че не съм успял да го накарам да премине изцяло на наша страна, но съм го докарал наполовина дотам.

– В какво се състои тази половина? – попитах.

– Понякога Алекси ме снабдява с информация. Винаги решава как-то точно да ни даде и обикновено – дали да го направи изобщо. На нашия жаргон той е неконтролиран източник.

– Все още е, така ли? – попитах.

– Да. Аз бях неговият наблюдаващ офицер. По-късно включихме и Мери. Когато ме назначиха военен аташе в Москва, тя пое операциите на управлението там, за да сме близо до Алекси.

Бях зяпнал, ама наистина широко. Морисън твърдеше, че е „прибрал“ втория по важност човек в най-важната руска шпионска агенция. Това е горе-долу същото, като да притежаваш нотариалния акт на Емпайър Стейт Билдинг – виждаш много различни неща от наистина стратехотна гледна точка.

– Мамка му! – възкликнах неволно.

А той взе, че отговори:

– Сега разбра ли защо Мери се омъжи за мен вместо за теб, тъпак такъв?

Всъщност аз мога да чета мисли доста добре и разбирах, че той в действителност искаше да каже: „Ти можеш да ме разбереш. Докарахم въщи най-големия разузнавателен улов, за който са чували в ЦРУ, и виж как ми се отплатиха тези копелета.“

Настъпи неловка пауза, в която се гледахме вторачено и обмислях-ме възможните последствия от тази новина.

– Как точно ставаше? – попитах накрая.

– Алекси не позволяваше никой друг да се замесва. Знаеше по-добре от нас с Мери колко дълбоко са проникнали техните агенти в разузнаването ни. Приемаше този факт априори.

Катрина реши, че интересът ми към темата е нещо повече от празно любопитство, и реши да се включи в играта.

– Не вземахте ли предпазни мерки?

– Алекси настояваше да се срещаме лично, но след всеки контакт шефовете искаха от мен и Мери подробни доклади. Това е стандартна процедура.

– Обясни ни как действа – помоли тя.

– Пишеш доклада веднага след срещата, така не рискуваш да забравиш нещо. Опитваш се да се сетиш за всичко, което е казано, за психическото състояние на целта, за общото настроение.

– Кой получава копия от докладите?

– Арбатов беше толкова важен и опасен източник, че разпространението се ограничаваше до заместник-директорите на разузнаването и оперативния отдел. А, и един психиатър.

И двамата изглеждахме объркани, така че Морисън добави:

– Отчасти наша бе отговорността да поддържаме желанието му да ни издава информация и да се погрижим да надмогне всяка евентуална психоза или невроза. Всеки, който предава страната си, е изложен на невероятни подводни течения от вина и страх. Психиатърът изчиташе докладите ни, за да търси признаци за бъдещи проблеми и да ни съветва как да се справяме с тях.

Това ми се стори любопитно.

– И стабилен ли беше този Арбатов? – попитах.

– Имаше си причини да го прави и смяташе, че те са добри.

– Какви бяха тези причини?

Морисън се беше прегърбил на стола, играеше си с белезниците, а на мен ми се струваше, че го увърта. Или пък просто беше нервен, след като беше разкрил толкова важна информация. Или пък не беше само това.

Най-сетне отвърна:

– Мисля, че Алекси избираше за нас само нещата, които смяташе за... как да го кажа? Ако Русия правеше нещо, което според него беше отблъскващо от морална гледна точка, той ни докладваше. Но например никога не ни даде имената на някакви американски предатели като Еймс или Хансън. Не ни даваше никаква контраразузнавателна информация.

– А самият той искаше ли от вас информация?

Грозната гримаса на лицето на Морисън ясно сочеше, че най-сетне е разбрал накъде го водят въпросите си.

– Майната ти, Дръмънд! Естествено, че обсъждахме разни неща. Но

аз винаги включвах и собствените си реплики в докладите. Никога не съм му казвал нещо, което може да се квалифицира като предателство.

– Сигурен ли си?

– Двата с Мери получавахме стриктни инструкции какво ни е позволено да разкриваме. Никога не съм излизал извън тези граници.

Усетих, че сме стигнали до патово положение, и смених темата.

– Добре, а имаше ли други като Арбатов?

– За мен не. Мери работеше с такива, с много различни хора, но моите служебни задължения не включваха контролиране на източници.

– Кой вкара Мери в играта? – попита Катрина.

– Той самият. След 1991-ва заемах различни длъжности, които пречеха да го контролирам както трябва. Той предложи Мери.

Обмислих това и реших, че от гледната точка на Арбатов в този вариант има смисъл. Така нещата оставаха в семейството и рискът от разкриване намаляваше.

– Помисли добре – казах. – Имало ли е други руснаци, с които си поддържал контакт от осемдесет и девета до днес?

– Не – отвърна той незабавно, като ме остави с неудовлетвореното желание да се постарее да помисли поне няколко секунди.

Търсачите на предателя се бяха съсредоточили върху шпионска следа, която водеше чак до 1988 или 1989 г. Не знаех как са им хрумнали точно тези години. Но пък знаех това: анонимната птичка твърдеше, че е имало само един наблюдаващ офицер, и следваше логичното предположение, че той трябва да се е познавал с Морисън от самото начало.

Значи може би мислеха, че този човек е Арбатов – или пък някой друг, за когото Морисън не ми казваше. Погледнах към Катрина, която се беше вторачила в него. Изучаваше го толкова съсредоточено, че се изненадах. Ако се абстрахираш от стряскащата й външност, нахалството и сарказма, оставаше една интелигентна и решителна жена.

– Добре, генерале, това е достатъчно на този етап – казах. – Започни да организираш в главата си годините от деветдесета досега. Когато дойдем пак, ще се заемем с тях. Става ли?

Морисън кимна, но изглеждаше разтревожен.

– Какво? – попитах. – Искаш да добавиш нещо ли?

– Аз, ами... – Той се сви, сякаш го болеше. – Виж, Дръмънд, за Арбатов...

– Какво за него?

– Не казвам, че е свързан с това или нещо подобно...

– Но?

– Ами, във, може би е добра идея да го проучите по-подробно.

– И как да стане това?

– Говорете с Мери. Вижете тя какво мисли.

Обещах му и си тръгнахме, като оставихме клиента си прикован за масата.

7

Двамата с Катрина се уединихме в дневната на разкошния ни офис. Направих нова кана кафе, метнах няколко дърва в камината и разпалих огъня, преди да седнем и да обмислим сериозно следващите си стъпки.

Исках да започнем с представата, която моята помощничка си беше изградила за клиента ни. Тъй като не се познаваха отпреди, тя можеше да е забелязала неща, които бяха ми убягнали. Съмнително, но винаги си заслужава да се провери.

Тя все още се наместваше, когато я попитах:

– Е, не е ли точно такъв задник, какъвто ти го описвах? Винаги помага, ако предварително внушиш на свидетеля какво да мисли, нали?

– Той поне има основателна причина – отговори тя, като май намекваше нещо за мен. – Сигурно заради тази история с арестуването и обвиненията. Смешна работа, някои хора се нервират за нищо.

– Нищо смешно не виждам. Но той е дори по-непоносим, отколкото си го спомнях. Как е възможно?

– Ти ми кажи. Нали ти го познаваш.

Заех замислена поза и потърках брадичката си.

– Как се оформя такъв характер? Адски е разглезен още от раждането, всичко му идва наготово. Той...

– Боже господи! – Тя поклати глава. – Само ми кажи фактите, сама ще си направя заключенията, става ли?

– Добре де. Фактите. Той е на четирийсет и девет години, роден е в Уестчестър, щата Ню Йорк, баща му е някаква голяма клечка в „Пепси“. Отгледан е като типично богаташко синче, заминал за Андоувър, станал вероятно единственият възпитаник на Йейл в съвременната история, който е влязъл в армията, и, както се казва, се захванал с велики дела – очевидно, в зависимост от гледната ти точка.

– А как се е запознал с жена си? – попита тя, като се облегна на една възглавница.

– Не знам как се е запознал с жена си. Не съм бил там – отвърнах аз с известно раздражение, както ми се стори.

– Проблем ли имаш по този въпрос?

– Аз? Не, защо смяташ така?

Тя махна една несъществуваща пращинка от дивана.

– Сигурен ли си, че нямаш проблем по този въпрос?

Всъщност основният ми проблем беше необходимостта да се разпаям с нахални любопитни жени. Все пак не изразих гласно тази мисъл и отвърнах:

– Запознали са се на работа, излизали са няколко месеца и накрая се оженили. Окей?

Тя прибра един непокорен кичур коса зад ухото си. Очевидно не беше удовлетворена, но изглежда, заключи, че няма да измъкне от мен по-добро обяснение. По една случайност беше права.

– Според теб той виновен ли е? – попита.

Сключих пръсти зад тила си и се загледах в огъня. Досега не се бях мъчил да мисля за това. От една страна, засипвах ме неотложни задачи още от момента, в който ми се обади Мери, а от друга, повечето адвокати изобщо не обичат да отговарят на този въпрос. Липсата на ясна позиция има някои чудесни предимства в професията ни. Най-сетне предпазливо отговорих:

– Не се връзва с представата, която имам за него.

– Ех, че прецизно го формулира.

– Виж... просто не се връзва.

– Понякога много ме дразниш.

– Добре де, специално обяснение за тези, които не разбират от намеци: Морисън не става за такова престъпление.

Започнах да отмятам на пръстите си.

– Той е патологично амбициозен нахалник. Освен това е гадно копеле и патологичен грубиян. Но чак предател? Може и да греша, но според мен обвиняват точния човек, само че за грешното престъпление.

– Опитват се да забият квадратен клин в кръгла дупка?

– И така може да се каже.

– Ти беше ли на сватбата?

– По дяволите, какво ти става?

Тя сведе очи.

– Беше напълно невинен въпрос. Пропускам ли нещо?

Да, бе, невинен.

– Какво точно искаш да знаеш? – попитах.

– Допреди минута беше просто любопитство. Сега вече се чудя дали тук няма подводна яма.

– Няма подводна яма. Поканиха ме, но аз... бях прекалено зает.

– Прекалено зает?

– Точно така.

– А не прекалено раздразнен например? Просто прекалено зает?

– Бях в Панама и помагах да проследят едно копеле на име Нориега, може би си го чувала.

– Сериозно ли говориш?

– Поканата за сватбата беше в служебната ми пощенска кутия, когато се върнах от войната. Бяха я изпратили преди месец.

– Ей, много гадно – каза тя.

Права беше. Наистина си беше гадно.

– А щеше ли да отидеш? – не миряваше тя.

Тази жена беше като куче, докопало кокал. Инатът понякога е добродетел. Но пък на друго време и място може да бъде адски досадно нещо.

Както и да е, очевидно правилният отговор беше: „Ами да, разбира се. В любовта и на война всичко е позволено и прочие. Е, нямаше да се дя на първия ред, откъдето щях да чувам как се мляскат, когато свещеникът стигне до обявяването им за съпруг и съпруга. Но все пак щях да присъствам в класическата роля на добрия приятел, който е на страната на булката и ѝ пожелава вечна любов и щастие с идиота, когото си е избрала.“

Бях почти сигурен, че такава лъжа няма да мине.

– Не знам – отвърнах и се опитах да вложа убедителност в гласа си, но от изражението ѝ подразбрах, че си губя времето.

След като изцеди от този отговор повече, отколкото ми се искаше, тя попита:

– Ще можеш ли да го защитаващ адекватно в съда?

– Не мога да отговоря на този въпрос, преди да чуем пълния списък от обвинения и да видим доказателствата.

– Добър опит. Интересуваше ме психологическата страна на въпроса.

– А, това ли. Да, мога да го представлявам.

Тя тихо отпи от кафето си и остави репликата ми да увисне във въздуха.

– А ти можеш ли да го защитаващ адекватно в съда? – попитах на свой ред.

– Ще бъде предизвикателство. Целият този свят на военни и шпиони ми е напълно чужд. Досега съм се занимавала с улични престъпници.

– И защо мислиш, че има разлика?

– Има, естествено.

– Защо?

– Хората, които съм защитавала, живеят в мизерия и

безнадеждност. Аз съм от бедно семейство и мога да им вляза в положението. Хората в разузнаването са различни.

– Не толкова – отвърнах. – Пак става дума за алчност, кражби, ревност. – Усмихнах се и добавих: – И тъй като вече обсъдихме моя личен живот, защо да не преминем на твоя?

– Какво за него?

– Ти си на двайсет и девет, нали така? И все още не си омъжена?

– А ти си на трийсет и девет, нали така? И все още не си женен?

– В случай, че не си чувала, за мъжете възрастта няма значение.

По някаква причина това ѝ се стори много смешно. Започна да блъска по възглавницата, задъхвайки се от смях.

– Ама и ти си един образ – успя да каже накрая.

Усмивката ми се разшири.

– Просто исках да опозная човека, с когото ще работя.

Да, знам. Дори на мен ми прозвуча тъпо.

Тя се ухили.

– Нека ти помогна. Дали имам приятел? Не. Имала ли съм някога? Да, няколко. Отчаяно ли си търся гадже? Не. Пропуснах ли нещо?

Защо ми трябваше да питам.

– Не – казах. – Това е достатъчно, благодаря.

– Може би ще ти помогне и едно описание на човека, когото търся?

– Давай. Какъв е човекът, когото търсиш?

– Със сигурност не е някоя горила, която прекарва почивните дни пред телевизора, като псува футболистите в компанията на пет-шест бири. Мъжествен, но по правилния начин – мъж, който може да различи флейта от пиколо.

На мен това ми звучеше горе-долу толкова мъжествено, колкото може да бъде едно скопено канарче, въпреки че все пак знам каква е разликата между флейта и пиколо – в размерите.

– Красив – продължи тя. – Но по правилния начин. Калифорнийските сърфисти не са мой тип. Космите по гърба са минус. Привличат ме тъмнокоси, общителни, светски мъже.

Ха така. Някой път щях да ѝ поръчам шампанско „Мутон Кадег“, реколта '67.

– А сега сигурно ще пожелаеш да разбереш какво искам аз? – предположих.

– Вече знам – каза тя и отмести поглед към камината. – Съпругата на нашия клиент.

Това дори не заслужаваше отговор, но все пак ѝ показах среден

пръст.

След това се захем с проучване на делата „Уокър, баща и син“, „Еймс“ и „Хансън“. Незаменимата Имелда беше събрала цял склад материали, които покриваха всичко от съдебните процедури до няколко добре съставени описания на стратегиите, използвани от прокурорите и защитата. В отделни папки бяха материалите по делото „Уен Хуолц“ – много по-обнадеждаващи от наша гледна точка, тъй като тогава защитата беше подхлъзнала прокурора пред очите на целия свят. От друга страна обаче, между случая „Уен Хуоли“ и нашия имаше определени разлики – например нашият клиент беше бял и не можеше да обвини никого в расова дискриминация; нямаше очарователна дъщеря на подходяща възраст, която да обикаля и да организира митинги в негова защита; пък и в случая на Хуоли, когато прокуратурата най-сетне трябвало да докаже обвинението, тя изведнъж се разкашляла, пребледняла и признала, че страда от сериозна липса на доказателства. Ако можеше да се вярва на О'Нийл и Голдън, проблемът на обвинението в нашия случай не беше липсата на доказателства, а наличието на толкова обширно и мрачно блато от доказателства, че им трябваше цяла армия от прокурори, за да го изгзаят.

Към полунощ вече клямах на стола. Протегнах се и измърморих:

– Трябва да поспя.

Пробитият нос на Катрина беше забоден в една дебела папка. Момичето определено беше издръжливо – дойде в офиса в шест сутринта и все още работеше като часовниче осемнайсет часа по-късно, когато собственият ми резервоар отдавна беше празен.

Влязох в спалнята си, съблякох се и заспах почти незабавно. Но пък спя леко. Проблемът в повечето стари спални помещения на армията са скърцащите стълбища, както и пълната липса на модерни звукоизолиращи средства. В три и половина чух как Катрина се качва по стълбите. Започнах едновременно да ругая и да се моля да си размърда кльощавия задник, да побърза с вечерния си тоалет и молитвата и да ме остави да спя.

А след това със сигурност чух долу да се отварят и затварят шкафове. Тихо се измъкнах от леглото и на пръсти отидох до вратата. Спрях за малко, за да преценя ситуацията. Там определено имаше поне два различни източника на шум, а може би три. Трябваше да проверя, макар че и дума не можеше да става да се промъкна без скърцане по това стълбище.

Избрах другия вариант и се спуснах надолу толкова бързо, че едва

не се препънах. Всъщност точно това се получи, когато стигнах долния край на стълбището. Общо взето. Полетях във въздуха и забих физиономията си в една стена. Само дете не се бях препънал, а нещо ме беше блъснало по гърба, за да ми помогне.

Дойдох на себе си и се завъртях точно навреме, за да получа силен, опакован в ботуш ритник право в гърдите. Издадох едно силно „пуф“ и се свлякох на пода. Лампите бяха изгасени, но все пак видях някаква едра фигура да се надвесва над мен.

Странно, но следващото, което видях, беше една млада лекарка, която размахваше нещо вонящо под носа ми и казваше:

– Вече се съвзема.

Чух и гласа на Имелда:

– Носът му изглежда счупен. И отговора на лекарката:

– Да, май сте права.

Установих, че на тила ми се е появила сериозна вдлъбнатина, а лицето и гърдите ме болят.

Лекарката ме стисна за носа и ме погледна нежно.

– Няма нищо, господин майор, ще се оправите. Само няколко дракотини, малко кръв и може би един счупен нос.

– Ох, по дяволите – отговорих. – Пусни ми носа.

Тя се подчини. Това ме зарадва. Издрапах по стената и несигурно се изправих на крака. До вратата имаше носилка, където двама санитарни чакаха да ме натоварят. Изглеждаха неопикуемо облечени, когато ме видяха на крака. Мързеливи копелета.

– Какво стана, по дяволите? – попитах.

Имелда нагласи очилата на носа си и отвърна:

– Слязохме, когато чухме как някой те бяхти. После вратата се затръшна и двама мъже избягаха навън, но никой не успя да ги види както трябва. Бяха облечени в черно, с качулки на главите.

– Взели ли са нещо?

– Не съм проверила още – призна Имелда и изведнъж се притесни, че от грижи по мен е пренебрегнала нещо толкова важно.

Не беше в неин стил да пренебрегва задълженията си по този начин.

След като уверих хората от „Бърза помощ“, че по-късно ще отида в поликлиниката за по-сериозен преглед, се заех да помогна на Имелда и двете момичета. Доколкото можех да преценя, не бяха пипнали нищо – нямаше отворени чекмеджета, претършувани кашони, никакви признаци за обир. Много странно. Накрая всички седнахме в дневната.

– Някой видял ли е нещо, което го няма? – попитах и веднага се засрамах от начина, по който го казах. Как така ще видиш нещо, което го няма?

Всички поклатиха глави. После изведнъж изпитах някакво особено чувство в стомаха си.

– Катрина, касетите. Къде са?

Бях избърборил въпроса почти неразбрано, но всички едновременно разбрахме колко ужасно би било това.

Тя се втурна нагоре по стълбите, а аз закуцуках след нея. Катрина бързо докопа чантата си и я изсипа на леглото. Сред останалите женски боклуци имаше касетофон и две касети. И двамата въздъгнахме облекчено. Всъщност вече излизах от стаята, когато Катрина ме спря:

– Чакай.

Взе една от касетите, пхна я в касетофона и натисна бутон. Нищо. Никакви звуци, само празна лента. Тя извади касетата и сложи втората. Същата работа. Обърна касетата, превъртя напред и назад. Нито звук. Подаде ми касетофона и аз го напъхах в джоба си, като изругах шумно.

Клиентът ни нямаше да бъде много доволен от нас. Аз самият не бях много доволен от нас. Но Чичо Сам щеше да бъде най-огорчен от всички, тъй като някой току-що беше откраднал касетата, на която беше записано името на най-важния чуждестранен източник на информация за Америка – име, което в глупостта си бях позволил да бъде записано на касета, а още по-глулаво не бях скрил на сигурно място.

Екипът, който окупира сградата ни, ми припомни защо толкова много американци отиват да живеят в гората, мърморят нещо за черни хеликоптери и облепят ръждясалите си стари пикапи с лепенки „Обичам оръжията“.

Агентите на ФБР бяха от Канзас Сити. Хората на ЦРУ долетяха от Вашингтон, очевидно с някакъв много бърз реактивен самолет, защото вече нахлуваха през външната врата заедно с приятелчетата си от ФБР само два часа след като се бях обадил да докладвам за инцидента. Не че можеше да ги различиш с просто око – всички бяха облечени с евтини на вид сини блейзери и сиви панталони, допълнени от смръшените неприязнени изражения, които отличават правителствените агенти от останалото човечество.

Претърсиха къщата с изключително внимание, взеха от целия ми екип отпечатъци от пръсти и отливки от обувките и описаха всичко, което притежавахме, както и няколко неща, които всъщност ги нямаше. Преровиха целия квартал за свидетели и попитаха всички съпруги на полковници, които живееха на тази улица, дали случайно не са зяпали през прозореца в три часа тази сутрин. Всичко това беше изпълнено с прусашка ефективност и нюйоркска вежливост, или иначе казано – най-лошото както от Стария, така и от Новия свят.

Когато операцията приключи, началникът на екипа – един тип от ЦРУ на име Смит, все едно можеше да е някакво друго – ме привика в една стая на втория етаж за лична среща с Господ, както му казваме в армията.

Смит излъчваше агресивна мъжественост – масивна челюст, добре оформена мускулатура. Заби цигара между тънките си устни, запали я със „Зипо“ и затвори запалката с рязко движение на китката, като класически бандит. Дръпна си няколко пъти и ме фиксира с унищожителен поглед.

– Е, майоре – започна, – от колко време си в системата?

– От тринайсет години.

– И никога не са те обучавали на секретни процедури? Никога не си подписвал онези малки формуляри, на които пише, че разбираш задълженията и отговорностите си?

– Подписвал съм ги.

– И въпреки това си записал касета със строго секретно съдържание и си я оставил да се търкаля из стаята?

– Така стана – признах.

Адвокатските ми инстинкти ми крещяха да не го казвам, но съвестта ми не виждаше абсолютно никакъв заобиколен път при дадените обстоятелства.

От ноздрите му излизаше тънка струя дим.

– Адски тъп ход, приятел. Първокласна глупотевина.

– Бих могъл да кажа, че не съм предполагал, че в къщата ще нахлуят крадци и ще я отмъкнат, но това няма да промени нещата, нали?

– Не.

– И какво ще правите?

Той отново си дръпна от цигарата и сякаш се замисли върху въпроса ми. Паузата се проточи малко прекалено. Най-сетне той насочи горящата цигара към лицето ми.

– Първо ще докладвам на началниците. Сигурен съм, че те на свой ред ще докладват на по-горни началници. Не знам как се справяте с такива неща в армията, но в ЦРУ щеше да полежиш в затвора.

Пъгнах ръце в джобовете си и мрачно кимнах. И в армията ставаше горе-долу по същия начин.

– Значи доста съм загазил, а?

– Загубата на тази касета е катастрофална.

Имаше право, но аз не се отказвах лесно.

– Знаете ли, технически погледнато, тази касета беше под охрана. Аз наистина се опитах да ги спра, но те взеха надмощие.

– Нямах сейф. Нямах оръжие. И, така да се каже, си бил заспал. На твоё място не бих опитвал този вариант.

Нервно потропах с крака.

– Да... май сте прав... освен ако... не се намери още едно облекчаващо вината обстоятелство.

– Да?

– Малко е необичайно. Не знам дали изобщо да го споменавам.

– Давай – каза той. – Пробвай всички адвокатски глупости, за които се сетиш.

– Добре. – Почесах се по главата и продължих: – Работата е там: кой знаеше, че сме записали тези касети? Мис Мазорски и аз не сме казвали за това на никого, дори в собствения ни екип по защитата.

– Да, и?

– Ами крадците са знаели за касетите и дори че са в нейната дамска

чанта. Не смятате ли, че това е подозрително? На мен така ми се струва. И дори са си донесли празни, за да ги подменят. Ако не ги бях хванал на местопрестъплението, може би никога нямаше да разберем, че касетите са откраднати. Но, разбира се, те вдигнаха толкова шум, че това беше невъзможно.

– Е, и? – Той отново дръпна дълбоко от цигарата и се вторачи в мен с непроницаемо изражение.

– Ами кой би могъл да знае, че сме записали тези касети?

– Ти ми кажи.

– Не, вие ми кажете.

– Нямам идея – отвърна той с цялата напрегната неискреност, която се изискваше за подобен отговор.

– Копелета. В стаята за разпити е имало подслушвателна апаратура. Чули сте всичко, за което си говорихме.

Той хладнокръвно се огледа за пепелник и не намери такъв, така че отиде до прозореца и го отвори. Метна фаса си навън, обърна се към мен и каза:

– Това е сериозно обвинение, Дръмънд. Можеш ли да го докажеш?

– Обстоятелствата водят към него.

– Но може би само за теб.

– А може би и за всеки репортер, на когото разкажа тази история.

Той бръкна в джоба си и извади нова цигара. Иначе си остана хладнокръвен като леден блок.

– Дръмънд, в този вариант също имаш някои проблеми. Двата с клиента ти сте обсъждали неща, които са извън твоята компетентност по отношение на секретната информация.

– А вие откъде знаете?

– Такива неща се разчуват. Колкото до това дали някой е подслушвал стаята за разпити, мога да се обзаложа, че ако ей сега отидеш там, няма да намериш никакви устройства.

– А откъде знаете пък това?

– Нека го наречем добри инстинкти.

– Добре, и какво смятате да правите?

– Както вече казах, да докладвам на началниците си за много сериозното нарушение на правилата за сигурност, което си извършил. Оттам нататък те си знаят.

– Хубаво – казах. – В такъв случай определено няма да имате нищо против, ако се обадя в „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“.

– Всъщност имам. Това би било много тъпа идея – каза той, като се

опитваше да не издава емоциите си.

– От ваша гледна точка, да. Но от моя гледна точка идеята е великолепна.

– Не, наистина, Дръмънд, ако направиш това, един господ знае какво може да ти се случи.

– Заплаха ли чух току-що?

– Нека просто да приемем, че имам и добра интуиция. Но виж, приятел, има и един начин да приключим тази история и всички да останат доволни.

– И какъв е той?

– Ами твоят клиент е човек, който е причинил сериозна вреда на страната ни и не заслужава нито лоялността, нито съчувствието ти. Ти си войник, нали така? Трябва да разберем какво е издал клиентът ти. Човешки животи... сигурността на тази страна може би зависят от това. От теб искаме единствено да обещаеш, че ако научиш нещо, което е издал на руснаците, ще ни съобщиш. Слагаме му печат „зараза“, та никой да не го използва в малката игричка, която ще разигравате в съда. Гарантирам ти, че между нас и прокурорския екип ще има непроницаема преграда.

Хубава работа. Какви ги говореше този? Значи кражбата е била начин да ме изнудят да им стана доносник. А шумът и веселбата са били просто трик, за да се събудя. Ами боят? За десерт, предполагам – поне на тях със сигурност се е усладил.

– И само трябва да ви казвам това, което той ми разкрие?

– Толкова е просто, нали?

– Иначе вие ще докладвате на началниците си за моето нарушение на мерките за сигурност?

– Точно така.

– Звучи ми честно... с едно уточнение.

Той отново дръпна от цигарата си.

– И какво е то?

– Това.

Извадих касетофона на Катрина от джоба си и го вдигнах, за да му покажа, че е записвал през цялото време.

Най-готиното нещо с хитреците като него е, че просто не допускат възможността някой друг да ги надхитри, докато не им натикаш доказателствата под носа.

– Дръмънд, копелдак такъв, дай ми веднага тази касета – каза той доста раздражено.

– Е, това би било доста глупаво от моя страна, не мислите ли?

Като стана дума за глупости, за част от секундата се зачудих дали мистър Смит нямаше разрешение от началниците си да употреби каквото е нужно, за да успее в изнудването. Ако беше така, просто трябваше да си извади пистолета, да направи дупка в главата ми и да си излезе с касетата в джоба. От обърканото му изражение заключих, че и той обмисля този вариант.

– Дръмънд, не можеш да го направиш – изплю той най-сетне.

– Как да ви кажа... мога. Военните съдии не обичат особено правителствени агенти, които пребиват военни адвокати и се опитват да ги изнудват. Аз съм юрист, мистър Смит. Можете да ми се доверите. Имам добри инстинкти.

Двамата няхахме сходно чувство за хумор.

– Чуй ме добре, копеле, Морисън е зловреден шибан предател. Дай ми тази касета.

– Не.

Някой и друг килограм мозък отгоре нямаше да навредят на мистър Смит, но той все пак изведнъж осъзна, че не бих седял тук да си разменям заплахи с него, ако положението нямаше някакво възможно разрешение.

– Е, какво искаш? – попита, като се усмихна самодоволно. – Какво мога да направя за теб?

– Свържете ме с началниците си по телефона.

– Недей, Дръмънд. Нямаш представа с кого се ебаваш. Тези хора не обичат да им досаждат разни палета.

Погледахме се известно време, преди той да достигне до правилното заключение: имах и възможност, и желание да му го набутам.

Ядосано измъкна мобилен телефон, излезе в коридора и набра един номер. Чух го да шепти в слушалката. Отместих поглед към прозореца и възпитано го оставих да обясни на спокойствие. Остана ми единствено да си представям какво ще кажат началниците му, когато установят, че с бяча, дошъл да ме изнудва, сме си сменили ролите.

Най-сетне той се върна в стаята с много кисела физиономия и ми подаде телефона.

– И с кого разговарям, моля? – попитах с най-гангстерския си глас.

Отвърна ми един по-възрастен глас:

– Тук е Харолд Джонсън, майоре.

Господи боже.

– Чувал съм за вас – казах напълно искрено. Джонсън беше

заместник-директор на разузнаването, третият по влияние човек в ЦРУ и нещо като жива легенда в шпионските среди.

– Не знам какви ги е свършил тоя тъпанар Смит, но за всеки случай ви поднасям извинение. Повярвайте, той на моменти наистина е неконтролируем. Понякога подхожда към работата си с малко прекален... как да се изразя, ентузиазъм?

– Без майтап – казах, като разсеяно потърках голямата цицина на тила си.

– И какъв е проблемът, който е предизвикал?

– Не съм сигурен за кой проблем говорите, сър. Това, че е монтирал подслушвателни устройства в стаята, където водех разговор с клиента си? Проникването с взлом в кабинета ми? Кражбата на защитени от закона касети? Физическа саморазправа с офицер от армията на САЩ? Или опитът за изнудване? Кое си избирате? На мен лично физическата саморазправа ми се струва най-подходяща.

– Господи, за какъв се мисли тоя глупак?

– А можете ли да си представите, че си призна за всичко това, докато го записвах? В последно време човек наистина не може да си намери святна прислуга.

Сигурен съм, че искаше да ми отговори с нещо като „На-чукай си го, Дръмънд“, но това щеше да наруши правилата на добрия тон, а той беше старо куче. Вместо това каза:

– Вижте, ужасно съжалявам, ако наистина е направил всичко това. Никой не му е давал такива нареждания. Повярвайте ми.

– Естествено – казах, като се придържах плътно към ролята си в сценария.

– А сега, как можем да оправим тая бъркотия?

– А, няма проблеми, сър. Още първият военен съдия, който е по-свободен, ще оправи всичко вместо нас.

– Това не е много добра идея.

– Убедете ме.

– Морисън е най-големият предател, за когото съм чувал.

– Как да ви кажа, вие сте някъде петдесетият човек, от когото го чувам, но все още не съм видял и грам доказателства. А също така все още чакам и знак за съдействие от прокуратурата или вашето управление.

– Това може да се поправи.

– Наистина ли?

– Ами да, аз не бях разбрал, че имате затруднения. Още до довечера мога да изсипя на бюрото ви цял самосвал с доказателства.

– Това ще е добро начало.

За да докаже, че слуша внимателно, той попита:

– А кое би било добър финал?

– Вашата гаранция, че ще се сложи край на опитите за подслушване на стаята за разпити. Същото се отнася за влизането с взлом в кабинета ми и опитите да се разбере за какво сме разговаряли.

– Имате я.

– А, да. Освен това искам телевизор за клиента си, при това с включен кабел, за да може да гледа порно през нощта. Той е много самотен там вътре, нали се сещате. Както и книги и неща за писане.

– Дръмънд, прекалявате. Има много сериозни причини всичко това да му бъде отказано.

– Несъмнено. Но пък аз имам тази касета. И ако я използвам, той ще си гледа кабелна телевизия и ще си чете трилъри още преди края на седмицата.

– Да, предполагам, че е така.

– Добре. Значи сключихме сделка. С условието – не че не ви вярвам – аз да задържа касетата.

От слушалката долетя грубоват смях.

– Не. Мистър Смит ще си тръгне оттам с тази касета. Ако вие не ми се доверите, ще бъда принуден да ви отвърна по същия начин.

– А става ли да я изпратя на моя началник, генерал Клапър, където ще бъде в неутрални ръце?

– За мен няма проблеми. Дайте ми пак онзи тъпанар Смит.

– Разбира се, сър. Беше ми приятно да си поговорим.

– Удоволствието беше ваше, Дръмънд. Само ваше.

Не беше точно така. Метнах телефона на Смит, който приличаше на презрял догат. Собственото ми лице обаче изглеждаше по-зле, с подутия нос и факта, че и двете ми очи бяха започнали да посиняват. Зачудих се дали Смит лично е свършил тази работа.

Той рязко затвори телефона със същото движение на китката, което използваше за запалката си, изгледа ме смразяващо като полярна мечка и сковано излезе от стаята.

Когато се върнах долу, всички шурмоваци със сини и черни костюми бяха изчезнали, а Имелда ме гледеше въпросително.

– Ще те изпържат ли на бавен огън? – попита, тъй като добре знаеше наказанията за загубване на секретни материали.

– Всъщност някакъв шеф от управлението ми се обади, за да ми благодари, че съм се сражавал така храбро за опазване на националната

сигурност. Похвали ме, че съм бил мъж на място.

– Да дойдат да питат мен – измърмори Имелда.

Осъзнах, че току-що съм спечелил един рунд. От друга страна, едно такова дело може да продължи петнайсет, дори двамайсет рунда и самодоволството може да се окаже фатално. Колкото до разговора ми с Джонсън, все още ми притреперваше. Хората не се издигат до този пост в ЦРУ – където забиването на нож в гърба, прецакването и конспирацията са доведени до съвършенство, – без да притежават безмилостно упорство. Имах чувството, че ще се срещнем отново, че току-що съм вдигнал мизата, а следващият сблъсък ще е още по-коварен.

9

Вдлъбнатините и драскотините бяха изчезнали от вратата на черното порше, когато отново паркирах точно до него. Импиджът е от изключителна важност за Хоумър Стийл и дори не смеех да си представя колко проблеми и разходи са му създали, докато ги махне. Всъщност бих си ги представил с голямо удоволствие, защото в това беше целият смисъл, нали така?

Катрина огледа къщата и квартала и направо зяпна.

– Готина барачка – измърмори.

– Да, така е. Но в този голям красив палат живее един зъл, лош великан.

– Не ми казвай. Имаш проблем и с баща й, нали?

– Имам проблем и с баща й – признах си.

Тя се подпря на вратата на колата и ме изгледа унило.

– Нямах ли някакви приятели?

– Имаш предвид живи?

Тя пропусна това покрай ушите си.

– Добре де, каква е историята с бащата?

Имаше пълно право да пита най-малкото защото никое човешко същество не заслужава да се среща с Хоумър Стийл без известна подготовка. Всъщност, ако трябва да бъдем напълно точни, никое човешко същество не заслужава да се среща с Хоумър Стийл. Точка.

– Казва се Хоумър – обясних. – И фактът, че е баща на Мери, е необясним от биологична гледна точка. В семейството на Стийл има големи пари още от времето на динозаврите. Ако се поразровиш из икономическата история на тази страна, във всеки ключов момент ще откриеш по един Стийл. Един дал кредит за първия параход. Друг снабдявал армията на Севера с ботуши. Трети... виж, ако ти е интересно, питай Хоумър. Това е любимата му тема.

– Значи е богат. И какво от това?

– Един от начините да удържат статуквото на богатството е да женият собствената си купчина пари за друга купчина пари, нещо като семейна традиция. Когато дойдох за пръв път, той ми стисна ръката и каза: „Е, млади човече, с какво се занимава баща ви?“ И аз отвърнах: „Ами, сър, той продава коли втора ръка.“ Направо му махнах главата. „Коли втора ръка“, изръмжа. Направо го изръмжа, заклевам се, като

мечка.

Кой знае защо, Катрина реши, че това е смешно.

– Както и да е – продължих. – Майката на Мери починала, когато тя била още малка. Била единственото им дете и мисълта, че последните гени в семейството ще се смесят с моите, без малко да го побърка. Постоянно я тормозеше. После ми забрани да стъпвам в къщата. Когато всичките му усилия се провалиха, нае частни детективи, които да ми попречат да се срещам с нея. Странно съвпадение, но същата вечер някой разби колата ми с чук.

– И ти какво направи?

– Ами обадих се да я откарат в гробището.

– Не си ли чувал за полицията?

– Не си ли чувала за нуждата от доказателства?

– Каза ли на Мери?

– Нямаше нужда. На следващия ден трябваше да заминем за Флорида за пролетната ваканция. Щяхме да ходим с моята кола.

– И тя какво направи?

– Нае шофьор и една голяма черна лимузина и я напълни с шампанско и вносна бира. Задържахме колата десет дни и накрая тя изпрати сметката на баща си.

Рязко отворих вратата и – опа! – познайте какво стана.

– Удряш онази кола – отбеляза Катрина.

– Права си, мамка му – казах и повторих упражнението.

Тя ме изгледа със странно изражение, очевидно се чудеше с какво отмъстително и незряло копеле се е забъркала.

Позвъних и почакахме около четирийсет секунди. Ето защо не си купувам толкова голяма къща. Ако някой почука на вратата, трябва да си приготвиш суха храна за прехода от задния салон до предното фоайе.

Вратата се отвори и ето ти го Хоумър, с онова отвратено изражение, което имат някои жени, когато видят как голяма гадна хлебарка изприпква по кухненския плот.

– Добър ден, мистър Стийл – казах. – Това е помощничката ми, мис Катрина Мазорски. Дъщеря ви ни очаква.

Той огледа дрехите на Катрина, които днес се състояха от къса пола и стара жилетка, под която носеше нещо като потниче. Само дето не повърна.

Очите му се преместиха на моя шевролет.

– Пак там ли паркира онзи ден?

– Не ви разбирам.

Той се завъртя, тръшна вратата и с маршова стъпка отиде да доведе дъщеря си. Адски забавно.

След няколко секунди вратата се отвори отново и се появи Мери, облечена с джинси и семпъл бял пуловер до средата на бедрото – като излязла от реклама в „Небрежно елегантни“ или някакво подобно издание.

– Здравей, Мери, това е помощничката ми, ами, въз, Катрина Мазорски.

Пак ме връхлиташе пристъп на мозъчна парализа.

Мери и другото момиче, на което бях забравил името, си стиснаха ръцете, а после Мери се наведе напред, стисна ме за лакътя и ме целуна по бузата.

– Боже, направо си радост за очите ми. Влизайте, моля ви.

Преведе ни през някакви дълги коридори до стаята, където бяхме предишния път. Седнахме и аз забелязах как очите на Катрина се опитват да измерят температурата на отношенията ми с Мери. Но зад тези саркастична, непукистка, нахална игривост имаше искрено любопитство за неща, които изобщо не й влизаха в работата, нито пък в моята, нито пък в чиято и да е работа.

Мери се наведе на стола и огледа лицето ми.

– Шон, какво е станало с носа ти? И очите?

– Ами блъснах се в една стена – казах, което си беше самата истина.

Да, бях се блъснал в една стена – с всичка сила, – само дете някой ми беше помогнал. Но нямаше да споменавам останалата част нито на Мери, нито на съпруга й. Имах си причини, достатъчно сериозни според мен.

Тя се протегна и ме стисна за носа.

– Бързичко си вървял. Носът ти изглежда счупен.

Носът адски ме заболя, но аз съм мъж, а тя е красиво момиче, така че се усмихнах – твърде жалка гледка, защото в същото време очите ми се напълниха със сълзи.

– Така изглежда – казах. – Както и да е, вчера бяхме при мъжа ти.

– Как е той?

– Ядосан, но се чувства по-добре. Смята, че са го натопили.

Отначало не каза нищо. Изглеждаше шокирана, но това постепенно се смени от любопитство.

– Кой го е направил?

– Твърди, че не знае абсолютно нищо. Но стреля в тъмното.

Повярвай ми, адвокатите постоянно се занимават с такива неща.

Особено когато имат работа с престъпници, които прекрасно знаят, че са виновни до мозъка на костите си – вежливо пропуснах да отбележа.

– Както и да е, преговорихме кариерата му. Според вестниците предателството му е започнало през осемдесет и осма-девета.

Тя клатеше глава.

– Четох статиите. Това е абсурдно. Би означавало, че е започнал няколко месеца след сватбата ни. А това е невъзможно, повярвайте ми.

– Статиите освен това твърдят, че през цялото време е имал един и същ наблюдаващ руски офицер. Затова преговорихме кариерата му, като се съсредоточихме върху контактите, които е установявал с руски граждани.

– Логично, но съм сигурна, че не сте постигнали нищо. Цялата ни работа включваше контакти с руски граждани.

Кимнах и замълчах за момент. После казах:

– Мери, той ни каза за Алекси Арбатов.

Очите ѝ внезапно се разшириха и цялото ѝ тяло подскочи напред.

– Господи, Шон, изобщо не е трябвало да споменава това име. Не трябва да го знаете. Какво прави Бил, по дяволите?

– Защишава се. Не се тревожи, и двамата с Катрина имаме необходимите разрешителни. Тайната ви е на сигурно място – настоях, като стратегически пропуснах да спомена малкия инцидент с касетите.

– Разрешителните ви нямат нищо общо. Да знаеш за него... това е една от най-охраняваните тайни в ЦРУ. По-малко от десет души знаят за него. Забравете това име. Моля ви.

Оставих ѝ малко време, за да осъзнае, че белята вече е свършена, така да се каже. Очаквах да се почувства неудобно, но тази реакция минаваше всякакви граници.

– Ще трябва да положите клетва за вярност – избухна накрая.

Засмях се. Тя не се засмя.

– Шон, няма нищо смешно. Това е най-опасната тайна в историята на ЦРУ. Ще трябва да положите клетва за вярност. – Тя хвърли поглед към Катрина и настоя: – И двамата.

– Мери, няма да полагаме клетва за вярност. Ако го направим, никога повече няма да ни позволят да го споменем. Арбатов е единственият руснак, когото съпругът ти познава от толкова дълго време. Може би чрез него ще разберам какво става.

– Господи, Шон, не виждаш ли какво прави Бил? Дал ви е това име,

защото е знаел колко ще изплаши управлението по този начин. Искане ми се той да се окаже невинен, но това е твърде опасно.

– Виж, аз се надявах, че ще можем да си поговорим дълго и искрено за Арбатов. Това може да се окаже важно и за теб. Вие също сте се срещали.

– Не разбираш ли? Не мога да говоря с теб за... ами по този въпрос.

– И защо?

– Защото минавам на тестове с детектора на лъжата. Подлежа на съдебно преследване. Ако спомена това име, мога да отида в затвора. А имам две малки деца. Сега разбираш ли връзката?

Изведнъж я разбрах – при това толкова ясно, че се изчервих. Подлагам я на опасност дори само със споменаването на това име. Но пък нейният съпруг сигурно също знаеше това. Защо тогава коварното копеле ме беше изпратило да говоря с Мери за Арбатов?

Онемях от объркване. Катрина бързо се намеси:

– А Бил не минава ли такива тестове?

– Не. Той е армейски офицер и е освободен от това.

Рязко се изправих и промърморих:

– Виж, трябва да тръгваме. Имаме много работа.

Казано по-грубо, беше време тронаво да напуснем сцената, за да не задълбочаваме глупавата ми грешка. Никой не ме спря. Не се изненадах. Мери вежливо ни изпрати до вратата, сложи ръка на моята и каза:

– Съжалявам, че те разочаровах, Шон. Искане да помогна. Повярвай ми. Но трябва да мисля и за децата.

– Грешката беше моя.

– Не, не беше. Външните хора нямат представа какво е да ти закачат датчиците. Познавам едно момиче, което буквално започва да трепери цяла седмица преди годишните тестове. – Тя се засмя. – Винаги ми се е искало да подслушам какво толкова е правила.

Осъзнах с благодарност, че по типичния си изискан начин се опитва да омаловажи грешката ми. Но единственото, което можеше да ме успокои в момента, беше да стисна мъжа й за гърлото.

Мери се усмихна на помощничката ми.

– Много се радвам, че се запознахме, Катрина. Наистина ми се иска да беше при други обстоятелства.

– И на мен също. Вижте, съжалявам за съпруга ви. Как се справят децата?

– Още не знаят. Опитвам се да ги предпазя от това. Отказахме се от абонаментите за вестници на баща ми и откачихме кабелната телевизия.

– И те не знаят?

– Казах им, че е заминал в командировка. Може би бъркаме, все пак ги измъкнахме от училището им, дома и приятелите в Москва. А те са само деца. Колко могат да понесат наведнъж?

После получих една повърхностна целувка по бузата и си тръгнахме.

Когато седнахме в колата, Катрина внимателно ме изглежда.

– Според теб го е направил нарочно, нали?

– Не може да не е знаел.

– Може би те е използвал, за да я провери. Може да е било тест за вярност. Може би просто е отчаян.

– Може би просто е задник – предположих, като запалих колата и бавно излязох от алеята.

Мотивите, посочени от Катрина, не ми звучаха правдоподобно. Мислех си, че Морисън просто е искал да ме изкара идиот пред Мери. В този смисъл беше успял. От лична гледна точка това ме вбесяваше. От професионална гледна точка ме плашеше. Този случай беше достатъчно труден и без устройваните от клиента ми емоционални засади, за да покаже, че е повече мъж от двама ни.

Когато се върнахме в офиса, една от помощничките на Имелда тъкмо се разписваше за получаването на огромна пратка кашони. До буса за доставки стояха трима униформени пазачи, а на вратата висеше някакъв тип със сив костюм. Или „Федеръл Експрес“ изведнъж беше засилила мерките за сигурност, или това беше първият товар от доказателствен материал, изпратен от Еди.

Приближих се до човека със сивия костюм, който ми показва значка от непозната за мен разновидност, представи се като Хърбърт някой си и студено попита:

– Къде ще съхранявате тези документи?

Огледах камарата кашони в буса и се поколебах. Офисът ми разполагаше само с два вградени сейфа, а тук имаше кашони за шест. Уверих го, че до края на деня ще поръчам още сейфове.

– Това е незадоволително – изръмжа той. – Не ми е позволено да си тръгна, преди да съм се уверил, че са взети всички предпазни мерки.

Като се има предвид, че беше изпратен от същите хора, които тази сутрин разбиха офиса ми, това беше на една боя от комичното. Посочих към един стол.

– Настанявай се.

Двамата с Катрина влязохме вътре и започнахме да отваряме

кашоните. В тях имаше папки, папки и още папки. Знаех как се прави. Когато Джонсън се е обадил на Еди, за да му нареди да започне да изпраща доказателствен материал, той и армията му от помощници са се заели да тъпчат всякакви кашони с всички хартии, до които се докопат. Огромната част от документите пред нас бяха ненужни боклуци, които целяха да ни изтощят и ядосат.

Споменах ли вече, че Еди е абсолютен гадняр? След като разбра, че в моя екип сме само аз и Катрина, колкото повече време успееше да ни загуби, толкова по-добре.

За съжаление нямаше разрешение на проблема. Двамата с Катрина съвместно останахме будни до полунощ, като набързо преглеждахме папките и се опитвахме да преседем важните от ненужните. Беше много рискована игра. Хората на Еди със сигурност водеха отчет за всичко, така че най-вероятно щяхме да влезем в съда, той да извади някакво съдебно доказателство, ние да изпищим: „Ей, възразяваме, ние никога не сме го виждали“, а той да се усмихне, да вдигне въпросния отчет и да каже: „Да, бе, и защо тогава тук пише, че сме ви го изпратили на двайсети ноември?“

Някой ден ще пикая на гроба на Еди, обещавам.

В полунощ предложих на Катрина да я изпратя до колата ѝ. Човечето със сивия костюм прилежно седеше до изхода и навърташе извънредни за сметка на данъкоплатците.

Обърнах се към Катрина.

– Нали е по-готино от работата с наркомани, дилъри и проститутки?

Тя не ми обърна внимание.

– Какво ви стана на вас двамата?

– Кои двамата?

– Знаеш точно кои двамата.

Господи боже. Дали не можех просто да я застрелям и да си спестя мъките? Очевидно не, докато на вратата имаше свидетел, така че казах:

– Нямах представа. Честно. Моля те, нека да оставим този въпрос.

– Нямам си представа? Това маце е страшно, Шон. Идеалната жена – от онзи тип, който докарва на мъжете мокри сънища. И ти си нямал представа?

Достатъчно.

– Нямах. Излизахме през последните ми три години в колежа. След като се дипломирахме, и двамата започнахме друга работа. Аз постъпих на интензивно обучение, тя също. Аз получавах задачи и тя получаваше

задачи. Виждахме се за по един уикенд на два-три месеца. Когато се върнах от Панама, тя беше станала мисис Морисън.

– Ти възнамеряваш ли да се ожениш за нея?

И откъде можех да знам, че ще стане така? Мъжете не си падат по психоанализите след края на връзката. Да вземем мен например – или излизаш с момичето, или не. Когато един от двамата спомене думата „сватба“, другият има само два възможни отговора: „Добре, и без това нямам друга работа“ или „Бих предпочел/а клизма със сярна киселина“. После или се замъквате до олтара, или продължавате да търсите следващата възможност, без продължителни и катастрофални паузи междуременно.

– Може би – признах.

За щастие вече бяхме стигнали до колата на Катрина – раздрънкана таратайка „Нисан Сентра“, която сигурно е била на 300 000 километра още когато я е купила. Отворих ѝ вратата и тя нямаше какво да прави, освен да влезе вътре. Проследих я с поглед по улицата.

Какво ли си мислеше за цялата история? Сигурно, че съм идиот, който е чакал прекалено дълго. Или пък че съм един от онези заклетни ергени, които се страхуват да не изгубят монопола върху големия телевизор, собствения си член и чековата си книжка. Честно казано, имаше нещо такова.

Но не беше и толкова просто. За Мери винаги съм се питал...

10

На следващата сутрин Катрина ме измъкна изпод душа, като се обади по телефона и ми каза да си включа телевизора. Беше едва седем часа, а Еди вече стоеше на стъпалата на голямата офис сграда на Четиринайсета улица, обграден от трима прокурори с очи като кинжали, и четеше от бележките си на един подиум.

– ... едно разследване, което отне седем месеца интензивна работа от стотици предани служители на армията, ФБР и ЦРУ. Внимателно обмислихме набора от обвинения, които да отправим към генерал Уилям Морисън, и се спряхме на следните: два случая на предумишлено убийство, държавна измяна, поведение, което уронва честта на офицера, прелюбодеяние, нарушаване на военна клетва и лъжесвидетелстване в хода на официално разследване. Тези обвинения са подписани от генерал-лейтенант Холтър и са подадени във Военния съд на окръг Вашингтон.

Еди вдигна очи и погледна право в камерата, като някак си успя да преглътне обичайната мазна усмивка и да я замени с изражение тип „обикновен американец със зъбобол“.

– Има ли въпроси?

Имаше въпроси, разбира се. За момент се чуваше единствено ужасяващият вой на стотици стръвни журналисти.

– Не – отвърна очарователният Еди. – Все още нямаме определена дата за изслушване, но очакваме експедитивни действия. Съдът осъзнава големия обществен интерес към този случай. Единственото, което ни задържа в момента, е защитата, която между другото вече получи голяма част от доказателствата и достатъчно време, за да планира действията си. Искрено се надявам, че няма да протакат.

– Мръсно подло копеле! – изкрещях.

– Добре казано – отговори Еди на друг невидим репортер, не на мен.

По внезапната му широка усмивка предположих, че репортерката е невероятна красавица, защото това беше изражението на Еди тип „Искаш ли да спиш с мен“.

– Не, не сме им предложили извънсъдебно споразумение. Този въпрос все още подлежи на обсъждане.

Един от тримата прокурори от екипа бързо пристъпи напред и се

наведе към микрофона.

– Много съжалявам, но днес нямаме време за повече въпроси. Благодаря ви много.

Еди отправи към множеството добре заучената усмивка, чието послание беше: „Ей, наистина ми се иска да си седя тук цял ден и да си говорим, защото вие сте репортери и аз много, много ви обичам. И се надявам вие също да ме харесвате, но съм много зает, може би най-заетият човек в Америка, тъй като, както сами виждате, върша изключително важна работа за американския народ, който също обичам повече, отколкото може да се опише.“

Той отстъпи от подиума и позволи да го ескортират нагоре по стъпалата към входа на сградата, малко прегърбен от ужасния товар, който носеше на раменете си, но с енергичната крачка на целеустремен човек. Съвършен етюд, изваден от добър учебник по актьорско майсторство.

Катрина все още беше на линията.

– Е? – чух я да казва.

– Какво говеде.

– Някакви други коментари?

– Запълнили са работния календар на съда.

– Забрави за това. Какво ще кажеш за намеците за извънсъдебно споразумение?

– Много добре – отбелязах. – Не си го пропуснала.

И двамата знаехме какво означава това. Внимателно подбраните двусмислици на Еди означаваха, че точно това се кани да направи – да ни предложи сделка. И аз знаех защо, а той знаеше, че аз знам, ако продължавате да следите мисълта ми. Тъй като ЦРУ отчаяно искаше да разбере какво толкова е издал Морисън, а идеята с изнудването се беше провалила, сделката беше единственият им изход. В момента, в който Харолд Джонсън ми затвори телефона, той вероятно се беше обадил на Еди и така му беше издърпал ушите, че сигурно още го боляха.

А тъй като Еди си беше Еди, той беше решил да разгласи целия списък от обвинения по телевизията, за да укрепи позицията си за преговори. Поради същността на подобни дела, когато единствените хора, знаещи пълните обвинения, са прокурорският екип и защитата, сделките се сключват в безболезнен вакуум. Прокурорът може да търгува с обвинения и смекчаване на присъдата и никой не разбира за това. Но след като обществеността веднъж научи, за прокурора ставаше напечено. Хората знаят какви са неговите карти и ако защитата излезе от играта на печалба, започват да се ядосват. Следователно Еди ни предупреждаваше

да внимаваме. Съзнателно беше разкрил картите си, като по този начин елегантно ни притискаше да не искаме прекалено много.

За пореден път ситуацията ни поднасяше добра и лоша новина, като добрата беше, че при всички положения Еди е позагубил предимство. Сега знаехме, че ЦРУ го притискат да сключи сделка, а това си беше pistolет, опрян в тила му. Лошата новина бе, че Еди всеки момент щеше да ни привика на среща, като прекрасно съзнаваше, че двамата с Катрина сме изправени пред мъчителна дилема. Нямахме представа дали клиентът ни е виновен, или не. Не знаехме колко силни са доказателствата на Еди, нито колко слаби са собствените ни шансове.

Единственото, което знаехме със сигурност, беше, че Еди ще влезе в залата и ще обяви: „Това е сделката – или приемате, или се отказвате.“ Ако се откажем, той щеше да се отправи с маршова стъпка към кабинета на Харолд Джонсън и да изгърси: „Ей, наистина се опитах да ги убедя да сключим сделка, но те ми казаха да си я завра отзад. Извинявай, шефе, но няма друг начин.“ А Еди точно това искаше, защото можеше да стане най-известният юрист в историята на американското военно правораздаване само като влезе в съдебната зала. А нали вече споменах, че Еди е много амбициозно копеле?

Всичко това означаваше, че сега зависехме от него. Пясъчният часовник току-що беше обърнат, но не знаехме колко пясък има вътре. Докато той се обадеше, трябваше да научим адски много повече за възможностите си, отколкото в момента.

Когато двамата с Катрина пристигнахме в офиса си, пред вратата бръмчеше още един бус, а трима мъже изкарваха още кашони. В това отношение Еди преценяваше всичко до минутата.

Хърбърт с поомачкания сив костюм все още висеше до вратата с доста потиснато и изтощено изражение. Трудно се добрах до кабинета си – толкова кашони се бяха събрали.

Катрина носеше две големи чаши кафе от „Старбъкс“ и две парчета кейк. Намръщи се, докато ми подаваше закуската.

– Гледай само. Имаме нужда от още адвокати.

– Двама са достатъчно.

Колкото и налудничаво да звучи, адвокатите ме отвращават. По един-двама ги понасям, но станат ли повече, не издържам.

Тя огледа купчините кашони и настоя:

– Пак си помисли. Разбрах, че още един екип вече товари трети бус с материали.

– Ще докараме Имелда от Канзас.

– Ще ѝ причиниш това?

Щеше да отнеме три седмици да прерови полученото, а както стана ясно, идваше и още.

– Ще се справи – казах.

Катрина се намръщи неодобрително.

– Какъв е планът за днес?

– Връщаме се във Форт Левънуърт. Самолетът излита след час.

– Върви сам. Аз започвам да се ровя.

– Не става. Действаш успокояващо на клиента ни.

– Това е абсурдно.

– Защо?

Не за пръв път забелязвах, че Катрина беше едновременно упорита и независима – много лоша комбинация.

– И двамата сте големи момчета. И сами ще се оправите.

Беше права, разбира се. Трябваше да съм в състояние да поддържам цивилизован диалог със собствения си клиент.

Все пак измърморих нещо като „майната ти“, докато влизах в кабинета си, за да се обадя на Клапър. Със съответната доза ругатни и хленч му обясних в какво положение се намираме. Той добродушно се засмя, защото Еди беше неговият рус хубавец, юридическият му Адонис, най-смъртоносното оръжие в арсенала му. Клапър много се кефеше, когато Еди направеше подобен мръсен номер, а най-се кефеше да чува за това от отчаяни мърморковци като мен. Заклех се, че някой ден ще вляза в кабинета на Клапър със задника на Еди върху сребърен поднос.

Предупредих го, че ако получа още доказателства, ще ми трябва и друг адвокат. Той се посмя още малко. Чувстваше се страхотно, когато любимият му петел тероризираше противника.

Хванах полета за Канзас Сити, пристигнах в затвора рано следобед местно време и Морисън вече беше закован за масата, когато влязох в помещението за разпити.

– Добър ден, майоре – каза той изненадващо весело.

– Получи ли си телевизора и книгите? – досетих се.

– И сателитна чиния. Дръмънд, в крайна сметка от теб може и да излезе адвокат.

Е, всички знаем поговорката за умиращия от глад, който попаднал на банкет. Стоварих се в стола срещу него, извадих касетофона, който съвсем наскоро беше спасил кариерата ми, любовно натиснах копчето за запис и казах:

– Да се върнем на деветдесета година. Последния път, когато

говорихме, ти изпълняваше мисии в Кавказ. Какво стана после?

Той извади няколко листа хартия и аз с удоволствие отбелязах, че помощта ми не се ограничаваше с това да му осигурява забавления.

– В края на деветдесета ме прехвърлиха в Бюрото за политическо планиране в Държавния департамент.

– Не ми е познато – казах.

– Вътрешният мозъчен тръст на Департамента. Работех с няколко други специалисти по Съветския съюз, за да се приспособим към промените.

– И все още отговаряше за Арбатов?

– Понякога. Имах много задачи и точно през тази година той ме помоли да използва Мери като заместник.

– Задачи?

– Като начало бунтовете на сепаратистите в Грузия заплашваха властта на Горбачов. Консерваторите в правителството му бяха бесни и смятаха, че неговата политика на перестройка е причина за недоволството. Горбачов се опита да умиротвори хардлайнерите, като изпрати КГБ да се справи с протестите.

– Имаше и кръвопролития, нали?

– Точно така.

Той вдигна поглед от бележките си и добави:

– Беше погрешен ход, защото предизвика още бунтове и протести. Освен това урони имиджа на Горбачов като голям реформатор. За него това беше началото на края. Борис Елцин вече действаше по улиците, като повтаряше как е време за истинска промяна.

– А ти каква позиция зае?

– Написах няколко доклада, в които обяснявах, че времето на Горбачов изтича. Препоръчах да установим контакт с Елцин.

– И как се прие това?

– Все едно се бях изсрал в басейна. Хората на Буш бяха изградили цялата си политика в Съветите около Горбачов. Целта им беше обединението на Германия, която не вярваха да постигнат без подкрепата на Горбачов.

– И какво стана? Как ти се отрази това?

– Изведнъж спрях да получавам толкова много писма и покани за срещи – обичайните бюрократични признаци, че излизаш от мода. И знаеш ли кое беше най-смешното? Всичко това ми свърши добра работа, когато Буш изгуби изборите.

– Как така?

– Новото правителство беше чело докладите ми и харесваше начина ми на мислене. Освен това усещаха, че Буш е прецакал нещата. Сближаването му с Горбачов отравяше взаимоотношенията с Елцин. Както в онази реч, която наричаме „пиле по киевски“.

– За какво става въпрос?

Морисън се намръщи от неудоволствие, че трябва да обяснява толкова просто нещо.

– Насред безредиците Буш отлетя за Киев и изнесе реч, в която приканваше съветските народи да застанат зад Горбачов и да не напускат Съюза.

– Честно? Джордж Буш?!

– Смешно, нали? На косъм от спечелването на Студената война нашият собствен президент заминава за Украйна и приканва поробените народи да не чупят веригите си. Бях бесен. Написах няколко доста остри доклада.

– И какво стана, когато дойде новото правителство? – попитах.

– За късмет някой беше попаднал на докладите ми и ги беше показал на съквартиранта на президента от колежа – учен, който беше написал няколко книги за Съветския съюз и Студената война. Направиха го помощник държавен секретар и по-късно от Белия дом му прехвърлиха отговорността за всички бивши съветски републики.

Повдигнах вежди.

– За Милтън Мартин ли говориш?

– Аха, Милт. Той ме извика на интервю за работа. Направих добро впечатление и той ми предложи въпросния пост.

– Който беше?

– Негов специален помощник.

– Ти си бил специален помощник на Мартин?

– Точно това казах.

– Да. Точно това каза – не успях да удържа любопитството си. – И какво се очакваше от теб?

– Ами проблемът на Милт беше краткият му стаж в администрацията. Беше уязвим. А тъй като аз имах богат опит във Вашингтон, идеята беше да представлявам него и идеите му в столицата, за да може да пътува.

Продължих да кимам, докато се опитвах да осмисля чутото. Постът на помощник на член от правителството принципно не е кой знае какво във Вашингтон. Избранниците на президента са богове. Заместниците им и заместниците на заместниците са митологични създания със

смъртоносни вълшебни жезли. Но има толкова много помощници към правителството, че те са по-скоро зайчета в гората, които живеят в сянката на дърветата, гризкат коренчета и се надяват някой да не ги настъпи.

Милт Мартин беше изключение от това правило. Единственото изключение. Беше сред най-добрите приятели на президента още откакто бяха делили стая в общежитието и дори членовете на кабинета трепереха, когато влезеше при тях. Във Вашингтон имиджът е по-силен от всичко и независимо дали наистина беше така, всички бяха убедени, че Мартин може просто да вдигне телефона, да удари една шайба на стария си приятел и да каже: „Здрасти, шефе, нали се сещаш за оня тъпак, когото сложи да оглавява хазната? Ами адски ме дразни. Шитни го.“

Не се чудех и как тези критични доклади са стигнали до кабинета на Мартин. Морисън нямаше равен в подмазването пред бюрократите – бях го виждал в действие и знаех на какво е способен. Най-вероятно беше открил елегантен начин да накара някой да обърне внимание на Мартин върху тях.

– И колко време беше помощник на Мартин? – попитах.

– Четири години.

– Пътуваше ли с него?

– В началото не. Но след година той каза, че не може да се лиши от мен. Поех всичко: кореспонденцията му, речите, докладите.

– Все още ли докладваше за контактите си с руснаци?

– Мамка му, нямаше начин. На една командировка се запознавах със стотици. В залите за конференции постоянно влизаха и излизаха хора. След конференциите имаше приеми и вечери, на които имаше стотици гости.

– Това не е добре. Прокуратурата ще каже, че си имал постоянни контакти и многобройни възможности да предаваш държавни тайни.

– Рядко бях сам. Почти винаги бях заедно с Милт.

– Но той е бил твърде зает. И ти се е доверявал. Не е гледал специално дали не предаваш микрофилми или документи.

– И какво очакваш да направя по този въпрос, Дръмънд?

– Нищо.

Разгърках слепоочията си, докато обмислях колко лесно беше за Еди да демонстрира възможностите на Морисън за предателство.

– Просто трябва да внимаваме за слабите ни точки – обясних. – Какво стана после?

– След като преизбраха президента, казах на Милт, че искам да се

развивам. Обясних му как действа армията – как се нуждая от нови, все по-важни постове, за да получавам повишения.

– И как го прие той?

– Ами каза, че тъкмо си мислел за същото. Предложи ми пост в екипа на Съвета за национална сигурност.

– И ти какво?

– Шегуваш ли се? Идеално се получи. Двамата имахме близки приятелски отношения, еднакво мнение по всички въпроси и знаехме, че така ще можем да продължим да си помагаме.

– Какво включваха новите ти задължения?

– Ръководех тази част от екипа, която преди се беше занимавала със Съюза. Съставях планове за сътрудничество между отделните агенции, с които подготвяха президента преди пътуванията му и координираха позицията ни по отношение на бившите съветски републики.

Главата ми вече пулсираше болезнено. В обичайния случай една впечатляваща биография е само това: впечатляваща. В случая на Морисън тя беше като тежест, вързана за краката на удавник. Докато се опитвах да разбера с каква информация е боравил, бях установил, че за десет години беше имал достъп до всичко. Само си спомнете колко вълнение предизвикаха Еймс и Хансън с незначителните вреди, които бяха причинили от позицията си на дребни шпиони.

– А какво правеше Мери през цялото това време? – попитах.

– Смени няколко работни места. Беше в отдел „Анализи“ и вършеше същата работа като мен. После обаче стана скандалът с Еймс и покрай него пострадаха много специалисти по Съветите. Хора, които нямаха нищо общо с Еймс, бяха уволнявани заради други неща – укриване на данъци, алкохолизъм, каквото се сетиш. Проверяха всички и в резултат настана кървава баня. Онези, които оцеляха, станаха още по-ценни, защото редиците на обучените специалисти по Съветите бяха оредели чувствително.

– И Мери беше една от оцелелите?

– Нещо повече. Мери помогна да се организира самото разследване.

– Разкажи ми за това.

– Именно тя откри, че Еймс нямаше как да е извършил някои от предполагаемите предателства.

– Как го е открила?

– Като съпоставяше събитията и разкритията с биографията на Еймс – къде е бил по съответното време, до какво е имал достъп. Тя

осъзна, че е невъзможно той да е виновен за всичко, което му приписваха.

– И какво следваше от това? Че има още един предател?

Той кимна.

– Точно затова я направиха ръководител на един малък, много секретен отдел, който трябваше да открие другия предател. Трябваше да стане тихомълком, защото хората от Капитолия бяха толкова ядосани от случая „Еймс“, че сериозно говореха за закриване на ЦРУ. Управлението беше наплашено.

– Шефът на правния отдел на ЦРУ намекна, че си знаел за работата ѝ. Вярно ли е?

– Разбира се. Тя ми е съпруга и аз имах разрешение да знам за всичко, с което се занимава.

– Значи си знаел за усилията ѝ да открие предателя?

– Дали съм знаел? Та аз ѝ помагах.

Главоболието ми подскочи към десет по скалата на Рихтер. Дълбоко си поех въздух и помолих:

– Разкажи ми по-подробно.

– Започна се с пресяване на служителите, за да открием колко от тях са имали достъп до предадените материали. Бяха много, стотици хора. Така че Мери измисли друго – да сложим примамка за предателя. Планирахме няколко операции и разпространихме няколко секретни плана, за да проверим дали ще изтекат от другата страна. Аз бях човекът, който охраняваше системата с примамките.

– И какво стана после?

– Във всеки капан бяха включени причини и следствия. Наблюдавахме за появата на следствия, но не открихме нищо.

– И какво?

– След няколко години решиха да преместят Мери. Тя беше опитала и не беше успяла, така че освободиха място за друг.

Поклатих глава, докато той чакаше следващия ми въпрос. Честно казано, вече имах достатъчно материал за размисъл. Двата с жена му бяха лежали в едно и също легло и бяха обсъждали как да пипнат предателя, за когото правителството в момента беше убедено, че е самият той. Все по-отговорните постове му бяха осигурявали достъп до най-строго охраняваните тайни, а тъй като беше офицер от армията, дори не беше минавал през периодичните тестове с детектор на лъжата, задължителни за служителите на ЦРУ.

Колкото и да ги мразят хората от управлението, редовните тестове

в продължение на няколко години могат да наклонят везните в полза на обвиняемия, ако се стигне до съд. Доколкото можех да преценя, моят клиент нямаше абсолютно нищо, което да наклони везните в негова полза.

Станах и започнах да прибирам нещата си в куфарчето.

– Един последен въпрос – казах.

– Давай.

– На пресконференцията на Голдън тази сутрин той добави още едно обвинение, което ме обърка. Прелюбодеяние. Можеш ли да ми кажеш нещо за това?

Според военния наказателен кодекс прелюбодеянието все още се смята за престъпление. Рядко влиза в съда, освен ако не е извършено от двама военносслужещи от една и съща част, когато се приема, че влошава общия морален климат и дисциплината – причината изобщо да го включат в кодекса. Или пък в случаите, когато командващ офицер спи с подчинен – злоупотреба със служебното положение. Или пък когато съдят някого за други престъпления и прокурорите го добавят в списъка с обвиненията само за да му го начукат.

– Не знам за какво говори – каза Морисън най-сетне.

– Сигурен ли си? Ще стане много гадно, ако ме прецакат за такава дреболия.

Той се замисли, преди да отговори:

– По едно време една секретарка взе да твърди, че съм имал връзка с нея. Глупости. Цялата история беше подробно разследвана. Нямаше доказателства. Тя лъжеше.

– И според теб те просто изваждат някакви стари мръсотии от боклука, за да запълнят списъка с обвиненията?

– Това е единственото възможно обяснение. Беше преди пет-шест години. Оправдаха ме.

Кимнах.

– Чудесно.

После се наведох през масата. По очевидни причини пазех този проблем за десерт.

– И последно. Ако още веднъж ме забъркаш в нещо, което застрашава Мери, ще си търсиш нов адвокат.

Той рязко дръпна глава назад.

– За какво говориш, по дяволите?

– Когато ме изпрати да питам Мери за Арбатов, ти адски добре знаеше в какво положение я поставя това. Ако не беше мой клиент, щях да

те изритам през стената.

Изобщо не изглеждаше гузен или ядосан. Но пък и не се опита да се извини или защити. Просто кимна и аз си излязох.

С късния полет пристигнах във Вашингтон в единайсет. Отидох право вкъщи, проснах се на леглото и близо два часа гледах тавана.

Причината за това, с една дума, беше Еди. Най-сетне започвах да разбирам каква е стратегията му и тя адски ме плашеше. Той работеше усърдно, за да превърне преднината си от шест месеца в решаващ фактор. Беше набрал инерция, а пътят към истината в това дело на практика беше еднопосочен. Дори в ръцете на посредствен прокурор това щеше да е почти непреодолимо предимство. А Еди, както знаем, беше Бейб Рут на военното правораздаване.

Ако не откриех нещо в полза на защитата, при това адски бързо, щях да остана в блатото на невежеството, докато Еди благоволи да се обади за сделката. Дори ако Морисън беше извършил всичко, в което го обвинявах, очевидно не можех да призная това на Еди. Трябваше ми нещо достоверно – не непременно убедително, а просто възможно. Така че какво имах?

Морисън твърдеше, че са му устроили клопка, и независимо колко банална или съмнителна беше тази теория, тя все още представляваше използваемо алиби. Проблемът беше, че тази възможност работеше и в двете посоки. Дали беше предаден от някой от нашите? Или от руснаците? Защото е разбрал нещо и е трябвало да излезе от играта? Или пък някой просто му е имал зъб? Направил го е за кеф? Това бяха важни подробности.

Съществуваше дори възможността това да е крайно заплетен случай на сгрешена самоличност. Правителството знаеше, че има предател; просто беше посочило с пръст към грешния човек. Как да докажеш такова нещо?

Последната възможност беше Морисън да е направил някои грешки от немарливост, които впоследствие са били раздути до невероятни размери. Горедолу същото беше станало с Уен Хуоли. Но в зависимост от естеството на тези грешки те също можеха да бъдат катастрофални. Дали просто беше забравил да затвори и заключи сейфа си няколко пъти, когато е излизал вечер от офиса? Или без да иска, е оставил купчина строго секретни документи на бюрото на Борис Елцин?

Можеше да има и други варианти, но тези три преминаваха теста за миризма – както се беше изразил един стар и мъдър професор по право

от колежа, те просто воняха по-малко от другите. Когато работиш с догадки и инстинкти, точно това представлява юридическата стратегия.

Катрина беше в офиса, когато пристигнах на следващата сутрин, а в ъгъла сновеше несравнимата Имелда, недоволно надуваше бузи и разглеждаше кашоните, пръснати из цялото помещение. Имелда е много ревнива към царството си и като повечето сержанти от армията е развила маниакална придирчивост към чистотата.

Тя спря да снове и заплашително размаха ръце.

– Кой е направил тоя шибан боклук?

– Еди – отвърнах. – Има около двеста адвокати и детективи, които тъпчат в кашони всеки лист, до който се докопат. Вече докараха три буса. Чакаме още.

Тя ритна един кашон.

– Кретен.

Точно така. После заведох нея и Катрина в кабинета ми, където им разказах какво съм научил от клиента си предишния ден. Разясних им какви възможности съм обмислил, двете често кимаха, понякога ме прекъсваха и когато свърших, отчаяно поклатаха глави.

– И нямате представа какво има в тези кашони? – попита Имелда.

– Вече два дни ровя в тях – отвърна Катрина.

– И какво намираш?

– Подслушвали са телефоните на Морисън и кабинета му. В кашоните има хиляди часове записани разговори. Тези, които прегледах, адски ме объркаха. Не знам нищо за посолствата и задълженията на военния аташе.

Това не бяха добри новини.

– Нещо друго? – попитах.

– Четири-пет са натъпкани с финансова информация за две десетилетия назад, предимно данъчни декларации и банкови извлечения. Семейство Морисън са подавали декларациите си заедно, като са плащали на счетоводител да ги подготвя. Пазят копия от данъчните си документи за десет години назад.

– Нещо интересно?

– Може би, но не се връзва.

– Какво не се връзва?

– Той е попълнил формуляр за застраховка през осемдесет и девета, в годината на сватбата им. Общото му състояние е оценено на около петстотин хиляди долара, включително дял от фамилната къща на семейство Морисън в Александрия и нещо, описано като сериозен сватбен

подарък от Хоумър Стийл.

– Това е доста голямо състояние за офицер от армията – отбелязах.

Катрина вежливо пропусна тази абсолютно безсмислена забележка.

– Направили са впечатляващо умна инвестиция в „Куонтъм“ още през осемдесет и девета, преди да се превърне в „Америка Онлайн“. Десет хиляди акции. Не са ги продавали и сега възлизат на два милиона долара.

– И колко е общото им състояние сега според детективите?

– Четири милиона, плюс-минус сто хиляди.

– Еха! – възкликнах и поклатих глава. Поредната безвкусна забележка.

– Има и една придобивка, която е под въпрос – каза Катрина. – През деветдесет и седма, изглежда, са наследили деветстотин хиляди долара от някакъв източник. Записани са в общата им данъчна декларация.

– И не знаем откъде са дошли?

– Аз не. Но ти може би знаеш. Може би някой дядо или някоя баба на Мери са починали?

– Невъзможно, освен ако не се е случило чудо, след като спрях да ходя с нея. Бабите и дядовците й вече бяха починали. Баша й е бил доста възрастен, когато се е оженил, пък и тя не се е родила веднага.

– От родителите на Морисън?

– Може би – казах.

– Надявам се – каза тя.

– Дори ако оставим инвестициите им настрана, вероятно си докарват почти двеста и петдесет хиляди годишно само от заплатите си. Еди ще се позатрудни да докаже, че мотивът е бил алчност.

– Освен ако Морисън не е имал лоши навици – предположи Имелда.

– Не и той – поправи я Катрина. – Един цял кашон е пълен с извлечения от кредитни карти. Мери е била далеч по-разточителна. Някои от сметките от скъпи магазини за дрехи са направо умопомрачителни. Точно твой тип момиче, Шон. Фукла и половина.

– Уточни какво имаш предвид под „умопомрачителни“ – казах заядливо.

– В някои случаи до пет хиляди долара.

– Мери е жена с кариера – отвърнах в нейна защита. – Външността е важна за работата й.

– Разбира се – каза Катрина. – С една дума, нищо не ми направи

кой знае какво впечатление, а, предполагам, и на тях.

– Освен това трябва да имаш предвид, че бащата на Мери седи на едно голямо гърне със злато, а тя е единственото му дете. Вместо да си усложнява живота с държавна измяна, Бил просто е можел да пречука старото копеле и да се събуди отвратително богат още на следващата сутрин.

– Щеше да ни е много по-лесно – съгласи се Катрина.

– Значи няма да си губим времето с парите – наредих и те кимнаха.

Това може би не звучи като кой знае какъв напредък, но когато си имаш работа с безкраен брой вероятности, всяко свеждане в някакви граници е сериозно облекчение. Ако Еди се опиташе да твърди, че Морисън се е продал за пари, аз бях почти сигурен, че ще успеем да набутаме това твърдение там, където слънцето не грее.

Обърнах се към Имелда.

– Подреди доказателствата и ги отметни в списъците, после започни да ги проверяваш едно по едно.

– Някои от записаните телефонни разговори са на руски – обади се Катрина. – Прегъвай въгълчетата на страниците и ми ги давай.

Имелда изду бузи, помахаша с ръце и с маршова стъпка излезе от стаята. Катрина ме погледна разтревожено.

– Това са доста кашони. А идват и още.

– За Имелда е проста работа – уверих я с онази дръзка самоувереност, която изпитваш само когато някой друг върши въпросната работа.

После я изгоних от кабинета си и се обадох на един мозъчен тръст в Ню Йорк. Уредих си среща за три следобед, а после резервирах две места в самолета.

Дружеството за международни връзки, или накратко ДМВ, е една от онези задръстени стари организации, в които всъщност всички искат да попаднат, защото членството в него означава, че си влязъл в клуба на големите момчета. Основано е още през 1917 г. според лъскавата месингова табелка на стената до вратата и събира безработни дипломати, бивши хора на властта и много обикновени богаташи, които просто искат да се познаят помежду си.

Бившите хора от правителството обичат богатшите, защото те плащат сметките на фондацията и им осигуряват удобно, престижно, високоплатено гнезденце, докато чакат някой от политическите си покровители отново да се пребори за властта и да им даде работа с помпозно название. Добре подкованите богаташи нямат нищо против, защото с даренията намаляват данъците си, а бившите хора от правителството им се отплащат, като ги запознават с хората на власт в чужбина, които на свой ред им помагат да забогатеят още.

Поне аз така я разбирам тази организация с идеална цел, което пък веднага извиква въпроса защо се нарича „организация с идеална цел“. Честно казано, според мен всички хора в нея имат различни цели, но всичките са свързани с пари или власт.

Както и да е, дружеството се помещава в една огромна къща с гранитна фасада на пресечката на Петдесет и четвърта улица и Парк Авеню, а портиерът вътре попита дали ни очакват и ако да, кой ни очаква, на което аз вежливо отвърнах, че ни очаква мистър Милтън Мартин, бившият съквартирант на един човек, който вече не беше на власт.

Той ни помоли да поизчакаме и ние поизчакахме, докато дойде да ни вземе една доста привлекателна, малко пищна млада жена със строг син вълнен костюм. Казваше се Нанси, както побърза да ни информира с изкуствена усмивка, и нали няхахме нищо против да я последваме по мраморното стълбище?

На втория етаж завихме наляво и накрая спряхме в един просторен апартамент в дъното на коридора. По пътя Катрина разпитваше разни неща като с какво точно се занимава ДМВ и от колко време Нанси работи за Мартин, а водачката ни отговаряше:

– Имате голям късмет, че го хванахте днес. Много го търсят. Постоянно пътува. Толкова е интелигентен и образован и има невероятни

контакти там.

„Там“ очевидно бяха бившите съветски републики, защото в края на краищата в продължение на осем години Милт Мартин бе дирижирал фината настройка в отношенията ни с тази огромна група държави. Нанси напразно хабеше маркетинговите си умения за нас – не можехме да платим и две минути от ценното му време.

– Аха, адски голям късмет извадихме – измърморих.

Тя кимна в знак на съгласие.

– Ако изчакате минутка, ще проверя дали е свободен.

Според мен това беше практически невъзможно, тъй като работата на Милт Мартин, след като напусна правителството, се състоеше в това да дава под наем дебелия си бележник с телефони и адреси на този, който плаща най-добре, и максимално бързо да прибира печалбите. Думата „свободен“, както и нейните синоними вероятно просто отсъстваха от речника му.

Използвах минутката, за да разгледам богатия асортимент от снимки, стратегически пръснати по стените. На тях се виждаше Мартин в най-разнообразни пози в компанията на хора, повечето от които не познавах – освен онази, на която се виждаше как играе тенис с Борис Елцин. За останалите хора предположих, че са ръководителите на другите държави, създадени след Големия взрив. Освен това имаше и голям брой месингови плочки и други сувенири, които международните лидери обичат да си подаряват, за да показват на сънародниците си колко ги уважават в чужбина.

Защо бяхме дошли да се срещнем с този човек? Ами защото беше работил с Морисън през четири от годините, за които се предполагаше, че се е занимавал с държавна измяна, и може би щеше да ни даде някаква информация. Но най-вече поради първото правило, което научават амбициозните адвокати – винаги проверявай дали клиентът ти не те лъже. Проблемът в нашата професия е, че лъжите на клиентите се превръщат в наши лъжи. Това е окей, ако си наясно, че лъжеш. Но става тъпо, когато ти не знаеш, че лъжеш, а прокурорът знае.

Освен това искреността на Морисън беше още по-важна за нас, защото Еди беше седнал върху основните доказателства, така че имаме на разположение само твърденията на нашия клиент, за да изградим защитата си.

Оттам и моят подмолен мотив – единствената истинска следа, която ни беше дал Морисън досега освен Алекси Арбатов, беше името на Милт Мартин. Щяхме да използваме Мартин като барометър, за да

измерим почтеността на Морисън, а междуременно щяхме да го изнудим да стане една от звездите на свидетелската скамейка – тъй като очевидно си падаше по Морисън достатъчно, за да го направи свой специален помощник и да му намери работа в Белия дом. Никога не пречи, ако някой световноизвестен човек излезе и каже, че си страхотен.

Нанси се върна и акуратно ни въведе в кабинета на Мартин. В последните години бях виждал много негови снимки по вестниците и го бях гледал в телевизионните предавания, но въпреки това бях изненадан от срещата ни очи в очи.

Не бях виждал по-голям нос от неговия. Останалите черти от лицето му бяха доста миниатюрни и обикновени, така че хоботът му изглеждаше още по-невероятно огромен. Носеше очила с дебели рамки в очевидно усилие да отклони вниманието от носа си, но това беше безсмислено. Приличаше на Айфеловата кула, която някой е наклонил до хоризонтално положение. Ако този човек кихнеше, щеше да ни избие всичките.

Той скочи от стола си с голяма пенеста усмивка и изпружи ръка.

– Приятно ми е да се запозная с вас двамата. Вие очевидно сте майор Дръмънд, а вие мис Мазорски. Моля ви, наричайте ме Милт.

Да знаеш имената на непознати хора и да се преструваш, че ще се пръснеш от щастие да ги видиш, е един от най-старите номера в учебниците по дипломатия. Целта е да ти направи впечатление и при мен резултатът бе налице. Човекът беше близък приятел на не един американски президент и цяла плеяда от чуждестранни лидери и беше приятно да си представяш, че си най-интересното нещо в програмата му за деня.

– Мистър... ъъ, Милт – казах. – Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем толкова бързо. Генерал Морисън ми каза, че двамата сте били много близки.

Той ме погледна изненадано.

– Близки? Не бих се изразил по този начин. Не, определено не бяхме близки.

Отстъпих крачка назад.

– Странна работа. От него останах с впечатлението, че едва ли не сте били сиамски близнаци.

След кратък момент на стъписване на лицето му се изписа облекчение и дори весело любопитство.

– Защо не седнем? – предложи. – Нанси, може би гостите ни искат нещо за пиене? Кафе? Чай?

– Не, благодаря – казах. Катрина също отклони поканата.

Тримата седнахме около една голяма стъклена маса.

Милтън се усмихна на Катрина.

– Моля ви, не се обиждайте, но не приличате на обикновен адвокат.

– Че кой би искал такова нещо?

– Добър довод – засмя се той. – И какво мога да направя за вас?

Все още се усмихваше, макар че ако трябва да бъдем съвсем точни, нямаше как да сме сигурни в това, защото носът му почти закриваше устата.

Опитах се да отклоня поглед от това чудо на природата.

– Знаем, че сте много зает, така че няма да ви бавим. Имаме само няколко въпроса.

– Въпроси? Малко съм объркан, признавам. Следователите вече прекараха цели часове с мен и аз им казах всичко, което знам.

Това не трябваше да ме изненадва, но въпреки това бях изненадан.

– Да, но те са били от конкуренцията и не споделят наученото с нас.

– Разбира се – кимна той. – Питайте каквото искате. Ще направя всичко възможно да съм от полза.

– Да започнем с това, което сте казали на тях – предложи Катрина.

– Накратко им обясних, че Бил е работил за мен в продължение на няколко години, че е бил способен офицер, съвестен, работлив, умерено интелигентен. Общо взето, имах добри впечатления от него.

Изглеждах го любопитно.

– А не е ли пътувал с вас, не се ли грижеше за кореспонденцията ви, не представяше ли вижданията ви в срещите между отделните агенции?

Той започна да клати глава, преди да завърша въпроса си.

– Това е ужасно пресилено. Вярно, направих го специален помощник, но само защото много настояваше. Каза, че армията няма да го пусне да работи с мен, ако няма длъжност с тежко име. Бях още зелен във Вашингтон и лесно ме прекарваха.

Той се почеса по бузата и добави:

– Така или иначе, титлите не са най-важни, нали?

И това го казваше човек, който на бившия си пост можеше да предизвика световна катастрофа с едно телефонно обаждане. Но пък казаното от него се връзваше с моята представа за Морисън – значи наистина лъжеше и мамеше, за да се добере до всеки грам допълнителен престиж.

– С една дума, Морисън не се е занимавал с всичко това, така ли? –

попита Катрина.

Милтън се засмя.

– Не обичам този израз, но Морисън просто ми носеше чантите.

– Бяхте ли близки в личен план? – попитах.

Той си придаде леко обидено изражение.

– Надявам се да не прозвучи фукливо, но аз всяка седмица получавах покани за срещи в Белия дом, от държавни глави и всички посланици във Вашингтон. Сред близките ми приятели са най-силните хора в столицата. Бил беше просто един от многобройните ми служители. Имах приятелско отношение към него, но единствено от професионализъм, а не лично, ако разбирате какво искам да кажа.

Казано по този начин – да, разбирах го. Мартин се движеше по високите етажи и защо, наистина, би поискал да се сприятелява с човек като Морисън? Всъщност, дори на ниските етажи, дали наистина някой нормален човек би поискал... отклонявам се.

– Не помогнахте ли на Морисън да си намери работа в Съвета за национална сигурност? – попита Катрина.

– Да, така беше. Когато дойдоха от прокуратурата, дори ми показаха копия от писмата, които съм изпратил до председателя на Съвета, за да го препоръчам. Но Бил работеше за мен в продължение на четири години, а аз, честно казано, обичам да помагам на своите хора. Понякога това е недостатък, но какво да направя. А и, да ви кажа, изпитах известно облекчение, когато си замина.

– Защо? – попитах.

– Защото се превръщаше в, хм, как да се изразя... Разправяше наляво-надясно колко важен е станал за мен. Слуховете започнаха да стигат до ушите ми. Преувеличаваше отношенията ни и важността си за нашето правителство. От въпросите ви разбирам, че не е престанал.

Наистина, така си беше.

– Вярвахте ли му? – попитах.

– Всъщност да. Преувеличенията му ме притесняваха, но това е едно неприятно качество на много хора във Вашингтон. Никога не съм подозирал, че ще направи нещо такова.

Той млъкна и ме изгледа натъжено.

– А сигурно е трябвало, нали? Чувствам се толкова глупаво. Бил съм пълен наивник.

– Още един въпрос – казах, като се опитах да прозвучи приятелски или поне предразполагащо. – Ще се съгласите ли да свидетелствате в негова полза?

– Аз... ами, по-скоро не.

– Не искам да се заяждам, но когато е напуснал работата си при вас, вие сте изпратили препоръчителни писма до Съвета за национална сигурност. Имали сте достатъчно високо мнение за него, за да решите, че мястото му е в Белия дом. Да предположим, че е невинен по всички обвинения. Да предположим, че просто са го натопили. Пак ли няма да свидетелствате?

Той ме погледна объркано.

– Не, не мисля, че това е технически възможно. Вече се съгласих да бъда свидетел на обвинението. Според мен не мога да свидетелствам и за двете страни.

Размених бърз поглед с Катрина, която очевидно си мислеше за същото.

– Разбирам – казах.

Той безпомощно вдигна и двете си ръце.

– Те ми се обадиха още преди седмици. Казах им, че не знам нищо за измяната на Бил. Те казаха, че няма проблем. Искат да свидетелствам за това, че е склонен към преувеличение.

– Преди колко седмици по-точно? – попита Катрина.

Той вдигна очи към тавана.

– Преди две. Беше сряда, мисля. Ако е важно, мога да помоля Нанси да провери.

Нямаше нужда. И това беше достатъчно. Еди не беше пропуснал нито една възможност. Той знаеше, че Морисън ще наеме адвокат веднага след арестуването си и че този адвокат ще се опита да издири приятелски настроени ключови свидетели. Затова се беше постарал да привлече на своя страна колкото се може повече от тези хора още преди защитата да се срещне с тях – още преди самия арест.

Предполагам, че съм имал отчаян вид. Мартин ме изгледа и добави:

– Вижте, ако мога да направя нещо друго за вас, само ми кажете. Положението ми в цялата ситуация е неудобно. Ако оправдаят Бил, ще бъда много щастлив. Той работеше за мен, аз му помогнах да стигне до Белия дом. Нали разбирате?

– Разбирам.

Той поклати глава.

– Все още ми е трудно да повярвам, че Бил е направил такова нещо. Със сигурност никога не ми е приличал на предател.

Когато излязохме от кабинета, край бюрото на Нанси висеше цяла тълпа с тюрбани и чаршафи вместо дрехи. Тя тъкмо казваше:

– ... голям късмет, че го хванахте. Той е много зает... – И тъй нататък.

Щом се качихме в таксито на път за летище „Ла Гуардия“, Катрина каза:

– Услужлив човек. Предполагам, че му се налага, с този нос.

Засмях се.

– Освен това е умен. Никога ли не си чела книгите му?

Тя поклати глава.

– Аз също – признах. – Но написа няколко бестселъра, които разлюляха консервативните кръгове.

– А знаеш ли случайно какво точно ги е развълнувало?

– Доколкото си спомням, в едната се разказваше за няколко мръсни операции на ЦРУ във Виетнам, а в другата се изтъкваха недостатъците на стратегията ни по време на Студената война. При всички положения той знае руски, има няколко престижни университетски степени и е много уважаван в Русия. Казват, че може да ги накара да направят неща, които дори президентът не би успял.

– Направи ми силно впечатление – призна Катрина. – Но дали казваше истината, или просто се опитваше да се разграничи от Морисън? Кой от двамата лъже?

Напомних си да спра да я подценявам. Без да й подказвам, тя беше разгадала целта на тази среща.

– Сама го чу – отвърнах. – Морисън, меко казано, е преувеличил.

– Но пък кой не би се отдръпнал на максимално разстояние от един предател?

– И това го има. Мартин сигурно се чувства като слон, изнасилен от пеперуда.

И каква беше истината? Дали Морисън наистина беше незаменимата му дясна ръка или момче за всичко с раздута титла? Честно казано, идеята за преувеличението се връзваше с моята представа за него. Но пък не исках да се поддавам на предразсъдъците си. И знаех как мога да разбера истината.

Щом кацнахме на летище „Роналд Рейгън“, веднага се върнахме в офиса. Обадох се на Мери, но – разбира се – вдигна Хоумър.

– Трябва да говоря с дъщеря ти – казах. – Онази, за която разказвам на всички във Вашингтон, че съм спал с нея.

Чух как се задави, после хвърли слушалката и побягна. Не можех да повярвам, че някой ми плаща за това. Най-сетне чух гласа на Мери.

– Здравсти, Шон. Виж, моля те, трябва да престанеш да дразниш

баща ми. Той твърди, че нарочно си надраскал колата му, но аз настоях, че не може да си бил ти. Казах му, че не си толкова незрял или отмъстителен. Той вече не е в първа младост.

Засмях се.

– Просто се представям и той почервявява и се подува. Между нас казано, май не ме харесва особено.

Чух как въздъхна.

– Все едно – казах. – Току-що пристигам от Ню Йорк, където се срещнах с Милтън Мартин.

– Старият шеф на Бил.

– Да. Много приятен човек. Мъжът ти ми каза, че му е бил като син. Били неразделни, сиамските близнаци на Държавния департамент. Според Мартин това било гнусна опашата лъжа. Той твърди, че съпругът ти му носел куфарите, бил момче за всичко с раздута титла, който наляво и надясно разправял колко безценен е за своя началник и раздувал толкова големи балони, че накрая взело да става неудобно. Затова му бил дал начален тласък към Белия дом. Просто се опитвам да разбера кой от двамата е мръсният лъжец.

Тя мълча толкова дълго, че накрая не издържах.

– Мери, там ли си още?

– Шон, не знам каква е истината.

– Не знаеш ли?

В гласа ѝ се промъкна измъчена, дори враждебна нотка.

– Бил има някои недостатъци. Всеки има такива. Но трябва да съм искрена с теб по този въпрос, защото аз те забърках и не искам да се заблуждаваш. Бил невинаги казваше истината. Той е много амбициозен. Понякога си присвояваше заслугите за неща, с които нямаше нищо общо.

– Не го ли правим всички, а?

– Бил го прави по-често. Предупреждавах го, но той винаги настояваше, че такива са правилата на играта във Вашингтон. Скромните никога няма да наследят царството небесно, не и във Вашингтон, така казваше. Дори си присвояваше заслугите за моята работа. Вбесявах се, но какво можех да направя? Той беше мой съпруг.

– Значи с Мартин не са били близки?

– На всички казваше така. Наистина не знам, Шон. Възможно е Бил да си е въобразявал. Той е много суетен. Може би се е заблудил относно собствената си значимост.

Забележете колко тактично го каза. Беше му съпруга и не можеше

да изтърси очевидното – че този тип е мръсен фуклив лъжец.

– Добре. – Помълчах малко. – Още един въпрос. В данъчната ви декларация от деветдесет и шеста е записано наследство от деветстотин хиляди долара. Откъде дойдоха?

– Това беше годината, в която почина майката на Бил. Двамата със съпруга ѝ бяха състоятелни хора. Баща му почина през деветдесет и четвърта и всичко премина на нейно име. След смъртта ѝ състоянието се полагаше на Бил.

– Баща му е бил директор в „Пепси“, нали?

– Да. Той също се казваше Уилям. Обожавах го. Всъщност той преизвика интереса на Бил към Съветския съюз.

– Как така?

– Може би си спомняш, че „Пепси“ беше първата голяма западна компания, която отвори представителства в Съветския съюз.

– Някак си не съм го забелязал.

– Още през шейсет и първа един от основателите на „Пепси“, Дон Кендъл, се срещнал лично с Хрущов и го уговорил да позволи на „Пепси“ да построи няколко завода там. По онова време това било голям удар – първата американска корпорация, която стъпила в столицата на комунистическия свят.

– И това има нещо общо с бащата на Морисън?

– Бащата на Бил отговарял за цялата операция. Надзиравал строителството на първите заводи, организирил маркетинга, отговарял за всичко. Това било най-голямото постижение в живота му.

– И говорел руски?

– Свободно. Постоянно пътувал дотам. Дори притежавал апартаменти в Москва и Ленинград. На няколко пъти водил сина си още когато бил момче.

Започваше да ми се гади. Ако Еди и хората му докопаха тази информация, щяхме да загазим здравата. Заключението беше неизбежно – бащата на Морисън е бил перфектният канал за плащане от страна на руснаците.

Май избързах, като отхвърлих алчността като мотив. Дори ако това не беше мотивът на Морисън, руснаците сигурно са настоявали да вземе малко пари в брой. Във всеки шпионски роман големите играчи неизменно се опитват да подкупят жертвата. После, при опит на Морисън да се откаже, щели да го изнудват с този факт.

Но как да превеждат парите? Е, всяка работа си има и недостатъци.

Олдрич Еймс се беше издал, като беше започнал да ходи на работа

с чисто нов „Ягуар“. Тази кола би трябвало да предизвика подозрения към него – но всъщност не беше станало така. Хансън проявил повече здрав разум и живеел спартански, но накарал руснаците да му отворят сметка в швейцарска банка, да му купуват диаманти и да трупат спечеленото от него, както катеричките трупат жълди за зимата. Проблемът с този метод беше в това, че така изобщо не успяваш да се порадваш на престъпленията си. Седиш си значи, работиш като луд, издаваш държавни тайни, но къде е мигновеното удовлетворяване на желанията, с което сме известни като нация?

Проблемът е в укриването или оправдаването на тези големи суми, защото всеки път, когато някой осребри чек за повече от 10 000 долара, федералните закони изискват банката да докладва. Съвсем скоро федералното правителство вече чука на вратата ти и настоява да знае защо не плащаш данъци за укритите си доходи и къде са декларациите за тези огромни пари. Но ако те минават през сметката на баща ти, вероятно отворена в руска банка, и стигат до теб под формата на наследство, заобикаляш тези проверки.

Парите може и да не бяха основният мотив на Морисън, но кой би отказал такива суми, ако му ги предложат? Не и аз. Аз проверявам обществените телефони за забравени монети от двайсет и пет цента.

– Ами, благодаря – казах.

– За нищо. Виж, просто ти казвам, че Бил има някои сериозни недостатъци.

– Аха. – Може би по-големи, отколкото предполагахме и двамата.

– Шон, аз... съжалявам.

– Няма за какво. Вината не е твоя.

Положението изобщо не стана по-розово, когато вечерта се прибрах вкъщи и по късните новини предадоха последните разкрития на правителството за престъпленията на Морисън. Според същия добре осведомен анонимен източник той не само беше дал на руснаците имената на двама от техните агенти, преминали на наша страна – като беше предизвикал отзоваването и екзекуцията им, – но освен това беше осигурявал на руснаците информация за позицията ни по отношение на ядрените запаси в Северна Корея, която пък руснаците на свой ред щедро бяха предоставяли на корейците.

Появи се един коментатор и обясни, че въоръжени с тази информация, корейците са успели да ни убедят да им построим две атомни електроцентрали, докато в същото време продължили да правят атомната си бомба в някаква тайна подземна лаборатория – след като се бяха

уверили от предадените им документи, че не подозираме за съществуването ѝ.

Вярно или не, това звучеше много гадно. Унесох се в сън, размишлявайки какви ще са следващите ужасяващи разкрития. С човек като Еди нямаше как да не стават все по-ефектни.

На следващата сутрин хванахме ранния полет за Канзас Сити. Тъй като повечето следи, които ни беше подал Морисън, не доведоха до нищо, беше време отново да разговаряме с клиента си, за да видим дали няма да получим нещо по-полезно. Казано на обикновен език, той ме беше прецакал и аз възнамерявах да стисна топките му в менгеме.

Катрина привлече обичайния набор от вторачени погледи и зяпнали уста, докато се качвахме в самолета и минавахме по пътеката към нашите места. Тоалетът ѝ тази сутрин се състоеше от ужасно тесни джинси, прокъсани на стратегически места, и риза от черен спандекс, която имаше един-единствен ръкав. Нещо повече – ризата наистина се продаваше в този вид и тя беше платила като за два ръкава.

Още щом затегнахме коланите си, Катрина извади отнякъде един MP3 плейър, натика слушалките в ушите си, разтвори последния брой на „Ролинг Стоун“ и забодя пробития си нос в списанието. Заслушан в тътена на музиката в слушалките ѝ, с огромно чувство на естествено превъзходство се зарових във вестника си, пълен с пискливи статии и отровни анализи за жалкото копеле, което представлявах. Бях уморен и кисел, а потопът от негативни статии влошаваше настроението ми. Злобно започнах да дъвча фъстъците, които ми донесе стюардесата.

След малко Катрина извади слушалките си, наведе се към мен и прошепна:

– Привличаш излишно внимание. Ако не си забелязал, хората в днешно време малко се страхуват от спътниците си в самолета.

Натъпках още една шепа фъстъци в устата си и се заех да ги смеля.

Тя ме изгледа, леко развеселена.

– Според мен имаш нужда от секс.

– Вече ми го начукаха, благодаря. – Стар лаф, но беше подходящ за случая.

Размахах вестника.

– Едното копеле ни размазва с изтичане на информация, а другото ни праща за зелен хайвер. Впрочем снощи разговарях с Мери. Каза, че съпругът ѝ не би казал истината, дори от това да зависи животът му.

– Затова ли оставам с впечатлението, че ще вдигнеш голям грозен скандал веднага щом пристигнем?

– Еди всеки момент ще се обади, за да ни предложи сделка –

отвърнах. – И какво ще кажем? „Ей, малко сме объркани – ти укриваш най-важните доказателства, а клиентът ни мотае като за световно.“

– И ако му нариш канчето, това ще помогне, така ли?

– Поне ще се почувствам по-добре.

– Разбирам.

Тя ме изгледа продължително, все едно бях бутилка с нитроглицерин, която е по-добре да не разклаща. После отново си сложи слушалките и някак си ме остави с впечатлението, че не сме на една и съща позиция.

Морисън вече беше прикован за масата, когато пристигнахме. Започнах направо:

– Срегнахме се с Милт Мартин. И имаме проблем с истината. Той каза, че си прост лакей. Според него си лъгал всички, че си голяма клечка. Най-важната ти задача, докато си работел за него, била да му лъскаш обувките.

Морисън вдигна очи с изражение на пълен потрес – горе-долу това, на което се надявах. Само емоционалният еквивалент на електрошок беше в състояние да го накара да каже нещо искрено.

– Това копеле – изплю накрая. – Лъже най-безобразно.

Очевидно беше време да увеличи волтажа. Прекосих стаята.

– Във вестниците от тази сутрин се твърди, че си дал на руснаците имената на двама души, които са били отзовани у дома и разстреляни. И си им дал позициите ни по преговорите със Северна Корея за ядрените запаси, които те услужливо са предали на старите си приятели в корейската столица.

– Това са глупости, Дръмънд. По дяволите, изслушай ме. Дори нямах достъп до севернокорейските документи.

Седнах на стола срещу него, като го обърнах обратно.

– Прокурорите нямаше да го кажат на пресата, ако не разполагаха с доказателства. Трябва да знаем какви са те. Нужна ни е всякаква почтена информация, която можеш да дадеш. А знаеш ли от какво имаме най-голяма нужда? Да спреш да ни лъжеш.

Устните му трепереха, а очите му бяха напрегнати и влажни, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Вените на врата му се издуваха от кръвното налягане.

– По дяволите, аз не лъжа, копеле! Не си измислям!

Катрина внезапно се наведе напред между нас.

– Вие двамата имате ли нещо против да изляза за малко?

– Какво? – казах.

– Нивото на тестостерон в това помещение направо ме убива.

Поклатих глава.

– Смяташ ли, че можеш да се справиш по-добре от мен?

Тя ме изгледа.

– С кое по-точно? Да вбесявам клиента ни? Да си разменям с него обиди? Да не върша работа?

На лицето на Морисън изгря широка самодоволна усмивка.

– Добре, умнице – казах. – Давай.

Тя се отпусна на стола до мен. Изгледа клиента ни, който отвърна на погледа ѝ. После каза:

– Можем и по-добре, нали?

Той кимна.

– Добре. Казваш, че Мартин е излъгал. Кой може да го потвърди?

Той помисли малко, преди да отговори:

– Секретарката ми Джанет Уинтърс. Но не съм сигурен, че ще иска да помогне.

– Защо не?

– Това е същата секретарка, която твърдеше, че имаме връзка. Тя беше, във, ядосана, когато всичко приключи.

– Защо?

– Аз се борех за кариерата си. Трябваше да наема цивилен адвокат, специалист по такива неща. Тя изгуби разрешителното си за работа със секретни материали и беше уволнена.

Тъй като бях адвокат, имах доста точна представа за какво говори. Както и Катрина, която се опита да прикрие реакцията си, но не беше трудно да се отгатне какво мисли – все пак беше и жена. По някакъв неписан женски закон при такива ситуации винаги се приема, че мъжът е виновен за всичко.

Морисън също го усети. Новото му приятелче се изплъзваше.

– Виж – каза с известно неудобство. – Според адвоката нямаше друг начин. Не се гордея с това, което стана. Тя ми беше секретарка от три години и аз, във, май позволих отношенията ни да станат твърде близки. Но тя лъжеше... Господи, никога не съм спал с нея.

– А защо е твърдяла това? – попита Катрина.

– Защото се влюби в мен. Започна да ме кани на срещи. Няколко пъти ходих до апартамента ѝ след командировки, за да си взема разни неща, и тя ми се натискаше.

– Мери знаеше ли за това?

– Точно тя ме посъветва да се отърва от нея. Когато се опитах да

уволня Джанет, тя повдигна обвиненията. Нали разбирате, трябваше да се защита.

Катрина предпочете да промени посоката.

– Добре, има ли някой друг, който може да потвърди какво си вършел?

– Попитайте жена ми Мери.

Поклатих глава.

– Какво, Дръмънд? Защо клатиш глава?

– Ние вече говорихме. Тя каза, че не е имала представа – отвърнах, като дискретно премълчах онази част, в която Мери намекваше, че е фантазьор и половина.

– Бях твърде важна личност – настоя той с шокиран вид, като изобщо не усети колко идиотски прозвуча това.

Вместо да губя време да оборвам това съмнително твърдение, смених тактиката.

– Алекси Арбатов. Да се върнем на него. Къде се запознахте?

– В Грузия, след второто кръвопролитие.

– Ти ли се запозна с него или той с теб?

– Нито едното, нито другото. Грузинците устроиха голямо погребение за избитите си сънародници и ние двамата се оказахме там.

– Защо?

– Беше подходящо място, за да оценим положението. По някакво съвпадение и двамата бяхме решили да се смесим с тълпата и да проверим доколко е сериозно недоволството.

– И какво? Заставахте един до друг?

– Ами... точно така всъщност. В следващия момент, преди да се усетя, някакви типове от КГБ вече ми се бяха залепили, настояваха да видят документите ми и ме питаха какво си мисля, че правя там. Алекси ги дръпна встрани и им обясни, че съветското правителство не иска никакви сериозни инциденти с американците. Каза им да се махат.

– Просто така?

– Не, не престо така – отвърна той ядосано. – Те знаеха кой е.

– Защо?

– Защото беше протежето на Юриченко.

– А кой беше Юриченко?

– Не кой беше, кой е Виктор Юриченко.

– Добре де. Кой е той?

– Шефът на СВР, агенцията за външна сигурност.

– И Арбатов му е бил приятел?

Морисън клатеше глава и не можеше да повярва, че му се налага да обяснява такива неща.

– По това време Юриченко имаше чин в КГБ, аналогичен на генерал-лейтенант в армията. Беше жива легенда. Беше се присъединил към КГБ в края на Втората световна и се носеха слухове, че именно той е издигнал Ким Ир Сей на власт в Северна Корея.

– Сигурно е хубаво в биографията ти да пише такава неща. И как го е постигнал този Юриченко?

– Ким Ир Сен прекарал Втората световна, като се криел в тренировъчните лагери на КГБ в Сибир. Юриченко отговарял за него и когато войната свършила, придружил Ким обратно в страната, а после организирал съветска помощ, с която Ким отстранил конкурентите си.

– Това е древна история. Да се върнем на Арбатов в Грузия.

– Ами заговорихме се. Отне доста време, но накрая го предразположих и той се поотпусна. Каза, че Горбачов е постъпил глупаво, като е изпратил КГБ да смаже тия нещастници. Старата система умираше. Горбачов не можеше да посочи пътя към по-добро бъдеще, ако не обърнеше гръб на миналото.

– И ти предположи, че е от добрите?

– Дръмънд, Алекси беше сериозен човек. И ми каза, че неговият шеф Юриченко мисли по същия начин.

Изглеждах го със запазената си марка недоверие.

– Значи този Арбатов се присламчва към теб, няколко биячи на КГБ те заплашват, той те спасява, а после започва да ти обяснява колко скапано нещо е комунизмът. Не виждаш ли, че отстрани това изглежда позрително? Че някои хора дори могат да си направят извода, че по този начин се е опитал да спечели доверието ти?

– Не беше така. Заклевам се, че не беше.

Поклатих глава. Теорията ми за квадратния клин в кръглата дупка даваше неочаквани резултати. За човека срещу мен можеше да се състави аксиома, според която всяка крачка напред водеше до две назад. Усетих раздражение в стомаха си и осъзнах, че ако веднага не си измисля извинение да изляза, скоро можеше да съдят и мен за убийство.

Докато отивахме към колата, се обърнах към Катрина.

– Между другото, добра работа свърши там вътре. Номерът с доброто ченге и лошото ченге беше много убедителен.

– Мислиш ли?

– Като за „Оскар“.

– Значи трябва да ти благодаря, че ме улесни.

- Какво искаш да кажеш?
- Изглежда, ти прави удоволствие да го вбесяваш.
- Опитвам се да изкарам истината наяве. Това е за негово добро.
- Arbeit macht frei – каза тя.
- Не разбирам испански.
- Пише го на една табела, която е висяла над входа на лагера „Освиенцим“. Означава „Работата те прави свободен.“

Сигурен бях, че ми прави някакъв тънък намек, но аз съм от онзи по-обикновен тип хора, които различават само черно и бяло, така че изобщо не я разбрах.

– Както и да е – казах. – Опитай се да откриеш тази госпожица, която твърди, че шефът я е чукал, а после я е уволнил. Аз ще пробвам с другата важна следа.

Върнахме се в тузарските си кабинети и се захванахме за работа. Моята беше да разследвам Алекси Арбатов, което нямаше да е трудно, защото знаех точно откъде да започна.

Когато споменах, че съм бил пехотинец, това всъщност означаваше, че съм бил в отдел „Външни операции“ – едно от онези подразделения на армията на САЩ, за които никога не сте чували. То се занимава с много деликатни шпионски задачи, като например да следи Нориега навсякъде, преди основните сили да нахлуят в страната му, или да проникне в столицата на Ирак няколко дни преди началото на Войната в Залива, за да унищожи централните компютри, контролиращи противовъздушната отбрана – ей такива работи.

Прекарах пет години в този отдел, преди два-три куршума да повредят вътрешните ми органи до такава степен, че да не мога вече да пробягвам маратонски разстояния, което, честно казано, беше облекчение, или да остана във „Външни операции“, което не беше.

Точно затова започнах да следвам право, но пък ми останаха и някои доста добри познати в разузнавателните среди. Например там се запознах с Морисън. Като се изключи този конкретен случай, имах добри спомени от отдела.

Обадих се на подполковник Чарли Бекър, който преди отговаряше за разузнаването в нашия отдел, а сега се беше прехвърлил в по-големия и престижен Национален съвет за разузнаване, или НСР.

- Здравсти, Чарли, обажда се Дръмънд – казах аз.
- Здравсти, Шон – каза той. – Какво ново?
- Още съм при военните. Всъщност защитавам един тип на име Уилям Морисън. Познаваш ли го?

– Знам го тоя. Голямо лайно. Искаш ли един съвет?

– Разбира се, Чарли, давай.

– Прекарай го. Издъни се в съда и го остави да се пържи. И без това никога не съм го харесвал, но този копелдак е обида за униформата и не заслужава да живее.

Май пропуснах да спомена, че Чарли Бекър е много твърд пич, който изобщо не си поплюва – необичайно качество за офицерите от военното разузнаване, които – с основание или не – се смятат за малко по-мекушави от традиционните военни. Общо взето, ги смятат за кекави свръхинтелектуални момчета, които много добре умеят да казват вбесяващо двусмислени неща като „От една страна това, а от друга страна онова“. Чарли беше изключение от това правило. Вдигаше почти двеста килограма от лежанка и е бил национален шампион по борба тежка категория, когато е следвал в Университета на Уисконсин. Чарли можеше да ме убие с плюнката си.

– Ами, аз дадох една клетва, когато станах адвокат, и...

– Да, да, знам – прекъсна ме той. – Майната им на тия глупости. Как мога да ти помогна да защитиш мръсния предател?

– Трябват ми две досиета. На двама руски шпиони. Единият се казва Юриченко, а другият Арбатов.

– Виктор и Алекси – каза той с тънък намек, че е на светлинни години пред мен. – Винаги има много молби за тях – двамата, така че мога дори да го направя незабелязано. Особено за Юриченко.

– Знаеш ли нещо за него?

– Католиците знаят ли нещо за папата?

– Без майтап?

– Имам негов плакат на стената в кабинета си. Искам да стана като него, когато порасна.

– Значи го харесваш?

– Да го харесвам? Този човек е чума на два крака. Най-добрият, когото съм виждал. Мразя го в червата. Искане ми се да беше на наша страна.

От устата на Чарли това наистина беше сериозен комплимент, защото той работи по много високи стандарти. Дадох му адреса на офиса си във Вашингтон и той обеща да донесе досиетата до няколко часа. Казах му да ги предаде лично на Имелда и когато кацнах на летище „Роналд Рейгън“ и отидох с колата в офиса, двете папки вече бяха у нея.

Нахълтах в кабинета си и отворих първо тази на Юриченко. Според информацията вътре Виктор Юриченко беше към средата на

седемдесетте. Тъй като никой чужденец не беше виждал досието му в КГБ, тази оценка се основаваше на факта, че е влязъл в КГБ през 1944-та, когато е бил между осемнайсет и двайсет и две годишен. Бил е шпионин на шпионите – точно това пишеше вътре, а досиетата на разузнавачите не са като рецензиите за романи във вестниците, така че подобни фрази се срещат много рядко. Никой не беше съвсем сигурен за точния брой на невероятните операции, в които беше участвал, но освен историята със Северна Корея се смяташе, че именно той е избрал Кастро за лидер, помогнал е на Северен Виетнам във войната и безброй пъти е прониквал в ЦРУ и ФБР. Разбирах защо старият ми приятел го наричаше „чума“. Звучеше като студена война, водена от един-единствен човек.

Юриченко беше запален по шахмата и беше пътувал по много международни състезания, където беше известен с това, че сяда най-отзад и критикува ходовете на хора като Боби Фишер и Гари Каспаров. ЦРУ на няколко пъти беше настанявало свои агенти близо до мястото му; те се кълняха, че Юриченко е предвиждал всеки ход на играчите секунди след предишния ход на противниците им. Но никой не знаеше той някога да е участвал в международно състезание по шах. Изглежда, му е било достатъчно да седи отстрани и да наблюдава.

Когато Борис Елцин разпуснал КГБ през 1991 г., всички смятали, че Юриченко ще бъде на някое от първите места в черния му списък, тъй като бил организиран толкова разузнавателни удари по време на Студената война, че старият режим можел да го използва за рекламно лице. Спомнете си, че Елцин разформирова КГБ, за да покаже на Запада и собствените си хора, че идва нова ера и старите специалисти по мръсни номера с окървавени ръце нямат място в нея. За всеобща изненада Елцин постави Юриченко начело на СВР – руския еквивалент на ЦРУ.

Според един източник Юриченко беше усетил какво се готви и тайно се беше свързал с Елцин много преди разпадането на Съюза. В продължение на няколко години беше осветлявал Елцин за събитията по света и го беше предупреждавал за усилията на Горбачов да го смачка заедно с поддръжниците му. Накратко казано, Юриченко се беше присъединил към екипа на новия лидер – или от безскрупулен егоизъм, или с искреното убеждение, че старата система е толкова прогнила, че неминуемо ще рухне.

Откакто беше поел СВР, той беше по-скоро незабележим. Беше посетил САЩ три пъти, за да присъства на семинари и да се запознава с всеки нов шеф на ЦРУ, който беше идвал на власт по време на

царуването му. Аналитичите изказваха подозрението, че се е отбивал само за да събере лични впечатления от конкуренцията; все пак ставаше дума за същия човек, който ходеше по международни шахматни състезания, за да гледа играчите. Зачудих се дали е бил също толкова добър в предвиждането на ходовете на предишните трима началници на ЦРУ. Или може би на предишните десет?

Беше описан като маниакално подреден човек, който се облича в шити по поръчка вълнени костюми с жилетки като старите европейски дипломати. Двама от психиатрите на ЦРУ бяха седели срещу него по време на една рекордно дълга среща и се бяха опитали да му съставят психологически портрет. Бяха излезли оттам с напълно противоположни впечатления. И двамата твърдяха, че е високо интелигентен, но според единия Юриченко беше студенокръвен, а другият беше очарован от него. Единият смяташе, че е бездушен; другият – че има силно развито чувство за съвест. Според единия Юриченко беше с раздуто его; другият твърдеше, че е скромен до крайност. И прочие. Или самите психиатри бяха шизофреници, или Юриченко беше невероятно коварен хамелеон, който можеше да заблуди двама високо квалифицирани наблюдатели едновременно.

Внимателно разгледах снимката, която Чарли услужливо беше сложил в папката. Изглежда, беше направена тайно, защото Юриченко беше със спокойно, отпуснато изражение. Седеше сам в нещо като фойе на хотел. Косата му беше снежнобяла, както и гъстите му вежди; носеше старомодни очила със златни рамки и имаше обикновени, умерено привлекателни черти на лицето. Около устата и очите му имаше стотици бръчици, които издаваха добро чувство за хумор. Приличаше на кльощав Дядо Коледа, без дългата брада и коса. Не беше женен и никой не знаеше нищо за деца.

Отворих папката на Алекси Арбатов. Този път започнах със снимката – исках да имам реална представа за човека, който може би здравата беше прецакал клиента ми.

Беше с тъмна коса, тъмни очи и черти, които някак си изглеждаха едновременно остри и меки – остри, в смисъл на силен ум и контролирани емоции; меки, в смисъл на приятелски, но без преструвка. Беше едно от онези лица, които можеш да наречеш опасно чаровни – безспорно красиви, но по онзи начин, който кара момичетата да ги замъкнат вкъщи, за да ги запознаят с майките си. На лявата му буза имаше бенка. Напомняше ми на телевизионния актьор Джон Бой Уолтън – любимото на всички обикновено момче.

Беше на трийсет и шест и беше завършил Московския университет, еквивалентът на Харвард в Съветския съюз, като се беше дипломирал на петнайсет – рекорд, ненадминат до днес. Имаше магистърска степен по нещо, наречено „Американистика“, и докторска по политология. Смяташе се, че Юриченко гледа на него като на сина, когото винаги бе искал да има. Двамата бяха неразделни.

Много интересна подробност. Юриченко и Арбатов винаги работеха заедно. Казано по друг начин, Алекси Арбатов беше палачът на Юриченко – човекът, когото изпращаше за най-важните задачи.

Да вземем например привличането и контролирането на най-ценния шпионин в руската история – това би била важна задача, нали?

И още как. Продължих да чета и установих, че както и в случая с шефа му, Арбатов беше наблюдаван и оценяван от няколко психолози на ЦРУ. Далеч надхвърляше профила им за стандартния оперативен агент. Имаше усет към подробностите, беше скромен и почти аскетичен в личния си живот. Беше вегетарианец, което в Русия се среща горе-долу толкова често, колкото лалетата през зимата. Още по-необичайното – беше и въздържател и почти никога не пиеше повече от чаша вино. Беше цяло чудо, че руснаците изобщо са му дали паспорт.

„Магнетично обаятелен“, твърдеше един от наблюдателите. Въпреки очевидната си интелигентност той не беше нафукан, нито арогантен, нито плосък – типичните недостатъци на всички тайни агенти. Заключение на психолога беше „изненадващо срамежлив и тактичен“.

Всички тези качества със сигурност щяха да се харесат на един прекалено амбициозен егоистичен офицер, който беше убеден, че е по-умен от всички останали. Просто не беше честно: позорът срещу момчето-чудо. Горкият Морисън дори нямаше да усети ръката, която му измъква портфейла. И ако в ЦРУ бяха дори наполовина прави за Арбатов, да изпратиш Били Морисън да работи с него беше като да организираш мач на кварталния побойник срещу Майк Тайсън. Те дори не се състезават в един и същ спорт, за бога.

Накратко казано – ако бях един от хората в екипа, който разследваше Морисън, отношенията му с Арбатов щяха да бъдат първата ми грижа.

Катрина нямаше никакви проблеми с проследяването на мис Джанет Уинтърс. Служба „Личен състав“ в Държавния департамент ѝ беше дала адрес за кореспонденция, който се оказа в Рослин, щата Вирджиния – на десет минути с кола от моя офис.

Хитрата Катрина се обади лично на Джанет, тъй като в момента, в който горката жена чуеше мъжки глас да ѝ казва, че е адвокат на Морисън, вероятно щеше да ни покани да отидем лично, за да може да ни разстреля с ловна пушка. По някаква случайност смърт от ръката на откачената бивша любовница на един пълен нещастник не е на първо място в списъка ми на приемливите начини да си отида от този свят.

Катрина я омая по телефона и си изпроси покана. Оказа се, че Джанет живее в провинциална къща от червени тухли, която дели с няколко други работещи жени – доста често явление в антропологията на нашата столица, където младите хора споделят общо гнездо, докато се сдобият или с подходящ партньор, или с достатъчно пари, за да си позволят да живуркат самостоятелно.

Почукахме, вратата се отвори и в нас се вторачи една изключително привлекателна жена в началото на трийсетте. Огледа униформата ми, която, изглежда, не я зарадва особено. После очите ѝ попаднаха на тоалета на Катрина, който днес се състоеше от увиснали камуфлажни панталони и униформен потник на дневален офицер, очевидно избрани в моя чест. Обикновено нямам нищо против дръзките жени, но всичко си има граници.

Озовахме се в оскъдно обзаведена дневна, която – както във всички комунални жилища – беше сбирщина от общи мебели, струпани в една стая. В мъжкия вариант на подобни гнезда обикновено има телевизор с голям екран, обграден от три-четири парцаливи стари кресла и лекъсан с бира килим, но женският винаги успява да постигне някаква елегантност, въпреки резките разлики в десена на диваните и столовете, изпълнени с райета, цветя и точки. Жените са много непрактични в това отношение.

Катрина седна на раирания диван и аз понечих да се настаня до нея, но тя бързо се премести и по този начин ме заточи на един от столовете на цветя. Ловко аранжираше ситуацията за най-добър психологически ефект, така че двете с Джанет да могат да си поговорят насаме, като

жена с жена – разговор, който според мен е много по-писклив и непродуктивен от откритата дискусия на мачо с мачо.

Джанет беше облечена с джинси и тениска с озъбен английски булдог, около главата на който се извиваше надписът „Университет на Джорджия“. Имаше дълга медноруса коса, лице с класическа красота и издължено стройно тяло. Изглеждаше точно като този тип жена, с която ти се иска да имаш извънбрачна връзка. Аз поне бих искал. Но сега бяхме дошли да разберем дали Бил е имал такава.

Тя започна да навива и развива ръба на тениската си, видимо притеснена, така че Катрина ѝ се усмихна топло и попита:

– Тази тениска твоя ли е, или я носиш в чест на някое гадже?

– Моя е.

– Наистина ли? През коя година си завършила?

– Деветдесет и втора. Имам магистърска степен по политология.

Катрина ѝ се усмихна мило.

– Затова ли започна работа в Държавния департамент?

Джанет спря да си играе с тениската.

– Исках да работя в дипломатическо представителство, но имах проблеми на тестовете.

– Знам ги тия тестове – каза Катрина с внезапно съчувствие. – Аз пък работех на долния етаж в Държавния департамент като преводачка и се мъчех да събера пари, за да следвам право. Но имах много приятели, които се опитваха да направят твоя номер. Много е гаден този тест, нали? Познавах едно момиче, което го скъсаха шест пъти. А беше адски умна.

Джанет поклати глава.

– Да ти кажа ли нещо за иронията на съдбата? Аз се явих два пъти и ме скъсаха. Третият път беше точно преди историята с Бил. След това ме уведомиха, че съм го взела, но вече нямам разрешително за работа със секретни материали, така че ме дисквалифицираха.

Новата ѝ най-добра приятелка Катрина се намръщи.

– Ей, че гадно. А сега с какво се занимаваш?

– Секретарка съм в една малка юридическа фирма в центъра. Не е точно това, за което си мечтаех като малка.

– И сигурно си адски ядосана на Морисън, а?

– Не бих останала в една стая с нея. Сигурно бих се опитала да я удуша.

Катрина ми хвърли бърз поглед.

– Нея? Аз мислех, че съпругът на мисис Морисън стои зад цялата

работа.

Джанет избухна в гърлен кикот.

– Той ли? Той е безгръбначно. Тя нае адвокатата и детективите, които провалиха живота ми. Вярно е, бях любовница на съпруга ѝ. Не се гордея с това. Но той не беше щастлив от този брак. Животът му с нея беше същински ад.

Катрина кимаше съчувствено, сякаш искаше да каже: „Ама разбира се, че е било така. Да си женен за Мери, с всичките ѝ пари, красотата и класа? Кой би го понесъл? Горкичкият Бил.“

– А тя как е разбрала за теб?

– Той беше изпратил подаръци в апартамента ми... бельо, бижута. Представяте ли си? Този идиот беше платил с кредитната си карта. Тя видяла извлечението и наела детектив, който да ме открие. После една сутрин Бил ме извика в кабинета си. Изглеждаше ужасно, все едно не беше мигнал цяла нощ. Каза, че се налага да ме уволни. Тя му наредила.

– А ти какво направи?

– Казах му, че няма да стане. Да ме прехвърли, но да не ме уволнява. Знаех, че последния път съм се представила добре на теста. Това щеше да ме провали.

– И той какво каза?

Тя отново се засмя гърлено.

– Предложи ми пари. Казах му да ги завре отзад на жена си. Беше ми признавал десетки пъти, че ме обича. Защо оставяше тая кучка да проваля живота му? Живота и на двама ни. И знаете ли той какво каза?

– Какво?

– Че било заради децата. Тази изтъркана фраза. Пълни глупости. Хич го нямаше като баща. Изобщо не им обръщаше внимание. Те толкова приличаха на нея, че той не можеше да ги понася.

– И какво стана после?

– Обжалвах уволнението. Влязохме в съда и онези скъпи адвокати и детективи докараха за свидетели всички мъже, с които някога съм спала, още от първия. Не съм монахиня наистина, но и не се хвърлям постоянно на женени мъже. А те ме изкараха някаква жалка мръсница.

Катрина отново закима дружелюбно, все едно искаше да каже: „Мъжете са големи говеда, нали? Чудя се какви ги е мислил Господ, когато им е отреждал толкова важна роля в процеса на възпроизводство.“

– Трябва да ти кажа нещо – изрече на глас Катрина. – Бил здравата е загазил.

– Сам си е виновен, той е безгръбначно... но не го обвинявам. Тази

негова жена е като Лукреция Борджия. Нямате представа.

Тъй като не ми беше приятно да слушам такива неща за Мери, бързо се намесих:

– Значи според вас Бил не е честен човек?

Тя ме изгледа неприязнено.

– Не съм казала такова нещо.

– Не ли?

– Цялата новинарска история е измислена. Някой е направил ужасна грешка.

– Наистина ли?

– Разбира се, че е наистина.

Въпросително се почесах по брадичката.

– Какви бяха задълженията му на този пост? Той казва, че е бил дясната ръка на Мартин. Така ли беше?

– Дали е било така? Човекът идваше в офиса всяка сутрин в шест и обикновено не си тръгваше до десет-единайсет вечерта. Мартин направо го засипваше с работа.

Катрина и аз се спогледахме. Нещата изведнъж бяха станали поинтересни.

– Дайте ми няколко примера за задачите, които му възлагаше Мартин.

– Каквото си изберете. Пишеше почти всичките му доклади, препоръки и меморандуми. Аз ги набирах, така че знам. Представляваше Мартин на срещи с Държавния департамент, Белия дом, ЦРУ. Много от работата на Мартин зависеше от разузнавателни сведения и Бил ги събираше, обобщаваше и се грижеше механизмът да работи без засечки.

– Наистина ли? Мартин каза, че Морисън е бил безлично момче за всичко с раздута титла.

Тя яростно поклати глава.

– Глупости! Той изцяло разчиташе на Бил. Но не се учудвам, че го отрича.

– Защо?

– Защото егото му е по-голямо дори от носа. Смята, че е новият Кисинджър. Е, изобщо не е толкова умен, за колкото се смята. Не знаеше нищо за Вашингтон. Бил се грижеше да не го уволнят. Спасяваше му имиджа.

Извърнах очи към Катрина. Тя ме гледаше с изражение, което изобщо не можех да разтълкувам.

– Нямам думи да ти благодаря – обърна се тя към Джанет. – Ако от

онези години излязат никакви доказателства за съда, може да се наложи да свидетелстваш. Съгласна ли си?

– Разбира се. Надявам се жена му да е там. От много време се каня да ѝ призная какво мисля за нея.

С това си казахме „довиждане“ и се разделихме. Щом се качихме в колата, аз се обърнах към Катрина.

– Е?

Тя извърна поглед.

– Мери пипа грубичко.

– А ти какво би направила, ако хванеш мъжа си да ти изневерява със секретарката си?

– Този въпрос е безсмислен. Това никога няма да стане.

– Откъде си толкова сигурна?

– Защото съм фантастична в леглото. Моите гаджета не изневеряват.

– Добре де, теоретично казано. Ако съпругът ти все пак реши да кръшне?

– Помниш ли Джон Бобит?

– Всички мъже го помнят.

– Разбира се, няма да хвърля отрязания му член някъде, където да го намерят и да го зашият обратно. Ще го сложа в мелачката за боклука и ще го направя на кайма – каза тя, без да ѝ мигне окото.

– Обикновеният развод не е ли достатъчен? Да не си хабиш мелачката.

– Всяко нещо по реда си. Бездруго после ще ми е безполезен. За какво ми е мъж без член?

И после Мери пипала грубичко? Най-сетне казах:

– Запиши я в списъка на свидетелите, но като последна резерва.

Катрина се загледа напред през стъклото.

– Много ясно. На свидетелското място ще я разкъсат на парчета.

Точно така щеше да стане, което означаваше, че засега разполагаме само с един свидетел със съмнителна благонадеждност, но за сметка на това с безспорна уязвимост.

Същата вечер „източник, близък до прокуратурата“ обяви, че Бил Морисън е предал на руснаците информация за технологии, разработвани осем поредни години, които са били забранявани за износ от търговското министерство, защото били важни за националната сигурност.

„Източникът“ обясняваше, че това е най-мощният случай на промишлен шпионаж в американската история. Когато компаниите подават молби за разрешение за износ на последните си изобретения, те прилагат към тях подробни планове. А когато експертите в министерството, отговарящи за експортните лицензи, решат, че някоя технология е от твърде голямо стратегическо значение или е прекалено важна за военните, те удрят печат „не се разрешава за износ“ на молбата и нареждат на компанията никога, при никакви обстоятелства да не разкрива на чужденци как се произвежда съответният продукт.

„Източникът“ твърдеше, че Морисън е дал на руснаците стотици, ако не и хиляди, планове на свръх-секретни технологии – от радарни системи до ключови програмни кодове, от мощни микрочипове до каквото си помислите. Същият анонимен източник беше на мнение, че е „невъзможно да се определи точният размер на щетите“ от това предателство.

Ясно си представих Еди със синия му вълнен костюм, самодоволно подхващаш последния си ужасяващ разказ пред стадото влюбени репортери. Копелето се забавляваше неимоверно. Дали щеше да му стане нещо, ако си държеше устата затворена и пазеше тези новини за съда, както всички почтени прокурори?

Освен това не пропуснах да забележа, че новините на Еди излизат все по-начесто. В това имаше скрито послание – той се опитваше да каже всичко, преди да предложи сделката. Значи този момент приближаваше. Неприятно развитие.

Вдигнах телефона и му се обадох в кабинета.

Отговори ми млад женски глас:

– Кабинетът на Еди Голдън, главен юридически съветник на отдел „Контраразузнаване“ и главен обвинител по случая „Морисън“.

Олеле. Слончето Дъмбо си беше измислило не една, а две титли. Преправих си гласа и пискливо казах:

– Да, да. Не искам да притеснявам мистър Голдън, тъй като сигурно

е безумно зает, но бихте ли му предали, че се обаждаме от клиниката за болести, предавани по полов път, във Форт Майър. Да дойде максимално бързо.

– Ъъ, извинете – заекна секретарката, – но сигурно сте объркали номера. Това е кабинетът на Еди Голдън.

– Точно за него става въпрос, скъпа. Абсолютен курвар. Толкова често идва да се лекува при нас, че се чудим дали да не кръстим клиниката на негово име. Благодаря много – казах и затворих.

Понякога съм адски инфантилен. А ако имах късмет, Еди въртеше любов със секретарката, която вдигна, така че следващия път, когато минеше покрай бюрото ѝ, тя щеше да го ритне в топките.

Тази вечер заспах по-лесно с увереността, че съм нанесъл поне един малък удар в името на правдата. За съжаление това не продължи дълго, защото телефонът ми иззвъня в три и половина и един дебел мъжки глас ме уведоми, че е комендант на военния затвор във Форт Левънуърт. И било най-добре бързо да си замъкна задника дотам, защото клиентът ми току-що се опитал да се самоубие и бил в болницата в критично състояние.

После затвори, преди да успее да кажа нещо. Много смешно. Еди Голдън, коварният дявол. Отмъщение, а? Все едно сякаш да се хвана и да хукна към летището, за да се кача на първия самолет за Канзас Сити.

Все пак не можах да заспя и най-сетне накарах централата да ме свърже с кабинета на коменданта. Той повтори съобщението си дума по дума, все едно обясняваше нещо елементарно на бавноразвиващо се дете.

Така че хванах първия самолет до Канзас Сити в шест сутринта и в девет и половина нахълтах в болницата. Имелда някак си беше успяла да пристигне преди мен и крачеше напред-назад из чакалнята като английски войник на пост.

– Жив ли е още? – попитах, останал без дъх.

– Засега – сухо отвърна тя.

– Какво е станало?

– Изглежда, някакъв тъпак уредил да вкарат телевизор в килията му. Той го отворил отзад, извадил някакви остри чаркове и си прерязал вените. След двамадесет минути при рутинната проверка пазачите го открили в локва кръв.

Усетих как се изчервявам.

– Значи е бил на косъм?

– Не е бил, все още е. Докторите цяла сутрин търчат напред-назад.

Стоварих се на близката скамейка. Бях бесен. Не искам да прозвуча като пълен егоист, но ако Морисън хвърлеше топа, до обед щях да съм на първите страници на вестниците, като доктор Кеворкян – поддръжника на евтаназията – на военното правораздаване.

Началниците ми щяха да бъдат едновременно доволни и бесни. Щяха да са доволни, че съм осигурил на клиента си инструментите, с които да спести на правителството времето и разходите за продължителен процес, преди да го екзекутира. Пред килията за изпълнение на смъртното наказание нямаше да се събере тълпа със свещички, по вестниците нямаше да излязат редакционни статии за моралността на смъртното наказание и нямаше да има никакво съмнение в честността на процеса, защото той сам щеше да изпълни присъдата.

Но щяха да бъдат бесни, защото правителството трябваше да знае точно какво е издал на руснаците, за да определят и възстановят щетите. А трупове не говорят.

Така че, изпаднал в егоистична агония, зачаках някой доктор да излезе и да ми каже, че е мъртъв. Или жив. Или че все още виси в несигурната сенчеста зона между двете състояния.

В десет без десет пред мен застана пълничък хирург с мрачно лице.

– Майор Дръмънд?

– За съжаление – признах тъжно.

– Генерал Морисън си почива и е във от опасност. Но беше на косяк. Изгубил е толкова кръв, че претърпя лек инфаркт.

– Но ще се оправя, нали?

– Би трябвало. Но идиотът, който му е разрешил телевизора, трябва да бъде разстрелян. Как са я мислели тази работа?

Да, наистина.

– Може ли да го видя? – попитах.

– Ако искате. Но не се застоявайте. Дадохме му успокоителни, така че няма да остане буден дълго.

Той ме преведе по няколко коридора до една врата, пред която стояха двама военни полицаи. Морисън лежеше вътре, две-три системи помпаха различни течности в тялото му, главата му беше обърната настрана, а лицето му беше сиво, сякаш новата кръв все още не беше достигнала до кожата.

Седнах на ръба на леглото.

– Мамка му – измърмори той.

Това доста добре изразяваше чувствата и на двама ни – неговите, защото все още беше жив, и моите, защото от това следваше, че все още

съм негов адвокат.

– Това беше много, много глупаво – казах.

Очите му се присвиха.

– Аха... щом съм оживял.

– Ще се оправяш.

– Наистина ли? Как?

– Просто ще стане.

Той се загледа в стената.

– Дръмънд, преди една седмица аз...

Спря и дълбоко си пое въздух.

– Мамка му, знаеш ли, че бях в списъка за повишение в генерал-майор?

– И какво?

– „И какво“? – Морисън невярващо завъртя очи. – Какви са шансовете ми? – попита след малко.

– На този етап не знаем.

Той се обърна и ме погледна с измъчени очи.

– Видях репортажа по телевизията. Вече са ме осъдили.

– Видял си няколко тъпанари от голямото добрутро, които дават мнението си, без никой да им го иска. За да те осъдят, трябва десет офицери и няколко тона доказателства.

Той помисли малко и попита:

– И как стават такива работи?

– Ами или наистина си извършил онова, за което твърдят, или някой е направил огромна грешка.

– Ти не ми вярваш, нали?

– Да кажем, че вчера се запознах с бившата ти секретарка. А и може би си спомняш, че присъствах на церемонията по награждаването ти със „Сребърна звезда“.

Той отново обърна глава, за да не ме гледа в очите. Реших да го довърша и добавих:

– А в по-личен план си задник, защото си изневерявал на Мери.

– Значи съм сгрешил, Дръмънд. Никой не е съвършен.

– Мери е. Тя не го заслужава.

Той дрезгаво се изсмя.

– Ти си един глупак. Тя не е съвършена. Господи, нямаш представа.

– Бъркаш. Имам чудесна представа.

– Не си бил женен за нея. Не си наясно каква кучка може да бъде.

Оттук нататък този разговор можеше само да изпротеее, пък и той

изглеждаше на път да изгуби съзнание, а трябваше спешно да го попитам нещо.

– Когато работеше с Мартин, имаше ли нещо общо със службата за контрол на износа към търговското министерство?

Очите му се затваряха.

– Какво?

Стиснах го за ръката.

– Контролът на износа. Хората, които решават дали американските компании могат да изнасят лайната си в чужбина.

– Никога не съм работил с тях. Те са към търговското министерство.

– Разбирам. – Помислих малко и стрелях в тъмното. – А те имат ли аналогична служба в Държавния департамент?

– Службата за контрол на оръжията.

– Точно така, тези типове.

Предполагам, че точно тях имам предвид. Искам да кажа, освен хората като Морисън, които прекарваха по-голяма част от живота си във Вашингтон, кой знаеше как точно се преплитат пипалата на правителството? Нищо чудно, че републиканците искат да съкратят щата на федералните институции. Ако стане така, поне новите хора, които идват на всеки четири години, няма да губят първите две от тях в изучаване на схеми и опити да разберат кои са всичките загубенци над тях и с какво точно се занимават. Той все още ме гледаше объркано.

– Никога не съм работил с тях. Защо?

– В новините снощи казаха, че си предал стотици молби за експорт, отхвърлени от тази комисия.

Морисън поклати глава, но аз усетих, че гневът му се беше сменил с примирение.

– Казаха, че си предал планове, технически спецификации, всичко – добавих.

Той отново се засмя унило.

– Господи, кой би си помислил да им дава отхвърлените молби от тази комисия? Би било гениално.

– Гениално?

Главата му клюмна, той отново се загледа в стената и обясни:

– Тези молби обикалят целия град. Министерството на търговията, Държавния департамент, ЦРУ, НСС, Министерството на отбраната, всички ги разглеждат. Цял кръг от институции с право на вето.

Той мъчително си пое въздух.

– Десетки офиси... стотици хора са замесени. Би могъл да е всеки от тях.

– Значи информацията може да изтече от всякакви други места?

– Разбира се.

Докоснах го по рамото.

– Окей, слушай, обещах на доктора, че няма да стоя много. И ти ми обещавай нещо.

– Какво?

– Да престанеш с тези глупости за самоубийството. Смятам да си скъсам задника от работа по твоя случай, така че не искам повече телефонни обаждания посред нощ.

Не виждах лицето му, когато отговори.

– Добре.

– Пак ще намина. Може да ми трябва помощта ти.

– Добре – каза отново, а аз огледах стаята му за остри предмети.

Ако не му хрумнеше да използва тръбите на системите, за да се обеси, засега май беше в безопасност.

Върнах се до къщата на Улицата на полковниците, нахвърлях едно съобщение за пресата и казах на Имелда къде да го изпрати. Не че някой щеше да се притесни от опита за самоубийство на Морисън. Повечето хора щяха да поклатят глави и да си кажат: „Какъв е тоя объркан свят? Това копеле може да измисли десет различни начина да предаде страната си, но не може да измисли как да си свети маслото?“

После се обадох на няколко места във Вашингтон, защото, ако скоро не постигнах някакъв напредък по това дело, щеше да ми се наложи да присъствам на погребението на клиента си вместо на процеса му. Покъсно този следобед отново се промъкнах в болничната му стая, научих каквото ми трябваше и взех самолета за Вашингтон. Веднага щом пристигнах, се обадох на Катрина и ѝ казах да си стяга багажа за Русия.

Никога не бях ходил в Москва – град, който по един перверзен начин е бил Мека за американските войници: столицата на империята, която близо петдесет години ни осигуряваше работни места. Тук се раждаха революциите, войните и коварните планове за световно господство; тук мъже с гъсти вежди и старомодни, зле ушити груби костюми стояха на високи платформи и гледаха как покрай тях преминава най-голямата военна машина в света – същата, за която бяхме напълно сигурни, че някой ден ще тръгне в боен марш срещу нас.

Първата ми среща с руската ефективност бяха двата часа след кацането, които прекарахме в самолета на пистата, докато наземните екипи търсеха под дърво и камък подвижните стълби, за да слезем по тях. Катрина го понесе стоически, вероятно защото има руска кръв и е генетично устойчива на такава брутална мърлящина. Като типичен разглезен американец аз ругаех и мърморех през цялото време. В подобни ситуации изобщо не се държа прилично.

Взехме такси от летището до един хотел в центъра на Москва, който щеше да се смята за долнопробен в Ню Йорк или дори във Фарго, щата Северна Дакота, но според местните стандарти заслужаваше пет звезди. Във фоайето гъмжеше от леки жени и откровени проститутки в евтини лъскави дрехи и момчета с черни джинси и черни кожени якета, които до един бърбеха по мобилните си телефони и ни най-малко не приличаха на хора, които пеят в църковния хор.

След като прекарахме още двацет минути в изглаждане на проблема, възникнал от факта, че в хотела, кой знае как, бяха изгубили или объркали резервациите ни, двамата с Катрина взехме асансьора до четиринайсетия етаж, където ни бяха дали съседни стаи. Моята вонеше на тютюнев дим и пот, беше с размери на килер за метли и имаше телевизор, произведен явно през 50-те години. Бях впечатлен – целият този лукс струваше само двеста и осемдесет американски долара на вечер.

Хвърлих чантата си на леглото, хванах дистанционното и екранът внезапно оживя с увеличен до максимум звук, като показва едно момиче и трима мъже, които се опитваха да пренапишат историята на груповия секс. Панически започнах да натискам бутоните, за да сменя канала, да намаля звука или да спра проклетото нещо, но напразно. Единственото, което работеше, беше бутонът за включване, а момичето на екрана

продължаваше да издава силни звуци, за да демонстрира колко добре си прекарва – макар че, честно казано, не бих се сменил с нея.

Стаята на Катрина беше отделена от моята с вътрешна врата, а аз се забавих ужасно, докато открия бутон за изключване на проклетия телевизор, защото руските дистанционни очевидно имаха различни копчета и символи от нашите.

– Ей – извиках през вратата. – Телевизорът ми беше нагласен на този канал.

Чух как тя се засмя.

– Няма проблем. Ако застаряващите мъже се възбуждат от такива работи, да си гледат.

„Застаряващите“? Засмях се, за да покажа, че съм разбрал шегата. Кучка.

Час по-късно бях изкъпан и преоблечен, а телефонът извънтя. Един енергичен капитан от армията на САЩ на име Мел Торянски ме информира, че вече е във фойето, аз почуках на преходната врата и извиках на Катрина да слезе долу при нас, когато е готова. След като ми обеща да не се бави, излязох и намерих асансьора.

Торянски беше типичен отличник – кльощав, с тесни рамене и очила, като рекламно лице на военното разузнаване. Ръкувахме се и той каза:

– Добре дошли в Москва, господин майор. Аз съм заместник-аташе.

– Браво на теб, Мел. И работиш в посолството, така ли?

– Да, сър. Вече две години.

– Значи сигурно добре познаваш генерала?

– Толкова, колкото един капитан може да познава един генерал – отвърна той с напрегнато изражение. Какво да обяснява повече.

Вратата на асансьора се отвори и оттам излезе Катрина, въпреки че отначало не я познах. Списание „Ролинг Стоун“ се беше превърнало в „Уолстрийт Джърнъл“. Дрехите на проститутка от Сохо и карикатурният грим бяха изчезнали, заменени от елегантен син костюм с къса пола, която откриваше дълги изкусителни крака на високи токчета. Крайният резултат представляваше женска пеперуда, способна да вдърви крилцата на всички малки мъжки пеперуди наоколо. Единствената следа от предишното й „аз“ беше обичата на носа, която по някакъв начин се връзваше с консервативните й дрехи и дискретния грим и увеличаваше сексапила й – като коварен намек, че под закопчания догоре костюм има нещо по-интересно.

Наклоних глава и тя се усмихна.

– Боже, колко добре изглеждаш – прошепнах.

И така си беше. Направо зашеметяваща.

– Като модел на „Долче и Габана“, нали?

Преглътнах любопитството си и я запознах с капитан Мел Торянски, който я зяпаеше така, както умиращият от глад гледа пържолата на вилница. Поне изпитваше интерес към жените тоя смотльо. Отвън беше паркирана държавна кола, в която седнахме и тримата.

– Е, Мел, как приемат ареста в посолството? – попитах по пътя натам.

Той се загледа право пред себе си, като без съмнение се чудеше дали може да отговори честно на адвоката на Морисън. Най-сетне каза:

– Имаме много посетители от Вашингтон. Сещате се какво имам предвид, нали, майоре?

Май да. Системата е такава, че след като хванат някой шпионин, а правителството вече си е създало доста проблеми, докато сформира голям екип за разследване на случая – и всички в него вече са отегчени и нервни, – екипът преминава във фазата на „оценка на щетите“. Казано по друг начин, това е лов на вещици, целящ да определи вероятността други хора да са забъркани в случая, волно или неволно. В тази фаза общото правило е, че ако застреляш всички до един, можеш да бъдеш адски сигурен, че си наказал виновниците.

– Значи из посолството тича цяло стадо мрачни типове с черни и сини костюми? – попитах.

Той кимна унило.

– Преди четири дни пристигна огромна група. Постоянно ни разпитват, а те не са особено вежливи хора, нали се сещате.

Сещах се и още как.

– А какво мислиш за Морисън? – попитах.

– Честно ли?

– Не, Мел, искам да ме излъжеш.

С това си спечелих кратък нервен смях.

– Ами... Отнасяше се с нас като с боклуци. Все той беше най-важен. Няма да откриете много хора, които да са работили за него и да го харесват. Съмнявам се, че изобщо има такива.

Е, не бях изненадан. Ама никак.

– Ами Мери, жена му? – попита Катрина. – Какво мислеха хората за нея?

– О, нея много я харесвахме. Честно казано, всички се чудехме как се е омъжила за такъв идиот. Жена като нея е могла да направи по-

добър избор.

Странно, но и аз си бях мислил същото хиляди пъти.

– Е, Мел – попитам, – някога виждал ли си Морисън да върши нещо подозрително?

– Но, но той пък ми беше началник, така че не съм му надничал през рамото. Но не, сър, никога не съм виждал нищо подобно.

Последното прозвуча тъжно, сякаш му се искаше да беше зърнал нещо, за да ни помогне да закопаем бившия му шеф.

Пътуването ни с колата продължи, а Мел ни показваше забележителностите и обясняваше подробности от живота в Москва. Бях потресен от това колко грозен и потискащ е този град. Беше мръсен; не потънал в боклуци, защото не видях отпадъци по улиците, а просто мръсен, все едно валеше кал вместо дъжд. Небето беше депресиращо оловно на цвят, а повечето сгради бяха сиви, квадратни образувания, които, изглежда, бяха дело на един и същ архитект на име Сталин. Честно казано, изобщо не се учудвах, че името му не е записано в списание „Архитектурен преглед“ за принос към професията.

Американското посолство също не приличаше на палат. Беше съвременна сграда с големи прозорци, подобна на икономично строените офис сгради в по-евтините квартали на американските градове. Естествено, сградата изобщо не беше евтина, тъй като вървеше в комплект с тайните устройства на КГБ. Още по време на строежа всички помещения бяха оборудвани с подслушвателни устройства и когато нашите специалисти направиха това откритие, за всеобщ срам, най-горните два етажа просто бяха съборени и построени наново, като по този начин сградата излезе по-скъпа на квадратен метър от небостъргача на Доналд Тръмп.

Щом влязохме, Мел ни заведе до една редица асансьори и нагоре до кабинета на посланика, който явно искаше да говори с нас, преди да се срещнем със служителите му. Почакахме около пет минути, докато най-сетне от кабинета излязоха трима души с подпалени панталони, а секретарката ни направи знак да влезем.

Алан Д. Райзър беше доста едър човек – висок, пълен, с ужасяващо грозно и сурово лице, подобно на муцуната на глиган, който някак си се е научил да се бръсне. Освен ако намерението на правителството е било да изкара акъла на руснаците, той очевидно не беше назначен заради външността си. Кабинетът му беше декориран с обичайния асортимент от политически фотографии и дрънкулки. Но първото нещо, което се забелязваше, беше гръмовният му глас.

– Сядайте и двамата – изрева той и по този начин ясно даде да се разбере, че не ни е повикал, за да ни светне за по-модерните нощни локали в Москва.

Изгледа ни с нещо, за което вероятно беше сигурен, че е най-студеният му поглед, и попита:

– Дръмънд, нали така?

– Аз съм.

– А вие сте мис Мазорски?

Тя вежливо кимна и той отново се обърна към мен.

– И сте дошли, за да докажете, че Морисън не е предател, нали?

– Не точно, сър. Тук сме, за да разследваме обстоятелствата около обвиненията и арестуването му.

Той се облегна назад и обмисли мазния ми отговор. Имах чувството, че не е от хората, които можеш да разиграваш безнаказано, и си отбелязах наум да пазя поведение.

– Чух по новините, че си е прерязал вените – каза той.

– Точно така.

– Лоша работа. Не мога да кажа, че харесвах това копеле, но добре си вършеше работата. Харесвам обаче Мери, а тя категорично не заслужава тези гадости. И ако трябва да бъде напълно честен, малко ми е трудно да повярвам, че е направил всичко, което твърдят.

Бях донякъде зашеметен, защото професионалните дипломати никога не казват точно онова, което мислят. От изричането на истини получават измятане на сухожилията или нещо подобно.

– Защо мислите така, господин посланик? – попитах.

Той размаха дългите си ръчища във въздуха.

– Ами от трийсет години се занимавам със съветските и руските въпроси. Винаги става едно и също, по дяволите! Хващат един човек и го обвиняват за всичко от първия „Спутник“ до ядрените заводи в Иран.

– Смятате, че са преувеличили?

– Не, не смятам така. Сигурен съм.

Катрина го изгледа проникателно.

– И откъде можете да сте толкова сигурен?

– Известни ли са ви всички отвратителни обвинения, с които го засипват?

– Не очакваме да ни кажат всичко, докато прокурорът не се обади да предложи споразумение – признах.

Той се засмя.

– Понякога сме по-зле от проклетите руснаци с техните показни

съветски процеси. Просто има неща, които не е възможно да е направил. Технически.

Седяхме и се гледахме, като ние с Катрина се надявахме, че ще каже нещо по-конкретно, но той си траеше. Просто се наведе напред и заплашителното изражение с трясък се върна на мястото си.

– Сега, ако случайно не сте чули, по нашите задници в момента се катерят всякакви типове от ФБР и ЦРУ. Ще ви кажа същото, което казах и на тях. Отговарям за цяло посолство. Повечето от хората в тази сграда са добри професионалисти, които се опитват да уреждат крайно деликатните отношения между две държави с общо двацет хиляди ядрени глави. Това все още са единствените две държави на планетата, които могат да затрият цялото човечество. Освен това ни трябва и помощта на Русия срещу тероризма. Нашата работа е по-важна от всичко. Не ни се пречкайте. Не ни създавайте проблеми. Ако не се държите прилично или нарушите правилата на гостоприемството, почвам с ритниците и толкова бързо ви качвам на първия самолет, че ще се чудите дали изобщо сте били тук. Ясно ли е?

Нямаше начин. Учтиво кимнах, а Катрина скромно сведе очи. Бяхме чудесна двойка. Той продължи:

– Онзи млад капитан кара служебна кола на посолството и има нареждания да ви вози където поискате. За щедростта ми си има причини. Трябва да внимавате в този град. Управляват го мафиоти, от време на време избухват чеченски бомби и могат да ви оберат десет пъти по-бързо, отколкото на Таймс Скуеър в най-добрите му години. Въпроси?

Нали знаете онези истории за деликатните дипломати с меки китки, които отпиват от чая си с вирнато малко пръстче и говорят с шлифовани загадки? Е, мистър Райзър вероятно беше отсъствал от дипломатическото училище в този ден.

– Не, сър – отвърнах. – Изяснихте ни всичко в най-големи подробности.

Той пак се засмя.

– Добре. Изчезвайте оттук и си вършете работата. И не забравяйте, че сте на гости.

Мел ни чакаше в антрето. Беше неочаквано весел, когато попита:

– Ей, чухте ли последното, което бил направил генералът?

– Не, аз... опитах се да пусна телевизора в хотела, но... ами беше заседнал на някакъв друг канал.

Разбира се, междувремежно погледнах към Катрина, като се надявах да си върна част от репутацията.

– Твърдят, че докато бил в екипа на Съвета за национална сигурност, щом пристигнали някакви доклади за планове на руснаците, той ги променял и понякога дори добавял пълни лъжи, за да заблуждава президента.

Поклатих глава.

– Ами? Това ли казаха наистина?

– Това е последното – потвърди Торянски, докато ни водеше обратно по коридора към асансьорите. – Е, къде отиваме сега? – попита, като гледаше Катрина вместо мен, което всъщност беше доказателство за добри инстинкти. Беше много по-освежаващо да гледаш нея.

Все пак му отговорих аз:

– Искаме да се срещнем с началника на този голям следователски екип, за който спомена.

Той почти се задави и очите му нервно се завъртяха в орбитите.

– Мистър Джаклър? Сигурни ли сте?

– Щях ли да те помоля, ако не бях сигурен?

Той ни качи в асансьора, натисна един бутон и тръгнахме. Вратите се отвориха на седмия етаж. Точно както в сградата на Еди, насреща ни се облещиха двама въоръжени стражи. Наистина не държаха узита насочени срещу нас, но във всичко останало обстановката наподобяваше офиса на Еди Голдън. Навсякъде вонеше на смъртоносна увереност и дразнещо самодоволство.

– Какво искате? – измърмори пазачът отляво.

– Ние сме адвокатите на Морисън – отвърнах. – Искаме да говорим с вашия Джаклър, който управлява този цирк.

Той се отдалечи и ни остави в компанията на другия пазач, който любопитно зяпаше Катрина – не любопитно в смисъл на подозрително, а любопитно като в „Чудно ми е какво ще правиш довечера и дали искаш да пробваш танца на салама с един истински мъж“. Може би трябваше да му кажа какво прави тя с мъжете, които ѝ изневеряват.

След минута другият се върна и ни поведе по коридора до малък кабинет в дъното. Подобно на лъва многозначко Мел ни пусна да влезем сами и остана на прага, сякаш искаше да покаже, че е с нас, ама не съвсем.

Джаклър, човекът зад бюрото, дори не се престори, че става. Изглеждаше на около петдесет и беше в страхотна форма за възрастта си – или за каквато и да било възраст, като стана дума. Беше ниско подстриган, а носът му беше счупен, както казват в тези среди. Невероятно приличаше на средностатистически сержант от телевизионен сериал, ако му

добавиш двайсет и пет килограма мускули, смачкана муцуна и го направиш още по-малко очарователен. Страхотно лице за инквизитор.

Не ни покани да седнем на столовете срещу бюрото му, а просто се загледа в тях, сякаш целеше със силата на мисълта да ни принуди да седнем. Седнахме.

Първо мен удостои с ледения си поглед.

– Ти си Дръмънд, така ли?

– Опасявам се, че да. Това е помощничката ми Катрина Мазорски.

Той направи нещо странно с главата си, сякаш кимна, но без да я помръдва. Беше жест, който всеки амбициозен злодей би трябвало да упражнява, и аз се опитах да направя нещо подобно с лицето си, но от това само ме засърбяха ушите, което май не беше целта.

– Вие поискахте тази среща – каза той със смразяващо хладен глас.

– Да. Без съмнение ще разпитваме едни и същи хора, а не искам да объркаме нещо.

– Аз знаех, че идваш – осведоми ме той.

– Сигурен съм. Човек като вас сигурно знае всичко.

Той ме изгледа въпросително.

– Какво трябваше да означава това, по дяволите?

Вероятно беше най-добре изобщо да не отговарям на този въпрос, така че направо попитах:

– На кого докладвате? На ЦРУ или на прокуратурата?

– Първо подаваме всичко на Голдън, а той решава кое да продължи. Защо? Той приятел ли ти е?

– О, да. Много сме гъсти. Разбира се, този път се озовахме от двете страни на барикадата.

С това си спечелих грубоват смях.

– А освен това той здравата ще ти нарита задника.

– Ами да – засмях се. – Но разчитам другият тип да отнесе малко от атаките срещу моя клиент.

– Какъв друг тип?

– Моля? Шегувате се, нали? Еди не ви ли е казал какво имаме?

– Нищо не ми е казал. Той само граби, граби, граби, но не дава нищо в замяна.

– Знам, знам – рекох, като съчувствено кимах. – Искам да кажа, обичам го като роден брат, но момчето си има някои недостатъци. Няма да повярвате, но някои от хората във Военния съд го смятат за истински задник.

– Кажй де – настоя той нетърпеливо. – Какви са тези работи за

втори човек?

Намигнах му.

– Според теб защо долетяхме чак тук, а? Ако открием кой е, ще можем да го изтъргуваме срещу голямо намаление на присъдата. Трябват ни само още няколко подробности и после бум! Голямата пресконференция.

– Майтапиш се.

Катрина изведнъж се наведе напред с объркано изражение.

– Извинете, но аз съм частно лице. Вие, държавните служители... не си ли обменяте такава информация?

Зяпнах я, защото всъщност не очаквах такава помощ. Разбира се, той я гледаше още по-вторачено.

– Значи не ме будалкате? – попита.

– Виж, това е неписано правило във военното правораздаване – обясних му. – Никога да не се изненадваме. Ние не сме канибали в края на краищата. Ако прецакаш един-двама, съвсем скоро всички ще започнат да се прецакват помежду си. Еди ми дава информация за по-важните неща и аз му връщам услугата.

Той клатеше глава така, сякаш всичко това беше много гадно.

– Кучият му син. Изпрати ме чак тук, а нищо не ми каза за другия задник.

– Е, това си е шок – съгласих се.

Той почеса грапавия си обръснат череп.

– Нека да изясним нещата. Значи двамата с Еди знаете за съучастник?

– Точно така. Тук, в посолството, точно под носа ни. Все още не знаем кой е точно, но имаме някои идеи. Но не се тревожи за това, по дяволите. До няколко дни ще научиш всичко на нашата пресконференция.

Хората на ФБР и ЦРУ наистина адски мразят някой външен човек да хване собствените им предатели и двойни агенти. Хората като Джекър често се пенсионират преждевременно.

– Значи в посолството има гаден предател? – попита той.

– Така изглежда – уверих го, като се опитвах да имитирам съжаление, а Катрина имитираше мен.

Той се вторачи в бюрото си, а челюстите му се свиваха и отпускаха.

– Вижте – каза накрая. – Ако откриете нещо, каквото и да е, веднага ще ми кажете, нали?

– Разбира се – отвърнах. – Но ти ще ни върнеш услугата, нали?

– Ами да, естествено – каза той. – Ще ви дадем всичко, което имаме.

Разбира се. Все пак добавих:

– Ей, ама ти си човек на място. А Еди каза, че си голям негодник. Поръча да съобща само на него, когато открия съучастника. Но аз не смятам... искам да кажа, наистина съм адвокат на Морисън, но всички сме от един отбор, нали така?

– Да, да, от един отбор – каза Джаклър, като нервно мърдаше пръсти.

Очевидно нямаше търпение да се махнем от кабинета му, за да изскочи навън и да разпъне няколко от кретените в посолството на любимия си уред за мъчения.

– Ами добре – казах аз. – Време е да се връщаме на работа. Колкото по-бързо открия този съучастник, толкова по-скоро ще сключим сделката.

– Да, точно така. – Той стана и буквално ни изтика навън от кабинета си.

Катрина си мълчеше, докато Торянски не ни остави в хотела, но отвори уста в мига, в който вратата на асансьора се затвори.

– Какво пропускам?

– Имаш предвид историята с Джаклър?

– Не ми се прави на невинен, умнико. Малко е глупаво от моя страна, но искам да знам в какво се забърквам.

– Казано най-просто, сеем раздор в редовете на противника.

– И това е умно?

– Много. Досега тези типове си правеха каквото поискат. От месеци работят по нашия случай и искат да ни държат в неведение възможно най-дълго, нали така?

– Така изглежда.

– Но тънкостта при правителствените агенции е в това, че постоянно се състезават една с друга – за бюджет, за по-добра репутация, – по дяволите, не знам за какво още. А Еди е събрал гигантски екип, съставен от членове на различни служби, които всъщност се мразят. Значи посяваме малко семена на раздора и неговата работа автоматично се затруднява.

– Само ако знаеха данъкоплатците.

– И още нещо. Този посланик сигурно е най-искреният човек, когото съм виждал. Така че ако Джаклър и неговите бандити започнат да притискат хората от посолството, той съвсем скоро ще ги хване за

гушите.

– И това също е умно?

– Може и да не е. Но ще е забавно за гледане.

Отидохме в моята стая, където тя извади от хладилника две бири, хвърли ми едната и отвори другата.

– Време е за „Милър“ – каза, после разгледа етикета и добави: – Добре де, време е за „Московско пиво“.

Отпи от бирата си и ме изгледа.

– Ето затова станах адвокат. Страхотно си прекарвам.

– Забавляваш ли се?

– Дали се забавлявам? Казах, че си прекарвам страхотно.

Аз също отпих от бирата си. Блудкава и гадна, като мръсна вода. Освен това ми се стори, че усещам вкус на урина. Разбира се, никога не съм пил урина, така че сигурно бърках.

– А какво искаш да кажеш с тази метаморфоза? – попитах.

– Аз се адаптирам лесно. Нов град, нови дрехи.

Тя отново отпи от бирата и аз внезапно осъзнах, че нищо не може да изглежда по-изкусително от жена със закопчан догоре бизнес костюм, която пие бира от кутия. Жените с контрасти са много възбуждащи. Разбира се, една гола жена с бира в ръка също може да бъде окей – ако бирата е каквато трябва.

Но пък, от друга страна, двамата с Катрина бяхме колеги. Сериозните професионалисти като нас не гледат един на друг по този начин. Ако се чудите как става, ще ви обясня – номерът е да разпределяш мислите си. Професионалните чисти мисли отиват в предния дял на мозъка. Мръсните отиват отзад.

Всъщност точно в този момент се опитвах да мисля за надпреварата във въоръжаването и глобалното затопляне.

– Кажи де – настоях. – Защо смени имиджа?

Тя се подпря на гардероба, който служеше за допълнително помещение в тази дупка.

– Хванах се на тази работа, защото се надявах да е купон.

– Купон?

– Шпиони, разузнаване, военни истории – това са готини, интересни неща.

– Добре.

– Но вече прескочих фазата на любопитството.

– И къде си сега?

– Това е много важен случай. Осъзнаваш го, нали?

– Всички така казват.

– И аз все се питам, ами ако Морисън не го е направил?

– Да, но е най-вероятно. Знам, че е неудобно от наша гледна точка, но така изглежда.

Тя сви рамене.

– Ами ако все пак не е? Това ще е зашеметяващо, нали?

– Ако костенурките можеха да летят, цялата ти кола щеше да е осрана от костенурки. Но изгубихме връзката с твоята метаморфоза.

– Ще стигна и дотам.

– Бавно – не се съдържах да отбележа.

– Изпитвам нужда от смяна на модела – каза тя.

– Нова карма? – предположих.

– Майната ти! – Тя отпи от бирата си. – Обличам се така, за да върша работа. Ако влезеш в полунощ в полицейското управление на Четиринайсета улица, облечен като консервативен адвокат, ще те видя докъде ще стигнеш.

– Пречи на бизнеса, така ли?

– Хората от улицата не могат да възприемат приятелски човек с костюм за хиляда долара. Най-добре облечените улични адвокати винаги са най-гладни.

– Аха.

– Но твоят свят е по-консервативен. Отначало не ми пукаше. Всъщност се забавлявах да предизвиквам такива реакции. Сега обаче се хванах сериозно със случая. Не искам да преча на клиента ни.

– На мен ми харесваш така. Отива ти.

– Харесвам ти, как не. Изпитваш облекчение.

– Въпрос на семантика. Може ли още една бира? Надявам се, че с този вкус се свиква.

Тя остави бирата си и ме огледа.

– Ами ако е невинен?

– Невинен или прекалено труден за осъждане?

– Невинен.

– Навлизаш в чистата теория. Аз съм навит просто да го изкараме прекалено труден за осъждане.

Тя довърши бирата си, смачка кутията и я хвърли в кошчето.

– Отивам да си лягам. Ако искаш пак да гледаш порно, няма проблеми. Само намали звука.

Изругах нещо, докато затваряше вратата.

Щом си тръгна, позвъних на Имелда във Вашингтон. Разказах ѝ

докъде сме стигнали, което очевидно не отне много време, после попитах:

– А при теб как върви?

– Върви – отвърна тя с типичната си загадъчност.

Ако обичаше да говори повече, вероятно щеше да каже, че всички кашони вече са разопаковани и тя се е заела със съдържанието им.

– Излезе ли нещо интересно? – попитах.

– Нищо. Има сума неща на руски и тъй като и двамата ви няма, помолих един приятел от Пентагона да ги преведе.

– Добра идея.

– От кабинета на Голдън се обаждат на всеки кръгъл час. Иска да се срещнете. Бързо при това.

Очевидно пясъкът в часовника беше изтекъл. Поръчах на Имелда да го бави, обещах скоро да се върна и затворих. Китайското мъчение на Еди най-сетне приключваше. Играта на пресконференции и анонимни източници отиваше към своя край, което по някакъв начин беше облекчение – освен ако не се върнех от Москва с празни ръце. В такъв случай облекчението щеше да се смени с чиста паника.

Бях навил часовника за четири сутринта и веднага щом звънна, скочих от леглото и облякох джинси, тениска и топло яке. Изтичах долу във фойето и се запътих навън към „Киевская“, станцията на метрото на три пресечки от хотела. За разлика от американското метро тук нямаше ескалатори – само дълги, тъмни, страховити стълбища, които те отвеждат дълбоко под земята. Входът към ада вероятно изглежда по сходен начин.

Всъщност преди време московското метро се е смятало за едно от най-великите архитектурни творения на човечеството. Сигурно има някакво фройдистко обяснение на факта, че от всички неща, в които е можел да се състезава със Запада, Сталин е избрал точно метрото. Макар че всичко, което комунистите са построили над земята, е потискащо грозно, московските метростанции са огромни пещери, изпълнени с невероятни барелефи и разпръснати тук-там статуи, така че можеш да се закълнеш, че си по-скоро в сюрреалистична арт галерия, отколкото в подземна метростанция. Разбира се, можеш да се потопиш изцяло в усещането само ако наистина си падаш по комунистически реликви.

Минах покрай две-три статуи, докато открих една амазонка със забрадка и сърп в ръка – която вероятно трябваше да изобразява идеала за съветска жена. Веднага се виждаше защо раждаемостта е паднала толкова рязко в Съветския съюз.

Огледах се, за да се уверя, че никой не ме следи, после измъкнах един тебешир и нарисувах три чертички на мраморния постамент, точно до левия крак на статуята. После бързо се върнах обратно по тунела и нагоре по стълбището. Трябваше да убия четирийсет минути, затова тръгнах да се разхождам по улиците и да разглеждам местните форми на живот.

Московската фауна се състои предимно от стада изключително бедни бездомни хора. Беше студено като в ада, но въпреки това те бяха навсякъде – свити във входовете, застанали до стълбищата на метростанциите, те тропаха с крака, за да поддържат кръвообращението си, и се опитваха да пробутат на минувачите невъобразими неща – от спаружени кренвирши до използвани войнишки ботуши и очукани тигани. Част от тях бяха възрастни жени, но повечето бяха ветерани от войните, при това с липсващи крайници.

Не можеш да си представя какво е чувството, когато жертваш крайник в Афганистан или Чечня, върнеш се и получиш такова хладно посрещане. Държавата вече не може да си позволи да ти изплаща помощи, дори да стигат само за чифт чорапи, и ти си принуден да прекараш остатъка от живота си по ледените улици, като се надяваш, че минувачите ще проявят милосърдие към човека без крака в парцаливата военна куртка, който седи с протегнатата ръка. Разбитите империи оставят грозни следи.

Насочих се към един открит щанд за вестници и цигари на две пресечки от спирката на метрото, където се загледах в заглавията – донякъде безсмислено занимание, защото всичките бяха на кирилица. Най-сетне човекът, когото чаках, дойде и започна да разглежда списанията. Познах го от снимката.

Застанах до него и промърморих:

– Бил ви праща поздрав.

Той не ми обърна внимание.

– Добре, да пробваме с това. Три монети във фонтана? Не, не е така... абракадабра? Не, мамка му, и това не е... Априлските дъждове раждат майски цветя?

Той се хилеше, сякаш бях много забавен. Е, аз съм много забавен. Понякога. Но той се отдалечи, без да каже нищо, и аз го последвах, защото не знаех какво друго да направя. Продължихме по улицата и влязохме в една малка пекарна, където той се нареди на опашката и си поръча нещо, а аз застанах на прага и неловко се почудих какво да правя. Е, най-умното щеше да бъде да избягам обратно в хотела и да забравя за идиотския си план, но вече бях прекосил Рубикон, така да се каже, и трябваше да видя какво ще стане по-нататък.

Той взе две чаши кафе и две кифлички и се отправи към една маса. Най-после схванах намека.

Когато седнах, Алекси Арбатов се усмихна и попита:

– Как е мой много добър приятел Бил?

– Не е много добре. Всъщност направо е зле.

– Да, и аз така чувам. Много съжалявам. Бил е моят добър приятел.

Говореше приличен английски, но като повечето руснаци бъркаше времената и определителния член. И „в“-то му звучеше прекалено меко. И прочие.

Взех едното кафе.

– Ами, да, обвиняват го в шпионаж, а нали ги знаете правителствата. Нямаат чувство за хумор, когато става въпрос за такива неща.

Той отпи от кафето си и ме огледа. Аз му го върнах и забелязах, че отблизо лицето му изглежда съвсем различно от снимките. Не беше просто приятно лице – беше като онези лица, които италианските художници рисуват на ангелите. Чертите му ми бяха познати, но в кожата му имаше някаква свежест, а в очите блясък, което ти внушаваше, че зад тази фасада не е възможно да има измама или коварство. Беше от онези лица, за които измамниците се молят на Господ на колене.

– Вие сте Дръмънд, да? – попита той. – Защитник на Бил, да?

– Откъде-накъде? – опитах се да прикрия изненадата си.

– Моля, това е моята работа. Вие сте военен адвокат, да?

Това беше традиционен салонен трик: великият шпионин демонстрира колко добре владее занаята си, като ти казва какъв размер и марка презервативи използваш. Въпреки това бях изумен и объркан. Бях планирал да се представя като агент на правителството на име Хари Смит и глупаво си мислех, че номерът ще мине.

Тъй като очевидно нямаше смисъл да отричам, кимнах.

– Бил ме изпрати да ви задам няколко въпроса.

– Ще направя каквото мога, за да помогна. Бил е моят приятел.

– Всъщност наистина има нещо, с което можете да помогнете. Той иска да знае защо... си го прецакал – казах, без да се церемоня повече.

– Бил сигурно не е поръчал да попиташ точно това.

– Точно това ми поръча – излъгах.

Като негов адвокат имах право да лъжа от негово име. Всъщност дойдох в Москва, за да се видя с Арбатов. Хитро, а? Ако Морисън беше виновен, не изглеждаше склонен да си го признае, а дори да не беше, единственият човек, който можеше да го знае със сигурност, седеше срещу мен. Възнамерявах да изкопча истината от Алекси Арбатов, да му организирам импровизиран съдебен процес.

– Не ме мотай, Арбатов – продължих в същия дух. – Чака го смъртна присъда. Прокурорът едва успява да изчете поредното обвинение и му носят следващото. Искаш ли да ти кажа как се досетих?

Към този момент той трябваше да прояви нервност или да започне да увърта, но вместо това спокойно каза:

– Да, моля, да ми кажеш как се досети.

– Някъде през осемдесет и осма-девета двамата с твоя шеф Юриченко сте разбрали за една млада двойка американци, съпруг и съпруга, новите звезди на нашето разузнаване. Мъжът бил офицер от армията, който с малко помощ отвън можел да се издигне много бързо до генералски чин. Ако можел да се похвали с това, че те е привлякъл на

американска страна, повишението му било сигурно. Все едно е открил топлата вода. Просто е щяло да стане задължително да го повишават, защото е единствената връзка с теб.

Той си пиеше кафето и дъвчеше кифлата, без да отговаря, да жестикулира или да изразява отношение.

– Този млад офицер бил идеалната плячка – продължих. – Интелигентен, красив, компетентен, но освен това суетен и необичайно амбициозен, следователно уязвим. Отива той в Грузия значи и изведнъж някакви горили от КГБ започват да го гърбят – и по една случайност се появяваш ти. Спасяваш го, той си мисли, че те е привлякъл, а после ти започваш да му помагаш да напредва в йерархията.

Той отново отпи от кафето си, за да преглътне кифлата, и попита:

– Вие наричате това операция тип „Манджурски кандидат“, да?

– Няма значение. След това привличаш и Мери и ги превръщаш в незаменима двойка. Това, че си техен трофей, те прави безценен за тях. Морисън ти вярва. Казва ти разни неща. Смята, че си негова собственост, а всъщност е обратното.

– Много добре, но къде влиза Мери в тази история?

– В ролята на неволно измамената жертва. Тя се среща с теб, когато той не може. Държи го в течение. Връща се от срещите с теб, ляга си при съпруга и си бърбят за теб, докато заспят. Понякога сигурно си я използвал, за да предаваш кодирани съобщения и сигнали. Нали така?

Той сви рамене и попита:

– И как става така, че хващат Бил?

– Все още не мога да си го обясня. Може би някой в Москва го е издал... или може би ти си дал името му на ЦРУ.

– И защо го правя? Той е бил ценен за Русия, да?

– Ти ми кажи – отвърнах, като търсех по лицето му издайнически знаци и продължавах да не ги откривам. – Може би е станал алчен и е искал неща, които не си можел да му дадеш. Може би ти е писнало от него, а може и да е разбрал, че го използваш, и да се е ядосал.

Той кимна, сякаш и трите варианта не бяха за отхвърляне.

– И как Бил предава всички чудесни неща, които говорят, че ми е дал?

– И това все още не съм го разбрал.

– Не?

– Не още. Проблемът е, че правителството стреля по него с нещо като ловна пушка с голям калибър. Дори някои от сачмите да попадат право в целта, по-голямата част са произволни изстрели – неща, които

позодират, че е предал, или пък знаят, че не са негова вина, но искат да му натресат... Не знам. Но ти си го подвел да ти каже някои неща и сега го чака бесило.

Той остави чашата си и забърса няколко трохи от масата.

– Майоре, много съм разочарован. Имаш ли някакъв опит в разузнаването?

– Явно съм изпуснал този курс в Юридическия факултет.

Той сплете пръсти и подпря брадичката си на показалците.

– Ние не издаваме агентите си по този начин. Ако го предам, ще изгубя всичко, да? Вашето ЦРУ ще се запита какво ми е казал и ще покрие всички доказателства. Не се прави така. Ако трябваше да се отървем от Бил, щеше да се организира злополучен инцидент.

Беше мой ред да си пия кафето и да се преструвам, че това не ме засяга.

– И защо не направихте точно така?

– Вторият проблем – каза той, все едно не си бях отварял устата и той водеше разпита. – Имам сериозни причини да пазя Бил. Защо да го предам? Той също ще ме предаде, нали? Разбираш – ще умра.

Ами да, помислих си, ето една добра причина Морисън да ни каже за Арбатов. Може би точно това се опитваше да направи. Но после ми хрумна нещо друго.

– Той е бил твоят човек и Юриченко го знае – казах. – Ако твоето име се забърка в това, ти вече не си таен герой, а излизаш на светло. Може би си решил, че е време всички да разберат колко си умен, как си успял да привлечеш американски генерал на ваша страна.

– Майоре, Мери беше шеф на бюро в Москва, а Бил се готвеше за генерал-майор. И двамата имаха още потенциал. Ако точно в този момент ги изкарах на светло... как щяха да погледнат на това моите началници?

Не успях да измисля отговор – не че нямаше причина, дори стотици възможни причини. Просто от този случай ме заболяваше главата. Всичките тези хора бяха разузнавачи, контраразузнавачи, всякакви и това си беше тяхната заплетена игричка на двусмислици и двойни двусмислици. Аз, от друга страна, бях новак, имах съвсем бегла представа в какво обвиняват Морисън и дори тази представа беше крайно съмнителна и вероятно преувеличена.

Въпреки всичко реших да се пробвам.

– Може би Морисън е имал работа с още някой във вашата организация? Или пък някой в СВР е разбрал за него, завидял ти е за връзката

ти с твоя шеф и го е издал, за да ти подлее вода?

– Тогава вече щях да съм мъртъв. И защо някой, който разбере за Бил, ще го издава? Така би – потърси точната дума... – навлязъл в чужда територия.

Кимнах в знак на съгласие и той продължи:

– Това се случва често в нашия занаят. Знае се. Но да унищожиш ценен източник само от завист? Не, не мисля.

Вторачих се в кафето си и се замислих за възможността това да е прекалено голям залък за моята уста. Точно както се твърдеше в досието на ЦРУ, Алекси Арбатов беше изключително умен и убедителен.

– Добре де, какво е станало според теб? – попитах, като глупаво издадох раздражението си. – Защо цяла банда горили са цъфнали в посолството, за да арестуват Морисън? Американското правителство не хваща предателите, преди да е събрало един камион доказателства.

– И аз това се питам. Съдбата ми е в ръцете на Бил. И ако ме разкрие, тя ще бъде много грозна съдба.

– Така чувам.

Той се позасмя.

– Може би скоро и ще го видиш. Когато забелязах трите тебеширени черти на статуята тази сутрин, си помислих, че играта свършва.

– Какво искаш да кажеш?

– Само двамата с Бил знаем този сигнал. Очаквах клопка.

Замислих се върху това, а той добави:

– Но ти ме заинтригува. Ти си единственият американец, който се опитва да докаже, че Бил е невинен. Всички други казват, че е виновен.

– Значи според теб ние сме съюзници?

– Може би. Но има един проблем. Аз имам много сериозни резерви.

– Например?

– Ти не говориш така, сякаш той е невинен. Но по-важното е, че не знаеш правилата на нашата игра.

– Знам какво правя.

Той поклати глава.

– Моля, не се обиждай. Тази сутрин правиш три чертички, а после отиваш и заставаш на мястото на срещата като мишена на стрелбище. Ами ако съм бил разкрит и вместо мен дойде екип от контраразузнавачи на СВР, за да те арестува? Ами ако просто отговарям за Бил? Мога да те убия.

Потърках брадичката си и се опитах да изглеждам по-умен, отколкото се чувствах. Той не ми помагаше, като продължаваше с урока си по

шпионаж за идиоти.

– Опитните агенти не правят така. Ние сме като кучета, да? Препикаваме дърветата, а после търсим място, откъдето да наблюдаваме. Дватамата с Бил избрахме тази будка за вестници, защото до нея има голям хотел. Бил винаги идва на срещи, облечен като руски гражданин, а не типичен американец. Използва фалшиво име, за да вземе стая на горния етаж, и проверява дали съм сам. Не се показва, преди да вляза в закусвалнята. Ако не вляза, това е сигнал, че ме наблюдават и са ни заложили капан. Тогава Бил се качва на следващия самолет за Америка.

– Добре де, значи не съм професионален шпионин. Накъде биеш?

– Ти ми причиняваш усложнения.

– Защо?

– Знаеш за мен. Мисля, че имаш добри намерения, но си опасен.

Дори ако оставим външността му настрана, Алекси Арбатов говори с някаква искреност, която те караше да искаш да му повярваш. Открих, че кимам и си мисля, че е прав, защото... ами добре, защото е прав.

Беше време да си ударя шамар, за да се свестя. Като начало той ме смяташе за неподготвен още преди да съм се съгласил да работя с него, което беше като да впрегнеш каруцата пред коня. Освен това не му вярвах. Окей, имаше алиби или контрааргумент на всичко, но той беше вундеркинд в професията, която ражда най-големите лъжци и предатели на света, а и нали точно така всъщност се беше запознал с клиента ми? Ето докъде можеше да стигне човек, ако му се довери.

От друга страна, бях дошъл чак дотук, за да се срещна лично с Алекси Арбатов, и сега какво?

Преди да успее да си отговоря, Арбатов ме изпревари. Той стана, акуратно събра чашите и салфетките ни и като съвестен гражданин ги занесе на гишето за отпадъци.

После отиде до касата, където една дебела бабушка вземаше поръчката от друг клиент. Извика нещо на руски, тя вдигна глава, засмя се и му отговори. И двамата се разсмяха. Не разбрах нито дума, но схванах общия смисъл. Той ѝ направи комплимент за кафето и кифлата, а тя реагира като тринайсетгодишно момиченце, на което „Бекстрийт Бойс“ току-що са разрошили косата.

Бях изненадващо впечатлен. Човек не очаква от кръвожадните коварни шпиони да са толкова сърдечни към обслужващия персонал. От друга страна, такива хора си разбират от работата. Те знаят, че дребните детайли придават достоверност и на най-големите им измами.

Настигнах го на прага и напрегнато прошепнах:

– И сега какво?

Той не ми обърна внимание, излезе навън и измина около десет крачки, преди да се обърне.

– Нищо. Довиждане.

И изчезна в тълпата. Очевидно вече беше взел решение. Можех да си рисувам колкото искам с тебешир по онази статуя; той никога повече нямаше да се появи.

На закуска Катрина ми докладва за последното разкритие, което беше направил Еди. Отново беше раздухал огъня – или, ако трябва да бъдем по-точни, пожара. Към всички останали обвинения срещу Морисън беше добавено и това, че преди всяка руско-американска среща на високо равнище е давал на руснаците копия от доклади и планове за речи, предназначени за президента и държавния секретар.

Това смайващо разкритие наистина беше стреснало големите клечки във Вашингтон. Да представяш на руснаците технически тайни, да предаваш собствените им предатели или дори да изкривяваш процеса на взимане на политически решения от американска страна, е едно. Но е съвсем друго да им поднасяш точния текст на документите на президента и държавния секретар преди всичките им срещи с тях. Само си представете колко хора работят в държавните кабинети, буквално залепени за тези чернови, като пациенти в кома, закачени за животоподдържащи системи.

Катрина каза, че вестниците и новинарските канали кипят от гняв, инсинуации и теории по този въпрос. Каквито и глупави теории да измислеха обаче, дори среднестатистическият тъпак на улицата осъзнаваше най-важното. От години насам нито един американски президент или държавен секретар не беше разговарял с руснаците, без те да знаят предварително точно какво ще им каже, докде точно е готов да стигне, колко от твърденията му са блъф и колко са откровени лъжи. В областта на дипломатията по-ужасна катастрофа изобщо не можеше да се случи. Руснаците все едно бяха чели мислите на всичките ни държавни лидери през последното десетилетие.

Еди вероятно се пръскаше от гордост от последното си малко разкритие и правеше впечатление, че намира все нови и нови начини името му да краси първите страници всеки божи ден. Катрина ми каза, че последният брой на списание „Пийпъл“ е във фоайето на хотела, а на корицата му се мъдри красивата мутра на Еди. Едва не се задавих с жилавия бекон и недоизпържените яйца, с които закусах. Клапър сигурно беше очарован. Любимата му тарантула се превръщаше в рекламно лице на военното правораздаване.

Мел пристигна в девет, за да ни откара до посолството с една черна служебна кола. Качих се отпред, а Катрина седна на задната седалка.

Мел незабавно и с огромна радост изкоментира последните новини, като очевидно изпитваше садистично удоволствие от продължаващото унижение на бившия си началник. Морисън, изглежда, се бе държал като пълен негодник с подчинените си.

Мел току-що се беше отклонил от главната улица и завиваше в някаква пресечка, когато един голям камион внезапно изскочи пред нас и ни препречи пътя. Той рязко настъпи спирачките и едва не изхвърли двама ни с Катрина през предното стъкло. После всичко утихна и ние се вторачихме в камиона, който не помръдваше.

Завъртях се точно навреме, за да видя как трима мъже излизат от една кола, спряна в дъното на улицата, в която току-що бяхме влезли. Бяха с костюми, които изглеждаха ужасно неподходящи за случая, защото освен това държаха автомати „Калашников“ с небрежната елегантност на играчи на голф, които се готвят за удар.

Бутнах главата на Катрина надолу и изкрещях:

– На пода!

Мел се завъртя и видя това, което виждах аз. Гледката го смрази.

– Оръжие! – извиках. – Имаш ли някакво оръжие?

Той тъкмо беше започнал да се протяга през мен, когато първите куршуми пръснаха задното стъкло на парчета. По мен се разсипаха отломки и кръв, главата на Мел експлодира, а тялото му се килна и падна в скута ми.

Инстинктивно го блъснах встрани и се наведох към пода, докато куршумите продължаваха да блъскат по колата. Едва тогава видях какво беше искал да докопа – автоматична карабина „М16“, закрепена от долната страна на пътническата седалка с две метални скоби. Бързо ги отключих и дръпнах карабината към себе си, като се напрегнах да заредя и освободя предпазителя – прости действия при обикновени обстоятелства, но не и когато тялото ти е свито на топка и продължава неволно да се свива от трясъка на куршумите, които се забиват около теб.

Хрумнаха ми две възможности: да остана в колата, да се моля куршумите да ме подминат и да чакам стрелците да тръгнат насам, за да ни довършат; или да се опитам да изляза и да се моля никой да не ме улучи. Оставането в колата беше свързано с един проблем. Понякога куршумите вземат, че наистина улучват резервоара и се получава един от онези холивудски моменти, които провалят плановете ти за вечерта.

Вторият вариант също имаше недостатъци. Ако рязко отворех вратата и просто изскочех навън, тримата стрелци щяха мигом да ме улучат. Бяха на не повече от трийсет и пет метра. Нямаше как да пропуснат.

– Катрина! – изкрещях и чух едно „Да!“ през трясъка на куршумите. – Отвори си вратата. И стой вътре.

– Добре! – извика тя.

Дадох ѝ две секунди преднина, после отворих и моята врата. Нейната, която очевидно се намираще от срещуположната страна на колата, се беше превърнала в магнит за куршумите, докато тримата стрелци се опитваха да разстрелят човека, който ще излезе оттам. Изскочих от моята страна и запълзах към предницата на колата в момента, в който стъпих на улицата. Усещах парчета отронен от куршумите бетон, които ме удряха по краката, но успях да стигна.

Легнах по корем и се завъртях, за да надникна иззад една гума. Стрелците все още стояха на открито, без да знаят, че съм въоръжен, убедени в своята неуязвимост. Единият сменяше пълнителя си, без да бърза, а другите двама ведро гърмяха по колата ни.

Очевидно най-добрата тактика беше първо да сваля тях. Нагласих карабината на полуавтоматична стрелба, насочих я зад ъгъла, бързо се прицелих и пометох двамата стрелци. Първият се преви на две, сякаш внезапно го беше заболял коремът, а вторият отхвърча назад и се приземи на бетона.

Този, който зареждаше, бързо се скри зад колата им – стрелях два пъти, но не го улучих. Поне ми се стори, че не го улучих, въпреки че настъпи тишина и не можех да видя дали се движи. Бях изстрелял около десет куршума, а в пълнителя на „М16“ има двайсет, така че ми оставаха още десетина. Нямах възможност да го притискам със стрелба.

Насочих карабината в неговата посока и извиках:

– Катрина, излизай от колата!

Надявах се, че все още е достатъчно жива, за да ме чуе. Минаха пет-шест секунди, а тя не отговаряше и не помръдваше.

После видях как се приземи на бетона и запълзя към мен. Почти в същия миг руснакът се показа над колата си и аз бързо изстрелях един откос. Нямах представа дали съм го улучил. Бях твърде зает да следя малкия цилиндър, който летеше във въздуха към нас, запратен от ръката му.

Подскочих, хванах Катрина и се приземих върху нея. Последва експлозия. Тъпото при взривовете в тесни улички е, че звукът няма накъде да бяга. Първата шокова вълна разтърсва тъпанчетата ти, а след нея идва безкрайно ехо от стените на сградите.

Ушите ми още пищяха, когато се претърколих встрани от Катрина. Тя беше притиснала ушите си с ръце, а лактите и коленете ѝ бяха

разкъравени от падането. Усетих остра болка в левия си крак, когато се изправих и я издърпах пред нашата кола.

Седнах и се опитах да направя преценка на ситуацията.

Въздухът беше натежал от миризмата на кордит и имаше доста дим, но не чувах нищо освен оглушителен звън. Когато погледнах Катрина, устните ѝ мърдаха, но не можех да чуя нито дума.

Ами сега? Да проверя дали последният стрелец е мъртъв? Да изчакам на място и да се надявам, че не разполага с още една ръчна граната и време да се прицели по-добре?

След целия този шум московската полиция със сигурност трябваше да е поела насам. Катрина вторачено гледаше крака ми и сочеше към едно петно под коляното. Издърпах крачола си нагоре и видях как кръвта излиза на тласъци – признак, че е засегната важна вена. Тя притисна раната с длан и се опита да спре кръвотечението.

После започна да дърпа ръкава на роклята си, като се мъчеше да го откъсне, докато най-сетне не се протегнах да ѝ помогна. Дръпнах прекалено силно и почти откъснах цялата горна половина на дрехата.

Тя омота, крака ми с парчето плат. Бяха минали три-четири минути и макар че нямаше как да чуя сирените, поне трябваше да съм видял полицията. Пропълзях покрай колата и набързо се вмъкнах вътре, колкото да издърпам тялото на Мел. Изтеглих трупа пред колата, обърнах го и намерих клетъчния му телефон. Не знаех номера в посолството, но за щастие телефонът беше един от онези модерни модели на „Моторола“, на които натискаш няколко бутона и влизаш в списъка с най-често използваните номера.

Подадох го на Катрина.

– Обади се на посолството.

Или поне това си мисля, че казах. Със същия успех можеше да е „туршия от таратанци“, защото е адски трудно да говориш, когато не чуваш гласа си. Тя разгледа екрана, натисна няколко бутона и започна да мърда с устни, така че очевидно говореше с някого.

Почакахме още малко. Започнах да се вбесявам. Не можех да повярвам, че в голяма столица като Москва полицията няма да разбере за ожесточена престрелка в центъра на града и няма да дойде незабавно. Руската неефективност все пак трябваше да има някакви граници, нали така?

Сигурно минаха още три минути, преди да дойде първата полицейска кола. Настъпи кратко объркване, когато първите две ченгета заобиколиха колата на стрелците с извадени пистолети. Виждах, че

Катрина мърда устни, и предположих, че крещи на руски нещо като: „Ей, ние сме добрите, така че не стреляйте по нас, ако обичате!“

Не стреляха. С това обаче обноските им се изчерпваха. Изритаха пушката от ръцете ми. Катрина понечи да се изправи, но едното ченге я блъсна обратно към колата и преди да успее да направя нещо, другото вече ме беше сграбчило за яката, вдигна ме във въздуха и също ме запрати в колата. Грубо ни претърсиха, после извиха ръцете ни зад гърба и ни закопчаха с белезници.

Пристигнаха още полицаи – много полицаи – и обикновени граждани, които се исипваха от апартаментите си, за да огледат мястото на уличното сражение. Гледах как обикалят наоколо и преценяват щетите, докато набутах Катрина на задната седалка на едната полицейска кола, а мен натикаха в съседната. След три-четири минути колата, в която се возех аз, спря със свистене пред едно полицейско управление, което приличаше на жилищен блок в някое американско гето.

Блъснаха ме вътре и ме отведоха в една мръсна стая в дъното на сградата, където буквално ме хвърлиха върху един стол. Все още не чувах нищо и тъпанчетата ме боляха, което беше страшно неудобно, защото нямаше как да ги разтрия и да облекча болката. Странно е как дребните подробности в кошмарите те тормозят най-много.

След няколко минути в помещението влязоха двама мъже в цивилни костюми. Стояха и ме гледаха, сякаш бях представител на интересен нов вид, който са донесли в лабораторията им за дисекция. Ако бях в Америка, вече щях да играя бойния танц на великите адвокати, като ги заплашвам с обвинения за полицейско насилие и изобщо да се излагам по всички възможни начини.

Насила затворих уста. Винаги е опасно да се разприказваш, когато дори не се чуваш, а освен това бях в чужда страна, където може би не изпитвах към адвокатите същата топла привързаност, както в Америка.

Единият от тях се опита да каже нещо и ми се стори, че май чувам някакви звуци. Поклатих глава, за да им покажа, че не разбирам – доста безсмислен жест, защото сигурно говореха на руски, който, така или иначе, не разбирам. Как щяха да разберат, че освен това не ги чувам?

Човекът продължи да говори, а аз продължих да свивам рамене и да кривя лице. Предполагам, че отстрани изглеждахме много смешно.

После вратата зад тях рязко се отвори и влязоха още двама мъже в костюми. Двамата детективи замръзнаха – признак, че новодошлите са важни хора. Размениха си няколко кратки реплики, после единият от детективите ме заобиколи и махна белезниците ми. Веднага вдигнах ръце

и разтрих ушите си, което беше един особено щастлив момент в моя живот.

След малко вратата се отвори за трети път и влезе посланик Алан Д. Райзър, придружаван от служител в посолството. Предположих, че са ми свалили белезниците, преди да пристигне, за да не изглежда, че са се отнесли грубо с мен.

Райзър беше с порядъчно разтревожена физиономия и ми каза нещо, а аз умно отговорих:

– Оглушал съм.

Той кимна и каза нещо на детективите. Те ме изведоха от стаята, качиха ме на задната седалка на друга полицейска кола и ме откараха право в една руска болница. Там ме прекараха през една претъпкана разхвърляна операционна и ме настаниха на метална маса на колелца.

Болницата беше мръсна и порутена и не миришеше на онова анти-септично вещество, което ти подсказва, че микробите не са добре дошли тук. Скоро един лекар с измъчена физиономия и две забележително едри сестри нахълтаха в стаята. Сестрите ме накараха да легна на масата, а докторът започна да почиства раната на крака ми, като изливаше върху нея някаква бистра течност, а после грубо я избърсваше с марля. После измъкна нещо като клещи и започна да ровичка в крака ми, като очевидно търсеше шрапнела, заседнал в раната.

Споменах ли, че преди това не приложи никакво обезболяващо средство? На него със сигурност му го споменах, дяволите да го вземат – както и на двете некадърни сестри, които със сила притискаха крака ми към масата. Умолявах ги да спрат и ги обиждах с най-мръсните думи, които можете да си представите. Единственото що-годе хубаво нещо в цялото преживяване беше фактът, че отново можех да чувам гласа си. Не че имаше някаква разлика. Докторът беше безмилостно свиреп. Поне три минути злобно бърка в раната ми, докато открие шрапнела, после се забави още няколко минути със зашиването и когато най-сетне свърши, по лицето ми се стичаха сълзи и се потях като товарен кон.

Те излязоха и ме оставиха да стена, да треперя и вторачено да гледам огромните количества кръв по масата. После вратата се отвори отново и влезе Катрина с двамата важни на вид мъже, които бях видял порано. Коленете и лактите ѝ бяха превързани и някой ѝ беше дал шал, който да наметне върху скъсаната си рокля.

Тримата дърдореха на руски и макар че гласовете им звучаха така, все едно са под водата, все пак определено ги чувах.

– Катрина, какво правят тия задници тук? – попитах.

Тя се обърна към мен.

– Грешка, Шон. Те знаят английски.

Двамата мъже също се обърнаха към мен, не точно приятелски.

– Здравейте, момчета – ухилих се.

Костюмарът отляво каза:

– Аз съм Игор Стродонов, началник на московски детективи, а това е мой помощник, главен инспектор Феликс Азедински.

Това обясняваше защо двамата детективи в управлението бяха замързнали в стойка „мирно“. Началникът на детективите в Москва е втори по важност в цялата йерархия на полицията в града.

– Приятно ми е – казах.

От изражението му се подразбираше, че чувствата ни не са взаимни.

– Мис Мазорски ни информира за ваш доста сериозен инцидент.

– Искате да кажете „засада“.

– Да, станало е така – съгласи се той, като се опитваше да звучи като майстор на говоримия английски, какъвто явно не беше. – Това е много неприятно нещо. Голям позор за руския народ. Шофьор капитан е убит с куршуми в главата, а американски адвокати са ранени.

Беше невъзможно да се определи дали говори искрено. Повечето ченгета нямат нищо против адвокатите на престъпниците да попадат в улични престрелки. Смятат го за очарователна ирония на съдбата.

– Имате ли представа кои бяха стрелците? – попитах.

– Всички за съжаление са мъртви.

Лично аз смятах, че в това няма абсолютно нищо за съжаление.

– Значи не знаете? – настоях.

– Има теория. Сега проверяваме. Те са чеченци, което не е добре. Разбирате ли?

– Не, не разбирам.

– Чеченци са много лоши... как казвате? Разбойници, нали? Те убиват американци, за да направят протест. Тероризъм.

Кимнах, все едно разбирах за какво говори. Всъщност изобщо нищо не разбирах. Но пък аз не съм специалист по руската вътрешна политика. Хвърлих поглед на Катрина, която стоеше напълно неподвижна, със загадъчно изражение.

Главният детектив каза:

– Голям късмет да сте живи. Тези чеченци убиват добре.

Двамата си тръгнаха, като ни оставиха да разсъждаваме върху това. Катрина се доближи и ми помогна да слеза от окървавената маса. Тъй

като нямахме представа какво да правим оттук нататък, двамата прекошихме двора – тя вървеше, а аз куцах и се кълнях, че и при най-слабата болка в корема ще ги принудя да ме откарат от Москва със самолет на „Бърза помощ“.

Отвън беше спрял черен седан с американски дипломатически номера и шофьорът излезе да ни посрещне. Качихме се и аз забелязах, че този си държеше карабината „М16“ на съседната седалка. Можех да се обзаложа, че не е особено щастлив да вози точно нас двамата.

Шофьорът, който се казваше Хари, беше инструктиран да ни закара направо в посолството, което беше ужасно неудобно, тъй като двамата с Катрина трябваше да уточним нашата версия на случилото се – наречете го „алиби“, ако щете. Настоях първо да ни остави в хотела, за да се измием, и когато това не действа, му описах в най-ужасяващи подробности операцията, която бях претърпял току-що. Той или се смили, или му писна от оплакванията ми, но в крайна сметка се съгласи да отскочим до хотела колкото да си взема аспирина.

Веднага щом двамата с Катрина потеглихме нагоре с асансьора, припряно я попитах:

– Някакви идеи?

– Чеченци, друг път – отвърна тя.

Бяхме достигнали до един и същ извод, макар и вероятно по различни причини, и след дълго колебание аз казах:

– Ами аз трябва да ти призная нещо.

– Да ми признаеш?

– Предполагам, че това е най-точната дума. – Загледах се право пред себе си и продължих: – Тази сутрин се срещнах с Алекси Арбатов.

– Какво си направил?

– Последния път, когато ходих при Морисън, го попитах как да се свържа с Арбатов. Трябваше да оставя дискретен знак в метрото, в типичен шпионски стил, но в крайна сметка се намерихме.

Смрази ме с поглед като същинска снежна царица.

– Сигурна съм, че си имал адски основателна причина да не се посъветваш с мен за това решение.

– Ами, да, имах причина. И реших, че е основателна.

– Каж ми я.

– Мислех, че колкото по-малко хора отидат, толкова по-добре.

– Майната ти – каза тя, съвсем на място.

Междувременно бяхме стигнали до стайте си и аз казах:

– Вземи дрехите, в които ще се преобличаш, и ела при мен. И внимавай, може да има подслушвателни устройства.

Тя се появи след секунди с нова рокля, здрави чорапи и ядосана физиономия. Отключих вратата на моята стая и двамата влязохме. Включих телевизора, където продължаваха да дават някакво момиче, което

шумно правеше мръсотии. Ако в стаята наистина имаше подслушвателни устройства, човекът от другата страна на линията със сигурност беше впечатлен и вероятно точно сега се обръщаше към колегата си: „Ей, Игор, скивай какво става. Американският пич току-що се върна от престрелка и веднага се метна връз сътрудничката си. Какво животно, а? Чуй я само как вика. Майчице, нищо чудно, че спечелиха Студената война.“

Извадих чиста униформа, после направих знак на Катрина да ме последва в банята, където пузнах душа и оставих водата да се изтича във ваната – по филмите правят така и се надявах за това да има някаква причина.

Съблякох се по гащета и казах:

– Работата е там, че Арбатов няма представа какво е станало с Морисън. Твърди, че Морисън не е предател, а арестуването му поставя самия него в голяма опасност.

Катрина тъкмо си сваляше полата.

– И това е всичко?

– Не. Той каза, че съм аматьор и това го тревожи.

– Искрено ли звучеше? – попита тя, като си смъкна чорапите и останата по бикини и сутиен.

Разпределяй мислите, напомних си – чистите в предния дял на мозъка, мръсните в задния. Между другото, споменах ли, че бикините й бяха тип „прашка“?

Без да откъсвам очи от нея, отвърнах:

– В него има нещо, което те кара да му вярваш. Разбира се, Морисън също е мислел така и виж какво стана с него.

Тя навлече новата си рокля през главата.

– И според теб Арбатов стои зад нападението?

– Да. Не вярвах, че ще ме познае, но той знаеше кой съм. Направих голяма грешка. Исках да го притисна, но действвах прибързано.

Тя седна, за да obuе чорапите си.

– Ти си го уплашил? Това ли е?

– Така предполагам. Той се появи, за да провери кой знае техните знаци с Морисън, видя мен, разбра, че знам за него, и веднага е хукнал обратно към офиса си, за да уреди да ме убият.

– Да ни убият. И двамата.

– Да.

Тя спря да си обува чорапите и вдигна очи към мен.

– А сега, заради доклада от полицията, Арбатов знае и за мен.

– Ами да, така излиза – признах.

Така де, тя беше най-обикновен адвокат от Вашингтон, бях я наел за сто и петдесет на ден, а сега й казвах, че благодарение на отвратителната ми импулсивност двама души от прословутия смъртоносен шпионски апарат на Русия искат да я убият.

Когато гледате някой от прочутите холивудски филми за шпиони, си мислите колко е готино героят – или героинята – да измами всички наемни убийци, да премахне лошите, да спаси света и в края на филма да си легне с хубавицата – или хубавеца. Но в истинския живот финалната сцена е различна: няколко души реват над нечий гроб, при това не на някого от лошите.

Тя обмисли възможностите и попита:

– Според теб той ще опита ли отново?

– Сигурно – признах, както си стоях по долни гащи. – Следващия път няма да действат толкова грубо... изневиделица ще ни сполети автомобилна или самолетна катастрофа – злополука, която може да се обясни с лош късмет. Нещо като: „Ей, да му се не види, тия хора оцеляха в терористична атака, а после взеха, че се качиха на някакъв самолет със счупен двигател и се разбиха. Адски лош късмет, а?“

– Обуй си панталоните.

– Съжалявам.

– Добре, съжаляваш. Но си обуй панталоните – настоя Катрина.

– Наистина съжалявам – не се отказвах.

Тя ме погледна право в очите.

– Ако имах пистолет, щях да те застрелям. А сега си обуй проклетите панталони.

Така и направих.

– Добре – каза тя, като приглади роклята си и прие много делово изражение. – Какво ще кажем в посолството?

– Не можем да им кажем за Арбатов.

– Не, не можем, нали?

Усещаше се, че леко се изнервя, защото вече не работеше просто по делото, а се бореше за живота си. Наплисках лицето си със студена вода и глътнах два аспирина. Спрях душа и двамата излязохме.

Качихме се обратно в колата и аз настоях Хари да кара по големите булеварди – никакви странични улички, никакви пресечки, само най-оживените пътни артерии. Той кимна така, сякаш си беше мислил същото.

Стигнахме след двайсет минути и от рецепцията ни насочиха право

към кабинета на посланика. Секретарката му ни въведе веднага, а вътре бяха самият посланик, двама абсолютно непознати мъже и зловещият инквизитор мистър Джакълър. Двамата абсолютно непознати изобщо не се представиха, може би защото не искаха, а може би защото Райзър започна да крещи още с влизането ни:

– Вие двамата, сядайте там!

Ние с Катрина се настанихме на два стола, а Райзър и останалите седнаха на канапетата срещу нас. Истински съд в открито море. Райзър се повъртя няколко секунди, за да намести удобно задника си, преди да започне да пържи нашите.

– Добре ли сте? – попита най-сетне, като първо погледна към Катрина.

– Окей – отвърна тя, после заядливо добави: – Само малко охлузена.

Той премести поглед върху мен.

– А ти си ходил при лекаря?

– Да, сър – отвърнах. – И нямам думи колко съм ви благодарен, че ни измъкнахте от онова полицейско управление. Наистина нямам. Беше много мило от ваша страна.

Той се наведе към мен.

– Дръмънд, не се опитвай да ми се подмазваш.

– Не се подмазвам, сър – излъгах. – Никога не би ми хрумнало.

Лицето му бавно почервеняваше.

– Имам убит офицер. Имам и още един американски офицер и американска гражданка, замесени в престрелка в руската столица. А най-лошото е, че нямам представа какво става. Нали разбирате, че това не ме радва особено?

– В полицията ни казаха, че са чеченците – отвърнах. – Обикновена терористична атака, просто сме били на неподходящо място в неподходящо време.

– Глупости. Винаги си измиват ръцете с чеченците. Какво правехте вие двамата?

Наведох се да отговоря, но Катрина ме изпревари:

– Точно това щях да ви попитам аз, по дяволите.

– Какво?

– Какво ли? – Тя повиши тон и трябва да призная, че и аз със затаен дъх очаквах да продължи. – Идваме тук, за да проведем разследване, а вие ни назначавате шофьор, заради когото едва не ни убиха!

Джакълър почти подскочи на мястото си.

– Този Торянски?

– Той е бил обект на покушението – отвърна тя. – Не е ли очевидно?

И четиримата вече я гледаха изпитателно. Джаклър попита от името на всички:

– И защо да е очевидно?

– Защото Мел ми каза колко съжالياва, че ни е забъркал, точно една секунда преди да го застрелят.

– Колко съжالياва? – повтори посланикът.

– Нещо друго ли казах? – заяде се Катрина.

Всички се обърнаха към мен и Джаклър попита:

– Вярно ли е това, Дръмънд?

– Добре си спомням думите му, но имаше и нещо друго... Започнах да се чеша по главата и да зяпам тавана, като се опитвах да си спомня какво беше казал – какво не беше казал всъщност, но това няма значение.

– За СВР? – подсказа Катрина.

– Да, нещо за някакви копелета от СВР.

– Това ли е казал? – попита посланикът.

– През прозореца летяха куршуми, така че не чувах много ясно. Но да, копелета от СВР или негодници от СВР, нещо подобно. Във всеки случай, господин посланик, смятам да подам официално оплакване. Двамата със сътрудничката ми бяхме застрашени заради вашите хора.

Райзър се обърна към единия от двамата абсолютно непознати мъже.

– Възможно ли е това?

Мъжът сви рамене.

– Ние дори не се бяхме сетили за тази възможност. Ще трябва отново да преровим всичко, по което работим, за да проверим.

Лицето на Райзър стана тъмночервено.

– И защо не сте се сетили? Това е проклетата ви работа! Защо трябва да седя пред тези хора като пълен нещастник?

– Сър – обади се другият непознат мъж. – Фил искаше да каже, че се сетихме, но отхвърлихме тази възможност като малко вероятна.

– Малко вероятна?

Човекът без име лукаво погледна към Фил и отвърна:

– Да, сър. Торянски беше забъркан в някои неща. Ние просто смятахме, че все още не си заслужава да ви занимаваме с това. Искахме първо да чуем версията на Дръмънд. Стесняваме кръга от възможности.

Сега възнамеряваме да проучим нещата по-подробно.

– Да – съгласи се другият абсолютно непознат мъж, който очевидно се казваше Фил. – Не обичаме да ви занимаваме с половинчати теории. Но след като изчистихме тези двамата – и посочи към нас, – знаем точно къде да търсим.

– Историята със СВР, нали? – предположи другият, който вероятно беше подчинен на Фил и сега се опитваше да му отърве кожата.

– Историята със СВР, точно така – твърдо отвърна Фил, като гледаше към посланика, но кимаше към нас. – Която очевидно не можем да обсъждаме в тяхно присъствие.

Катрина изглеждаше запленена от този театър. Гледката на опитни бюрократи, които си играят на „спаси ми кожата“, направо те хипнотизира.

Райзър се обърна към нас и се намръщи.

– Много съжалявам. Адски ми е неудобно. Както виждате, собствените ми подчинени крият информация от мен.

– Случва се, сър – казах аз, вежлив както винаги.

– За бога, само ни дайте шофьор, с когото няма да ни убият – настоя Катрина.

– Разбира се. – Той бързо ни изпрати, заедно с Джаклър, като ръсеше обилно извинения.

Когато останахме сами в коридора, Джаклър ни попита:

– Вие двамата не се будалкате, нали?

– За кое? За Торянски?

– Не се прави на интересен, Дръмънд. Това момче нямаше нищо общо със случая „Морисън“, нали? Той е работил за Морисън, нали така? А вие търсите съучастник и хоп, него го убиват.

– Изобщо не знам за какво говорите. Не си го бях помислял, но наистина изглежда подозрително. Надявам се, че не е вярно. След като го убиха, нямаме никакъв коз срещу Еди.

Той се отдалечи, като клатеше глава, видимо твърдо решен да провери тази работа най-подробно. Щеше да бъде ужасно смешно, само дето един млад армейски капитан, съвсем свястно момче, беше мъртъв.

А освен това някой искаше да убие мен и Катрина.

А освен това бяхме на територията на Арбаров.

А освен това се опитвахме да играем неговата игра.

И като събереш всичко това, излизаше, че е време да си запазим билети за следващия полет до дома.

Глътнах още три аспирина и легнах да подремна, преди да планирам изтеглянето ни от Москва. Както са се уверили и Наполеон, и Хитлер, изтеглянето от Москва е трудна работа, за която се искат ясна мисъл и внимателна подготовка. Бях станал рано, стреляха по мен, раниха ме и ме оперираха, така че се чувствах малко уморен и замаян. Не знаех колко дълго съм спал – може би няколко минути, а може би няколко часа, но се събудих, когато някой ме разтърси.

Отворих очи и видях красивото лице на Алекси Арбатов. Инстинктивно замагнах и го ударих с длан в челото. Той отхвърча назад, а аз скочих от леглото и се стоварих върху него. Той не се опитваше да се отбранява, а остана неподвижен. Обърнах го по корем и го хванах с едната ръка под челюстта, а с другата – за тила.

– Ако помръднеш, ще ти счупя врата – казах.

Не беше много оригинално, но беше подходящо за случая и най-важното, идваше направо от сърцето.

– Моля, пусни ме – каза той.

Думите му излязоха задавени, защото бях завъртял брадичката му почти на четирийсет и пет градуса надясно, готов за рязкото движение, с което да отдели черепа от гръбначния му стълб.

– Да, бе, аз ще те пусна, а ти ще ме нападнеш.

Въпреки това поотпуснах главата му, преди да съм го удушил, без да искам.

– Това е глупаво – измърмори той. – Защо не те убих, докато спеше?

Разумна забележка – освен ако не беше като каубоите от Дивия запад, които предупреждават жертвата си, преди да стрелят. Хората се заблуждават, че са го правели заради някакъв героичен кодекс на честта. Не е вярно – просто садистичният обичай на Дивия запад е повелявал на жертвата да се отпускат няколко мъчителни мига, в които да усети вкуса на предстоящата смърт.

Както и да е, пуснах го, той се изправи и започна да си върти главата. Останах напрегнат, готов за удар. Известно време той млъчеше и ме гледаше навъсено. Най-сетне каза:

– Получих доклад за атаката преди час. Имаме голям проблем.

– Вярно – съгласих се. – Но не е един и същ. Моят проблем е, че

вторият по важност човек в СВР иска да ме убие. Твоят, изглежда, е как точно да го направиш, без да привлечаш излишно внимание.

Той се почеса по веждата.

– Това не е вярно.

– Да, и Сталин е жив, нали? Двамата с Елвис се крият в някой луксозен курорт в Мексико и лудуват до зори.

Той ме изгледа въпросително.

– Елвис?

– Той е един стар... ох, няма значение.

Седнах обратно на леглото и се зачудих каква игра играеше.

– Майоре, аз не заповядвам тази атака, но за мен тя е голям проблем – настоя той. – Срещаме се сутринта, а после ти попадаш в засада. Кой друг знае, че се срещаме?

– Сътрудничката ми. Но аз ѝ казах чак след нападението.

– Но има и други, да? Трябва да има.

Наистина изглеждаше озадачен и готов да помогне, но аз продължавах да не разбирам какво щеше да спечели от това. Не че беше невъзможно да спечели нещо – просто не виждах какво. Важна разлика.

– Ако не си бил ти, кой се опита да ни убие? – попитах.

Той оправи дрехите си и отвърна:

– Полиция твърди, че са чеченците. Затова получих доклад. За вътрешен шпионаж се докладва директно на Виктор и мен.

После добави:

– Но това е идиотско предположение. Чеченци не убиват американци.

Отговорът му ме изненада. Ако се опитваше да прехвърли вината, трябваше просто да каже: „Чеченците? Точно те са били.“

Арбатов се разходи из стаята и помисли, после спря и се обърна към мен.

– Бил говори ли за информацията, която му давам?

– Не.

Той се намръщи.

– Ти не знаеш нищо за заговора?

Случката започваше да придобива сюрреалистични измерения, но бях гледал достатъчно глупави шпионски филми, за да знам следващата си реплика.

– Заговор? – попитах. – Какъв заговор?

– Нищо не ти е казал? – Той внимателно се вгледа в мен, за да разбере дали не го лъжа?

– Не, Арбатов, не ми е казал нищо за никакъв заговор.

Той изпусна тежка въздишка, прекоси стаята и се вторачи в завесите.

– Виж, може би трябва да ми кажеш за този заговор – обадих се. – Ако наистина си в опасност и животът ти зависи от моя клиент, може би трябва да ми кажеш всичко.

Раменете му се разтърсиха, сякаш се смееше. Окей, наистина се държах абсурдно.

– Моля те.

Той не отговори, така че добавих:

– Добре, значи този заговор е огромен и съдбоносен. А аз не съм професионален шпионин, така че не можеш да ми разкажеш за него.

– Съжалявам. Вярвам на Бил и Мери. Но теб не те познавам... и не ти вярвам.

– Добре тогава, започваме отначало – казах и не можах да се стърпя да добавя: – Между другото, аз също не ти вярвам, приятел.

Станах от леглото, отидох до стола, където бях захвърлил униформата си, и започнах да се обличам, докато той гледеше завесата и преценяваше възможностите си. Най-сетне се завъртя и ме погледна, като клатеше глава, но отчаянието е майка на разкритията. Беше осъзнал, че наистина няма никакъв избор. Съдбата ни беше свързана чрез трима непознати мъртъвци в някаква московска морга.

Той предпазливо започна:

– Причина, заради която започнах да се срещам с Бил, беше да му кажа, че в Съветския съюз се случват странни неща.

Побързах да си обуя панталоните, защото ми се струваше абсурдно да стоя по бельо, докато заместник-директорът на Службата за външно разузнаване на Русия разкрива тайната на никакъв съдбоносен заговор. В такива моменти трябва да се държиш с достойнство.

– Какви неща? – попитах.

– Знаеш ли как свърши Съветският съюз?

– Чакай да помисля... май имаше нещо в новините.

Той не обърна внимание на сарказма ми.

– Не се ли питаш как стана толкова бързо? Как една държава със седемдесетгодишна история просто експлодира?

– Не. – Спрях да се обличам и го изгледах. – Реших, че става въпрос за голямо прогнило парче боклук, което няма как да остане цяло. Като тръгнеш да строиш къща върху скапани основи, тя рано или късно ще се срути.

– Това е прекалено опростено. Моля те, не се обърквай от никакви морални съображения. Твоята страна се е разраствала по същия начин като Русия. Американските армии са поели на запад и са покорили испанци, мексиканци, индианци, филипинци и хавайци. Покоряват ги и ги поглъщат. Русия прави същото. Вие имате гражданска война и ние имаме гражданска война. Вие имате Ку Клукс Клан, негърски бунтове и пуерторикански терористи, а ние имаме сепаратистки групировки. Но и двете нации ги преживяват, да?

– И какво? – попитах.

Не можеш да приема сравненията му, защото имаше огромна разлика. Окей, може би не огромна, но достатъчно голяма, за да има значение.

Той продължи:

– За една година моя държава експлодира на парчета. Седемдесет години с едно правителство, една философия, една валута, а после изведнъж една държава става на петнайсет. Не ти ли се вижда странно? Не е планирано, никой не го е предвидил. Изведнъж десетки милиони хора са потопени в глад, бедност и граждански трусове за десетилетия напред.

– Рано или късно трябваше да стане. Системата беше прогнила.

– Майоре, моля те, аз не оплаквам смъртта на комунизма. Не съм някой стар апаратчик, който не може да прежали старата слава. Аз съм като учен, който търси причините. Как може толкова нещо да стане толкова бързо? Забрави американските си предрасъдъци и разсъждавай.

– Накъде биеш?

– Че е било планирано. Импулсите ги има, да, но е даден голям тласък. Стъклена статуя може да е крехка, но някой трябва да я събори от маса, за да я чуши.

– И какво? Според теб ние стоим зад това? Човече, явно си чел прекалено много от брошурите, които ЦРУ издава за себе си.

– Ваше ЦРУ не може да го направи, наясно съм с това. Замисълът е бил твърде мащабен, твърде ловко осъществен. Било е вътрешна работа.

Всичко това беше много интересно, но аз реших да върна разговора към основната ни тема.

– И това има нещо общо с причината, поради която си потърсил Морисън? – попитах.

– Да. Докладвах на Виктор Юриченко, моя началник, какво ме тревожи и той се съгласи, че нещо тласка страната ни към тази катастрофа.

Внезапно открих, че съм се заслушал по-внимателно. Юриченко

имаше невероятна репутация и ако и двамата смятаха, че нещо вони до небесата, може би в купата с пунша наистина имаше лайно – от геополитическа гледна точка де.

Той продължи по неговия си искрен начин:

– Тогава Виктор ми каза да потърся заговорници на проблемни места. Аз го правех под претекст, че оценявам ситуацията, но всъщност търсех хора, които се намесват в тези фракции, подтикват ги да действат, организират демонстрации и изострят местни политически конфликти.

– И откри ли ги?

– Бяха твърде добре скрити. Но се убеждавах все повече, че има нещо.

– Защо?

– Защото беше твърде организирано. Някой, който познаваше слаби места на наша организация, атакуваше точно тях. Знаеш за теорията на хаоса, да? Дори в най-объркани събития има модели и логична последователност, но за да ги откриеш, отделни сили трябва да бъдат забавени и изучавани.

– Добре, и какво?

Той заговори по-оживено, но не можех да разбера дали от вълнение или от яд.

– Това беше проблем. Стана твърде бързо – сваляне на Горбачов и негово правителство, лавини от протести, местни политически решения, престъпления, дори революции. Навсякъде ставаше нещо, на всеки тъгъл гореше пожар. Трябваше да има някаква причина, да? Имаше твърде добра синхронизация, прекалено силна прикрита координация.

– Прикрита координация?

– Да, нещата бяха организирани така, че да изглеждат некоординирани. – Той осъзна, че говори твърде сложно за мен, и обясни. – Представи си, че изследваш рак и двайсет малки деца от едно село развиват ракови образувания. Търсиш сходства в навици на децата, в диета, във вода за пиене, но не откриваш нищо. И все пак знаеш, че трябва да има нещо, някаква връзка между отделни случаи.

– Ясно.

– А освен това имаше и Елцин.

– Да, имаше и Елцин. И какво за него?

– Никога ли не си се чудил как секретар на партията от един град успява да свали цяла политическа класа на съветски народ? Във ваша страна това е все едно кмет на Ню Йорк да вземе властта, да премахне

конституцията, да изгори Хартата за правата на човека и да установи ново правителство. Само дето при съветско управление местните секретари имаха дори още по-малка власт от вашите американски кметове. Как беше възможно това?

– Защото вашият народ е искал свобода? – предположих. – Защото са били бедни и отчаяни и са искали по-добър живот? Защото комунизмът е скапан?

Той поклати глава, изслуша интеллигентните ми предположения и каза:

– Ти не познаваш руснаците. Ние сме известни с това, че можем да страдаме. Как казвате... „стоици“, да? Прочети литературата ни, цялата е за страданието. Прочети историята. Виж кои са най-прочути водачи на Русия: Иван Грозни, Петър Велики, Екатерина Велика, Ленин, Сталин. По какво си приличат? Всички са масови убийци. Вие в Америка имате ли такива легендарни убийци? Джордж Вашингтон, Ейбрахам Линкълн, Франклин Делано Рузвелт – те убийци ли са били?

Добър довод.

– Добре де – казах. – Как го е постигнал Елцин?

– Така и не разбрах, но със сигурност има връзка. Иначе как ще успее да измами всички?

Досега почти ме беше убедил – вежливо кимах, следвах логиката му и прочие. Но сега го изгледах хладно.

– Виж, тук имаме проблем. Според нашето разузнаване твоят шеф Юриченко се е свързал с Елцин в началото на събитията и му е предложил сделка. Нашите хора казват, че Юриченко му е помогнал да се издигне.

– Да, вярно е. Когато Виктор вижда, че той излиза на повърхността, разбира, че нещо не е наред, и развива отношенията им. Вмъква се сред хората му. Знаем, че Елцин има могъщи съюзници, но кои? Виктор не успя да научи отговора.

– И какво? Когато Елцин най-сетне дойде на власт, той се е отплатил на шефа ти, като го е назначил начело на СВР?

– Голяма ирония, да? Елцин имаше доверие на Виктор, това беше награда за помощта му.

– И ти си казал всичко това на Морисън?

– Отделни части. В началото не знаех какво търся.

– И защо си отишъл при Бил?

– Последен изход. Когато не можах да разбера какво става, исках да обсъдя американската интерпретация на събитията. Понякога, когато

гледаш през прозорци на някоя къща, виждаш по-добре какво става вътре, да?

Трябваше ми известно време да обмисля това. Вече си бях обул панталоните, така че можех да си го позволя.

– Юриченко знаеше ли, че се срещаш с Морисън? – попитах.

Той се размърда от неудобство, сякаш се срамуваше да го сподели.

– Не. Тъбъ, Виктор не би разрешил. Ние сме близки, но Виктор е продукт на старата система и би го сметнал за сериозно предателство.

– Знаеш ли кой в ЦРУ е имал достъп до докладите ти и е знаел за твоето съществуване?

– Бил и Мери, разбира се. И само заместник-директорите на разузнаването и оперативния отдел са били... наясно с нещата, да?

– Така мисля, но Морисън ми каза, че е замесен и някакъв психиатър от ЦРУ. Каза, че това е стандартна практика, за да не полудееш в ръцете им.

– Значи разбираш, че имам голям проблем?

Кимнах, но както вече споменах, шпионите са мошеници и в СВР сигурно имаха цяла банда сценаристи от Холивуд, които седяха в някое мазе и измисляха такива неща. Доста идиотско предположение, знам.

Той погледна часовника си.

– Трябва да се връщам на работа. Казах на всички, че отивам на обяд. Имам срещи.

– Как ще работим? – попитах. – Ако искаме да се срещнем отново, как ще стане?

– Сложи знак на същата статуя. Ако искам да се срещнем, ще оставя съобщение на рецепцията, в което има думата „избирам“. Ще се срещнем на също място в шест и петнайсет сутринта.

Арбатов протегна ръка, за да я стисна. Направих го и той явно долови колебанието ми, защото се усмихна срамежливо – знак, че и на него му беше също толкова трудно в тази ситуация.

Припомних си описанието от досието на Арбатов – „очарователен магнетизъм“ – и реших, че от ЦРУ са избрали точната фраза. С раздражение открих, че го харесвам, доверявам му се и дори искам да вярвам на това, което ми казва.

Но дали беше достатъчно, за да му поверя живота си? Ами не. Нито пък виждах как неговото признание ще помогне на мозайката да се нареди. Обясняваше защо изобщо се е свързал с Морисън, но къде беше връзката с арестуването на Морисън или десетте години предателство?

И по-важното – къде беше връзката със засадата от тази сутрин?

Въпреки този разговор най-умното нещо, което можех да направя в момента, беше да се обадя на авиокомпанията и да запазя билети за следващия полет.

Но Алекси Арбатов ме беше заинтригувал. Реших да помисля върху това, което ми беше казал, да видя как се връзва с нашия случай и да се срещна с него още веднъж.

21

Само няколко секунди след като Алекси Арбатов си тръгна, Катрина почука на вратата и ме попита дали иска да отида с нея до посолството. Предложих ѝ първо да се разходим около хотела, за да мога да ѝ разкажа за какво сме говорили с Арбатов. Новата, подобрена версия на Шон Дръмънд нямаше да крие нищо от новата версия на мис Мазорски. Винаги се дръж добре с жени, които са в състояние да натикат члена ти в мелачка за боклук, това е моят девиз. Въпреки това ѝ направих услуга, като ѝ разказах краткия вариант на историята.

Колкото и странно да звучи, тя не се развълува особено. Останах с впечатлението, че от учтивост се преструва, че ме изслушва, а всъщност мисли за нещо друго. Да разпределяш вниманието си между две и повече задачи е много полезно и чудесно умение, но страшно се въбесявам, когато го прилагат на мен.

– Някакъв проблем със слушането ли забелязвам? – попитах. – И, между другото, защо отиваме в посолството?

– Отиваме при една жена, секретарката на Морисън. – Тя спря за момент и добави: – Докато ти беше в тоалетната онзи ден, Мел ми спомена, че може би трябва да говорим с нея.

– За какво?

Тя се обърна и тръгна обратно към хотела.

– Той каза, че можела да ни помогне с някои интересни идеи.

– Например?

– Не знам, а очевидно е твърде късно да го питаме.

– Да.

Тя измина още няколко крачки и попита:

– Забелязваш ли как споделям това с теб?

– Да, много похвално.

– А ти току-що отново се срещна с Арбатов и не ме повика?

– Не забравяй, че срещата не беше планирана. Той се промъкна в стаята ми и ме събуди.

– Обстоятелствата не ме интересуват.

– Така си и помислих.

– Изложил си живота ми на опасност.

– Да, знам. Освен това казах, че съжалявам.

Тя разтри слепоочията си и се наклони да подметне нещо гадно, но в

крайна сметка се отказа.

– Друг път ме викай.

– Добре.

След двадесет минути пристигнахме в посолството и се качихме на четвъртия етаж, където беше кабинетът на военния аташе. Влязохме в чакалнята и познаяте какво имаше там.

Зад бюрото точно срещу вратата с табелка „Военен аташе“ седеше една от най-перверзно сексуалните жени, които някога съм виждал. Лицето ѝ не можеше да бъде определено като „привлекателно“. Вместо това се сетих за прилагателните „порочно“, „упадъчно“ и „жестоко“. Беше от типа жени, за които мъжете казват „Господи, каква жена“ – от онези, под ноктите на които остава от месото ти, след като сте правили секс. „Господи, каква жена“ е изразът, който употребяваш пред приятелите си след втората среща.

Имаше гарвановочерна коса, която стигаше до под кръста ѝ, тъмни и похотливи очи с лилав грим и нацупени устни, червени като череша, които ти подсказваха, че настоява да я поглезиш. Когато я погледнах по-отблизо, с изумление открих, че имаше забележителна прилика с жената от телевизора в хотелската ми стая, която майсторски се справяше с трима мъже едновременно, макар че само бегло я зърнах. Честно.

Катрина ме изгледа победоносно. Нищо чудно, че Мел ни беше препоръчал да потърсим мис Тигрица. Никога не подценявай човек, който желае смъртта на бившия си началник.

Катрина се отправи към бюрото ѝ с маршова стъпка и обяви:

– Казвам се Катрина Мазорски, а това е майор Дръмънд. Ние сме адвокатите на Морисън.

Жената ни огледа преценяващо с очи, които сякаш виждаха и през дрехите, и попита:

– И как мога да ви бъда полезна?

– Вие сте били негова секретарка?

– Точно така.

– Провеждаме разговори с хората, които са работили за него. Бихме искали да започнем с вас.

Тя ни възнагради със забележително безизразен поглед, нещо като „Е, добре, и без това ми беше скучно“.

– Имате ли конферентна зала? – попитах. – Някъде, където можем да говорим насаме?

Вместо да отговори, тя стана и се отправи към една врата, сякаш трябваше да знаем, че сега е моментът да я последваме. Не откъсвах очи

от нея, защото човек никога не знае откъде ще изскочи следващото доказателство – може би от късата ѝ пола, черните мрежести чорапи, обувките с високи токове или блузата, която плътно прилепваше по тялото ѝ.

От своя страна, Катрина невярващо въртеше очи. Наистина трябва да си пълен идиот, за да сложиш такова момиче точно пред кабинета си. Защо пълото копеле не се беше задоволило с пухкава дребна бабичка, както правят всички сериозни прелюбодейци?

Влязохме в малък разхвърлян кабинет, който изглеждаше така, сякаш някой е работил в него. Една плочка на стената привлече вниманието ми – беше диплома от военно-тренировъчен курс на името на капитан Мелвин Торянски. Мис Тигрица улови погледа ми и каза:

– Той няма да има нищо против, ако използваме неговия кабинет.

Винаги е трогателно да видиш скърбящи колеги, които оплакват загубата на добър приятел. Катрина седна в отсрещния стол и двете се загледаха като гладни лъвици. Седнах зад бюрото и извадих касетофона и един жълт бележник от куфарчето си, за да драматизирам обстановката.

– Как се казвате? – попитах.

– Тина Алисън.

Установихме, че е американска гражданка, работи за Държавния департамент, развеждала се е два пъти, няма деца и живее в служебен апартамент на посолството. После попитах:

– И от колко време познавате генерал Морисън?

– От осемнайсет месеца.

– Как започнахте да работите за него?

– Кабинетът на военния аташе търсеше нова секретарка, изпратиха молба до Вашингтон, аз се явих на интервю и ме одобриха.

Катрина ловко се намеси:

– Кой проведе интервюто?

– Морисън. Беше в командировка във Вашингтон и ми насрочи дата.

Дотук никакви изненади.

– Колко добре го познавахте?

– Достатъчно добре.

– Как бихте описали отношенията си? Професионални, приятелски или... – Катрина остави изречението си недовършено, за да даде възможност на Тина да попълни празното място.

Устните ѝ се свиха на милиметър.

– Той ми беше началник. Виждахме се всеки ден.

– Познавахте ли жена му? – попита Катрина.

– Виждала съм я.

– Приятелки ли бяхте?

– Аз съм секретарка. Движихме се в различни социални среди.

– Някога виждали ли сте генерал Морисън да се занимава с нещо подозрително? – попитах.

– Не.

Катрина се намеси рязко:

– А общувахте ли с него?

– Какво имате предвид под „общуване“? – засече я Тина със същата изкусителна чупка в устните.

Не се очертаваше скоро да я поканят в „Менса“, но все пак беше очевидно, че знае накъде водят тези въпроси.

– Ходили ли сте у тях на вечеря, били ли сте заедно на кино, поддържахте ли връзка извън офиса? – поясни Катрина.

– Не. Никога.

– А чукахте ли се? – попита много спокойно Катрина.

Помислих си, че ще изпищи, но вместо това Тина още по-спокойно се облегна назад и отговори:

– Не.

– Сигурна ли сте?

Това ѝ се стори много смешно.

– Има ли някакъв начин да не си сигурна за подобно нещо? Но не ме разбирайте погрешно – само да поисках, можех да го имам.

– Наистина ли? – попита Катрина. – И защо не го направихте?

– Не е мой тип.

– Защо не е ваш тип?

– Защото е натопорчен женен кретен. Предпочитам натопорчените крети да не са женени.

За да сме съвсем наясно, попитах:

– И никога не сте имали връзка с него?

Тя ме погледна.

– Не.

Усетих известно облекчение, а Катрина попита:

– А някоя друга имаше ли?

Тя изведнъж се поколеба, така че Катрина се наведе към нея.

– Има и по-труден начин да го разберем. Ще накараме съдията да издаде призовка и ще ви зададем същия въпрос в стая за разпити в Щатите.

Колебанието ѝ се изпари.

– Имаше няколко гаджета, да.

– Няколко?

– Беше записан в една руска агенция за компаньонки, от която му осигуряваха момичета. Освен това излизаше и допълнително с няколко рускини.

За секунди настъпи тежка тишина, докато двамата с Катрина си разменихме погледи и се опитахме да запазим самообладание, без да издадем изумлението си. Търсехме мотив за предателство, а това звучеше точно така. Старши офицер от разузнаването, който чука половината град, при това Москва, направо си проси изнудването.

– Жена му знаеше ли за тях? – попита Катрина.

– Не.

– Откъде сте сигурна? – попитах аз.

– Никога не съм ѝ казвала.

– А защо?

– Тя беше приятна жена. Реших, че е по-добре да не знае, за да не страда.

– А вие как разбрахте? – попита Катрина.

– При мен пристигат телефонните сметки за офиса, а местните разговори минават през руски телеком. Когато някой номер ми е непознат, го проследявам. Така разбрах за агенция „Сибирски нощи“ и момичетата, на които се обаждаше. Но не съм казвала на никого. Поне докато следователите не повдигнаха въпроса.

Важното в случая беше, че руските разузнавателни агенции също имаха достъп до тези телефонни сметки. А големият шок пък беше в това, че и Еди знаеше за тях.

За да сме сигурни в последното, попитах:

– И те вече знаеха?

– О, да.

– Откъде?

– Откъде да знам? Попитайте ги.

Катрина отново ме изгледа проницателно и попита:

– Морисън имаше ли някакви приятели тук? Някой, с когото да говорим?

– Полковник Джек Брансън, заместник на военния аташе – отвърна тя. – Доста работеха заедно.

– И как да го открием?

– Пробвайте в кабинета му. Съседната врата.

Брансън беше офицер от ВВС, към средата на четирийсетте, оплешивяващ, със слабо лице, много висок и кльощав; беше с невзрачна физиономия, но с интелигентни очи. Когато влязохме в кабинета му, той беше приведен над бюрото си и изучаваше нещо през лупа. Вдигна очи, взе тайнственото нещо и го бутна в едно чекмедже. Хората от разузнаването са страшно забавни.

– Здравейте – каза, като се опитваше да звучи дружелюбно. – Мога ли да ви помогна?

Представих и двамата ни и той ни посочи къде да седнем. Поговорихме си за него, жената, децата, живота в Москва и прочие. Когато изчерпахме темите от фалшива вежливост, аз попитах:

– Е, и откога познавате генерал Морисън?

– Откакто дойде преди две години. Аз работя тук от три, така че го посрещнах.

– Мис Алисън каза, че сте приятели.

– Приятели? Не, не бяхме приятели. Работехме заедно, държахме се добре един с друг, но не може да се каже, че сме били приятели.

– Харесвахте ли го? – попитах.

– Уважавах го.

Това е военен евфемизъм за „не, беше изключително противен тип“.

– Защо го уважавахте? – попита Катрина.

– Разбираше си от работата и не жалеше сили. Не казвам, че беше най-добрият началник, когото съм виждал, но като офицер от разузнаването беше от най-добрите.

Катрина се наведе напред.

– По какво се познават добрите офицери от разузнаването?

– Хубав въпрос. – Брансън се замисли и поясни: – В разузнаването винаги си залят от информация. Постоянно получаваш голям брой доклади от различни източници и доста често информацията в тях си противоречи. Става голяма каша. Повечето хора от разузнаването просто избутват всичко нагоре и оставят началството да се оправя. Морисън не беше такъв. Имаше чувство за истинския смисъл на нещата.

– Тоест можел е да интерпретира докладите? – попитах.

– Точно така. Сякаш винаги знаеше истинската история. Понякога беше невероятно. Просто отгатваше.

Голяма мистерия, а? Това, че вторият човек в СВР постоянно му е обяснявал всичко, със сигурност не е навредило.

Катрина попита:

– Не обичам да задавам такива въпроси, но как вървеше бракът му?

Брансън прехапа долната си устна. Като военен офицер той беше програмиран да бъде верен на началниците си, но в същото време трябваше да внимава, защото не знаеше докъде сме стигнали. Да бъдеш недискретен е едно, но е съвсем друго да излезеш лъжец.

– Не се притеснявайте – побутна го Катрина. – Ние знаем, че е изневерявал.

Долната му устна се показва обратно и той започна да клати глава.

– Е, значи знаете, че тъпото копеле чукаше всичко живо, до което се докопа. В общия случай не се интересувам от работите на другите хора, но... вижте, Мери ми харесваше и не можех да го разбера. Беше ми кофти да я лъжа, че той е излязъл на обяд, докато беше с някоя мръсница.

Катрина кимна.

– Някога говорили ли сте с него за това?

– Опитах се. Морисън не е много разговорлив.

– И какво каза? Обясни ли изневерите си?

– Според мен и той не знаеше защо го прави. Нямахме причина. Вие виждали ли сте жена му?

И двамата кимнахме.

– Кой нормален човек, женен за нея, ще тръгне да изневерява?

Катрина попита:

– Защо не са се развели? Той говорил ли е за това?

– Веднъж аз му го предложих.

– И?

– Каза, че не може заради децата. Но не му повярвах. Да ви кажа ли какво мисля?

– Естествено.

– Че беше заради кариерата му. Нямаме представа колко беше амбициозен, а един развод нямаше да му стои добре. Армията не обича такива работи.

– Всички в офиса ли знаеха за изневерите му? – попитах.

– Не знам. Никой от нас не говореше за това. Странното е, че двамата с жена му работеха много добре в екип. Всичко правеха заедно.

Така казваха и прокурорите, но за всеки случай попитах:

– Значи той е виждал нещата, по които работи тя?

Брансън се засмя.

– По-скоро обратното. Вижте, между ЦРУ, за което работеше тя, и военното разузнаване, на което докладваме ние, има естествена

конкуренция. Оперативните работници са като кученца. Ако донесем по-големи кокали на господарите си, ни гаят зад ушичките. Мери постоянно крадеше информация от нас. Нашите източници откриваха някой продажен генерал в руското министерство на отбраната, когото можеше да привлечем на наша страна, и още преди да успеем да изпратим съобщението, хората на Мери вече бяха там и работеха по въпроса. Постоянно се случваше.

Бяхме чули повече, отколкото ни трябваше, затова Катрина благодари на полковника за искреността, каза му, че пак ще го потърсим, ако имаме още въпроси, и се разделихме, еднакво нещастни.

Докато се връщахме в хотела, Катрина каза:

– Сещаш ли се за онова обвинение в изневяра?

– Аха – кимнах. – Но нека ти напомня – ти смяташе, че е възможно да го изкараме невинен.

Тя помисли и каза:

– Но не можем да сме сигурни, че това го е довело до държавна измяна.

– Знаеш ли армейската поговорка за трите „П“?

– Не.

– „С пиене, пари и проститутки те хващат всеки път.“ А има и четвърто „П“: предателство.

Събираш две и две и разбираш, че имаш страшен проблем. Разпечатките на телефонните разговори, през които си пробиваше път Имелда, без съмнение доказваха, че Бил Морисън е имал патка вместо мозък. Нищо друго не можеше да обясни защо прокурорите знаеха, че Морисън е отявлен прелюбодеец. Или пък защо Еди беше включил сравнително дребното обвинение в изневяра в черния си списък за Морисън.

Мотив, мотив, мотив. В случаите на държавна измяна е много трудно да го докажеш, но Еди имаше два златни хита, любимите на публиката – страст и алчност. Моят клиент си беше пробил път с чукане през столицата на врага, а не трябваше да забравяме и тлъстото наследство на баща му, предадено чрез майка му – идеален вариант за пране на пари, хитър и освободен от данъци.

Не искам да звуча като мърморко, но беше доста скапан ден: засада, убит американски офицер, операция, извършена от лекар на име Йозеф Менгеле, а сега и това. Мислех си, че не може да стане по-зле, докато не познах човека, който се мотаеше до асансьора – същият детектив, който ми беше свалил белезниците в полицейското управление. А до него стоеше един зализан тип с добре ушит западен костюм, който изглеждаше ужасно самодоволен.

Те енергично се приближиха до нас, а мазникът нахално завря визитката си в лицето ми и обяви:

– Казвам се Борис Ашинаков и работя във Външно министерство. Трябва да поговорим. Насаме.

Отдалечихме се от асансьора и той ни заведе в един тих ъгъл на фойетето.

– От името на нашето министерство ви изказвам най-искрените си извинения за престрелката тази сутрин – започна. – Москва е много мирен град и ние много се разтревожихме от този случай. И се почувствахме неудобно, разбира се.

Москва беше всичко друго, но не и мирен град, вежливостта му беше фалшива, а аз се чудех за какво изобщо говореше. Въпреки това се усмихнах в отговор и много възпитано казах:

– Благодаря ви. Много мило от ваша страна да се отбиете. С удоволствие бих останал да си побъбрим, но трябва да се качваме да си събираме багажа. Късен полет... сигурен съм, че ще ме разберете.

– Всъщност, майоре, няма закъде да бързате.

– И защо мислите така?

Той се почеса по веждата, посочи спътника си и каза:

– Детектив Турпеков и колегите му продължават да разследват този ужасен инцидент. Има процедури, които трябва да се следват, преди да приключат със случая. Вие двамата сте единствените живи свидетели.

– Чудесно. Ще ви дам американски номер, на който можете да ни откриете.

Той поклати лъскавата си глава.

– По-скоро не. Ще трябва да ви помолим да останете тук.

– Не.

Той се хилеше и наистина се забавляваше, а на мен изведнъж ми писна от комплексираните дребни бюрократи със силови методи.

– Настоявам – каза той. – Нашите гранични власти вече са инструктирани да не ви позволят да напуснете страната. Стига да не се появят непредвидени обстоятелства, няма да се забавим повече от четирийсет и осем часа.

– Аз нямам четирийсет и осем часа на разположение.

– Вече имате. – Той се усмихна и ме бучна в гърдите с дебелия си показалец. – Москва е чудесен град, пълен с интересни забележителности. Как казвате в Америка? Поспрете, за да се насладите на гледката.

Москва беше всичко друго, но не и чудесен град, а единствените гледки засега бяха летящи куршуми и некъпани бездомници.

– Възнамерявам да подам оплакване в посолството – казах.

– Направете го, моля. – Той махна един конец от ръкава на самото си и добави: – Но май пропуснах да ви кажа, че този въпрос вече беше обсъден със секретаря по политическите въпроси във вашето посолство. Човекът ме разбра напълно.

Той ми подари още една мазна усмивка, кимна на Катрина и ни пожела приятно прекарване, след което двамата с детектива се отдалечиха.

Катрина не ме остави да ругая дълго.

– Нямаме време, Шон. Наистина не можем да си го позволим.

– Това може би не е най-големият проблем. – Обърнах се и я погледнах в очите. – Хрумвало ли ти е, че някой може би иска да останем в Москва, за да ни убие?

– Мислиш ли?

– Вече не знам какво да мисля.

И наистина си беше така. Полицейските власти са още по-бюрократични от останалите държавни институции и никога нямаше да

допуснат единствените свидетели на едно престъпление да напуснат Русия. От тази гледна точка бяха прави. Но имаше и друга гледна точка: тази сутрин някой се беше опитал да ни убие, а сега изведнъж ни запоядваха да останем в мрежата на паяка.

Разтревоженото лице на Катрина ми подсказваше, че напълно разбира в каква опасност сме попаднали.

– Трябва да са доста важни хора, за да накарат Външно министерство да им върши мръсната работа, нали?

Кимнах и тя продължи:

– Като новия ти приятел Арбатов например?

– Той не ми е приятел – уточних. – Но не вярвам да е той.

– Защо?

– Ако искаше да ни убие, защо не го направи в стаята ми? Защо му трябваше да ми разказва историята за тайния заговор? Не се връзва, нали?

– Значи му вярваш?

– Не вярвам на никого с неговата професия. Просто не мисля, че той се опитва да ни убие.

– Тогава кой?

– Виж, дори не съм сигурен, че някой изобщо иска да ни убива. Може би засадата наистина е била заради Мел.

– Може би – отвърна тя с известен скептицизъм.

– Но разбираш за какво говоря, нали? Ако не е бил Арбатов, кой друг има причина да желае смъртта ни?

– С твоя талант да печелиш приятели кандидатите трябва да се редят на опашка.

Засмях се, за да ѝ покажа, че според мен това е много смешно. Тя остана с каменно изражение, но сигурно се смееше вътрешно.

После се сетих за големия гаден Еди и смехът ми секна. Вместо това двамата с Катрина започнахме да мислим какво можем да направим при новите обстоятелства. Всъщност имаше нещо, което бях искал да направя, преди някой да ни избере за мишени и незабавното напускане на Русия да се превърне в единствената разумна тактика. Разбира се, обстоятелствата отново се бяха променили, така че...

Но новият ми план изискваше ентузиазъм от страна на Катрина. Проблемът беше в това, че засега не бях направил нищо, за да спечеля доверието ѝ, а както вече отбелязах, засадата от тази сутрин допълнително беше подкопала вярата ѝ в моите способности и честност, така че трябваше да стъпвам внимателно.

Затова продължих да обсъждам други идеи, докато тя сама не подхвърли:

– Защо не се срещнеш отново с Арбатов? Ако Морисън е докладвал за тази организация, за която ти е казал, може би в това има нещо.

– Какво например? – попитах невинно.

– Ти ми кажи.

– Чакай да видя. Идеята е, че някой е натопил Морисън, нали така?

– Така твърди той. Но защо?

– Това беше основният ми мотив изобщо да говоря с Арбатов. Той беше заподозрян номер едно.

– Много интересно. Защо би го направил?

– Ами... аз вече не мисля, че е бил той.

– Тогавата защо изобщо си го заподозрял?

– Защото при шпионите нещата никога не са такива, каквито изглеждат. Плащове и кинжали – целият им свят е построен върху лъжи, предателства и ножове в гърба.

– Съгласна съм.

– Обяснението винаги е най-нелогичното. Трябва да разтваряш завесите. Истината никога не е цялата истина. Може да бъде точно обратното или нещо по средата.

– Шон, толкова много научавам от теб, наистина. Но ще ми кажеш ли, моля ти се, защо все пак заподозря Арбатов?

– Просто те предупреждавам, че...

– Схванах. Аз съм уличен адвокат. Клиентите ми винаги лъжат.

– Добре, значи Бил Морисън каза, че е бил наблюдаващ на Арбатов, нали така?

Тя кимна и аз продължих:

– Представи си, че всъщност е било обратното. Представи си, че през всичките години, през които са се срещали, всъщност Морисън е предавал информация на Арбатов, който е контролирал него.

– Би било хитро. Но в такъв случай защо Арбатов го предава?

– Мислех си, че може би са се скарали или пък Морисън е поискал нещо, което руснаците не са били готови да дадат. Или може би го е направил някой друг от организацията на Арбатов.

– Но вече не мислиш така?

– Арбатов каза, че ако са искали да се отърват от Морисън, ние дори нямало да намерим трупа му.

– Ами ако е било обратното? Може би Арбатов е искал да спре да предава страната си и е помислил, че по този начин може да се отърве

от Морисън?

– Нямаше да стане. Прекалено много хора от ЦРУ знаят за Арбатов.

– Естествено.

– И така, това си мислех аз, преди да говоря с Арбатов.

– А сега си мислиш нещо друго?

– Освен факта, че Морисън ми се вижда виновен ли?

– Мисля, че можем да разчитаме на Голдън да повдигне този аргумент.

– Добре, ето я другата възможност. Представи си, че Морисън е докладвал на ЦРУ нещо много важно, което никога в Москва не е искал да се разкрие.

– Например за тайната организация, за която говореше Арбатов?

– Да, нещо такова.

– Мери нямаше ли да докладва същото?

Кимнах.

– Точно това е най-хубавото. Така удрят два заека с един куршум. Ако той отиде на електрическия стол, нейната кариера също отива на боклука. Ако единият от семейството е предател, на другия също не може да се вярва.

– Но Арбатов все още е в играта. Тайната не е в безопасност, докато той е жив.

– Точно така. Значи следващата стъпка е да се премахне Арбатов.

– Тогава защо не са започнали с него?

– Не знам. Излагам ти просто теория, която ми се върти в главата.

Но мисля, че Арбатов се тревожи точно за това. Той е следващият.

– Каза ли го?

– Не по този начин. Но защо иначе ще идва в стаята ми този следобед? Защо изобщо ще иска да разговаря с мен? Според мен си е позагубил съня.

Тя се разходи из стаята, докато обмисляше чутото. Накрая каза:

– Трябва пак да говориш с него.

– Не става.

– Защо?

– Защото при първата ни среща може би са ни видели. Може би са ме проследили или пък него. Само това може да обясни засадата.

– Мислиш ли?

– Казах ти, не знам какво да мисля. Но е твърде рисковано да се срещам отново с него, рисковано за всички ни. Аз се виждам отдалеч.

Както май вече споменах, Катрина Мазорски е много умно момиче.

Тънките намеци не й убягваха.

– Да не би да предлагаш аз да се срещна с него? – попита.

– Нищо не предлагам. Може би ще е опасно и за теб. – Отидох до прозореца, като мърморех под носа си. – Но пък можем да вземем мерки, за да намалим опасността до минимум...

– И как ще го направим?

– Със страхотна маскировка. Различен цвят на косата, нови дрехи, всичко. Ти говориш езика, така че ще се слееш с останалите хора. А аз ще наблюдавам отстрани, за да съм сигурен, че не ви виждат или следят.

– Разбирам, че вече си го обмислил.

Свих рамене.

– Рисквано ли е?

– Много.

Тя ме изгледа, после попита:

– Какви са шансовете това да ни помогне с нещо? Каж ми, че няма да рискувам живота си за нищо.

– Не мога да ти обещаая.

В четири и половина на следващата сутрин до краката на комунистическата амазонка нямаше следи от тебешир; Арбатов очевидно ги триеше всеки път, когато видеше сигнала. Истинските шпиони никога не забравят подробностите. Начертах нови три черти и се изкачих обратно на отчайващите московски улици.

Крадешком пообиколих наоколо, за да загрея, и след половин час застанах на позиция, от която видях как Катрина влиза в сладкарницата. Тя излезе само след минута и се огледа, като сигурно търсеше мен, но не ме видя. Косата ѝ беше изрусена и носеше дебели очила. Беше облечена в дълга парка, по-голяма с няколко номера, прекалено топла и дебела за сезона, но с нея изглеждаше с двайсетина килограма по-дебела. Ако не бях участвал в маскировката, и аз нямаше да я позная.

След пет минути Алекси излезе от метростанцията и аз го проследих с поглед, когато се отправи към будката за вестници. След него не излезе никой. Той също влезе в сладкарницата и излезе след по-малко от минута, като за миг спря да прочете бележката, която Катрина беше оставила на пухкавата бабичка зад тезгяха. В бележката подробно беше описано къде да слезе, ако искаше да се срещнем. Ако се върнеше в метрото, това щеше да означава „не“.

Бях нарушил обичайната схема и ясно виждах тревогата и колебанието, изписани на лицето му. След секунда той прекоси улицата и аз го последвах, като се придържах към пресечките и входовете на магазините, за да остана незабелязан. Не видях никого. Доколкото можех да преценя, беше сам.

Накрая той стигна до средата на един парк и спря до статуя на конник, каквито можеш да видиш навсякъде по света. Руснаците наистина си падаха по статуи, убеждавах се в това всеки ден. След минута Катрина се приближи към него. Той изглеждаше изненадан и напрегнат, но после се отпусна, когато тя му обясни коя е и защо е там. Видях, че устните му се движат, и предположих, че вероятно тъкмо ѝ обяснява колко се възхищава от начина, по който съм уредил срещата. Или пък ѝ казваше, че съм страхлив идиот.

Говориха си почти десет минути. За това време обиколих парка няколко пъти, като се оглеждах внимателно. Освен няколко просяци, които се препъваха в сутрешния мраз, не видях никой, който да изглежда

подозрителен или не на мястото си.

Най-сетне те си стиснаха ръцете и Арбатов се отдалечи, като остави Катрина да се оправя сама. Проследих го обратно до метрото. Ако наистина го следяха, трябваше да са цял екип с електронна връзка помежду си и да си го предават от агент на агент. Трябваше да са покрили целия район с десетки свои хора. Изглеждаше ми разумно да предположа, че не го следят.

Върнах се на зигзаг в хотела и след няколко минути на вратата се почука. Беше Катрина, широко ухилена и радостно развълнувана. Аз все още се потях обилно от напрежение и притеснение. Знаех, че има повод за тревога; тя очевидно не смяташе така.

Щом влезе, попита:

– Е?

– Никой не го следеше. Почти съм сигурен. Как мина твоята част?

– Отлично.

– Това ли е? Отлично?

– Беше много мил.

Потропах с пръст по коляното си.

– Добре, но довери ли ти се?

– Разбира се. Каза, че идеята да използваме мен е блестяща. Имал много информация за нас и това бил по-добър вариант да я предаде, отколкото да се среща с теб.

– Какво друго ти каза?

Тя се усмихна.

– Че е забелязал някакъв непознат мъж да го следи и дори в този момент този мъж обикалял из парка и ни наблюдавал.

Катрина ме посочи с пръст.

– Господи, облечен си точно като човека, когото описа!

Много, много смешно.

– И какво друго? – изръмжах.

– Каза, че знае един страхотен ресторант, където сервират истинска руска кухня, и на мен много ще ми хареса.

– Какво?

– Уговорихме си среща. Ще ме води на вечеря.

– Среща?

– Провери в речника, ако не знаеш какво значи думата.

– Знам какво значи. Но това не е по план.

– Проблем ли имаш? – Тя скръсти ръце и се усмихна. – Защото не си се сетил сам?

– Естествено, че не.

– Може би ти харесва повече да обикаляш тайно наоколо, да се криеш зад храстите и да се правиш на истински шпионин. Да не би да ти развалих играта?

Осъзнах, че ми се подиграва.

– Виж... – започнах.

Тя поклати глава.

– Дори не се опитвай да ми противоречиш. Можем пак да се видим за десет минути в парка, а мога и да прекарам цяла вечер с него, за да чуя всичко, което иска да ми каже.

Права беше. И знаех, че от повечето възможни гледни точки е добра идея. Но имах някакво предчувствие, от което не можех да се отърся.

Изглежда, нещо в изражението ми ѝ подсказа за това, защото каза:

– Не се тревожи, мога да се оправя с него.

– Не се тревожа за теб, а за него.

Тя се засмя.

Аз простенах.

Катрина си тръгна и ме остави да зяпам в стената. Никога не ме е бивало да убивам времето, особено когато съм напрегнат и затворен в хотелска стая в непозната, неприятна страна, където не искам да бъда. Когато се обадих за трети път на Имелда без конкретен повод или новини, тя ми обясни, че е безумно заета и ако още веднъж я откъсна от работата ѝ, ще се качи на следващия самолет за Москва и ще ме пречука. В магазина във фойето на хотела имаше две книги на английски – едната беше глупав роман от Джаки Колинс, а другата – дебела биография на Роналд Рейгън от Едмънд Морис. Взех си глупавия роман. След сто страници убийства и изневери в Холивуд ми писна и го заряхах. Излязох на улицата и тръгнах да се разхождам, като се опитвах да привлека някой да ме проследи, да ми устрои засада или нещо подобно. Споменах ли, че ми беше скучно?

В шест вечерта Катрина почука на вратата на стаята ми и аз отворих. Тя влезе, а аз... ами... останах без дъх. Изглеждаше изумително, смайващо прекрасна и, най-лошото, просто излъчваше сексапил. Косата ѝ все още беше изрусена, а тя я беше вдигнала като поп звезда. Очевидно беше излизала да си купи рокля, защото сега беше облечена в нещо черно, което свършваше на около двацет сантиметра над коленете ѝ и на милиметри над зърната. Ако кихнеше или дори се засмееше по-силно, Арбатов щеше да оплакне окото. Беше с обувки на висок ток, с дискретен грим и чудесен парфюм – и, както казваме в армията, се беше

изтупала като за парад.

Както всеки нормален мъж, и аз нямам нищо против мацките, но тя беше избрала крайно неподходящ момент. Кодовата дума за вечерта беше „незабележима“, а Катрина Мазорски беше точно обратното. Щеше да привлече много погледи и щяха да я запомнят навсякъде, където отидеше.

– Май си се объркала – казах много кисело. – Не отиваш на истинска среща.

Тя се усмихна.

– Но трябва да прилича на такава. Не изглеждам ли възможно най-подходящо?

Осъзнах, че се преструва прекалено добре, така че трябваше отново да ѝ обърна внимание на фактите.

– Катрина, нека ти напомня, че Алекси Арбатов е вторият по важност човек в руското разузнаване. Тук е истинският свят. Той не е Джеймс Бонд, а ти не си секретарката му Мънипени. Когато в този филм на някого му прережат гърлото, той не става, щом режисьорът извика „Край“. Накратко казано, това не е игра и поведението ти е много, много опасно.

Тя се подпря на вратата и търпеливо ме изслуша. После каза със снизходителен тон, който много ме подразни:

– Не се притеснявай. Знам какво правя.

– Не, ти си аматьорка. Не го забравяй.

Изгледах я свирепо, докато спря да се хили, и продължих:

– Запомни инструкциите ми. Върни се най-късно в полунощ. Ако дотогава не си тук, ще се обадя в посолството и ще съобщя, че си изчезнала. Разбра ли?

– Най-късно в полунощ.

– Слушай всичко, което ти казва – внимателно, но скептично. Не казвам, че лъже, но тези хора се хранят с предателства и двусмислици, а ние все още не знаем каква игра играе. Очаквам да ми докладваш за всичко в момента, в който се върнеш.

– Да, сър.

– Недей да остроумничиш. Не ми харесва.

– Притесняваш ли се?

– И още как.

– Много мило. Честно.

Поклатих глава.

– Срещата беше негова идея, нали?

– Да.

– Помисли какво означава това. – Изгледах я твърдо и добавих: – И на всяка цена го остави да плати сметката. Тук е Русия и тези бедни копелета само гледат да те използват.

Тя се изкикоти и хукна, а аз започнах да обикалям стаята си.

Усещах вина, че съм я забъркал в тази история, притеснявах се за живота ѝ и се ядосвах, че не го приемаше на сериозно. Пак отворих Джаки Колинс. След още сто страници убийства и секс слязох в бара. Изгледах един футболен мач, изпих няколко оригинални руски водки, видях как две елегантни проститутки се присламчват към двама пухкави американски бизнесмени и се върнах в стаята си в единайсет и половина, за да очаквам завръщането на Катрина.

В един през нощта сериозно се замислих дали да не се обадя в посолството. Но какво щях да им кажа? Сътрудничката ми просто беше излязла на среща с втория човек в руското разузнаване. „Нали се сещате, онзи елитен служител, за когото не знаете нищо, а сега нещо я няма?“ Към два изпаднах в истерия, обикалях из стаята, ритях леглото и удрях с юмрук по стената, като се вайках как изобщо съм се захванал с тази глупава рискована идея. Катрина нямаше представа какви мръсни игри играят тези хора. Представях си я завързана на стол в сумрачна мръсна стая заедно с шест горили, надвесени над нея, стиснали палки в месестите си юмруци, а навсякъде хвърчат кръв и зъби.

В два и половина на вратата ми леко се почука. Тя беше. Сграбчих я за ръката и буквално я метнах навътре. Тя се стовари на леглото.

Отначало не казах нищо. Просто се тресях от ярост и се опитвах да я усмъртя със злостния си поглед.

Тя ме гледаше с изражението на момиченце, което току-що е разбрало, че татко е ядосан и се кани да си вземе ключовете от колата.

Ударих с показалец по часовника на китката си.

– Полунощ! Казах „полунощ“! И ти ме чу. Дори те накарах да го повториш!

– Успокой се. Поеми си дълбоко въздух три пъти и се успокой.

Почти подскочих.

– Недей! Млъкни. Аз ти се доверих.

Тя се изправи и отиде до минибара. Отвори вратичката и измъкна една бутилчица скоч. После се обърна и каза:

– Аз черпя. Съжалявам. Изгубихме представа за времето.

– Изгубихте представа за времето ли? – викнах и засновах из стаята.

Тя ме гледаше с онова безгрижие, което понякога се появяваше на лицето ѝ, докато аз се борех с желанието си да я удуша и едва не му се поддадох. Най-сетне каза:

– Трябва да ти разкажа една невероятна история.

– Не съм в настроение.

– Седни, пий си уискито и влез в настроение. Коленете ми още треперят.

Играеше ли си с мен или какво? Взех една чаша, налях си скоча и го изпих наведнъж. Тя пак отиде до минибара и извади друга бутилчица, после каза:

– Мисля, че вече разбирам защо някой е искал да премахне Морисън.

Стоварих се на стола до вратата на банята, тя ми донесе бутилчицата, отиде и седна на леглото. Почака още малко, докато се успокоя, после много спокойно попита:

– Готов ли си?

– Аз... Да, готов съм.

– Алекси каза, че вече ти е разказал за тайното общество, което манипулирало външната политика на Русия, започвало войни, извършвало политически убийства и сваляло правителства когато поиска. Точно за това докладвал на семейство Морисън още през деветдесет и първа, когато се е запознал с Бил.

Отпих от скоча и помислих. Арбатов наистина ми беше споменал нещо такова, но не бе казал нищо за активност след 1991-ва. Катрина изведнъж привлече цялото ми внимание.

– Той твърди, че обществото все още действа?

– Определено.

– Дори днес?

– Да, през последните дванайсет години. Казва, че е тайна група от хора с огромна власт, пари и възможности, които действат като Божия ръка. Шефът му го е карал да ги издирва през цялото време.

– Виктор Юриченко?

Тя кимна.

– Сравни ги с британската Ист Индия Къмпани, която е провеждала собствена външна политика и е водела Великобритания за носа. Или като Американ Фрут Къмпани, която е управлявала банановите републики и е манипулирала външната политика на Щатите в Латинска Америка. Само че руската група оперира тайно. Дватамата с Виктор се опитват да ги хванат от години, но никога не са достигнали до конкретни хора.

– И с какви неща се занимава тази група?

– Няма да повярваш.

– Опитай.

– Откъде да започна?

– Не знам. Но стана късно, така че почвай.

Тя отиде до минибара и си взе бутилка червено вино. Беше местно, така че сигурно имаше вкус на развален оцет. Продължих да си пия ско-ча, като се надявах, че на другата сутрин ще я цепа главата.

Катрина пак седна на леглото, отпи от виното си и каза:

– Да започнем с Грузия. Какво знаеш за Грузия?

– Да видим сега. Малка държава, южно от Русия. Сталин е оттам, така че няма с какво друго да се похвалят. Това стига ли?

– Не знаех, че си толкова образован човек.

– Веднъж гледах по Пи Би Ес тричасов документален филм за политическите борби в Еритрея. Това напълно ме излекува от болезненото ми любопитство към държави, за които изобщо не ми пука.

– Разбирам. – Тя отпи още малко вино, като несъмнено разсъждаваше върху факта, че съм пълен кретен.

Всъщност знаех за Грузия повече, отколкото си признавах, като например, че хората там говорят на грузински език, но не обичам да се фукам.

– Нали си спомняш, че точно там са се запознали Морисън и Алекси, още през деветдесета или деветдесет и първа година? – попита тя.

Кимнах.

– Алекси си призна, че първата им среща наистина е била нагласена – каза Катрина.

– Защо?

– Защото, когато Горбачов наредил на КГБ и Граничните войски да контролират бунтовете, те имали строги заповеди да не отговарят с насилие. Ако грузинците започнали да се сражават, трябвало да се изтеглят. Горбачов не искал да създава взривоопасна ситуация. Вместо да изпълнят заповедите, те организирали две кланета, които вбесили останалата част от грузинския народ и развалили всичко.

– Не разбирам.

– Алекси и Виктор заподозрени, че някой манипулира действията им. Някой убедил КГБ да не спазва заповедите на Горбачов, да предизвика кланета и да подкопае позицията му. Алекси искал да разбере какво знае ЦРУ за това.

– Още сме в деветдесет и първа.

– Имай търпение. След като Съветският съюз се разпаднал, грузинците се обадили на Едуард Шеварнадзе и го помолили да се върне и да управлява страната. Знаеш ли нещо за него?

Всъщност да. През осемдесетте Шеварнадзе беше външен министър на Горбачов, организира мирния завършек на Студената война и в резултат на това се превърна в международен герой.

Кимнах и тя продължи:

– Грузинците си мислели, че ако Шеварнадзе вземе властта, международният му престиж ще помогне да се отслабят връзките с Русия и Грузия да се отвори към Запада. Той познавал всички световни лидери и те го харесвали. Така че се върнал и първата му стъпка била да започне да ухажда западни компании да построят нефтопроводи и газопроводи през Грузия, за да може да пренася кавказки нефт и газ до Черно море. На Русия този план не й харесал. По очевидни причини тя искала нефтопроводите да минават през нейната територия.

Прозях се. Окей, това наистина беше много интересен урок по история, но беше късно през нощта, а Грузия е точно до Еритрея в класацията ми на нещата, за които изобщо не ми пука.

Катрина сякаш долови нарастващата ми скука и забърза:

– Работата е там, че преди Шеварнадзе да успее да се настани във властта, в Грузия избухнала гражданска война. Абхазците, които живеят в северозападния край на страната, докопали отнякъде огромен арсенал от танкове и артилерия. Била много кратка, много брутална война, но заради всичките танкове и артилерия силите изобщо не били равни. До деветдесет и пета абхазците победили грузинската армия и прогонили десетки хиляди грузинци от Абхазия.

– Абхазците, казваш?

Тя кимна.

– Не си спомням – признах.

– Престани да се правиш на идиот. По това време руснаците предложили да посредничат за прекратяване на огъня и грузинците нямали друг избор, освен да се съгласят. Оттогава в Грузия има руско военно присъствие. По този начин изгубили както Шеварнадзе, така и плановете за нефтопроводите. В крайна сметка кой би построил артерия за милиарди долари в такава нестабилна страна?

– Добре, разбрах.

– Това, което предизвикало любопитството на Алекси, били танковете Т-72, бронетранспортърорите и тежката артилерия. Високотехнологично оборудване, което сякаш се появило от нищото.

– Дали не са си го купили? Тогава в Русия била пълна бъркотия, армията не получавала заплати и квартири и продавала наред, за да се издържа.

– И аз това го попитах.

– И?

– Той каза, че на всеки ъгъл се продавали автомати и гранати. Но тежкото оборудване, танковете и артилерията се контролирали внимателно и били под строга охрана.

– Предполагам, че всичко това отива нанякъде.

– Да, и стой мирен, защото тук започва да става много интересно.

– Стоя толкова мирен, че започвам да се схващам.

– Много смешно. Работата е там, че Алекси получил нареждане от Виктор да разбере откъде идва всичката тази техника. Била руска. Трябвало да са я произвели тук някъде. Той изпратил екипи на бойното поле, които събирали серийните номера на разрушените танкове и артилерия. Когато се върнали, пуснали списъка с номерата през базата данни на Министерството на отбраната и установили, че нито един от тях не съществува.

– Странно.

– Става и по-странно.

Последва една много дълга история за подобни мошеничества, които ставали по време на войната между Армения и Азербайджан. Не разбрах защо са воювали и какви са били руските интереси, но и в този случай някой дал много танкове и артилерия на азербайджанците, а те ги използвали и спечелили войната.

След това ми разказа една още по-дълга история за това как Елцин не искал да воюва с чеченците, когато те обявили независимостта си от Русия, докато не се намесило тайното общество и не организирано бунтове на руските граждани в Чечня, които се провалили позорно и принудили Елцин да изпрати руската армия. Всъщност Катрина дори беше започнала да ми обяснява как това тайно общество проваляло всяко прекратяване на огъня в чеченската война, най-вече като взривявало бомби в московски жилищни блокове и обвинявало за това чеченските терористи, когато най-сетне ми писна.

Прекъснах изложението й.

– Ти вярваш ли в съществуването на тази организация?

– Да, така мисля – каза тя и отчаяно добави: – Не разбираш ли за какво ти говоря?

– Естествено. Русия постоянно се бърка във вътрешните работи на

държавите, които преди са били нейна собственост, и не иска да ги пусне да се оправят сами.

– Така изглежда отстрани, но това е фалшива представа. Алекси твърди, че политиката на руското правителство е да не се бърка. То не е искало да предизвика тези ситуации, а е принудено да участва в тях.

– Катрина, нужно ли е да ти напомням, че чичковците с кофти костюми и рунтави вежди имат най-голям опит в предизвикването на революции в света? Те това работят. Не бъди наивна.

– Не съм. А ти не забравяй, че собствените ми родители са избягали оттук. Знам нещо за тази държава и не я гледам с розови очила.

– Точка за теб.

– Благодаря.

– Свършихме ли?

– Не, има още. Още много. Същите тайнствени събития се случват в Туркменистан, Узбекистан, Беларус, почти във всички бивши съветски републики. Това тайно общество ги управлява като бананови републики, организира преврати, убийства, дори войни. Точно за такива неща е докладвал Алекси на Бил и Мери.

– Разбирам. Имаш ли нещо против да си сипя още едно?

– Дай и на мен.

Отворих минибара и попитах:

– Какво вечеряхте?

– Моля?

– Какво си поръчахте на вечеря?

– Аз ядох дивеч.

– А Алекси?

– Борш.

– А какво пихте?

– Разделихме си бутилка вино.

– Само една?

– Да, защо?

– Голяма бутилка? Малка бутилка?

– Престани.

– Добре, спирам. Алекси предложи ли някакви доказателства?

– Разбира се, че не. Ако имаше доказателства, двамата с Виктор щяха да разобличат това общество още преди години.

– Разбирам.

– Не, не разбираш. И престани да се държиш покровителствено с мен, по дяволите.

– Не се държа покровителствено. Отнасям се с теб като с колега адвокат. Самата ти нарече всичко това „невероятна история“. Трябват ми доказателства, каквито и да е.

– Утре вечер ще пробвам.

– Как така?

– Уговорихме си среща за утре вечер. Алекси ще ме води на балет, а после ще пийнем по нещо.

Скочих от стола и застанах пред нея. В главата ми внезапно се беше появила нова и тревожна мисъл.

– Уговорила си си среща с него? Без да ме питаш?

– Спокойно. Тази вечер мина добре.

– Наистина ли? И къде бяхте досега? Не ми казвай, че сте седели в ресторанта до толкова късно.

– Ей, по-спокойно. Този тон не ми харесва.

– Не ти... – Поех си въздух. – Отговори ми на въпроса.

– Тръгнахме си около девет. Отидох в апартамента на Алекси, където продължихме разговора.

Поклатих глава.

– И?

– И какво?

– И... нали се сещаш?

Тя се изправи и вдигна пръст.

– Недей.

– Той е свидетел, за бога.

– Не е свидетел. Никога няма да го вкараш в съда.

– Въпреки това, кажи ми. Вие двамата...

– Не мога да повярвам. – Тя остави чашата си и поклати глава. – Понякога си толкова жалък.

Жалък? Аз? Моето определение за „жалък“ беше да спиш с чужд шпионин и да губиш обективността си в момент, когато се предполага, че трябва да събираш доказателства, за да изолираш задника на клиента си от трийсетте хиляди волта на електрическия стол. Но това явно е моя грешка. Колко съм глупав.

Сложих ръце върху нейните.

– Катрина, чуй ме. Знам, че е опияняващо. Чуждестранна столица, шпионаж, красиви разбойници с тайнствени истории и всякакви такива. Не се заблуждавай.

Тя отстъпи крачка назад.

– Такъв си лицемер. Ти си спал със съпругата на нашия клиент, а

сега ме питаш дали не съм престъпила границата.

– Не бъркай нещата.

– Не, ще го оставя на теб.

Изгледахме се с неприязън и накрая тя каза:

– И не, не съм спала с Алекси.

Ох. Тя си взе чантата от леглото и ме остави да мърморя нещо много неразбрано. Дадох ѝ една минута да се върне в стаята си, да си свали обичите, да се успокои и прочие. После тихо почуках на вратата между стаята и казах:

– Извинявай.

След това го казах още четири пъти, осъзнах, че каузата е загубена, и си легнах.

През деня стана още по-зле. Катрина студено и ефективно ме отбягваше. Почуках на вратата ѝ около десет пъти и позвъних по телефона още двайсет. Не отговаряше. Но беше там, разбира се. Вървеше на пръсти, но чувах как диша и пуска водата в тоалетната.

Обадих се на Имелда, обясних накратко какво е станало и я помолих за съвет. Тя беше жена, така че би трябвало да знае как да оправя нещата. Посъветва ме да се самоубия по някакъв особено мъчителен начин и да оставя извинителна бележка. Каза, че дори така няма да получа прошка, но поне ще покажа, че имам сърце. Освен това ме осведоми, че обажданията от офиса на Еди ваят непрекъснато и той заплашва да оттегли предложението си за среща, ако не се върна веднага във Вашингтон.

Обадих се в посолството и разговарях със същия боклук, секретаря по политическите въпроси, който беше дал зелена светлина за продължаване на престоя ни в Москва. Казах му да изпрати на Голдън съобщение, за да потвърди в каква ситуация се намираме, защото в противен случай ще звънна на съдията във Вашингтон и ще накарам да го накажат за възпрепятстване на правосъдието.

Довърших романа на Джаки Колинс. Накрая героинята се събра с чувствителния красавец, който беше надарен като магаре и правеше любов като неуморно животно. Голяма изненада.

В пет следобед извиках през вратата:

– Катрина, знам, че си там. Също така знам, че всеки момент ще излезеш. Трябва да поговорим преди това. По работа, Катрина. Дръж се като професионалист.

Никакъв отговор. Дори не показа, че ме е чула.

Минаха десет минути, преди на вратата да се почука. Отворих и тя беше там, с неразгадаемо изражение, все така руса и със сложна прическа, с нова рокля в страстно червено, която беше по-малко предизвикателна, но все така можеше да накара всеки нормален мъж да се хване за чатала. Вече се бях научил да преглъщам пуританските си забележки.

– Здравей – казах с най-чаровната си усмивка.

– Трябва да тръгвам. Какво искаш?

Господи.

– Ъъ, много добре изглеждаш.

- Мерси.
Не звучеше много искрено. Звучеше по-скоро като ругатня.
- Ще влезеш ли за малко, моля те?
Тя влезе и аз продължих:
- Виж, снощи се държах неадекватно. Извинявай.
– Нещо друго?
– За тази вечер...
– Какво за нея?
– Мислих много за това, което ми разказа. Не казвам, че не е вярно.
Тя изглеждаше леко изненадана.
- Така ли?
– Не. Аз съм типичен американец и не знам нищо за тази част от света, по дяволите. Може би е точно както казва Арбатов.
- Подмазваш ли ми се?
– Говоря сериозно.
– Значи си съгласен с мен?
– Още не. Тази вечер трябва да притиснеш Арбатов за доказателства. Катрина, това е страхотна история и двамата с теб сме склонни да й повярваме. Но Голдън няма да разсъждава така. Съдебните заседатели също. Трябва да получим някакви факти.
- Тя ме изгледа, все още доста хладно.
- А помислял ли си изобщо за положението на Арбатов?
– Какво искаш да кажеш?
– Той е работил с нашето правителство повече от десет години. Направил го е, воден от съвестта си. Сега е в сериозна опасност.
- Аз също съм в сериозна опасност като защитник на един човек, обвинен в държавна измяна. Накъде биеш?
– В момента той работи с нас, за да спаси Бил. Рисува да се срещаме и ми разказва всичко, което знае, защото е лоялен към Морисън.
- Моля те, предай му, че оценявам това.
– Искам да ти кажа, че е забележителен човек.
– Да, така е. Съгласен съм.
– Смел, принципен и благороден.
– Всичко изброено, да.
- Тя ме изгледа, за да провери дали не се подигравам. Не се подигравах, така че тя продължи:
- Без вечерен час.
– Ами... добре.
– Без задни мисли за заниманията ни.

- Никакви задни мисли, обещавам.
- Добре тогава. Ще се видим на закуска.
- На закуска да е.
- Ти ще черпиш. И няма да е лошо да има цветя на масата.
- Рози. Цяла дузина.
- Не можеш да намериш рози в Москва през ноември.
- Добре де, ще взема магарешки бодили или каквото има.

Тя излезе и ме остави с неприятното усещане, че по някакъв начин съм направил още по-големи отстъпки. Осъзнах, че може би се влюбва в Алекси Арбатов. Освен това осъзнах, че когато работиш с цивилни, основният ти проблем е липсата на контрол. Ако беше войник, просто щях да ѝ напомня за дълга ѝ и за моя чин.

В пет сутринта, докато продължавах да се въртя в леглото, чух как отваря вратата на стаята си, пуска душа и няколко минути по-късно се стоварва в леглото си.

На закуска Катрина изглеждаше ужасно – с разрошена коса, зачервени бузи и кръвясали очи. Замълчах си. Сделката си е сделка, колкото и да е трудно да се спазват условията.

Разменихме банални любезности с известно неудобство, без да се гледаме в очите. Когато приключихме, преминах направо на въпроса.

- Е?
- Няма доказателства. Поне нищо определено.
- Разбирам.

И двамата започнахме да си играем с лъжиците, както става в такива случаи.

– Но той каза, че трябва да се съсредоточим върху повторното избиране на Елцин през деветдесет и шеста.

– Какво по-точно?

– Каза, че ако се върнем и проверим новините оттогава, ще видим как три месеца преди изборите рейтингът на Елцин е бил едноцифрено число. Тримата други кандидати водели с огромна преднина. Всички прогнози твърдели, че Елцин ще загуби и няма никакви шансове.

– Сигурно е направил добра кампания.

– Алекси каза, че не е само това. Според него в страната тогава царяла пълна бъркотия. Войната в Чечня била ужасно непопулярна, мафията била високо във властта, а приятелският кръг на Елцин отмъкнал всички печеливши предприятия в Русия. В Москва всекидневно имало престрелки и поръчкови убийства. Хората умирали от студ и глад, а политическите скандали не спирали. Дори дъщерята на Елцин била

обвинена в кражбата на милиони долари. Всички в Русия обвинявали Елцин за това положение – в алкохолизъм, корумпираност, неспособност да управлява. Няма шансове.

– Тогава как е спечелил?

– С помощта на тази тайна организация. В банковите сметки на кампанията му изведнъж се изсипали стотици милиони долари, навсякъде се раздавали подкупи и дори руската преса мистериозно спряла да го критикува. Алекси каза, че било невероятно – най-голямата политическа измама в историята.

Спомнях си, че преизбирането на Елцин беше голяма новина, но подробностите ми убягваха.

– Това е сериозно обвинение – заявих важно аз. – Има ли доказателства, Катрина?

– Казва, че можем да проверим нещо. През есента на деветдесет и шеста, в разгара на омразата към Елцин, американският президент дошъл в Москва и произнесъл реч по руската телевизия, в която хвалел Елцин. Визитата била нарочно планирана така, че да повлияе на изборите. Нашият президент стигнал дотам, че оправдал войната в Чечня и казал на руския народ, че била същата като нашата Гражданска война.

Облегнах се и започнах да си играя с чашата. От тона и поведение на Катрина можеше да се заключи, че вярва на всяка дума от тази история. Разбира се, още от предишната нощ беше ясно, че обективността ѝ се е изгубила някъде между чаршафите на Алекси.

Аз обаче не спях с Арбатов, така че все още можех да разсъждавам обективно. Много ми се искаше да му повярвам, защото, ако наистина съществуваше такава тайна организация и семейство Морисън се опитваше да я изобличи, имаше върху какво да построим защитата си. От друга страна, идеята, че нашият собствен президент е марионетка в ръцете на тази организация, със сигурност проваляше цялата достоверност на теорията.

Попитах подчертано учтиво:

– Значи според него тази тайна организация е уредила речта на президента?

– Според мен по-скоро предполага, че групата има влияние във Вашингтон и контролира поведението на Белия дом по отношение на Русия.

– Тоест изказванията на президента и политиката му?

– Нещо такова. Алекси твърди, че винаги се е изненаждал как Русия си прави каквото иска в бившите републики, или поне така изглежда, а

Вашингтон никога не е заемал твърда позиция срещу това.

– Разбирам. – Оставих лъжицата си. – Това също е много смело обвинение. За него има ли доказателства?

– Каза да намерим тази реч на президента.

– Само това?

Скептичността ми започваше да я изнервя. Тя също остави лъжицата си и каза:

– Престани.

– Какво да престана? Доказателства, Катрина. Ти си адвокат. Къде са доказателствата?

Тя присви очи.

– Виждам какво целиш.

– Какво целя?

– Ядосан си заради отношенията ми с Алекси.

– Ами щом повдигна въпроса, нека да го обсъдим. Всъщност си права. Смятам, че това е непрофесионално и вероятно вреди на нашия клиент.

– Непрофесионално?

– Точно това казах.

Тя кимна и на няколко пъти въздъхна шумно.

– Разбирам.

– Има ли нещо друго? – попитах студено.

– Само едно – отвърна тя още по-студено. – Казах на Алекси, че ти е трудно да повярваш на всичко без второ мнение. Той каза, че това може да се оправи много лесно. Според него просто трябва да говориш със семейство Морисън и ЦРУ. Излиза, че в ЦРУ са напълно съгласни с него. През цялото време те също се опитвали да разкрият тази тайна организация.

Зяпнах – или направих нещо подобно, с което хората изразяват състояние на внезапен шок.

– В ЦРУ са съгласни с него?

– Точно това казах. – Тя стана и ме изгледа. – Ще си събирам багажа и ако нямаш нищо против, ще си взема сама такси до летището.

25

Когато кацнахме на международно летище „Дълес“ в десет сутринта, двамата с Катрина отидохме направо на лентата за багажа. По време на целия полет обратно към Америка седяхме заедно, без да си кажем нито дума. Изглеждахме три тъпи филма, защото така намирахме извинение да не си говорим.

Отношенията ни западаха. Не съм голям познавач на жените, но с годините съм се убедил, че когато ти се мръщят и подиграват повече, отколкото се усмихват, във въздуха не витае голяма любов. Забележително очевидно, бихте казали, но пък в детската градина точно тези момиченца, които ми се подиграваха, всъщност най-много искаха да си играем на чичо доктор. Пък и не забравяйте, че между мъжете и жените всичко е сложно. Както и, разбира се, че бяхме толкова различни от гледна точка на поколение, обща култура и прочие.

Въпреки това през по-голямата част от полета обмислях твърдението на Алекси, че ЦРУ също вярва в съществуването на тази тайнствена организация и я търси под дърво и камък. Не можех да го разбера. Тоест, ако в ЦРУ знаеха такова нещо, защо не го бяха направили обществено достояние? Има неща, които не се казват на обществото, но това не беше от тях. Вярно, че понякога ЦРУ изпада в пристъпи на секретност, но не можех да разбера как са си мълчали в случая.

Руската неефективност продължаваше – оказа се, че куфарите ни са заминали дявол знае къде, което допълнително влоши настроението ми. След четирийсет минути разпавии с хората от бюро за изгубен багаж подкарахме право към офиса във Вирджиния, където ни чакаше Имелда. Навсякъде бяха разположени сейфове и тъй като покрай стените вече нямаше място, Имелда беше започнала да ги тъпче в миниатюрния ми кабинет, който вече приличаше на неизползваем склад.

Имелда изглеждаше ужасно. Косата ѝ беше разрошена, а навсякъде наоколо имаше купища хартия.

Тя избута очилата си надолу по носа и каза:

– Надявам се, че двамата сте си изкарвали върховно, докато Имелда беше заета с истинското бачкане.

После усети, че и без това не съм в настроение, и спря да мърмори.

– Все пак мога да ви кажа, че не съм открила нищо полезно. Клиентът ни има сериозни проблеми с онази работа в гашите си. Освен това са

го и записали как говори с гаджетата си и си поръчва курви от някаква агенция.

– Да, знаем. Какво друго?

– Няколко месеца са го следили специални агенти, така че има цели сейфове с доклади и дневници. Поне двайсет пъти са го засичали да влиза в различни хотели, понякога на обяд, понякога в ранния следобед, обикновено с жени, които изобщо не приличат на съпругата му. – Тя потърка очи, толкова уморена и напрегната беше, и добави: – Но големите гадости още не са дошли. Голдън ги пази като квачка.

Потупах я по рамото, а Катрина остана да ѝ помогне при разчистването (или по-скоро за да не е с мен), после влязох в кабинета си и казах на секретарката на Еди, че съм готов да се срещнем.

След като свърших тази неприятна работа, се обадох и в дома на Хоумър, за да го подготвя за идването си. Вместо да отговори, той просто затвори телефона.

След четирийсет минути спрях на кръглата алея пред голямата къща от бели тухли. Около поршето беше построена временна метална ограда. Тъй като не исках да ме хващат в несъобразителност, приклекнах и изпуснах въздуха от задните гуми.

С донякъде подобро настроение се отправих към входната врата и позвъних. Човек би си помислил, че след като се обадох по телефона, ще бъдат подготвени, но минаха две минути, преди да ми отворят. Беше Мери и пак се усмихваше по онзи начин, от който коленете ми омекваха.

Подритнах едно камъче.

– Здравсти. Как си?

Тя се подпря на рамката на вратата.

– Като се изключат непрекъснатите проклетни репортажи за нещата, които уж е направил мъжът ми, добре. Искаш ли да влезеш?

– Не съм в настроение да се срещам с него. Хайде да се поразходим.

Огледахме се. Едно от характерните умения на Мери беше това, че винаги познаваше за какво си мисля. Аз също имах такова умение по отношение на нея. Така че тя разбра, че съм притеснен, а аз разбрах, че тя разбра, ако изобщо намирате смисъл в тази изкривена верига от логически съждения. Важното е, че и двамата си знаехме.

Тръгнахме надолу по алеята, без да говорим, докато стигнахме до улицата и голите клони на дърветата. Есента беше невероятно мека, но сега най-сетне застудяваше и във въздуха се носеше миризмата на гнили

листа и дърво, горящо в камини.

– Как беше в Москва? – попита тя.

– Откъде знаеш, че съм ходил?

– Опитах се да ти се обадя в офиса. Някаква сърдита жена ми каза, че си там.

– Гадно, разочароващо и опасно.

– Защо?

– Имаше засада. Двамата с Катрина попаднахме в нея.

Тя ме хвана за лакътя.

– Господи, Шон. Какво точно стана?

– Бяхме в колата на посолството и един камион ни препречи пътя. Когато се обърнах, зад нас имаше три горили с автомати.

– Но си добре?

– Аз съм добре, но един капитан от армията, Мел Торянски, не е. И никога няма да се оправя, ако ме разбираш.

Лицето ѝ се натъжи.

– Познавам Мел. Той работеше за Бил. Беше много мил. Господи, не мога да повярвам, че е мъртъв.

– Засадата е била предназначена за него... двамата с Катрина попаднахме на неподходящо място в неподходящо време.

Да, добре, лъжех я. Гадна работа, но така ѝ давах възможност да отрича, че е замесена. Като се има предвид за кого работеше и онези детектори на лъжата, така беше по-добре. Освен това лично за мен беше по-добре колкото се може по-малко хора да знаят за Катрина и малката ни конспирация да скрием истината. Както вече съм споменавал, аз съм адвокат.

Така или иначе, тя поклати глава.

– Горкият Мел. Винаги съм го харесвала. Но не разбирам нещо. Защо някой ще иска да го убива?

– Не знам. Руската полиция казва, че са били чеченците. Някои от твоите хора в управлението разследваха случая, но очевидно не споделиха нищо с нас.

– Добре, че поне на вас ви няма нищо.

Поех си въздух няколко пъти, докато се чудех как да подхожда към следващия въпрос, защото беше адски, адски деликатен. За съжаление просто нямаше начин да бъде по-дискретен.

– Мери, освен това научих много за брака ти.

Тя не каза нищо, така че продължих:

– Например за Джанет Уинтърс и как си играла нечестно, за да се

отгървеш от нея.

– Това беше отдавна – каза тя.

– Да, така е. После пък научих, че Бил ти е изневерявал по-често, отколкото аз съм си мил зъбите. Научих подробности за агенцията за запознанства „Сибирски нощи“ и всички други жени, с които е спал. Ти също си знаела за тях, нали?

– Вече да – призна тя.

– Защо не ме предупреди?

Тя извърна поглед и отговори:

– А ти как разбра?

– Прелюбодеянието е в списъка с обвиненията. Бил ни свърза с бившата си секретарка, а хората от посолството ни разказаха останалото.

Тя отново ме погледна с тъжна, примирена усмивка.

– Съжалявам. Знам, че трябваше да ти кажа. Няколко пъти си го помислих.

– Това не е отговор.

– Да, прав си. Коя причина искаш да чуеш? По-приемливата или истинската?

– Започни с истинската. Ако е прекалено гадна, ще пробваме с похубавата.

Тя отново тръгна напред.

– Добре, истинската. Оказа се, че Бил не е човекът, за когото си мислех, че съм се омъжила. Никога не си чувал подобно нещо, нали? Докато излизяхме, изглеждаше дяволски идеален – мил, внимателен, забавен. Когато поиска, може да бъде невероятно очарователен.

– Но след това се промени?

– Всъщност не – каза тя, объркано или може би разтревожено. – Беше добър съпруг. Беше трудно да приемеш някои черти от характера му – суетата, амбициите. Дразнещи страни, наистина, но в общата схема на нещата не можеха да разбият един брак.

– А после ти си разбрала за Джанет Уинтърс?

Тя сведе очи и се засмя.

– Беше кофти ден. Разбрах за нея от банковите извлечения. Не е за вярване, нали? Не знам кое ме ядоса повече – съществуването ѝ или баналният начин, по който се издаде.

– Съществуването ѝ, бих предположил.

Тя кимна.

– Разбира се, веднага повдигнах въпроса. Бях родила Кортни само

преди година. Бях шокирана, огорчена – всички стереотипни чувства, които можеш да очакваш от една измамена съпруга. А той се държа точно така, както може да се очаква от един измамник. Закле се, че му е за пръв път, че е глупав, че е полудял, че съжалява и всичко останало. Обеща никога повече да не прави така.

– И ти му повярва?

– Искаше ми се. След това преминах през следващата фаза за всяка жена, на която са изневерили. Зачудих се в какво съм сбъркала, кои неговии нужди не посрещам, всички банални въпроси.

Тя пак се засмя, но не защото беше много смешно, а точно обратното.

– Минах на диета, започнах да си купувам бельо от „Викторияс Сикрет“, вземах уроци по готварство. Нямах да ме познаеш.

– А после отидохте в Москва?

Тя кимна.

– Втория път не изпадаш в истерия. Повярвай ми, изчела съм всички книги по популярна психология по този въпрос. Втория път или се развеждаш, или го убиваш, или свикваш. Тъй като очевидно не съм се развела и не съм го убила, останалата част от историята е ясна.

– Вдигна ли скандал?

– Не.

– Това не е ли малко странно?

– Сигурно. Но си мислех, че имам добър мотив да не го направя. Бракът ни беше добър по всички останали точки. Децата бяха щастливи и не исках да им усложнявам живота. Това, което направих, беше да спра да спя с него.

– Той не се ли зачуди защо?

– Знаеше причината. Но и той не искаше скандал.

– Добре, разбрах. А защо не ме предупреди?

– Все още ли си казваме истината?

– Все още.

– Беше ме срам. Аз... ами... как да го кажа точно на теб?!

– Защото сме били гаджета?

– Точно така. По някаква странна причина исках да си мислиш, че бракът ми е бил перфектен.

– Глупава причина.

– Предполагам.

Отново си поех дълбоко въздух.

– Между другото, запознах се с Алекси Арбатов. Готин е.

Тя пребледня.

– Какво си направил?

Мислех си да го спомена небрежно, за да свършим по-бързо с трудната част. Както в детската градина, където криеш граха под картофеното пюре, за да си помислят, че си го изял. Но и тогава не вършеше работа.

– Мери, той е свидетел. Може би най-важният свидетел.

– Шон, какви ги вършиш? За бога!

– Всичко е наред. Нарисувах онези три чертички на статуята и се видяхме тайно.

– Бил ти е казал за това? Не знаеш ли колко е рисковано? Алекси е най-важният агент, когото сме вербували! Имаш ли представа какво ще му направят, ако го хванат? Не става въпрос само за теб и клиента ти!

– Точно за това става въпрос. Длъжен съм да проследя всички възможности, а Алекси е една от тях.

– Грещиш. Бил те използва. Превърнал те е в марионетка. Манипулира те, за да изкара Алекси на светло.

– Звучиш така, все едно Бил наистина е виновен.

– Не... може би... по дяволите, вече не знам какво да мисля.

Тя потърка челото си, сякаш имаше главоболие.

– Бил се сърди, нали така?

– Предполагам, че и така може да се каже.

– Знам какъв става, когато се сърди. Става отмъстителен. Вероятно е толкова ядосан, че може да се опита да изгори Алекси, за да си го върне на ЦРУ. Не бива да ставаш част от тази игра.

Единственият проблем в нейните разсъждения беше това, че аз сам поисках да се срещна с Алекси, а не Бил. Можеше да се спори, че Морисън ми е оставил следа от трохички, която води към него, но просто не вярвах, че е чак толкова коварен. Или че аз съм толкова наивен.

– Защо не го е издал по-рано? – попитах. – Ако приемем, че Бил наистина е предател, защо не го е издал отдавна?

– Според мен това не доказва нищо. Разкриването на Алекси би било самоубийство. Ако руснаците го бяха арестували, щеше да има вътрешно разследване. Това е рутинна практика, а само десет души на света знаят за Алекси. Останалите девет минават през тестове с детектора на лъжата. Бил все едно щеше да си закачи неонена табела над главата.

– Виж, Алекси смята, че Бил е невинен. Всъщност той е съгласен с него, че цялата история е нагласена.

Лицето ѝ се изопна от напрежение.

– Това ли ти каза?

– Напълно е убеден.

– А каза ли ти кой е наикиснал Бил?

– Смята, че става въпрос за някаква тайнствена организация в Москва, която се опитва да разкрие от около десет години.

Тя се загледа в дърветата.

– По дяволите, Шон... само не и организацията на Алекси.

– Той ми каза, че знаеш за нея.

– Разбира се, че знам. Мърмори за нея от дванайсет години. Това му е фикс-идея. За бога, ние дори подхранвахме тази илюзия. Всичко беше част от плана.

– Какъв план?

Тя изведнъж млъкна, скръсти ръце на гърдите си и сведе очи. Очевидно вече беше прекосила границата, след която името на Алекси щеше да се появи в следващия й тест с детектора на лъжата. За целия разговор дотук можеше да обвинява досадния адвокат на мъжа си и безграничното му любопитство, но следващото обяснение беше истински важното – разкритието, с което влизаше в опасна територия.

Тя вдигна очи и отново сложи ръка върху моята.

– Шон, според теб как го наехме изобщо? Още първия път, когато се запознал с Бил, той започнал да се оплаква от някаква тайнствена сила, която разкъсва страната му. Очевидно се натискаше да разбере какво знаем ние за това. Така че изпратихме Бил да му каже, че подозираме същото. Беше измама. Използвахме неговото слабо място, за да установим контакт. Както много хора с необичайно висока интелигентност, Алекси страда от параноя.

– Откъде знаеш?

– Знам, защото най-добрият психиатър на управлението ни помага да работим с него повече от десет години. Знаеш ли какво е кодовото название на тази операция? „Пациентът“. Параноята на Алекси е кукичката, с която го хванахме. Подхранвахме я. Организирахме операции, за да я изостряме. Защо според теб е предал страната си? Алекси е убеден патриот. Според него той не предава страната си, а се опитва да победи някаква скрита тъмна сила, която тайно я управлява. Звучи ли ти познато?

– Ами избирането на Елцин? Така, както го разказва, няма разумно обяснение за победата на Елцин в рамките на три месеца.

– Престани, моля те. Какво разбира Алекси Арбатов от политика, по дяволите? Та той е дете на КГБ! Това, което знае за политиката, го е

научил в Московския университет под ръководството на комунистите. Знаеш ли на какво са го учили? Че демокрацията е капиталистически фарс, в който богатите си купуват кандидати и ги слагат да управляват бедната работническа класа. За да разберем мисленето му, ние дори се снабдихме с копия от учебниците, по които са му преподавали. Нямаш представа колко усилия хвърлихме, за да го привлечем и да работим с него. Ако го разкриеш, целият свят ще се нахвърли върху теб. Тревожа се за теб, затова ти разказвам всичко.

– Така и не ми обясни как е спечелил Елцин.

Тя отговори много търпеливо:

– Елцин спечели, защото другите кандидати не бяха привлекателни и бяха неопитни в политическо отношение. Спечели, защото имаше поддръжката на едрите капитали, а той умело използваше властта и престижа на тогавашния си пост. В тази страна постоянно се случват такива неща. Виж какви типове влизат в кабинета и ги преизбират отново и отново. Но когато Алекси сподели мрачните си подозрения, ние му казахме: „Да, да, прав си, Алекси, тук наистина май има нещо тайнствено и злокобно.“ Същото важи и за Чечня, Грузия и Азербайджан. Предполагам, че и за тях ти е казал. Ние просто поддържахме страховете му, Шон. Пазехме си източника.

В моя защита трябва да се отбележи, че вече си бях мислил, че цялата история на Алекси е подозрителна – че ме лъже, изопачава истината или просто греша. Но дори не ми беше хрумвало, че е параноик. Моят клиент ми се струваше побъркан, но Алекси?

От друга страна, не разполагах с високо платен психиатър, който да ме води през изкривените лабиринти в главата на Алекси. Сега ми се струваше адски очевидно. ЦРУ беше подсилвало параноята му в съзнателно усилие да го превърне в предател. Беше човек с висок морал, който работеше в неморален занаят за едно неморално правителство и си измисляше призраци, за да успокои съвестта си. Бяха се съсредоточили върху слабото му място, точно както ги учат в тяхната професия.

Загледах се в един димящ комин.

– Виж ти.

Тя хвана и двете ми ръце и ме погледна в очите, сякаш преценяваше нещо – може би дали в тази глава изобщо има мозък. После се усмихна.

– Знам, че си имал добри намерения. Но също така знам, че не си в свои води. Моля те, бъди по-внимателен. Аз те убедих да поемеш този случай и ако пострадаш, никога няма да си простя.

Хванахме се под ръка и поехме обратно към ненормално големия хамбар, в който живееше.

– Колкото за изневерите, съжалявам, че стана така – казах. – Сигурно ти е било гадно. Повярвай ми, че изобщо не се зарадвах, когато разбрах.

– Предупредих те, че бракът ни не е идеален. Не съм преувеличавала, нали?

– Защо не се разведе с копелето?

– По същата причина, заради която се омъжих за него, а не за теб.

– И каква е тя? – попитах.

– Грешна преценка.

Бяхме пред вратата. Тя се обърна и ме погледна в очите. Беше един от онези земетръсни моменти, когато е изречена наистина драматична реплика и се иска също толкова драматичен отговор. Тя леко се наведе към мен – трябваше само да я прегърна.

Обикновено не държа чак толкова на професионалната етика, но всичко си има граници. На първо място, тя беше омъжена. Освен това беше омъжена за моя клиент. На трето, беше като мечта от моята младост, която продължаваше да ме измъчва.

Все още размишлявах върху тези противоположни мотиви, докато на нея ѝ стана неудобно, отстъпи, влезе вътре и затвори вратата.

Този ден не ми вървеше с жените.

На следващата сутрин хванах самолет за Канзас Сити. Катрина пътува отделно, вероятно защото още се сърдеше и предпочиташе да ме отбягва. Леденият поглед, с който ме удостои на входа на затвора, сякаш подкрепяше тази теория.

Така или иначе, имах по-сериозни проблеми от нейните наранени чувства – като начало клиент, който твърдеше, че е невинен, докато всички факти и доказателства крещяха: „Виновен, виновен, виновен!“

Морисън вече беше окован за масата, когато влязохме. Дори не бяхме успели да седнем, когато той настоятелно попита:

– Е? Постигнахте ли нещо?

Гласът му беше раздразнителен и властен, като на генерал, който нарежда нещо на двама по-нисшестоящи от него, и, естествено, ме вбеси.

– Ходихме в Москва – бързо се намеси Катрина, която беше достатъчно умна да не обръща внимание на тона му.

– Да, и?

– Свършихме доста работа – казах, като отмятах на пръстите си. – Открихме, че прокурорът без проблеми ще докаже обвинението в прелюбодеяние. По някаква случайност служебният ти телефон се е подслушвал и всичко е записано на касети.

За част от секундата изглеждаше изненадан, дори шокиран. После изражението му се промени. Като се имат предвид всички останали обвинения срещу него, изневярата вероятно му се струваше досадна подробност. Щеше да се чувства неудобно в съда, но номерът далеч не беше от основната програма.

– А, и между другото – добавих, – Мери също е знаела. Това също не беше новина, а само уточнение, но Катрина изглеждаше изненадана.

– Освен това се срещнахме с Алекси Арбатов – продължих – и той мисли, че си невинен и вероятно са те натопили, но няма представа кой и защо. И, не на последно място, опитаха се да ни убият.

– Москва е опасен град – отбеляза той сухо.

Дори мис Спокойствие се ядоса от тази забележка.

– Някой се опита да ни убие *предумишлено* – натърти тя. – Бяха ни устроили засада. Но посланикът каза, че винаги за всичко обвиняват чеченците.

Той обмисли това.

– Прав е. Не са били те.

– А кой? – попитах.

Но той не ме слушаше. Отначало потъна в мислите си, после изржението му се проясни.

– Не виждате ли? Това доказва, че казвам истината. Човекът, който се е опитал да ви убие, е разтревожен. Знаят, че ровите.

– Никой не знаеше, че ровя. Срещата ми с Алекси беше тайна.

– Така си мислиш. Очевидно грешиш.

Вече и сами бяхме стигнали до това заключение, така че не възразих.

– А Мери къде беше? – попита той. – Проверихте ли?

– На работа и в къщата на баща си. Защо?

Той започна да кърши ръце от вълнение.

– Това не доказва нищо. Не й е било трудно да го уреди. Тя знаеше ли, че сте там?

– И какво, ако е знаела? – попитах, като с нарастващ ужас осъзнах какво намекваше.

Той продължи:

– И ако е предположила, че ще се срещнете с Алекси, вероятно е... по дяволите, именно аз го вербувах. Аз бях човекът, на когото вярваше. Но ако не съм в играта, тя ще има пълен контрол. Няма да ви позволи да го разкриете. Той й е нужен за в бъдеще. Не разбирате ли?

– Какви ги говориш, по дяволите? Ако те обвинят в държавна измяна, ЦРУ няма да я пусне на един и същ континент с Арбатов. А къщата на баща й ще бъде най-близкото място до Лангли, където ще може да припари. Кариерата й свършва.

Той ме изгледа лукаво.

– Тя ли ти го каза?

– Почти дума по дума.

– Дръмънд, такъв си глупак. Ако изляза от играта, ще разчитат само на нея, за да задържат Алекси. Не разбираш ли колко е важен той? А ако ме предаде, онези копелета, за които работи, ще й дадат златен медал. Направо ще се влюбят в нея. Предпочела е страната си вместо неприятния си съпруг предател, жертвала е личния си живот и прочие подобни глупости. Разбираш ли вече?

– Разбирам, че си пълен негодник.

Той се облегна и се ухили.

– В това болнично легло свърших доста умствена работа. Помислих

си, добре сега, кой ме познава достатъчно, за да ме натопи така? Трябваше да е специалист по разузнаване. Никой човек от улицата няма знанието и уменията, за да го осъществи. Трябваше да има и мотив.

Той спря и ме изгледа очаквателно.

– А тя е имала мотив, нали така? Ти сам си го открил.

– Измисляш си.

– Тъпо копеле. Нямах представа как играе тя. Тя не е малката сладурана, за която я мислиш, Дръмънд. Според теб как се е издигнала толкова бързо в управлението, по дяволите? Режеше топките на конкуренцията още преди да са разбрали, че е влязла в стаята.

Преди да успее да кажа нещо, Катрина се намеси:

– Добре, ще проверим. Обещавам. Но междуременно разглеждаме и други възможности.

– Например?

– Чувал ли си за някаква тайнствена руска организация, по която е работил Алекси?

Той беше потънал в мислите си и отговори разсеяно:

– Аха, разбира се. Постоянно.

– И как ти се струва?

– Това е Русия. Ако звучи гадно, вероятно е вярно. Но какво от това? Руснаците са кофти хора.

– Как по-точно са кофти? – попита Катрина, която беше отгледана от руския и имаше някои собствени наблюдения.

– Те са най-коварният народ на земята. Цялата им история е поредица от държавни преврати и дворцови интриги. Това им е като национален спорт.

– Значи според теб тази организация съществува? – попита Катрина.

– Не. Но Алекси вярваше в нея и аз използвах подозренията му, за да го привлека. Вероятно някъде в Москва има някаква група, която е намислила нещо, но Алекси беше направил от мухата слон. По дяволите, сигурно има стотина такива групи, а той ги е събрал в някакво чудовище. Ако имаше нещо толкова голямо, щяхме да го забележим.

– Как?

– Защото източниците ни на информация са се увеличили хилядократно след Големия взрив. Преди се изискваше много работа. Беше затворена държава с милиционери, войници и агенти на КГБ на всеки ъгъл. Ако поръчаш пиене на някой руснак, ще те видят хиляди недоброжелатели, а по-късно същата вечер бедният човечец ще посреща гости, които

ще му счупят краката и зъбите. Но вече не става така. Цялата страна се превърна в рибарник за разузнавачи. Хвърляш въдицата и хващаш стотина доносници.

– Значи според теб Арбатов е параноик? – попитах.

– Че кой руснак не е? Особено пък човек с неговото минало.

– Какво му е на миналото? – попита Катрина.

– Отгледан е в малко селце на хиляда и петстотин километра южно от Москва. Баща му гледал свине. Представяте ли си? Майка му починала, когато бил на две, баща му също, когато бил на десет, така че го настанили в държавен приют за сираци. След около година спечелил някакъв национален математически конкурс и се запознал с Юрийченко.

– Не виждам връзката.

– Юрийченко бил председател на нещо като еквивалента на „Менса“ в Съветския съюз – група хора с изключително висок коефициент на интелигентност. Не просто гении, а супергении. Така че откарали Алекси със самолет да се срещне с него. Старецът практически го осиновил, после го вкарал в някакви ускорени курсове в Москва, а по-късно и в университета. Алекси дори живеел с него, докато завършил.

– Значи са близки? – попита Катрина.

– По-близки от баща и син. Но Алекси не може да избяга от корените си. Да, изглежда добре възпитан и елегантен, защото го е научил от Юрийченко. Но в жилите му все още тече селска кръв, заради която е подозрителен към всичко в Москва, както канзаските фермери не обичат хората от Вашингтон. Ние подхранвахме тези чувства всеки път, когато Алекси повдигнеше въпроса. Това беше централният мотив на отношенията ни с него.

Кимнах, защото поне по тази точка Мери и съпругът ѝ твърдяха едно и също. Освен това беше време за лошите новини.

Облегнах се, защото знаех какво ще последва. После казах:

– Обвинението иска да предложи сделка. Съгласихме се да се срещнем с Голдън утре сутринта.

– Каква сделка?

– Все още не знаем подробности. Подозираме, че ще предложат да не прилагат смъртно наказание, ако се признаеш за виновен на предварителното изслушване.

Той се изсмя.

– Това е лудост. Няма да се признавам за виновен.

Аз не се засмях в отговор.

– Вероятно няма да имаме друга възможност. Ако оттеглят

предложението, никога няма да го повторят.

– Какво искаш да кажеш?

– Не успяхме да открием нищо, което смекчава обвиненията. Точно обратното – където и да погледнем, става все по-зле за теб. Освен това вярваме, че Голдън пази в тайна най-убедителното си доказателство.

Той клатеше глава.

– И какво от това? Само защото ти и тъпата ти помощничка не ставате за нищо, ми предлагате да се призная за виновен? Това ли ми казваш?

Прехапах устни.

– Казвам ти, че в момента нещата не изглеждат розови и ако откажем сделката, няма да има връщане назад.

Изражението му внезапно стана подозрително.

– Да не действаш заедно с Мери, а? Какво става? Да не би двамата с тази кучка да подготвят някаква сделка?

Знаех, че се намира в състояние на силен стрес и стреля напосоки. Освен това знаех какво удоволствие ще ми достави да се пресегна през масата и да му счупя врата. Разбира се, аз съм професионалист. Ние разделяме нещата, нали така?

Успях да отговоря с най-спокойния си и хладен тон:

– Аз съм ти верен в професионално отношение. Ако мислех, че Мери има нещо общо с това, щях да я подгоня с всички сили. Ще се върна веднага щом чуя какво предлагат. Ти сам ще избереш. Ако не ми вярваш, намери си друг адвокат.

Завъртях се и излязох. Катрина остана за няколко минути, вероятно за да замаже нещата. Когато най-сетне излезе на паркинга, изглеждаше малко пораздрасана.

– Беше разтревожен – каза. – Убеден е, че жена му го е натопила. И се ядосва, че не отбелязваме напредък.

– Освен това е задник. Ако наистина го беше натопила, щеше да го заслужава, но това е абсурдно.

– Предполагам – каза тя, което можеше да означава, че е съгласна, а можеше да значи и точно обратното.

После настъпи неудобен момент. Каквото съм си джентълмен, реших да се извиня.

– Виж, съжалявам за Алекси. Не забравяй, че и параноиците могат да бъдат добри хора.

– Баба ти е параноичка – отвърна Катрина, с което не ме изненада особено.

– Виж, не е само защото Морисън казва така. Снощи говорих с Мери. Тя каза, че психиатрите на ЦРУ от самото начало са го определили като клиничен случай. Именно тази слабост са използвали още от първата среща и управлението дори е организирано няколко представления, за да подхранва страховете му.

Вероятно трябваше да го формулирам малко по-меко. Изражението й рязко се промени.

– Никога не говори така за Алекси. Те лъжат.

– Виж, всички се страхуват от нещо. страховете на Алекси просто са повече от тези на останалите хора.

Тя вдигна средния си пръст пред лицето ми. Гледах го отблизо около двамайсет секунди, докато го махна. После се върнахме в офиса, без да си говорим, като и двамата не изпитвахме много топли чувства един към друг.

Едно от момичетата на Имелда ми подаде някаква бележка в момента, в който влязох. На нея бяха написани името и телефонът на подполковник Чарли Бекър – същият онзи Чарли, който ми беше дал досиетата на Арбатов и Юриченко.

Хванах телефона и бързо набрах номера. Чарли отговори на третото позвъняване и аз казах:

– Чарли, обажда се любимият ти военен адвокат.

– Нямам любими военни адвокати. Смятам, че всичките трябва да бъдат натоварени на един голям кораб, откарани в Северния ледовит океан и потопени с торпедо.

– Може ли поне да им се отпуснат надуваеми жилетки?

– Добра идея. Така ще могат да измръзнат до смърт. Ще го запишем от сателита и когато ми е скучно, ще седя с един пакет пуканки и ще гледам как умират адвокати.

– Няма да стане, Чарли. Адвокатите не могат да измръзнат, защото са студенокръвни влечуги.

– Глупости. Всичките сте въздух под налягане. Виж, ти ме пита за Виктор Юриченко.

– Да, мерси за папките.

– Няма проблеми. Работата е там, че Юриченко пристига в Америка. Трябва да се срещне с новия директор на ЦРУ. Никога не пропуска да го направи.

– Кога?

– Пристига довечера. Планът е да остане и утре и да лети обратно вечерта.

– Във Вашингтон ли ще бъде?

– Точно това не трябва да ти казвам, под страх от смъртно наказание. Запазил е стая в хотел „Хей-Адамс“, а от съображения за сигурност ще използва името О. Еймс.

– Шегуваш ли се?

– Виктор има странно чувство за хумор. Последния път, когато дойде, използваше псевдонима Розенбърг, представяш ли си?

– Приятел, страшно съм ти задължен.

– Прав си. Има защо.

Затворих, съобщих за това на Катрина, обадих се на Имелда, която още беше във временния офис във Вирджиния, казах и на нея и я попитах дали ще е възможно да смени самолетните ни билети, ако решим да се върнем във Вашингтон.

Тя незабавно отсече:

– Веднага си замъкнете задниците на летището. Аз ще се оправя с билетите.

– Ами аз още не съм решил – казах.

– Той е свидетел, нали така?

– Да, очевидно знае всичко. Отговаря за всички външни разузнавателни операции. Информацията от Морисън би отивала в неговия отдел.

– Значи трябва да му праснеш една призовка.

Хвърлих поглед към Катрина.

– Имелда предлага да му праснем призовка.

Тя сви рамене.

– Според мен това е невъзможно.

Отвърнах и на двете:

– Той със сигурност пътува с дипломатически паспорт и не отговаря пред нашите закони. Дори ако приемем, че някой съдия ще се набие да разреши изпращането на призовка на началника на руското разузнаване.

– И ти смяташ, че не съм помислила за това? – попита Имелда. – Ще изпратиш документите на името на Еймс. Щом този Юриченко се регистрира с псевдоним, имаш право да го пипнеш. Освен това не го арестуващ, а изискваш присъствието му като свидетел. Изготви документите и намери някой благосклонен съдия.

– Подготви ги, преди да се върнем – казах.

Беше изстрел в тъмното, но играта толкова беше загубяла, че вече бях готов да стрелям и със затворени очи.

Всеки свестен адвокат познава един-двама съдии, които нямат нищо против да заобиколят закона. Някои са добри по природа, други са мързеливи и знаеш, че няма да си направят труда да забележат, а трети са ти приятели и ти съчувстват.

По някаква случайност аз съм единственият адвокат, който не познава нито един такъв съдия. Вместо това познавах един алкохолик от световна величина на име полковник Андрю Клийвър, който всяка вечер в шест часа вече беше накиснат до козирката в офицерския бар „Форт Майър“. Беше хитър дявол, който си носеше бутилки от минерална вода, пълни с джин, и по цяла вечер си поръчваше само тоник. Правеше си сам коктейли под масата, като си мислеше, че никой не забелязва, но всъщност всички знаеха, защото адвокатите следят съдиите като ястреби и сплетничат като бабички в кръжок по плетене.

Влязох в бара в седем вечерта. Имелда беше подготвила пакета много умело – на първите шест страници беше написано само името на О. Еймс, а под тях имаше някаква мъгляво формулирана декларация, че този Еймс всъщност може би е псевдоним на Виктор Юриченко.

Тръснах се на стола срещу Клийвър и казах:

– Добър вечер, господин съдия.

Съдията – дребен мъж с тясно лице и бирено коремче, което напъваше копчетата на ризата му – беше от онези пияници, които могат да гледат абсолютно трезво и проникателно, въпреки че мозъкът им е прогизнал като сунгер.

– Добър вечер, Дръмънд – отговори. – Ще пийнеш ли нещо? Аз самият съм на минерална вода.

Магнах на сервитьора и той дотича веднага.

– Скоч с лед – казах му.

Човекът отиде да го донесе, а аз се опитах да предразположа Клийвър. Небрежно плъзнах пакета по масата.

– Извинявайте, че ви притеснявам след работа, но ми трябва подпис върху една призовка още тази вечер. Нищо сериозно, може би дори няма да го използвам като свидетел, просто трябва да спазя формалностите.

Той отпи от чашата си, загледан в добре оформените задни части на една млада офицерка на бара.

– За кое дело? – попита.

– На Морисън, ваша светлост. Съдят го във военен окръг Вашингтон, така че имате право да го оторизирате. Току-що пристигна някакъв тип, който е работил с него в Москва, а утре може да си замине. Искам да се оправя с него, докато е тук.

– Морисън, а? Как ти се стори това копеле?

– Първокласен задник, но ми е клиент, както се казва.

Той се засмя.

– Какви копелета ходят по съдилищата, а?

– Така си е – признах и си взех чашата от сервитъора.

Той се потупа по джобовете за химикалка, а аз светкавично измъкнах една от джобчето на ризата си. Съдията я взе.

– Смяташ ли, че този тип Еймс знае нещо важно?

Изпълняваше всички формалности по потвърждаването на юридическата състоятелност на искането, въпреки че го мързеше.

– Само пробвам. Ако знае нещо интересно, ще видя дали ще мога да го докарам пак за процеса. Все пак е работил с Морисън.

Той потърка върха на носа си.

– Не знам дали нещо изобщо може да помогне на твоя клиент, Дръмънд. Според вестниците е виновен колкото Сатаната.

– А, нали знаете как лъжат вестниците.

Той се засмя кресливо, подписа и отново отпи от „минералната си вода“.

– А срещу теб е Бързия Еди, нали? Знаеш ли, че някакво копеле урежда залагане по интернет?

– Ами не, не бях чувал – отвърнах, като бързо издърпах листовите и ги набутах в куфарчето си.

– Аха. И ако това те утешава, зложих на теб.

– Сър, това е много мило от ваша страна.

Наистина се трогнах, че старецът оценяваше адвокатските ми способности достатъчно високо, за да заложи на мен.

– Ще се опитам да оправдая доверието ви – обещах.

– По дяволите, Дръмънд, бях пиан – захили се той. – Никога нямаше да заложи на теб на трезва глава.

Продължи да се хили, после се протегна за бутилката си под масата и си наля отново.

Тръгнах си, като размишлявах върху факта, че единствените хора, които вярваха във възможността аз да спечеля това дело, бяха пияници. При това се разкайвах на следващата сутрин.

Както и да е. Въръжен с току-що подписаната призовка, взех Катрина и двамата отидохме в полицейското управление на Четиринайсета улица, където помощничката ми дебнеше клиенти. Тя ме прекара през задния вход, а аз натиках документите си в лицето на началника на управлението и му поисках полицейски ескорт, за да ми помогне да ги приложам на практика. Той ни заведе при един сержант, който се занимаваше с организацията, и ни намери двама патрулни полицаи.

Казвах се офицер Мъртри и офицер Блакстоун. Мъртри приличаше на бивш спортист, който знае адреса на всеки щанд за понички в града, а Блакстоун – на кльошав новак с пъпки, който все още не е наясно как точно се облича униформата.

Мъртри видя Катрина и каза:

– Охо, мис Мазорски, радвам се да те видя. Скоро не си се мяркала в управлението.

Катрина се усмихна в отговор.

– Дадох си малко почивка.

– Добре, добре. И къде е тоя тип Еймс?

– Отседнал е в хотел „Хей-Адамс“ – обадох се.

– „Хей-Адамс“? – повтори изненадано ченгето. – Странно място за връчване на призовки.

Искаше да каже, че това е един от най-тузарските хотели във Вашингтон и следователно не привлича отрепките, с които обикновено си има работа полицията.

– Този е специален – обясних. – По-скоро е важен свидетел, отколкото мошеник. Но няма да е лесно. Сигурно ще си има собствена охрана. Смята се за много важен човек и не обича да го притесняват обикновени работяги като нас. Нали се сещаш?

Мъртри изпъчи все още широките си рамене за пред Катрина.

– Сещам се, по дяволите. Това е тъпото на полицейската професия във Вашингтон. Всички в тоя град си мислят, че са важни. Оставете ги на мен. Аз не приемам „не“ за отговор.

Офицер Блакстоун кимаше енергично, сякаш искаше да каже: „Да, бе, и аз съм така. Отиваме там и им наригваме задниците. Само не ме спирайте.“

Излязохме и се качихме в колите. Двамата с Катрина тръгнахме след патрулката, което се оказа много удобно, тъй като те паркираха точно пред хотела, където е забранено да се паркира, а ние се наместихме до тях. После влязохме вътре и офицер Мъртри попита жената на регистрацията къде е отседнал О. Еймс. Тя очевидно предположи, че

полицаяте са част от мерките за сигурност за нейния специален гост, и незабавно му даде номера на стаята, която се оказа в края на коридора на седмия етаж.

Натъпкахме се в асансьора и се качихме. Вратите се отвориха и ние тръгнахме по коридора към вратата на Юриченко. Познаваше се отдалеч, защото пред нея стояха две мускулести горили.

Офицер Мъртри, придружаван от офицер Блэкстоун, застана точно пред горилата отдясно и каза:

– Не ни създавайте проблеми, момчета. Дошли сме да връчим призовка на вашия човек. Да се държим приятелски, а?

Изречението на горилата изобщо не се промени. Гледаше Мъртри така, сякаш не разбираше нито дума.

– Чуваш ли какво ти казвам? – попита Мъртри. – Отваряйте шибаната врата и да приключваме!

Горилата продължи да го гледа, докато Катрина не каза нещо на руски. Това го разбра. Започна яростно да клати глава и бързо да повторя нещо.

Катрина също каза нещо много бързо и съвсем скоро се оказахме в патова ситуация, при която горилата и Катрина си крещяха на руски, а ние седяхме и ги гледахме.

Най-сетне Мъртри я прекъсна:

– Ей, на какъв език говорите?

– На руски – каза Катрина. – Казва, че не може да ни пусне вътре при никакви обстоятелства.

– Така ли? – каза Мъртри. – Предай му, че се намира в нашата държава, по дяволите, и ако не ни пусне, ще го арестувам.

Към този момент вече всички крещяха и някой от останалите гости всеки момент щеше да се обади на регистрацията и да повика охрана, за да провери какво става. Това не беше част от плана. Управата на хотела със сигурност беше получила инструкции, че ако с госта на име О. Еймс възникнат никакви проблеми, трябваше веднага да уведомят Държавния департамент, ЦРУ или нещо подобно.

За щастие вратата на апартамента изведнъж се отвори рязко и, представете си, оттам се показва Алекси Арбатов. Погледна мен, после Катрина, а лицето му не изрази никаква изненада или факта, че ни познава. Обърна се към горилата отдясно и го попита нещо, което вероятно беше руският еквивалент на „Какво става тук, по дяволите?“

Горилата тръгна да отговаря, но аз бързо го прекъснах:

– Извинявай, приятел, случайно да знаеш английски?

Алекси кимна.

– Да. А вие сте кой?

– Шон Дръмънд, адвокатът на Уилям Морисън, и нося призовка за човека, който се е регистрирал в тази стая под името „О. Еймс“. Случайно да сте вие?

– Не. Казвам се Арбатов, а мистър Еймс не бива да бъде обезпокояван при никакви обстоятелства.

Размахаш листа във въздуха.

– Грешка. Имам официално нареждане от съдията и няма да си тръгна, докато не говоря с него.

Алекси ме изучаваше с любопитство, донякъде развеселен, донякъде не.

– А вие наясно ли сте... как да кажа, с безразличието на мистър Еймс към ваши американски закони?

Много коварен начин да ме попита дали зная изобщо кой е мистър Еймс.

– Не ми пука, дори да е самият Борис Елцин или Виктор Юриченко – отвърнах. – Тук е Америка, а аз възнамерявам да говоря с него, така че ви съветвам да ни пуснете.

Алекси помисли малко и отговори много вежливо:

– Мога да пусна вас и тази очарователна млада дама, но няма да е възпитано да влиза и вашата полиция. Мистър Еймс много ще се разтревожи от това, да?

Катрина бързо сложи ръка на рамото на Мъртри.

– Няма проблеми. Можете ли да ни изчакате тук?

Мъртри изпъчи гърди, придаде си сурово изражение и каза:

– Ако имаш нужда от мен, само извикай и ще разбием вратата. Ясно?

Младият офицер Блэкстоун също се опита да си придаде сурово изражение.

– Точно така. Направо ще я разбием.

Добре, че нямаше да се наложи, защото двете горили до вратата сигурно знаеха няколко начина да ги убият и двамата, като използват само миглите си.

Така или иначе, Алекси широко отвори вратата и ни подкани да влезем. Вътре имаше дълъг коридор, който водеше към дневната. На масата седеше Виктор Юриченко.

Не си го представях точно така – оказа се висок около метър и шейсет, с физиономия на горско джудже. Щом влязохме, той вдигна очи от

една шахматна дъска и попита:

– Алекси, кой ни е дошъл на гости?

– Виктор, това е майор Шон Дръмънд, който твърди, че е адвокат на генерал Уилям Морисън. Опасявам се, че не разбрах името на помощничката му.

– Катрина Мазорски – казах и пристъпих към Юриченко, който беше станал, за да ми стисне ръката. – Простете, че ви безпокоим, но имам призовка за вас в качеството ви на свидетел на процеса срещу генерал Морисън по обвинение в държавна измяна.

Юриченко се ухили, засмя се и тупна с длан по бедрото си.

– Призовка? Не може да не знаете, че вашите закони не ме касаят.

Аз също се ухилих. Не се съдържах. В Юриченко имаше нещо заразително, все едно си говориш с любимия си дядо, който изглежда безкрайно мъдър и очарователен.

– Наясно съм с това – признах си, тъй като усетих, че не можеш да излъжеш човек като него. – Но направих машинация с един пиян съдия. Жизненоважно е да разговарям с вас.

Той погледна Алекси, който вдигна ръце, сякаш искаше да каже: „Какво да ги правиш тези американци? Нахални, непредвидими хора.“ После върна поглед върху мен и вежливо попита:

– Играете ли шах, майоре?

– Да, всъщност.

– Добре ли играете?

– Не съм лошо – казах, при това почти честно.

Всъщност бях адски добър шахматист.

Юриченко седна и внимателно нареди фигурите от двете страни на дъската. Изглеждаше просто очарован, че ще има нов противник.

– Моля ви – каза и посочи стола срещу себе си. – Опасявам се, че не мога да ви отделя много време, защото съм стар човек и имам нужда от повече сън отпреди. А утре имам много важни срещи. Надявам се да ми простите.

Седнах срещу него, а Алекси и Катрина се настаниха да гледат.

– Две от три партии? – предложих.

Той се засмя.

– Едната е, за да разберем стила на противника, нали така, майоре?

Ами да, точно така, помислих си изненадано. Не ми харесваше идеята, че разбира мотивите ми толкова лесно. Започнах с пешка на D5, класически дебют.

– Няма нужда да се преструваме, господин Юриченко – казах. –

Дойдох, защото клиентът ми е обвинен в държавна измяна и убийство, а вие сте единственият човек на света, който може да го потвърди или отрече.

Без да се колебае, той премести пешка на Е6 и блокира пътя на моята. Звучеше още по-развеселен:

– Значи наистина сте дошли, за да ме попитате дали Морисън е докладвал на моите хора?

– Точно затова – признах и преместих още една пешка, за да отворя място на топа си.

– Направо невероятно. – Той бързо премести пешка, за да направи място на царицата или офицера си. – Естествено, знаете, че не мога да ви отговоря.

– Не, не знам – казах и преместих още една пешка. – Какво лошо може да стане? Ако е невинен, ще го пуснат на свобода. Ако е виновен, просто ще го потвърдите.

– А с какво ще ви помогна, ако го потвърдя? – попита той, като извади офицера си на В4.

– Ще ми подскажите как да построя защитата си. Няма да губя време да се опитвам да докажа, че е невинен. Ще се концентрирам върху атаките си срещу прокурора. Или ако ми предложат извънсъдебно споразумение, ще знам по-добре как да реагирам.

Преместих още една пешка, за да освободя пътя на офицера и царицата.

Той вдигна очи от дъската и ме погледна.

– Искате ли да започнете отначало?

– Какво?

– Играта, майоре. Искате ли да започнем нова игра? Вече сте победен. Можем да изгубим време за следващите пет хода от вашата стратегия, но ще свършите с мат.

Огледах дъската. Нямаше никакъв начин да предвиди дори какъв ще е следващият ми ход, а какво остава за следващите пет.

Той се ухили, протегна се и премести царицата ми на G4, точно както възнамерявах. Премести и своята царица, а после моя топ така, че да я заплаши.

– Така щяхме да се движим, нали?

Кимнах.

– И вече виждате как след още три хода ще бъдете матиран. Виждате, нали?

Погледнах лицето му, за да видя дали се шегува – той се усмихваше

широко, – и отново сведох очи към дъската. Всъщност не, нищо не виждах.

Юриченко посочи царицата си и каза:

– Ще жертвам царицата, за да я вземете с топа. Междувременно ще преместя офицера си тук. Сега виждате ли какъв е проблемът?

Виждах го много ясно. След един ход следваше шах и мат. Беше неизбежно.

Той се захвана да подрежда фигурите за втора партия. Пресметнах, че първата ни е отнела по-малко от две минути, при това смятах доста щедро.

Докато поставяше фигурите по местата им, той каза:

– Колкото до Морисън, не искам да създавам впечатлението, че съм излишно упорит или безсърдечен човек, но нямам никаква мотивация да изяснявам въпроса за неговата лоялност. Ако е шпионирал за мен и аз си го призная, ще предам доверието към себе си. Ако подобно нещо се разчуе в моята професия, ще остана без работа. Кой друг би ни продал вашите тайни? Това е едно от нашите златни правила.

Той направи първия си ход, като премести пешката пред царицата.

– Да кажем, че не е бил ваш шпионин. Защо не можете да го потвърдите в такъв случай?

– Че кой ще ми повярва? – засмя се той. – Дори ако вашето правилство повярва на думата ми, трябва да разберете правилата на нашата игра. В момента вашите разузнавателни служби ровят като луди, за да разберат какво точно е издал и да поправят щетите. Колкото повече подозират, толкова по-добре за нас.

– Защо? – попитах, като преместих пешката си на D3, за да освободя място на царицата.

Той поклати глава неодобрително, макар че не ми стана ясно кое точно не одобряваше – хода, наивния ми въпрос или и двете.

– В момента вашите хора закриват важни програми, за които вярват, че са предадени от Морисън. Затварят звена и изтеглят агенти и двойни агенти, които според тях са в опасност. Това е предимство за нас. След като вярват, че Морисън е разкрил нашите предатели, сега те се съмняват и в останалата си информация. Объркани са и ще действат хаотично в защита години наред, докато се възстановят. Ако се изправя и кажа „Не, Морисън не ни е казал нищо“, ще загубя. В моята професия, майоре, е почти толкова важно да разкрият някой печеливш предател, колкото и да го оставят да си работи. А ако всъщност никога не е шпионирал за нас, това вече е двойно предимство, нали така? Знам, че не

звучи много морално, но така играем.

Преместихме още няколко фигури, после той постави царицата си две квадратчета наляво, на F6. Аз мръднах още една пешка, за да освободя пътя на офицера си от G1.

– Значи вероятно можете да предложите разрешение на моя проблем – казах. – Ако Бил Морисън е невинен, би било скандално да го осъдят. Той има жена и две деца, а го очаква смъртна присъда или най-малкото доживотен затвор.

Той премести друга пешка и отвори пространството пред офицера си.

– Искане ми се да можех да помогна. Наистина. Вярно, близък съм с Мери и се възхищавам от нея, честно казано. Тя беше забележителен противник, докато управляваше московското ви бюро. Притежава висока интелигентност и умения. Но трябва да поставям нуждите на страната си на първо място. Генерал Морисън е знаел какви са рисковете, когато е влязъл в разузнаването. Истинска трагедия, вярно, но жребият е хвърлен.

Преместих офицера си на F5, откъдето заплашвах една от пешките му.

Той вдигна очи към Арбатов.

– Алекси, ще ни направиш ли по един аперитив, ако обичаш? Предполагам, че пиете, майоре? А вие, мис Мазорски?

И двамата кимнахме.

– Добре – каза той и изведе офицера си с пет квадратчета напред.

Огледах дъската, докато той се облегна назад на стола си и се протегна. Преместих още една пешка в позиция, която блокираше атаката на офицера му към моята царица.

Той се засмя.

– По-добра позиция, но няма да издържите повече от шест хода.

– Наистина ли?

Юриченко премести пешка на D6, за да отвори място на десния си офицер. Мръднах царицата шест квадратчета наляво. Той се усмихна и премести офицера си на място, където или трябваше да го взема с моята царица, или да я преместя. И в двата случая откривах пешка, чиято загуба щеше да застраши царя ми. Преброих ходовете. В зависимост от моя ход щеше да ме победи след три или пет. Нямахме начин да го спра.

Той ме изгледа проникателно.

– Някои неща са неизбежни. Трябва някой път да играете с Алекси. Двамата се състезаваме от години. Няколко пъти дори ме е бил.

Алекси се усмихна.

– Твърде рядко, папа.

– Значи съдбата на Морисън е неизбежна? – попитах.

– Опасявам се, че да. Моля ви да ми повярвате, наистина ми се иска да не беше така, но в живота не е като в шаха. Правилата невинаги се спазват честно. Ще ви кажа нещо, което може и да ви помогне. Бил сам създаде тази ситуация. Направи грешки, които го провалиха. Той е арогантен и егоистичен човек, който надцени собствените си способности и доверието на хората около себе си.

Какво се опитваше да ми каже? Можеш да научиш много за хората от начина, по който играят шах, и след като ме разби два пъти за по-малко от пет минути, знаех следното: Виктор Юриченко вероятно беше най-интелигентният човек, когото бях срещал, ако не и най-коварният. Нито веднъж не се беше колебал и за секунда, преди да направи следващия си ход, просто небрежно гледаше как разгръщам стратегиите си и ги помиташе встрани като мухи. Собствените му ходове бяха уверени и измамни. На шахматната дъска можеш да се движиш по три начина: напред, назад и диагонално. И двата пъти ме беше победил, като местеше само диагоналните си фигури: царицата и офицерите.

Вероятно и в този случай действаше по диагонала. Дали ми подсказваше, че Морисън е бил немарлив, прекалено самоуверен предател, който сам се е хванал в капана? Или имаше и друг смисъл, а аз не го виждах?

Отпихах на малки глътки от питието си, като се надявах да спечеля още време. Юриченко създаваше впечатление за един от последните джентълмени от една изчезваща класа, които никога не биха изхвърлили гостите си, без да ги оставят да си довършат питието.

Той внезапно се усмихна и попита:

– И как ви се струва правото, майоре?

– Харесва ми.

– Но сте започнали кариерата си в пехотата, ако не се лъжа. Участвали сте в бойни действия в Панама и Залива. Не ви ли липсват силните усещания?

Опитах се да не зяпна, но не можах напълно да прикрия изненадата си. Очевидно знаеше всичко за мен.

– Понякога правото също е доста вълнуващо – отвърнах.

Той отпи от чашата си.

– Ако се бях родил в Америка, щях да избира тази професия. Вие, американците, сте превърнали правото в чудесна игра на умовете. За

съжаление руснаците никога не са разчитали на съдилищата. При комунистите те бяха просто фасади. При демокрацията не се промени нищо. Нашите спорове се решават с оръжие на улицата.

– Преживях нещо подобно, докато бях в Москва – казах.

– Видях доклада – каза той и погледна към Алекси. – Получи ли понови сведения от приятелите ни в отдела за разследвания?

Алекси погледна първо него, после мен.

– Продължават да твърдят, че са били чеченците. Двамата офицери от патрулната кола, която не се е появила навреме на мястото на инцидента, са уволнени.

Юриченко клатеше глава.

– Виждате ли какви проблеми имаме? Само като си помисля, че преди бяхме втората по сила държава в света. Как падат великите империи, а?

Сведох очи и видях, че галеше с пръсти царичката, с която два пъти ме беше победил.

– Ако не са били чеченците, кой тогава? – попитах.

– Как да отгатна? Та аз не ви познавам, майоре.

После потисна прозявката си, което беше много елегантен начин да ми подсказе, че съм пресрочил времето на визитата си. Алекси изискано се намеси:

– Виктор, след дългия полет сигурно си уморен. Трябва да си лягаш, а аз ще се погрижа за нуждите на нашите гости. Важно е утре да бъдеш във форма за срещите ни.

Юриченко го погледна с бащинска топлота.

– Пале такова, едно време аз те слагах да си лягаш.

После смутено се обърна към мен:

– Годиците не прощават.

Алекси поведе възрастния мъж към спалнята му, а Виктор стискаше ръката му като патерица. Забелязах, че ходи много прегърбен. Само преди секунда изглеждаше енергичен и жизнен, а сега беше слаб и немощен.

Катрина и аз повдигнахме вежди, като без съмнение си мислехме едно и също. Живописен образ беше този Юриченко. Илюстраторът Норман Рокуел щеше да точи лиги, ако го видеше отнякъде. Не беше трудно да разбереш как е успял в КГБ, а после е бил избран от Елцин, за да ръководи СВР. Беше възхитително ловък.

След минута Алекси излезе от спалнята, като клатеше глава:

– Получи ли каквото искаше, Шон?

– И да, и не. Очевидно не успях да помогна на клиента си, но пък се запознах със забележителен човек.

Той изведнъж се смути.

– Виктор е много важен за мен, да. Като баща... нали разбирате?

– Сега виждам защо. Съжалявам, че ви обезпокоих, но трябваше да опитам.

– Разбира се.

После Алекси ни изпрати до вратата, където се обърна към Катрина.

– Харесва ли ти Виктор?

– Че кой не би го харесал? Омагьосана съм.

Той се усмихна като ученик.

– Тогава много-много се радвам, че се запознахте.

„Много-много“? Ето ни пак на същото място – аз се опитвам да спася клиента, а тези двамата го възприемат като възможност да се запознаят с родителите си. Алекси бързо се наведе и целуна Катрина за довиждане. Аз се задоволих с ръкостискане.

После излязохме, подбрахме полицаите и слязохме във фойето. Направих всичко възможно и се провалих. Прибрах се право вкъщи, много ядосан.

28

Когато отидох в офиса в седем сутринта, отвън беше спрян друг безличен микробус, а един човек вкарваше вътре още кашони. На вратата стоеше самата съдба, приела формата на Бързия Еди от плът и кръв, който се подпираше на рамката и излъчваше самодоволен блясък. Беше дошъл да си прибере дължимото. Приближих се.

- Искаш да видиш как живее другата половина?
- Нещо такова. Имаш ли кафеварка в тази дупка?
- Аха.

Двамата влязохме. Катрина вече беше там и беше направила цяла кана кафе. Не видях повече от шест-седем кашона.

Налях в две чаши и подадох едната на Еди, който развеселено разглеждаше сейфове покрай стените. Помещението вече не приличаше на офис, а на хладилен склад, натъпкан с невероятно грозни уреди.

- Вътре само мои неща ли има? – попита той, горд от работата си.
 - Както и два склада в другия край на Форт Левънуърт – отвърнах.
- Този път направо надмина себе си.
- Не исках да ти липсва нищо – каза той, като се усмихваше лукаво.
- Правителството не трябва да допуска обвинения в укриване на доказателства при такъв важен процес, нали?

Ледено се усмихнах.

– Все още не съм видял нищо, което да подкрепя обвиненията в държавна измяна или убийство.

– Хм, да видим дали не можем да поправим това – каза той и без колебание се отправи към кашон номер шест.

– Сега ще ви кажа какво има в тази кутия – продължи, като имитираше мегадосаден водещ на телевизионно състезание. – Тук има копия от строго секретни документи, които ни предаде една от руските ни куртици, както ги нарича ЦРУ. Името му е тайна, запазена със съдебна заповед. Независимо от това самоличността и работното му място бяха потвърдени от директора на ЦРУ и един военен съдия.

Всичко това изобщо не ми харесваше.

- И какво толкова важно има в тези документи? – попитах.
- Както ще видиш, когато ги прегледаш, някои от тях представляват доклади и теми за разговор, осигурявани на американския президент и държавния секретар за преговорите им с руснаците. Някои са

документи за вътрешната политика на Съвета по национална сигурност. Има и още, но не искам да развалям изненадата. Нека просто да кажем, че това е любимият ми кашон.

Честно казано, не виждах какво още може да развали изненадата. В крайна сметка всичко, за което говореше, вече беше достойние на пресата.

– Добре, значи този кашон е пълен с важни документи – казах.

Еди се опита да изглежда сериозен, но просто не можеше да се удържи. Ухили се широко и победоносно и обяви:

– По всеки от оригиналите има пръстови отпечатащи от Морисън. Документите са взети от един специален сейф в Москва, където руското разузнаване ги пази с историческа цел. Някои са още от деветдесет и втора. Ще забележиш, че в горния край на всяка страница има печат с надпис на руски. Това са датите, на които са ги получили в Москва. Трябва ли да обяснявам още?

– Естествено, Еди, обясни ми всичко. – Опитвах се да запазя спокойствие, макар че жлъчката се надигаше в гърлото ми.

– През годините твоят клиент е предавал тези документи на руския си колега. Шпионската следа от тях се проточва едно десетилетие назад. По листовете няма други отпечатащи освен тези на Морисън, както потвърдиха от криминологичната лаборатория на ФБР.

Опитвах се да се престоря на отегчен, както правят в подобни случаи ловките адвокати като мен. Не успях. Изпаднал в пълен шок, просто зяпах кашона, сякаш в него се криеше вирусът на чумата.

Най-сетне казах:

– И очакваш от мен да приема факта, че няма да ми кажеш името на мъжа, от когото си ги получил?

– Казвал ли съм, че е мъж?

– Ще подам възражение още в първата минута от процеса.

– Давай. Губи си времето. Името е засекретено със съдебна заповед. Такива документи водят до възражения в почти всички дела за шпионаж, но никога не ги приемат. Освен това нашият източник не е свидетел. Бил е просто куриер.

Беше прав, разбира се, така че попитах:

– А какво има в другите кашони?

– Отвори ги и виж сам.

Заех се с това. Той се подпря на стената, пиеше си кафето и ме наблюдаваше с неприкрито щастие – като малко момче, попаднало на порно-филм. В първите няколко кашона имаше стотици доклади,

написани от Морисън по време на работата му в Държавния департамент и Съвета за национална сигурност. Имах време да погледна само заглавията, но бяха предимно консултации за американската политика по различни руски въпроси. Предположих, че тези документи трябваше да докажат как Морисън е изкривявал процеса на вземане на решения в услуга на московските си господари.

В петия кашон имаше технически схеми и планове, очевидно на изобретенията, които беше откраднал от Комисията за контрол върху износа. Взех няколко, а Еди се обади:

– По тези няма отпечатъци, но идват от същия руски склад, в който са били другите, и са заведени в същата папка. А, и не забравяй да погледнеш печатите в горния край. Ако ги сравниш с датите върху документите с отпечатъците, повечето съвпадат. Можеш да го наречеш и съвпадение, ако настояваш, но всеки разумен съд ще заключи, че са предадени по едно и също време.

В следващия кашон имаше документи, подписани от хората, с които беше работил Морисън. Успях само да ги прегледам, но се набиваха на очи изрази като „брутално амбициозен“ и „неморален егоист“, в най-различни варианти.

Последният кашон беше продълговат. Отворих го. Вътре имаше бейзболна бухалка с автограф.

Катрина проследи цялата сцена от разстояние, като местеше поглед от мен върху Еди и обратно. Той се оттласна от стената и застана на две крачки от мен.

– Време е да обсъдим сделката.

Не откъсвах очи от бухалката. Мечтаех си да се завъртя и да го ударя в лицето. Еди беше изиграл ходовете си перфектно. Беше удържал най-сериозните доказателства до този момент и знаеше, че и последните остатъци от оптимизма ми ще изчезнат, щом видя какво има в кашоните.

Поех си дълбоко въздух няколко пъти и казах:

– Добре, Еди. Какво предлагаш?

Той отвърна с глас, студен като скалпел:

– Много е просто. Ако се признае за виновен по всички обвинения, Морисън получава доживотна присъда. В замяна получаваме толкова време с него, колкото ни трябва, за да съберем всички подробности за предателството му. Запазваме си правото да използваме детектор на лъжата по време на разпитите. Ако не му вярваме или мислим, че не казва всичко, сделката се отменя. Ако не ни харесва тонът му, сделката се

отменя. Имаш четирийсет и осем часа, за да получиш отговор от клиента си.

Еди погледна часовника си.

– Значи до седем и трийсет и една вдругиден.

Колкото и да се преструваше на уверен, това беше първата оферта. Никой разумен адвокат не приема първата оферта. Просто не се прави така. Дори Еди щеше да бъде разочарован, ако не се опиташ да променя условията.

– Това не е достатъчно – настоях твърдо. – И двамата знаем, че нашето правителство не иска този случай да влезе в съда. Отношенията ни с Русия се затоплят, работим заедно срещу тероризма, ограничаваме ядрените оръжия и един мръсен процес е нежелан за всички. А аз те уверявам, Еди, че възнамерявам да прекарам този процес през най-калните канавки, за които се сетя. Ще извадя мръсните ризи на всички. Освен това информацията, която може да се получи от Морисън, струва повече от една смъртна присъда, която най-вероятно няма да бъде издадена.

Еди стоеше и си хапеше долната устна. Блъфирах, но май действаше. Сигурно току-що беше осъзнал, че ме е подценил. Самоувереното копеле сигурно си е мислело, че просто ще легна и ще приема всичките му условия.

Той запристъпва от крак на крак. Пипнах го.

– Сигурен ли си? – попита.

– Абсолютно. Най-много трийсет години с възможност за предсрочно освобождаване под гаранция за добро поведение. Морисън е бил добър войник, което сигурно има значение. Освен това не се знае колко от тези доказателства ще успее да обясня или направо да отхвърля като несъстоятелни. Хайде, Еди, трябва да занеса нещо по-своястно на клиента си. Дай ми нещо, което ще му допадне.

Той погледна към бухалката, а после към тавана, сякаш търсеше съвет от небето. Най-сетне пхна ръка в джоба си и извади две чернобели снимки, а после ги подхвърли на масата.

Огледах ги – и двете бяха фотографии на мъже на средна възраст, в добра форма, които приятелски се усмихваха на обектива.

– Единият е Сергей Романов, а другият Михаил Сорбозни – каза Еди. – Сергей е бил женен с три деца, а Михаил е имал две хлапета. И двамата са привикани обратно в Москва. Михаил е бил измъчван в продължение на седмици и накрая разстрелян. Сергей веднага са го разстреляли. Съпругата на Морисън е била наблюдаващият им офицер. Преминала е тест с детектора на лъжата и не ги е предала тя. Остава да го е

направил съпругът ѝ.

Не откъснах очи от снимките, докато не продължи с леден тон:

– Не приемай сделката. На първо място ще ми хареса да те победи просто защото не те обичам. На второ, твоят клиент заслужава смъртно наказание и аз искам да го убия лично. Ако още веднъж поискаш други условия, сделката се отменя. А сега бъди добро момче и бягай да говориш с клиента си. Имаш четирийсет и седем часа и петдесет и пет минути.

С това Еди се обърна и си тръгна, а след него остана миризма на суета. Никога не бях виждал по-добро представяне на условията за извънсъдебно споразумение. Беше нагласил всичко така, че да остана с отворена уста, просто защото беше Еди. Двете фотографии бяха запазени за десерт, за да ме унижат допълнително.

В делата за шпионаж правителството обикновено прибегва до косвени доказателства. Предателите по принцип са хитри типове, които работят сами и на тъмно, не оставят много следи и почти никакви свидетели. Най-често, когато правителството се съмнява за държавна измяна, те се стремят да вкарат жертвата в капан, като се надяват, че ще се хване и ще им даде достатъчно доказателства за планирано предателство, които да покажат на съдебните заседатели.

Ако Еди не лъжеше за съдържанието на шестия кашон – а той сигурно не лъжеше, защото иначе го чакаше отнемане на адвокатските права, – в ръцете му беше оръжието на убийството, по което бяха отпечатъците на Морисън.

Погледнах към Катрина, която си пиеше кафето и наблюдаваше разговора.

– Как ти се струва?

Тя посочи шестия кашон.

– Смятам, че сме напълно прецакани.

– Така изглежда, нали? – казах, докато все още осмислях всички неприятни изводи от наученото.

Тя отново отпи от кафето си и се замисли.

– За него няма значение за какво ще пледираме, защото смята, че обвинението му е желязно. Не можем да атакуваме основното доказателство, защото ни е забранено да разберем как го е получил. Освен това...

Телефонът звънна и аз отидох да го вдигна. Беше Алекси, който каза:

– Имам само минута, Шон. Виктор е горе и се подготвя за срещи, а

аз си измислих извинение да слеза във фойето.

– Познай какво стана. Току-що си тръгна прокурорът. Мина да остави стотина строго секретни документа, откраднати от някакъв сейф в Москва от неизвестен източник на ЦРУ. Документите потвърждават всички твърдения на обвинението, дори най-крайните. И познай какво още. По всичките документи има пръстови отпечатьци от Морисън.

Настъпи дълга пауза. Най-сетне той каза:

– Това е невъзможно. Повярвай ми, ако Бил работеше за нас, щях да знам.

– Значи или лъжеш, или грешиш. Може би някой друг в твоето СВР е работил с него, а ти не си бил в съответния отдел.

– Това не може да обясни фактите – каза той остро и напрегнато. – Прокурорът е сигурен, че тези документи са от Москва, да?

– Твърди, че директорът на ЦРУ и един военен съдия са потвърдили самоличността на източника.

– Значи тайната организация стои зад всичко.

– Това е другата тема – казах, като осъзнавах, че сигурно правя голяма грешка, като повдигам въпроса, но просто не можех да се удържа. – И Бил, и Мери твърдят, че тази твоя организация е измислена. Казват, че са подхранвали параноята ти, за да не те изпускат като източник.

Внезапно настъпи още една дълга пауза, така че казах:

– Там ли си още?

– Те... те грешат – увери ме той, едновременно обиден и объркан. – Тогава как обясняват всички неща, които е направила тази организация?

– Попитах Мери за избирането на Елцин. Тя каза, че е чисто политическо постижение.

– Ами Азербайджан и Армения? Грузия? Чечня?

– Всичко е измислица.

– Грешат – каза той, внезапно огорчен. – Кражба на оръжие, войни, политически убийства, предупреждавам ги от десет години. Казах им къде да търсят и какво точно. Не си измислям.

Изведнъж ми стана жал за Алекси. Той ми харесваше. Изглеждаше наистина свестен тип, но кой знае какви демони има в главите на хората? Беше раздразнен, ядосан и обиден, но и аз си имах проблеми.

– Виж, Алекси, знам само, че имам клиент, когото трябва да защитавам, и...

– Шон, моля те – прекъсна ме той. – Не трябва да затваряш очите си. Бил не е предател. Щях да съм мъртъв, ако беше предател. Мое име щеше да бъде съобщено и аз щях да съм мъртъв. Нали разбираш?

– Не, не разбирам. Мери каза, че той не те е предал, за да не привлече внимание към себе си. Освен това си бил неговият паспорт за все по-важни постове.

Чух въздишката му. После чух друг глас в дъното и Алекси изведнъж затвори. Обърнах се и погледнах Катрина, която не изглеждаше щастлива. Беше свила ръце в юруци.

– Копеле такова, нямаше нужда да му го казваш.

– Не, имаше. Ако случайно си пропуснала, прокурорът току-що ни изсипа толкова доказателства, че клиентът ни може да увисне на бесилото. Вече нямаме време за Алекси и неговите кошмари.

– Греша. Ако Алекси е прав, това обяснява защо някой си е направил труда да натопи Морисън. Знаеш го. Това е...

Вдигнах ръка, за да я прекъсна.

– Зает съм. Имам работа. Просто забрави.

Тя присви злобно очи, рязко се обърна и излезе.

Всъщност няхах нищо против, че си тръгна, защото исках да остана сам и да обмисля възможностите. След като Еди ми предостави всичките си доказателства, вече можех да се опитам да си представя как ще построи обвинението. Трябваше да го направя бързо, защото след това щях да хвана самолета и да кажа на Морисън за споразумението и да обсъдим дали да не подпише собствената си смъртна присъда. В светлината на всичко, което бях чул, това изглеждаше доста реална възможност, но все пак трябваше да премисля.

Ето какво измислих. Еди щеше да започне със скандален портрет на моя клиент и да се опита да докаже мотив за престъплението. Най-вероятна изглеждаше атаката тип „Дориан Грей“. Щеше да посочи към мястото на обвиняемия, където щеше да седи Морисън в униформата си на бригаден генерал, красив и солиден, благословен от природата, гени-те и произхода си така, че да преуспее. Щеше да подчертае как е роден в богато семейство, посещавал е най-елитните частни училища, влязъл е в най-добрата армия на света и е получил всички възможности, предлагани от Америка. Бил е старателен и трудолюбив, а всичките му подчинени са го ненавиждали. Пробил си е път към върха със зъби и нокти, но за него върхът никога не е бил достатъчно високо, защото Бил Морисън е суетен, арогантен и безкрайно амбициозен. Нито едно постижение, титла или успех не са били достатъчни за него.

Имал е пари – много пари, – но никога достатъчно. Искал е още и ако цената за това била предателство, шял да го извърши. Бил е женен за пленително красива жена, която го е дарила с прекрасни деца, стабилен дом, социално положение и престиж. Но това не му стигало. Морисън искал още жени, така както богатите хора имат нужда от по-нови, по-големи, по-скъпи коли. Нуждаел се от постоянни нови завоевания, все едно дали мимолетни, за да поддържа самочувствието си на красив и влиятелен мъж. Армията му дала награди и висок чин – но това пак не му стигало. Бил Морисън се нуждаел от още по-високо професионално признание от онова, което можела да му даде армията със своите медали и грамоти, и го потърсил тайно в прегръдките на руските висши шпиони.

Еди щеше да каже, че именно това е бил мотивът на Морисън. Единствената причина да предаде страната си е било собственото му

ненаситно его. Еди щеше да обещае дълъг списък от свидетели, които ще потвърдят наличието на този безкраен глад, дребнавия егоизъм, поредицата от сексуални приключения, неумолимата и жестока амбиция. Списъкът със сигурност щеше да бъде дълъг, защото показанията им изпълваха два големи сейфа – устната история на един човек, чиято нужда от признание – професионално, лично и любовно – нямала край.

След това Еди щеше да обещае също толкова дълга поредица от доказателства, от подслушвателните устройства в дома и офиса му до документите от московския сейф, по които бяха останали отпечатъците му.

Но колкото повече си мислех за това, толкова по-сигурен бях, че Еди пропуска нещо. В обвинението му имаше пробойна – неголяма, може би дори миниатюрна, но дупката си е дупка. Обвинението беше силно, но косвено. Не можех да защитавам морала на Морисън, защото, честно казано, той си беше разпасано копеле и прекалено много хора го знаеха, щяха да се закълнат в това и да го разкажат с най-големи подробности. А записите от телефонните му разговори щяха да премахнат всякакво съмнение.

Но единственото реално доказателство за държавната измяна бяха документите, откраднати от Москва от тайнствения източник на ЦРУ. И човек трябваше да се запита: дали някой знае как тези документи изобщо са се озовали там? Може би някой предприемчив руски агент ги беше откраднал от бюрото на Морисън? Поне това щях да твърдя аз. Те не са били предадени с добро желание, а задигнати.

Прелистих папките и осъзнах колко несериозно звучи този аргумент, тъй като датите в горния им край обхващаха цели осем години, включително и времето, когато Морисън беше работил в Държавния департамент, както и в Белия дом. Всеки човек с малко здрав разум щеше да се запита как някакъв руски агент е прониквал и в двете институции – две от най-строго охраняваните места в света – ден след ден, година след година, и е крадял документите от бюрото му?

Но красотата на американската съдебна система е в това, че тежестта на доказване лежи на плещите на прокурора. Еди можеше да докаже, че руснаците имат цели купчини строго секретни документи с отпечатъците на Морисън, но не можеше да докаже как са ги получили.

В три следобед Катрина хладно влезе в кабинета ми и хвърли една купчина листа на бюрото. После се подпря на стената, скръсти ръце и ме загледа така, сякаш бях някакъв жалък негодял.

На най-горния лист пишеше, че това е речта на президента на

САЩ, произнесена в Русия през есента на 1996. Видях и печат, че това са официални документи – очевидно Катрина беше ходила в архива.

Започваше с обичайните глупости, в които се казваше колко се радва президентът, че е там, каква голяма чест и привилегия е това посещение, как американците и руснаците са първи приятели и прочие. После идваше същественото: пасажът описван от Алекси, надлежно подчертан с червено, в който президентът на САЩ твърдеше, че войната в Чечня е оправдана, точно както и Гражданската война в Америка – борба за запазване на нацията. Добавяше и няколко подробности за това как руснаците трябвало да се държат цивилизовано, да се опитват да ограничат броя на цивилните жертви и така нататък, но при всички случаи оправдаваше и дори симпатизираше на чудовищната им война.

Свърших с най-важните пасажи и вдигнах очи.

– Е? – каза Катрина.

– Какво „е“?

– Сега вярваш ли на Алекси?

Завъртях очи към тавана.

– Не. Това, че президентът е произнесъл особено безвкусна реч, не доказва нищо.

Тя ядосано размаха пръст из кабинета ми, като сочеше сейфове.

– Имаш ли друг шанс да отървеш Морисън?

– В момента планирам защитата. Обвинението на Голдън не е толкова сигурно, колкото си мислехме. Всъщност няма доказателства, че Морисън е дал тези документи на руснаците. А ако не може да докаже държавната измяна, не може да докаже и убийството. Свързани са.

– Шегуваш се, нали?

– Не, не се шегувам.

– Виждал ли си списъка на свидетелите?

– Разбира се, че не.

– Значи не се притесняваш за него, а?

– За какво намекваш?

Така де, липсата на списък на свидетелите, докато все още се подготвяхме за предварителното изслушване, се разбираше от само себе си. Еди и аз нямаше да си разменим списъците, докато не започнеше истинският процес.

– Ами ако жена му свидетелства? Ако Мери каже: „Да, съпругът ми е предател. Аз живях с него, наблюдавах го, виждах отчуждението му, подозрителните му действия и необяснимите му отсъствия, докато се е срещал с руските си контакти“?

– Няма да стане.

– Сигурен ли си?

– Разбира се. Тя е защитена от закона и няма нужда да свидетелства срещу собствения си съпруг. Познавам я. Никога няма да участва в линчването на мъжа си. Децата им никога няма да ѝ простят.

– Същите деца, които не знаят, че баща им е в затвора? Ало, чуваме ли се?

Започваше да ми писва от тази жена.

– Мери няма да свидетелства – отсякох аз.

– Вече си специалист по жените, така ли?

– Вероятно не, но познавам Мери.

– Ти сам каза, че е знаела за изневерите в Москва – продължи тя. – Извади си главата от пясъка. Всяка жена ще иска да отмъсти.

– Снощи го обсъдихме. Тя го е приела. Свикнала е с положението.

– Не се заблуждавай. Пропускаш последния си шанс да докажеш, че Морисън е невинен.

– Виж, Катрина, ЦРУ е наблюдавало района като ястреб и не вярва, че тази организация съществува. Ако повдигна въпроса в съда, Еди ще ми отреже топките. Имам един ден, преди да изтече срокът за сделката. Какво точно искаш да направя?

Лицето ѝ се стегна още повече.

– Прояви съмнение заради Алекси. Говори с ЦРУ и ФБР. И престани да слагаш Мери на пиедал. Съпругът ѝ е изневерявал.

Започнах да клатя глава още преди да свърши. Тя ме погледна в очите и аз разбрах какво се кани да каже. Имах част от секундата, за да го предотвратя, но се отказах.

– Или си намери нов помощник – каза неуверено тя, сякаш това беше блъф, до който не искаше да прибегва.

– Приема се – отвърнах.

Катрина отметна глава, като отначало изглеждаше изненадана, после объркана и накрая се реши. Обърна се и си тръгна, без да каже нито дума, като внимателно затвори вратата зад гърба си – аз нямаше да направя точно така, но всички си имаме недостатъци.

Не ми хареса как свърши тази история, но вече нямаше желание да споря с нея. В такива случаи постоянно попадаш в задънена улица и колкото по-рано го осъзнаеш, толкова по-добре. А, нека се отбележи, нямаше много време за губене.

Както и да е, приключих с това и започнах да разглеждам купчините книги, които беше оставил Еди, като търсех улики. Опитвах се да се

съсредоточа, но нищо не се получи, така че в пет следобед се обадох на Мери и си тръгнах.

Черното порше го нямаше, когато паркирах двайсет минути по-късно. Застанах на входа и позвъних. Мери отвори веднага, сякаш беше чакала на вратата. Беше облечена като за световно с къса пола и блуза с дълбоко деколте. Пристъпи навън, прегърна ме силно и ме целуна.

– Радвам се, че дойде – каза. – Съвсем самичка съм. Имам нужда от добра компания.

– Какво, няма ли ги децата?

– Тази сутрин ги изпратих за месец в едно ранчо в щата Уайоминг. Започнаха да полудяват в тази къща. Дядо им също спря да ги харесва, особено след като Джейми счупи една ваза от времето на династията Мин с футболна топка.

– Ваза от династията Мин? Истинска?

– Шейсет хиляди долара оригинален китайски порцелан.

Засмях се.

– Знаех си, че това момче е родено за велики дела. Иска ми се да бях тук.

Тя също се засмя.

– Не, не ти се иска. Наистина.

Погледнах над рамото ѝ.

– А Хоумър? Не се крие зад вратата с нож в ръка, нали?

– Отиде на някакво представяне в Кенеди Сентър и няма да се върне до късно. Съжалявам. Знам колко си допадате.

– Провали ми вечерта.

Тя ме хвана за ръката и ме задърпа навътре.

– Хайде, влизай. Трябва ми силно питие, а както изглежда, и на теб.

Дръпнах се.

– Не съм сигурен, че идеята е добра.

– Баща ми има една специална бутилка уиски „Гленфидих“. Пази я от трийсет години и не желае да я отвори, все едно вътре има течено злато.

Е, как можех да откажа?

Заведе ме в дневната, където в една камина с размерите на камион гореше силен огън. Лампите в стаята бяха загасени и единственото осветление идваше от подскачащите пламъци. Тя си направи „Гимлет“ с водка и наля на мен едно голямо уиски, после седнахме на канапето от кафява кожа пред огъня. Насладих се на първата глътка и пресметнах, че струва около двеста долара. Хоумър нямаше да фалира от това, но

поне щеше да ме запомни.

След като дълго гледахме огъня, Мери каза:

– Шон, трябва да ти кажа нещо. Независимо как свърши всичко това, ще се разведе с Бил. Не знам защо не го направих по-рано. Имахме ужасен брак.

Кимнах, защото и двамата знаехме, че от мен не се очаква коментар или съчувствие. Той ми беше клиент, тя – бивша приятелка. Ролята ми в сценария беше да приема новината стоически.

Тя отново отпи от чашата си.

– Двамата с Бил не сме правили секс от две години.

– Брей, две години. Доста дълго време – отвърнах неловко, защото, ако трябваше да се избере най-опасната тема за разговор между нас двамата в тази голяма къща, тя беше точно тази. – Ако това може да те успокои, в последно време той също не прави секс с никого.

Тя се загледа в чашата си и каза:

– За него знам. Ами ти?

– Какво?

Тя вдигна очи към мен.

– Имаш ли си приятелка? Катрина може би?

– О, не. Нашите отношения са професионални... всъщност бяха, защото тя напусна днес.

– Лошо. Изглеждаше много приятна.

Кое беше лошо? Че не ми е гадже или че вече не беше в отбора?

Тя се подпря на облегалката на канапето и вдигна краката си върху него, като изкусително ги протегна към мен. Засмя се.

– Помниш ли онази седмица, когато баща ми го нямаше и двамата останахме тук?

– В този древен мавзолей? Наистина ли?

Тя леко ме ритна в ребрата.

– Не се прави на ударен.

– Помня.

– А аз ти скрих дрехите и те накарах да ходиш гол цели два дни?

– Не бях гол. Бях се загърнал с кърпа.

– За лице, доколкото си спомням.

– Същото е.

– Не и когато я носиш на главата си.

– Е, аз съм притеснителен.

– А на втората сутрин седяхме точно в тази стая, на това канапе, и влезе прислужничката Консуела.

Все едно можех да забравя.

Кракът ѝ падна в скута ми и тя започна да се смее.

– Ти тичаше наоколо като луд и търсеше възглавница, за да се прикриеш.

– Баща ти трябва да купи по-големи възглавници.

Тя се засмя, после двамата поседяхме и погледахме огъня още малко. Мери очевидно използваше възможността, за да ми каже нещо. Същност две неща – едното дискретно, а другото не. Второто очевидно беше новината за развода. По-неясното съобщение беше това, че може би ще има нужда от подкрепа след него, а аз вече бях вкарал няколко гола, така да се каже, значи имах добри шансове. Замислих се върху това.

Добрият ми приятел господин Палавник също се замисли и застана на стартова позиция, като изчакваше другият ми мозък да го настигне.

– Разпитаха ли те вече? – попитах най-сетне.

– Какво?

– Разпитаха ли те вече, Мери? Накараха ли те да говориш с агент на ЦРУ, който да запише твоята версия?

– Не – каза тя объркано, с нещо като „Ей, тъпако, разваляш момента“.

– Намери ли си адвокат?

– Все още не съм си избрала.

Откъснах поглед от огъня.

– Мери? Защо още не са те разпитали?

– Не знам. Предполагам, че са били твърде заети да разчистват всичко останало.

– Аха. А защо още не те дават по новините? Това е неустоима сензация. Човек би си помислил, че ще се разчуе.

Тя ме погледна. В светлината на огъня беше по-красива от всякога, отблясъците играеха по изящните ѝ черти и хвърляха искри в сините ѝ очи. Господин Палавник започваше да се дразни от поведението ми.

– Очаквах го – отвърна тя. – Всеки ден си купувам вестник на път за офиса и със страх гледам заглавията. Предполагам, че съм извадила късмет.

– Глупости – казах.

Меко, но го казах.

– Какво?

– Ти си помогнала да го хванат в капана.

Тя дори не помръдна.

– Защо мислиш така?

Най-важното нещо в този отговор беше фактът, че не каза: „Не е вярно.“ Оставих чашата си на масата.

– Накараха ли те да свидетелстваш? – попитах.

Неин ред беше да се извърне и да се загледа в огъня.

– Накараха ли те? – повторих по-остро. – Рано или късно ще получа списъка на свидетелите от Голдън. Рано или късно ще знам. Кажете ми сега.

– Да, ще свидетелствам.

– И си в списъка на Еди?

– Да.

Отворих и затворих уста няколко пъти като риба на сухо, но не излезе и звук. Най-сетне тя откъсна поглед от огъня и ме погледна. Заговори умоляващо:

– Нямах избор. Шон, моля те, трябва да ми повярваш. Представи си как би се почувствал, ако разбереш, че жена ти е предател. Примирих се с изневерите му, но с държавната измяна? Това копеле ме е използвало. Поемал е всичко, което аз изравях, работил е срещу мен и ме е превърнал в част от предателството си.

Продължавах да отварям и затварям уста, докато се опитвах да измисля какво да кажа, но нямах никакви умни идеи.

Тя се изправи и отиде до камината. Вторачи се в пламъците и започна да говори на себе си, на горящите пънове или на историята:

– Не аз причиних това. Той го направи. И не е отмъщение, а самозащита. Ако не им съдействам, ще ми съсият живота. Когато научиха за него от източника си, ми се обадиха и ми казаха, че имам избор. В края на краищата ми е мъж, за бога. Споделях всичко с него. Щях да изгубя работата си, да бъда унижена или дори вкарана в затвора. Имам деца, Шон. Не са ме заплашвали, но всички знаем какъв е залогът.

От последната забележка ставаше ясно, че е получила професионален инструктаж. Представих си как Еди казва: „Виж, Мери, слушай ме внимателно. Тъй като си негова съпруга, ще те попитат дали не свидетелстваш по принуда, или не го правиш, защото те заплашват. А ние се разбрахме, че не е така, нали? Просто изпълняваш патриотичния си дълг. Постъпваш като истинска американка, защото съпругът ти е предал своята и твоята страна.“

– Помогна ли им да го хванат? – попитах студено.

Тя помълча, преди да отговори:

– Шон, искаше ми се да не е вярно. Отначало си мислех как ще успея да докажа, че грешат и техният източник лъже.

Обърна се, за да ме погледне.

– Помисли си какво ми беше. Показват ти доклади за това къде е ходил съпругът ти, на кого се е обаждал, в кои хотели е влизал с непознати жени. Хората, които са го следили, бяха в моя кабинет, пристъпваха от крак на крак и избягваха да ме гледат в очите, докато ми изброяваха имената на жените, с които е спал, и ми показваха снимки на последната му любовница. Той сам се закопа.

Лицето ѝ беше потресено, а тялото напрегнато. Беше вложила прекалено много чувства, за да разбере как са я изиграли. Разбира се, че ще ѝ покажат тези снимки и ще ѝ пуснат записи на съпруга ѝ, който си уговаря срещи с любовниците си. Сигурно и това беше идея на Еди. Определено беше в негов стил.

Рязко се изправих.

– Трябва да си тръгвам.

Тя ме доближи и ме хвана за ръката.

– Шон, моля те. Наистина нямах избор.

– И аз нямам. След като научих, че си свидетелка на обвинението, съм задължен да те отбягвам. Една от дребните прищевки на закона, с които се съобразяват адвокатите. Може да ме обвинят, че оказвам влияние на свидетел.

Оставих я до камината и затръшнах вратата на излизане, защото – както вече отбелязах – не съм като Катрина. Когато някой ме ядосва, не го крия.

Ако проклетото порше на Хоумър беше паркирано на алеята, направо щях да го взривя.

Сградата в Саут Арлингтън, където живея, се нарича „Армейски щит“ и е построена в края на петдесетте – огромно чудовище от червени тухли, натъпкано с двустайни апартаменти с прословутите тесни антрета и кухни и бани с размерите на килерчетата за метли. Когато е била строена, на кухните се е гледало като на сервизни помещения, а не на стадиони, а в тоалетната се е ходело за задоволяване на естествените нужди, а не за разкошен лукс, окъпан в светлината на свещи.

„Армейски щит“ има три предимства: евтино е, много е евтино и е само на пет минути от офиса. Кварталът не е страхотен, но не е и пресътно гето. Всъщност е нещо като полупредградие по средата на пътя между градската клоака и квартала с ливади и баскетболни кошове пред гаражите, където децата никога не играят.

Поспах до седем, после излязох на паркинга, където беше спряна колата ми. Бях разтревожен – не заради признанието на Мери предишната вечер или дори от угризения, че не съм спрял Катрина. Това бяха дребни проблеми в сравнение с нещо, за което Мери се беше изпуснала. Беше споменала, че е получила задача да вкара съпруга си в капан, след като ЦРУ е било предупредено от неизвестен източник за неговото предателство. Веднага след това беше признала, че се е включила в разследването само за да докаже, че този източник греша.

Това беше нова заплаха, която трябваше да взема под внимание – неочакван обрат, както пишат в криминалните романи. Някъде там имаше информатор.

Въпреки това във всички материали на Еди не се споменаваха доносник, който е посочил Морисън на ЦРУ и останалите ловци на шпиони – а като се замислите, това не беше маловажен пропуск. С други думи, Морисън не беше заловен благодарение на блестящата детективска работа на агентите или дори заради Мери. Беше предаден от някого, вероятно вътрешен човек. И ако Мери казваше истината, Еди имаше от най-опасните свидетели – онези, които идват от другата страна на барикадата, за да потвърдят действията на Морисън.

Докато размишлявах върху това, отворих вратата на колата си, а зад мен се появиха двама мъже. Обикновено забелязвам всичко – освен в конкретния случай, – но те се появили от нищото. Никакъв шум, разговор или стъпки. Всъщност ги подуших, преди да ги видя – личната

хигиена очевидно не беше най-силната им страна. Единият беше латиноамериканец, а другият чернокож и бяха облечени еднакво – раздърпани джинси с увиснало до коленете дъно, тесни фланелки и кърпи на главите. Освен това и двамата бяха едри и мускулести, от онзи тип улични негодници, които очевидно не събират помощи за УНИЦЕФ. Най-впечатляващ беше колътът 38-ми калибър в ръката на латиноамериканеца – значително по-заплашителен на вид от ножа с петнайсетсантиметрово острие, който държеше другият.

– Ей, патрон – каза латиноамериканецът с успокояващ тон, все едно се познавахме. – Не се шашкай и всичко ще бъде наред. Имаш портфейл, нали? Само не викай, амиго. Дай ни портфейла и ще те оставим да ходиш на работа, като приятели.

Беше спрял, но спътникът му продължаваше да пристъпва към мен, хванал здраво ножа ниско до хълбока си. Полицията, която е специалист в тези неща, съветва в подобни случаи да си предадете портфейла без съпротива. В около 95 процента от случаите крадците не искат да ви наранят, стига да не ги притеснявате и да се подчинявате на нарежданията им. Не ги предизвиквайте. Не ги дразнете. Не се опитвайте да се биете. Ако изиграете картите си правилно, ще ви се наложи само да блокирате кредитните си карти и да си извадите нова шофьорска книжка. Дори в петте процента от случаите, когато нападат жертвите, най-често последните го предизвикват сами, като проявяват смелост в неподходящ момент или не се държат достатъчно сервилно с нападателите.

Във всеки друг ден бих постъпил така, както съветва полицията. В края на краищата нямам много пари в портфейла си. Аз съм военен, нали така?

Но в тази случка имаше нещо необичайно. Защо единият имаше пистолет, а другият нож? Защо този с пистолета остана отзад, а този с ножа продължи да ме приближава, напрегнал мускули?

Огледах лицата им, а те направиха само една грешка. Веднага пристъпих надясно, като оставих този с ножа между мен и стрелеца. В същия миг замахнах с куфарчето си към лицето му и го ритнах в слабините с десния си крак. Най-старият номер в учебника – трябва да заплашите целта с две едновременни възможности за нараняване. Беше петдесет на петдесет и той избра този вариант, който беше най-удачен за мен. Вместо да му счупя носа, му вкарах тестисите в стомаха.

Още преди да се свие на две, го блъснах с всичка сила към стрелеца, като го използвах вместо щит. Това се оказа адски добра идея, защото стрелецът изпрати два куршума в него, преди да се блъснат.

Стрелецът падна по гръб, без да изпуска пистолета, а умиращият му колега се стовари върху него. Сграбчих ръката, в която държеше пистолета, и я захих в тротоара. С другата си ръка се опитах да го удара по носа, но мигновено разбрах, че вместо това съм улучил нещо по-твърдо – челото му.

Усетих как се опитва да вдигне пистолета, за да го насочи към мен. Пуснах китката му и хванах дулото, за да го отклоня от себе си. Останахме така за няколко секунди, като ръмжахме и ругаехме, а между нас беше тялото на умиращия чернокож с ножа.

Но противникът ми беше силен. Усещах как дулото се изплъзва от хватката ми, а после стана нещо много странно. Умиращият мъж, хванат в капан между двама ни, изрева „Копеле!“ и яростно заби чело в лицето на своя колега. Предсмъртният му гняв ме спаси. Усетих как хватката се отпуска и обърнах дулото към собствената му глава, но междуременно сигурно съм натиснал спусъка, защото се чу изстрел и по лицето ми се пръснаха кръв и мозък.

Останах неподвижен още малко, за да се уверя, че е мъртъв. Не можех да отворя очи и да погледна, защото бяха залепнали. Той не помръдна, така че се претърколих встрани, като издърпах пистолета от ръката му, в случай че бях преценил погрешно и в него беше останала някаква сила за живот.

Изправих се и избърсах лицето си. После се наведох и им пребърках джобовете за някакви документи. В джобовете на чернокожия открих само няколко цигари марихуана. Латиноамериканецът имаше още марихуана и тлъста пачка пари. Преброих ги – бяха пет хиляди долара в използвани банкноти по сто.

След няколко секунди чух полицейска сирена и почти натъпках парите обратно в джоба му, преди да се сетя, че ако полицаите ги проверяха за отпечатъци, ще трябва да обяснявам. Вместо това отворих вратата на колата си и ги тикнах под предната седалка.

После седнах и се опитах да изглеждам разтърсен от шока, което всъщност не изискваше особено актьорско майсторство. Полицейската кола спря със свирещи гуми и двама полицаи изскочиха навън, като стискаха пистолетите си и ми крещяха да вдигна ръце така, че да ги виждат, и да не мърдам. Стара и твърде често използвана реплика, но реших да не споря. Винаги се опитвам да се държа учтиво в такива ситуации. Те разгледаха двата трупа, видяха, че са улични бандити, забелязаха униформата ми и по-младият ми каза да се успокоя.

Все още записваше показанията ми, когато дойде линейка, следвана

от една кола без номер. От линейката се изсипаха няколко медицински работници, които започнаха да оглеждат трупите, а един по-възрастен и някак си властен детектив, който се представи като сержант Бъроус, пое разпита от униформеното ченге.

След десетина минути заядливи въпроси и след като униформеният полицаи потвърди кой съм, сержант Бъроус каза:

– Изглежда, случаят е приключен, майоре. Двама негодници от центъра идват дотук за един бърз удар. Сигурно само са искали малко пари, за да си купят наркотици. Крили са се зад колите, когато сте излезли от дома си. Кофти място, кофти момент, оскрана ситуация.

– Много оскрана – казах.

– Ще им вземем отпечатьци и до обяд ще знаем кои са. И двамата имат затворнически татуировки, така че сигурно имат досиета. Няма да е трудно да ги разпознаем.

– Предполагам, че не – съгласих се.

– Сгафили сте.

– Според мен те сгафиха.

– В подобни случаи съветваме гражданите просто да им дадат каквото искат. Да не се правят на герои. Пистолетът и ножът са били само за сплашване. Сигурно не са искали да ви ранят, но вие сте превишили правата си, така че сега си имаме два трупа.

– Адски ме е срам – казах.

– Не ми отговаряйте по този начин, майоре – каза той много уморено. – Нищо не ми струва да ви закарам в управлението и да ви обвиня в убийство. После ще трябва да си търсите адвокат и да се защитавате.

– Всъщност аз съм адвокат – осведомих го. – Ще вдигна шум до небето, ще ви изкарам глупаци и всички ще си загубим времето. Просто реагирах пресилено, окей? Видях ножа, видях пистолета и реагирах, преди да размисля. Сега ми се иска да им бях дал портфейла си. Наистина ми се иска да не бяха мъртви.

Той се вторачи в мен, за да види дали не го лъжа, и аз направих подходяща измъчена физиономия. Или ми повярва, или реши, че не си заслужава да си губи времето, като се надлъгва с адвокат.

– Добре, ето как ще стане – каза накрая. – Ще разберем кои са тези двамата. Ще обиколим района и ще проверим дали има свидетели, които да потвърдят вашата версия. После ще пуснем всичко на прокуратурата и ще ги оставим да решат какво да правят с вас.

– Звучи ми честно – казах.

Той отново ме изгледа, а после се върна в колата си. Не можех да го

обвинявам, че се сърди, особено след като бях пропуснал някои неща в показанията си. Най-важното беше това, че бях напълно сигурен, че не се опитаха да ме оберат, а да ме убият.

В очите на чернокожия бях видял същото, което се вижда в очите на новобранците, когато за пръв път попаднат на бойното поле и се опитват да съберат кураж или ярост, за да убият някого.

Освен това не казах на полицаия, че това беше второто покушение срещу мен за последните две седмици, че латиноамериканецът имаше пет хиляди долара в джоба си, че някой очевидно ги беше наел да ме убият и че те са ме доближили, залагайки на това, че ще направя точно каквото препоръчва полицията и просто ще им дам портфейла си. Не му казах, че това беше много добре нагласено, как тялото ми щеше да бъде открито от следващия нещастник, който излезе на паркинга, с дълга, смъртоносна рана от гърлото до слабините и как полицията щеше да го заведе в онези пет процента от случаите, когато не всичко става по правилата.

Защо не му казах тези неща? Защото веднага щяха да ме отстранят от длъжността ми като адвокат на Морисън. Защото щяха да започнат разследване, което не исках – за срещите ми с Арбатов; за това как бях успял да превърна едно обикновено дело в някаква смъртоносна вендетата, насочена срещу мен. И най-вече защото бях невероятно объркан и ми трябваше време да помисля.

А и защото разбрах още нещо – клиентът ми най-вероятно беше невинен, а някой се опитваше да ми попречи да го докажа. Просто нямаше друго обяснение за двете покушения срещу мен. И ако продължите това разсъждение още малко, ще разберете как по някакъв начин се бях натъкнал на нещо, което е изкарало ангелите на човека зад цялата история.

Добри и лоши новини, както обикновено. Добрата новина беше, че ако се върнех назад по стъпките си, можех да открия какво съм направил, с кого съм разговарял, какъв въпрос бях задал, за да подпиша смъртната си присъда. Лошата новина беше, че преди да открия тези неща, можеше да се наложи да присъствам на собственото си погребение.

Трябваше да почукам четири пъти на вратата на Катрина, преди да ми отвори, и няма да повярвате какво облекчение изпитах, когато я видях по халат, с мокра и разчорлена коса и невярващо и определено неприязнено изражение.

Веднага щом ме пуснаха ченгетата, ми хрумна, че щом аз съм се превърнал в мишена, може би това се отнася и за нея. И ето, сега стоях на прага и се преструвах, че още сме най-добри приятели.

– Какво искаш? – попита тя възможно най-неучтиво.

Аз ѝ се усмихнах, за да я спечеля.

– Може ли да вляза? Моля те.

Тя въздъхна и отстъпи встрани. Що се отнася до апартамента ѝ, нямаше с какво да се похвали – живееше в лилипутско жилище, където всичко ти е подръка, с мебели трета употреба и няколко растения в саксии за цвят. Но пък беше изрядно подредено, леглото беше оправено, чиниите – прибрани и всичко беше чисто. А кой би предположил, че тя е маниачка на тази тема?

– Имаме проблеми – казах. – Тази сутрин пак се опитаха да ме убият.

Тя спря да недоволства от присъствието ми и, изглежда, се разтревожи.

– Какво стана?

– Двама бандити ме нападнаха на паркинга, когато излязох от къщи. Единият имаше пет бона в джоба си. Били са наемни убийци.

– И?

– И, ами, аз ги убих.

Отне ѝ няколко секунди да го осмисли.

– И защо си дошъл тук?

– Защото ти може да си следващата.

– Добре съм. Никой не ме притеснява.

– Това не означава, че няма да започнат.

Тя безизразно погледна часовника си.

– Имам среща след трийсет минути. Наистина трябва да побързам.

Проблем в общуването може би? Ясно, че още ме мразеше и искаше да ме разкара, но моментът изобщо не беше подходящ.

Раздразнено размахаш ръце.

– Катрина, чуваш ли какво ти говоря? Някой се опита да ме убие. Може да се опитат да убият и теб!

– Защо? Аз не работя по случая, значи не съм заплаха.

Поклатих глава.

– Те може и да не го знаят. Или да се тревожат, че знаеш това, което знам и аз.

– Имам много важна среща – настоя тя. – Кандидатствам за работа. Колкото и странно да ти звучи, в тази страна имаш нужда от пари, за да ядеш. Трябва да се обличам.

– Може и да не доживееш до следващото хранене. Чуй ме, моля те...

Бърза като светкавица, тя измъкна нещо от джоба си и преди да успея да кажа „ох“, към стомаха ми беше насочен автоматичен нож.

– Мога да се грижа сама за себе си – каза тя.

Еха. Отвори вратата и ме остави с категоричното впечатление, че очаква да я използвам по предназначение. Направо е изумително колко раздразнителни могат да станат хората. Но пък жените не са като мъжете. При тях спомените са свързани с чувствата – опасна комбинация.

Излязох и вратата се затвори зад гърба ми. Взех асансьора и си тръгнах, но не отидох далеч. Вместо това пресякох улицата и заех позиция зад един неправилно паркиран камион, за да наблюдавам входа на нейния блок.

Трябвах ми няколко секунди, за да проуча обстановката. Катрина не живееше в най-добрия квартал. Наоколо се препъваха пияници, а няколко бездомници си бяха устроили лагери по пейките или във входовете, като се надяваха да съберат малко топлинка. Пред местния денонощен висяха няколко тийнейджъри и се наливаха с бира в девет сутринта. Говореха глупости и се опитваха да се впечатлят един друг, както правят начинаещите амбициозни престъпници. Ако човек си търсеше запозрени, нямаше да срещне никакви трудности.

След двайсет минути Катрина изскочи на бегот от блока си, стиснала дамската си чанта под мишница, точно както правят опитните жени в такива квартали, за да не им ги дръпнат и да избягат с тях.

Дадох ѝ преднина, после пресякох улицата и я проследих. Предположих, че в нейния блок няма подземен, пък и никакъв гараж, значи трябваше да търси място за паркиране в околните пресечки, както повечето хора във Вашингтон. Просто градът е такъв. Тя стигна до края на улицата и зави наляво. Огледах се, за да видя дали някой я следи или проявява необичаен интерес. Нямаше никого, така че отново се затичах,

за да не я изпусна от поглед.

Докато завивах зад ъгъла, един скитник стана от пейката си и я последва. Беше на двайсетина крачки зад нея и наистина приличаше на скитник, мръсен и чорлав, с раздърпани парцаливи дрехи. Странното беше, че движенията му не бяха като на неудачник, който се прехранва с подаяния, постоянно замаян от марихуана, алкохол или каквото там може да си позволи. Изглеждаше като енергичен убиец, който преследва плячката си – особено с касапския нож, който извади от джоба си и стисна в дясната си ръка.

– Бягай, Катрина! – изкрещях и се опитах да преценя разстоянието, като се питах дали ще успея да стигна до нея, преди да е вдигнал ножа и да го е забил в главата ѝ.

Мъжът се обърна и ме погледна в момента, в който тя се обърна и видя него и ножа му. После той отново се завъртя към нея, на разстояние около три метра, а аз бях поне на двайсет.

Без да се впечатли особено, Катрина бръкна в чантата си, измъкна един малък спрей и го насочи към лицето му. Мъжът вече беше замахнал с ножа, когато струята го блъсна с всичка сила. Той се забави за секунда, после замахна отново, но Катрина вече беше отстъпила встрани, така че острието разсече въздуха.

Точно тогава пристигнах и аз. Ударих го в тила, по-скоро за да му привлека вниманието, а не да го нараня. Той веднага се завъртя, като кашляше и търкаше очите си с една ръка, а с другата размахваше касапския нож.

Нямаше представа кой съм, освен че съм враг. Започна да описва полукръгове с ножа, докато бършеше очи с другата ръка. След малко спреят спря да действа и той стана по-точен.

Касапският нож е ужасно оръжие. В ръцете на трениран убиец един удар с него е достатъчен. А аз няхах оръжие. Чакайте, всъщност май имах. Бръкнах в джоба си и извадих една химикалка. После го ритнах в пищяла и се хвърлих към него, като се надявах да не успее да вдигне ножа навреме.

Стоварихме се на цимента – той се опитваше да забие ножа в главата ми, а аз силно замахнах с дясната си ръка и забих химикалката право в дясното му око. Предполагам, че от адреналина не можех да преценявам движенията си, защото я забих на десетина сантиметра навътре в мозъка му. Усетих как тялото му се стяга и подскача, после той нададе ужасяващ, но за щастие кратък писък.

Претърколих се встрани, а Катрина ужасено се вторачи в синята

пластмасова химикалка, която стърчеше от окоето му. Макар че не обичам да проявявам цинизъм в подобни случаи, я измъкнах оттам и я прибрах в джоба си, защото отпечатъците ми бяха по нея, а не исках полицията да научава, че съм бил там. Тази сутрин вече бях убил двама души и нямаше да ми повярват, ако ме видеха с още един труп и извинителна усмивка: „Брей, пак попаднах на някакъв убиец, какво съвпадение, просто да не повярваш!“

Станах и сграбчих Катрина за ръката, после я задърпах надолу по улицата. Няколко от хлапетата, които пиеха бира пред денонощния, завиха зад ъгъла, привлечени от писъка на мъжа, и хубавичко ни видяха, докато се изнасяхме. Нямаше какво да направя по въпроса, освен да се върна и да ги заплаша с окървавената си химикалка. От външността им можеше да се заключи, че това би било глупава идея. Кварталът беше от тези, в които децата получават първото си „Узи“ като подарък за седмия рожден ден. Така или иначе, ако имах късмет, те бяха от онзи тип хлапета, които никога няма да съобщят в полицията, за да запазят кварталната си чест. А дори и да свидетелстваха, какво щяха да кажат? Че са видели мъж и жена да се отдалечават на бегот от местопрестъплението?

Двамата с Катрина ту бягахме, ту крачехме пресечка след пресечка, докато се уверих, че до трупа има достатъчно голямо разстояние, така че дори полицейското претърсване на квартала няма да ни хване. Найсетне я замъкнах в една пицария и двамата се скрихме в едно сепаре в дъното.

Тя отвори чантата си, измъкна носни кърпички и ми ги подаде.

– Избърши си косата. Опръскана е с кръв.

– Мерси – казах и го направих.

Тя кимна.

– Винаги ли забавляваш момичетата по този начин?

– Невинаги.

– Нищо чудно, че си ерген на трийсет и девет.

– Аха, нищо чудно.

Добрата новина беше, че чувството ѝ за хумор се връщаше. Какво означаваше това? Ако ѝ уредиш да я убият, изведнъж пак започва да те харесва. Интересно.

– Какво стана там? – попита.

– Нямам представа – признах си. – Но сигурно са същите хора, които се опитаха да ни убият в Москва.

– Не е задължително.

Беше права, разбира се. Можеше да ни преследват две различни

групировки. Можеше да са и десет. Но да си прав и наистина да си *прав* са различни неща. Бяха същите копелета, сигурен бях. Тя също.

Станях, отидох на бара и поръчах пица – отчасти защото бях гладен, а отчасти защото не исках да привличам вниманието на собствениците, които бяха останали с извратеното впечатление, че сепаретата им са запазени за клиентите на заведението.

Когато се върнах на масата, Катрина си играеше с една салфетка и зяпаше в ръцете си. Изглеждаше напълно спокойна. Беше почти невъзможно да познаеш за какво мисли, а именно че току-що едва не са ѝ разцепили главата с касапски нож.

– Добре се справи – казах. – Трябва кураж да извадиш спрея в точния момент.

– С практика всичко се постига. Израснала съм в Трайбека в най-добрите години на това предградие, когато животът винаги беше интересен. – Очите ѝ се разходиха из ресторанта, после попита: – Какво ще правим сега?

– Няма да се връщаме в апартаментите си. Няма да използваме колите си. Най-добре да предположим, че имат добра връзка помежду си и стават все по-отчаяни.

– Полицията? ФБР?

– В крайна сметка, да. Но първо трябва да решим какво да им кажем.

Тя кимна, защото и двамата бяхме адвокати, а адвокатите винаги мислят първо какво да не кажат на полицията. Не че някой от нас щеше да излъже, но винаги присъства тънкият въпрос за точните параметри на информацията, която ще споделиш. Бяхме се запознали с най-строго охранявания таен източник на ЦРУ, укрехме истината, когато някой се опита да ни убие в Москва, напуснахме местопрестъплението и със сигурност объркахме още няколко неща – най-малкото оставихме разни боклуци по улиците, – така че можеше да имаме сериозни проблеми със закона. Нямах ни най-малко съмнение какво ще ми направи генерал Клапър, когато тази история излезеше наяве. Ако не трябваше да мисля за толкова други неща, щях да започна да планирам кариерата си, след като ме уволнят от армията.

Така или иначе, вече бяхме преминали границата, до която ни интересуваше юридическата ни кариера.

– Съгласна ли си, че сме се натъкнали на нещо толкова важно, че може да ни струва живота? – попитах.

– Абсолютно – каза тя и предвид обстоятелствата беше съвсем

права.

– Съгласна ли си, че Морисън е невинен и някой се опитва да ни спре, преди да го докажем?

Тя се поколеба, после с много адвокатски тон попита:

– Би ли обяснил това?

– Доказателствата подсказват, че Морисън е бил натопен. Може да се спори от кого, но който и да го е направил, той не иска нещата да се разкрийт. Дватама с теб сме напипали нещо – някъде, в някакъв момент, – което ни поставя в опасност.

– Добре – съгласи се тя много практично.

– Какво сме напипали?

– Ти си човекът с теориите. Ти ми кажи.

– Какво ще кажеш за това – започнах, а тя се наведе към мен и внимателно загледа лицето ми. – Каква е целта на цялото упражнение? По какво е работила Мери през цялото време? Какво са постигнали с арестуването на Морисън?

– Предателят в техните редици.

– Точно така. В ЦРУ и ФБР са знаели, че някой дава на руснаците информация, важна и опасна информация. Хванали са много дребни риби и дори някои по-големи – Еймс и Хансън, – но това не решавало проблема. Ловците на шпиони продължавали упорито да бачкат, да проверят следите, да гонят плячката си. В края на краищата щели да го хванат – него или нея. Било само въпрос на време и късмет. Така че руснаците им пробутали Морисън. Закопали го с достатъчно доказателства и по този начин осигурили отговор на почти всички открити въпроси.

– Значи шпионинът продължава да действа?

– А по някакъв начин ние сме го застрашили.

Момичето зад шанда извика моя номер, така че отидох и взех пицата. Известно време седяхме и дъвчехме мълчаливо. Това, което бях казал, имаше смисъл. Не беше непременно вярно, но имаше смисъл. Имаше и други възможни обяснения, но ако бях прав за невинността на Морисън, трябваше сериозно да обмислим тази възможност.

А ако се съгласите с това, трябваше да се съгласите и със следното: човекът, който беше натопил Морисън, беше положил сериозни усилия. На първо място трябваше да са подхвърлили слуха на ЦРУ. Заложили са документи, покрити с неговите пръстови отпечатаци, в онзи сейф в Москва, а после са ги предали на ЦРУ.

От всичко това следваше този извод: виновникът беше интелигентен професионалист с огромни възможности, някой от ЦРУ или СВР,

който познаваше разузнаването отвътре. Вероятно, а може би дори определено, това беше човек, който беше пунал пипала и в двете агенции.

Най-сетне Катрина каза:

– ФБР няма да повярва на нито една дума. Ще си помислят, че сме двама мазни адвокати, които просто се опитват да отгърват клиента си.

– Да, сигурно така ще си помислят – съгласих се, докато дъвчех едно особено мазно парче пица пеперони и се опитвах да не забелязвам приликата му с веществото, което беше изскочило от окото на убицеца само преди час.

– Имаш ли някакви идеи как да се справим с този проблем? – попита тя.

Вместо да отговоря, аз попитах:

– Какво знаеш за детекторите на лъжата?

– Каквото са ни учили в юридическия. Смятат се за много достоверни. Направили са им някакви тестове и излиза, че са деветдесет и осем процента сигурни.

– Спомняш ли си откъде идват другите два процента?

– Припомни ми.

– Детекторите на лъжата отчитат промяната в температурата на тялото и биологичния ритъм. Но има химически вещества, с които може да се заблуди машината. Предполага се, че можеш дори да тренираш тялото си така, че да ги побеждаваш, например с будистки техники за медитация, при които отделяш съзнанието от тялото си.

– Накъде води това?

Преглътнах тежко няколко пъти, преди да продължа:

– Да поговорим за Мери.

Лицето ми придоби мрачно изражение.

– Снощи отидох да говоря с нея. Не беше много приятно.

– Точно колко неприятно?

– Тя призна, че е помогнала да хванат съпруга ѝ. Свързали са се с нея още преди месеци. Не знам доколко е замесена, но сигурно е дълбоко, защото са ѝ докладвали за разкритията си.

Повъртях се от неудобство, после добавих:

– Тя, въз, освен това призна, че се е съгласила да свидетелства за Еди.

Катрина побутваше из чинията едно парче пица и тактично отбягваше погледа ми.

– И според теб това не е всичко?

– Не знам. Тя каза, че управлението имало източник, който им е

съобщил за предателството. Не знам дали не лъжеше, защото в момента ми е малко трудно да й вярвам.

Пропуснах много, но Катрина беше умно момиче и щеше да попълни празнините. Например защо Мери изобщо ме умоляваше да поема този случай? Може би защото знаеше, че ще съумее да ме манипулира емоционално. Може би защото бях типичният глупак, от когото се нуждае всеки мошеник – влюбеният до уши, който се лъже толкова лесно, че не може да отвори очи и да види истината.

Катрина мъдро си млъчеше, така че най-сетне аз разчупих леда.

– Е, да поговорим за Мери.

– Добре. Като начало никой не е бил в по-удобно положение, за да натопи съпруга й. Да, тя наистина му е казвала всичко за работата си, но обратното също е вярно. На второ място, можела е да влиза в кабинета му всеки ден, да краде документи, да взема каквото поиска и никога да не се притеснява, че охраната ще я провери. Трето, заместникът на Морисън каза, че тя е била наясно с всичко в кабинета му. Притежавала е всякакви оръжия, които да използва срещу него.

– Когато се срещнах с нея снощи, както споменах, тя призна, че екипите за подслушване на телефоните и детективите са докладвали всичко на нея. Имала е пръст навсякъде. Знаела е точно кои бутони да натисне и как точно да задвижи нещата.

Катрина изведнъж откъсна очи от моите и се загледа в масата, сякаш се сети за нещо друго.

– Какво има? – казах.

– Снощи си се срещал с нея, така ли?

– Да.

– И тя знаеше, че сме в Москва, нали?

– Да. Е, и?

Катрина замълча. Нямаше нужда от обяснение. Беше ми подсказала отговора, но сам трябваше да измина болезнения път до него. В края на краищата нямаше друг възможен отговор, колкото и смазващ да беше този. Мери беше уредила покушенията срещу нас. Със сигурност притежаваше влиянието и възможностите да го направи. Като бивш шеф на московското бюро определено познаваше достатъчно бандити, за да ни премахне. А като дългогодишен жител на Вашингтон нямаше да се затрудни да наеме няколко улични отрепки, за да ни убият. По дяволите, парите със сигурност не бяха проблем.

Но защо? Какво бях направил, за да поиска да ме премахне? Дали се тревожеше, че ще разкрия Алекси? Или пък е усетила, че двамата с

Катрина се приближаваме към нея? Или и двете?

Катрина внимателно оглеждаше една хартиена салфетка.

– Е, какво да правим оттук нататък?

– Нагазили сме прекалено надълбоко. Трябва да съобщим на ФБР.

Тя кимна и аз добавих:

– Познавам един тип. Преди беше военен адвокат, после се уволни и започна работа в голяма адвокатска фирма, но така и не го избрах за съдружник, затова отиде при федералните. Джими Белафонте. Не съм го виждал от седем години, но последно чух, че работел в централата. Не е най-острото оръжие, с което разполагаме, но ще свърши работа.

Отидох до телефона и се обадох на „Справки“, за да ми кажат номера на централата на ФБР, след това им позвъних и помолих оператора да ме свърже с Белафонте. Секретарката, която вдигна, каза:

– Отдел „Финансови машиниции“.

– Търся Джими Белафонте. Казвам се Шон Дръмънд. Тя ме свърза веднага и един глас каза:

– Специален агент Белафонте.

– Джими, обажда се Шон Дръмънд. Не знам дали ме помниш.

– Естествено, че те помня. Военният адвокат, нали? А по новините казаха, че защитаваш Морисън.

– Същият Дръмънд. Трябва да се срещнем – насаме.

– Да си припомним старите времена, а? Нямам нищо против, братче, но съм зает до края на седмицата. Става ли следващия четвъртък?

– А става ли някъде близо до твоя офис след четирийсет и пет минути? Тази сутрин убих трима души и трябва да си поговоря с някого за това.

– Има ли причина да не се срещнем в кабинета ми? – попита той, внезапно разтревожен.

– Да, не искам да ме застреля някой снайперист, докато влизам през парадния вход на централата. Знам, че звуча като параноик, но трябва да ми повярваш, имам сериозна причина. Обаждам се на теб, Джими, защото ти имам доверие.

– На главната улица в Джорджтаун има книжарница на „Барне енд Ноубъл“, в която има кафене. Искаш ли там? – попита той без особен ентузиазъм.

– След четирийсет и пет минути ще бъда там – казах и затворих, преди да е размислил.

До този момент се бях държал неопишуемо глупаво. Играех на пясъчника на чуждите деца и само аз бях толкова сляп да не видя, че не ми

е там мястото. Всички ме бяха предупредили: собственият ми клиент, Мери, Алекси. Но покаченото ми либидо заглушаваше всякакви предупреждения. Без малко да успея да унищожа и себе си, и Катрина.

Някой не пестеше средства, за да докаже доколко са ограничени възможностите ми.

Джими не изглеждаше особено впечатляващо – светлокафява кожа, среден на ръст, с нормално телосложение и невзрачна физиономия. Незабележителната му външност даваше добра представа и за душевността му, защото дори в най-добрите си дни той беше по-скоро посредствен.

Отпиваше от голяма чаша кафе „Старбъкс“ и разглеждаше книгите в историческата секция, когато двамата с Катрина застанахме до него.

Потупах го по рамото.

– Здравсти, Джими. Това е помощничката ми Катрина Мазорски.

Той рязко се завъртя, кимна и ме изгледа разтревожено.

– Какви са тези три убийства сутринта? – прошепна веднага. – Какво става?

– Между осем и десет тази сутрин някой се опита да организира две убийства. Двама бандити ме нападнаха на паркинга пред моя блок, а някакъв фалшив бездомник се опита да заколи Катрина с касапски нож, докато отиваше към колата си.

Той ме изгледа внимателно, за да види дали не се шегувам, и очевидно стигна до извода, че не е така.

– Това не е по моята част, Шон – каза. – Аз се занимавам с финанси. Пране на пари и банкови измами, а не убийства или шпионаж.

– Да, но аз те познавам, така че ти вярвам.

– А има ли причина да не вярваш на останалите в Бюрото? – попита той с подходяща подозрителност.

– Докато работех по защитата на моя клиент, открих, че вероятно някъде в нашето правителство има шпионин. Някъде много нависоко – предател с изключителни възможности. Не твърдя, че Морисън не е предател – не знам дали не е така. Казвам, че има още един, и затова някой се опита да ни убие.

Джими клатеше глава.

– И този шпионин работи за руснаците?

– Точно така.

– А как точно се опитаха да ви убият? – попита той.

– Моето беше нагласено като въоръжен обир, при който се е стигнало до убийство. Но нападателите се издадоха, така че аз, ами, аз ги убих. Човекът, който се опита да очисти Катрина, не очакваше да се появи.

– И ти уби и него?

– Нямахме как. Втурна се насреща ѝ с касапски нож.

Той кимна, а от околните пътеки към нас внезапно се втурнаха шестима мъже и жени. Преди аз или Катрина да успеем да направим нещо, Джими вече държеше пистолет, някой закопчаваше ръцете ни с белезници, друг ни четеше правата, а всички заедно тъпчеха по достойнството ни.

Започнах да ругая Джими, който очевидно носеше скрит радиопредавател, и той вдигна ръка.

– Успокой се, Дръмънд. Аз съм федерален агент. Когато ми каза, че си убил трима души тази сутрин, трябваше да съобщи на шефа си. Ти не ми остави друг избор.

Очевидно не трябваше да става така. Във филмите хората в отчаяно положение като мен се обаждат на някой стар приятел, а старият приятел уважава старото им приятелство, запазва тайната им и оправя нещата. Или тези филми са пълна глупост, или бях надценил популярността си.

Двамата с Катрина постъпихме като истински адвокати, т.е. не си отворихме устата за фактите, но аз вече бях прекосил моя Рубикон, защото Джими беше записал самопризнанията ми за убийството на трима души. Бурята се задаваше на хоризонта.

След това отведоха мен и Катрина до два блестящи автомобила „Форд“, модел „Краун Виктория“, спрени пред книжарницата, а наоколо се събра тълпа от зяпачи, за да гледат как се прави истински арест. Лично за мен преживяването беше ново и невероятно неудобно – да ме влачат пред хората като обикновен престъпник. Вкараха Катрина на задната седалка на едната кола, а мен натъпкаха в другата.

По пътя към подземния гараж под сградата на ФБР обмислих какви обвинения ще ми натресат: конспирация, убийство, бягство от местопребыванието, укриване на доказателства. И това бяха само обвиненията, за които се сещах. Във ФБР и съда работят всякакви типове с огромно въображение и дипломи от престижни университети, които са просто гениални в измислянето на обвинения. Несъмнено щяха да се справят по-добре от мен.

Спряхме в подземния гараж и се качихме с асансьора в залата за разпити на петия етаж. Джими остана при нас, докато дойде още един тип. Приличаше на невестулка, точно както трябва да изглежда един професионален водещ на разпити – с дълго и слабо лице, безизразни очи с тежки клепачи и уста без никакви бръчки, сякаш никога не се

усмихваше, не се мръщеше и не изпитваше оргазъм. Вървеше прегърбен, с издадена брадичка и дълъг като човка нос, който подозрително душеше въздуха.

Седна пред мен и се представи:

– Специален агент Майкълс. Трябва ли да ви прочета правата?

През това време мръсният предател Белафонте се подпря на стена-та. Не се иска гениалност, за да разберете защо остана в стаята. Вече му бях направил пълни самопризнания и присъствието му трябваше да ми напомня, че след като съм издал най-важното, няма защо да спестявам и подробностите.

Поклатих глава.

– Направиха го вече.

Той се наведе към мен, сякаш това беше някакъв мелодраматичен момент.

– Имаме запис, на който казваш, че си убил един човек във Вашингтон и двама души на паркинга пред апартамента си рано тази сутрин.

– Вярно е – признах, тъй като ми се стори адски глупаво да отричам предишните си признания.

Той се облегна и се поглади по брадичката.

– Но освен това имаме малък проблем. Технически погледнато, не ние имаме проблем, а само аз, при това не малък, а огромен.

– Знам – казах.

– Проблемът, Дръмънд – продължи той с равен и сух глас, – е в това, че никой не е съобщил за никакви убийства. Освен ако не броим една жена, която е бутната от перона на метрото на Четиринайсета улица. Но вашингтонската полиция вече хвана извършителя. Или смяташ да си припишеш и това убийство?

– Какво говориш?

– Точно това, което ти казах, Дръмънд. До твоя блок не са открити никакви трупове. Нито пък в близост до апартамента на мис Мазорски. Така че какво става тук, по дяволите?

– Това е невъзможно. Тази сутрин полицията дойде в моя дом. Разпитва ме един детектив, който записа показанията ми.

Той кимаше, сякаш искаше да каже: „Продължавай, убеди ме.“

– Не се шегувам – казах. – Отидох до колата си и двама души се приближиха към мен с пистолет и нож. Трябваше да изглежда като обир, но не беше. Беше опит за убийство.

Той продължи да кима, но вече хапеше устни.

– А какво е станало с труповете? – попита, като се почеса от страни

по носа, сякаш искаше да каже: „Давай, добави и няколко нацистки шпиони, за да стане още по-интересно.“

– Откараха ги с линейка на общинската болница в Арлингтън. Гледах как натовариха трупове.

– По кое време?

– Малко преди осем.

Майкълс кимна на Белафонте, който също кимна в отговор и излезе.

– Каж ми за второто нападение.

– Стана точно зад ъгъла на блока на мис Мазорски. Около девет и половина, може би десет. Тя отиваше към колата си, когато един човек, преоблечен като бездомник, я нападна с касапски нож.

– И ти го спря?

– На косъм. Всъщност тя го напръска със спрей, така че не виждаше известно време.

– А ти какво направи? Застреля го?

– Не. Намушках го.

Той продължаваше да клати глава и да почесва проклетия си нос, а на мен ми се искаше да се протегна през масата и да го зашлевя. Опитваше се да ме раздразни и макар че го знаех и разбрах, че не трябва да се поддавам на тази провокация, не можех да потисна емоциите си.

Поех си дълбоко въздух три пъти и се ухилих.

– Добре, умнико, имам изненада за теб.

– Обичам изненадите. Какво предлагаш?

Бръкнах в джоба си и извадих вярната си пластмасова химикалка, покрита със засъхнала кръв и малки парченца сиво вещество. Хвърлих я на масата между нас и обях:

– Ето с тази химикалка го убих. Забих я в окото му.

Беше един от онези мигове, в които ти се иска да носиш фотоапарат. Той се вторачи в химикалката, но не я докосна – отчасти защото знаеше, че не трябва да оставя отпечатащи, и отчасти защото беше крайно отвратен.

Не можах да се въздържа:

– Според мен ти си на ход, специален агент Майкълс.

Вратата се отвори и влезе Джими Белафонте, мръсният му пор. Погледна към Майкълс и поклати глава.

– Какви са тези глупости, Белафонте? – обадих се. – Не бива да разговаряш с мен? Вече си проверил в полицията на Арлингтън и те са потвърдили, че не разследват двойно убийство? Това ли искаш да кажеш?

– Точно така – призна той, като отбягваше очите ми.

Добро решение, защото исках да го изпепеля с поглед.

– А в общинската морга в Арлингтън няма никакви трупове – добави.

– Много странно – казах по-скоро на себе си.

– Виж кръвта по химикалката – обърнах се към Майкълс. – Ако лъжа, чии са тази кръв и мозък?

Той се вторачи в химикалката.

– Ти ми кажи.

Беше мой ред да поклата глава. Водещите разпити никога, никога не трябва да отстъпват контрола върху разговора. Изразът „ти ми кажи“ беше нескопосаният му опит да възстанови равновесието. Сега аз задавах въпросите, а в неговите учебници пишеше, че не се прави така.

– Те са на един човек, който беше нает да убие помощничката ми.

– А къде е тялото му?

– Откъде да знам, по дяволите? Избягахме, преди да е дошъл някой. Но ченгетата дойдоха на паркинга пред моя блок. Говорих с тях и видях линейката, а съм се занимавал с достатъчно много ченгета, за да различа фалшивите. Детективът се казваше... ох, по дяволите, не се сещам, но мога да го опиша.

Носът на Майкълс почти се заби в лицето ми.

– Няма нужда. Вече знаем как изглежда. Детектив на средна възраст с евтин костюм, който задаваше много въпроси, нали?

Потърках челото си. Борех се с изкушението да му обясня какъв голям тъпак е. Не беше лесно.

– Някой се опита да убие мен и мис Мазорски, защото искат да скрият нещо, което сме открили.

– И какво е то? – попита той и аз разбрах от тона му, че няма абсолютно никакъв шанс да повярва и на една моя дума, особено ако се придържах към невероятната истина.

Въпреки това реших да не обръщам внимание на опасенията си и отговорих:

– Открихме, че моят клиент Бил Морисън най-вероятно е натопен с фалшиво обвинение в държавна измяна. Разговаряхме с много хора и те ни запомниха, а сега някой иска да ни забравят.

– Аха – каза той разсеяно. – Да се върнем на тези хора, които си убил. Кои бяха те?

– Не знам.

– Не ги ли провери за документи? Не научи ли имената им?

- Казах, че не знам кои са.
- Но си казал на специален агент Белафонте, че знаеш повече.
- Ти слушаш ли ме изобщо?

Изражението му въобще не се промени.

- За кое – за тримата мъртъвци, които не съществуват?

Стиснах ръба на масата и го изгледах отровно.

– Майкълс, хайде да свалим картите. Те бяха професионални убийци.

– И телата им са изчезнали? Хайде, майоре, можеш и по-добре. Помогни ми. Убеди ме, че си убил трима души.

Майкълс и Белафонте се спогледаха и макар че не бях сигурен защо го направиха, ми се видя толкова характерно за тях и толкова високомерно, че се ядосах още повече.

- Ще ми предявите ли обвинение? – попитах.

– В момента обмисляме тази възможност – отвърна Майкълс вежливо, сякаш искаше да каже: „Виж, имам проблем, помогни ми да разбера какво точно престъпление си извършил.“

Изправих се.

- Седни – заповяда той.

– Няма. Ако нямате съдебно нареждане, аз си тръгвам.

Майкълс погледна към Белафонте, който погледна към мен. После ми каза много приятелски:

– Шон, може би трябва да ни разкажеш повече за опитите за убийство срещу теб и мис Мазорски. Какво е станало с трупите според теб?

Тръгнах към вратата, а Белафонте ми препречи пътя.

– Махни се от пътя ми, Белафонте, преди да съм ти вкарал половите органи в ушите, защото тогава ушите ти ще започнат да щръкват всеки път, когато видиш хубаво момиче.

Той ме погледна в очите, за да види дали се шегувам. Не се шегувах. Определено не се шегувах. Почти отскочи встрани.

Излязох в коридора и започнах да отварям всички врати една по една. В някои от стаите имаше заподозрени, разпитващи и адвокати, които ме гледаха с неподправен шок, когато пъхах разгневената си физиономия при тях.

Най-сетне стигнах до тази с Катрина и жената, която я разпитваше – някаква дебелана, сестра близначка на Майкълс, с острия нос, тежките клепачи и всичко останало. Започна да ми крещи.

Влязох, хванах Катрина за ръката и я извлякох от стаята, без да обръщам внимание на кръсците. Взехме асансьора, слязохме пет етажа и

напуснахме сградата.

Най-важното беше, че никой не се опита да ни спре. Не ни последваха никакви типове в синьо или черно, които размахват пистолети и щитовете и истерично ни крещат да спрем или не се знае какво ще стане.

– Това бяха глупости – обобщих.

– Нямах ли никакви истински приятели? – попита подигравателно тя.

– Почти не го познавам. Бяхме заедно в курса за военни адвокати. Винаги е бил конформистско копеле. Каква я мислех изобщо? А ти докъде стигна?

Тя поклати глава.

– Онази кучка не повярва на нито една моя дума. Каза, че нямало трупове.

– Аха – съгласих се и магнах на едно такси. – Беше адски странно. Прекалено странно.

– А като стана дума за странни неща, какво е станало с труповете?

– Има две възможности. Първата е да са в полицията, а всичко да е някаква гигантска бюрократична грешка. Ако ставаше въпрос само за полицията във Вашингтон с тяхната документация за убийствата, как да е. Но не и в Арлингтън.

– А втората възможност?

– Изиграли са ни. Някой в правителството на САЩ укрива както тези трупове, така и истината. Някой във ФБР е казал на детективите да ни хванат и да ни мотаят. Устроили са ни капан, Катрина.

– План „Б“.

– Точно така. Тази сутрин са ни наблюдавали. Когато моето убийство се провали, са въвлекли и полицията, а после са изтрили всичко, все едно не е станало.

– Тогава защо просто не те убиха след това?

– Вече бях привлякъл внимание. Бяхме на паркинга пред голям жилищен блок и когато се чу първият изстрел, по прозорците сигурно са изскочили стотици зяпачи. Така че полицията идва и просто няма друг избор. Не могат да ме застрелят пред всички свидетели, нали така? Не, карат си по учебника, прибират телата, вземат ми показанията, после изчезват и се правят, че нищо не е станало.

– Очевидно са излезли на бис и при мен.

– Точно така. Ако бяхме останали, някой детектив от полицията щеше да ни вземе показанията и да ни пусне да си ходим.

Тя се загледа към минаващите коли.

– Според мен нашият предател вече знае, че приближаваме, и има повече възможности от нас. Бих казала, че работи в ЦРУ и е сътрудничил на ФБР в издирването, както и че по някакъв начин ги върти на малкия си пръст.

Най-сетне успях да спра такси и поръчах на шофьора да кара към безкрайните вашингтонски предградия в щата Вирджиния, за да ни остави пред супермаркета „Тайсънс Корнър“, което ни излезе изумителните шейсет долара. Няма да повярвате, но таксиджията дори ме погледна с надеждата за бакшиш.

„Тайсънс“ е един от най-големите супермаркети в света – гигантски комплекс с многобройни ескалатори и над сто отделни магазина, натъпкани с блъскащи се тълпи. Беше краят на ноември, приближаваше Коледа, така че тълпите сигурно бяха два пъти по-големи от обичайното. Минахме през няколко магазина, като купихме достатъчно дрехи и обувки за няколко дни, няколко перуки, малко боя за коса – все основни средства в дегизировката – и един адски голям ловджийски нож за евентуалностите, които постоянно се изпречваха на пътя ни.

Използвах кредитната си карта, защото ни най-малко не се притеснявах да разкрия местоположението ни. И без това вече ни следяха, нали така? Не ги виждах, но със сигурност бяха там. Следили са ме тази сутрин, преди да се опитат да ме убият, и са чакали пред апартамента на Катрина, за да се опитат да убият и нея.

Кои бяха тези хора? Нямах представа, но бяха професионалисти. Предположих, че са от ФБР, но не непременно. Можеха да са и от ЦРУ, макар че това би било странно, защото в САЩ действат всякакви ексцентрични закони, според които ЦРУ не бива да се бърка във вътрешните работи. Не че ЦРУ винаги ги зачита. Освен това предположих, че именно Мери мести шахматните фигури по дъската.

В предишния ми живот като военен бях получил доста добър инструктаж за избягване на хора, които те следят. Тогава понякога ни се налагаше да действаме под прикритие на места, където не биваше да ходим, така че инструкциите бяха много съвестни. Разбира се, винаги помага преследвачите ти да не знаят, че притежаваш такива умения, защото така можеш да използваш елемента на изненадата.

Обясних на Катрина как ще го направим, после двамата влязохме в „Лорд & Тейлър“. Тя дръпна една рокля от закачалката и влезе в женската пробна, а аз останах на входа като типичния отегчен съпруг от предградията. Минаха около десет минути, в които влизаха и излизаха разни жени, а около мен се събра цяло стадо отегчени съпрузи, които

избягваха да се гледат в очите – като хора, които в момента банкрутират заради жените си.

Най-сетне се отдалечих. Крачех бързо, защото знаех, че ако преследвачите са професионалисти, в супермаркета има неколцина, екипирани с онези микрофончета, за да могат да си ни предават един на друг. В същия миг някой от тях трябваше да се чуди какво е станало с Катрина, по дяволите, което всъщност беше основата на моя план: да ги накарам да си крещят един на друг по радиостанциите, опитвайки се да открият Катрина, докато аз си върша моята работа.

Шмугнах се в „Нордстром“ на първия етаж, после изтичах нагоре по ескалатора до втория. Приведох се, за да се скрия между дрехите, после бързо прекосих женския отдел и се намъкнах в една женска пробна.

След минута с поклащане излязох между две други жени, като изобщо не изглеждах очарователен със свободно падащата си хавайска рокля на цветенца, завързаните около кръста торби с дрехи, червената перука и огромните очила. Освен това стисках още два плика с дрехи, за да крия бакенбардите си. Тромаво се заклатих към изхода, като се молах номерът да мине. Представях си как федералните се спускат към мен, привличат вниманието на тълпата и всички разбират, че всъщност съм травестит с много, много лош вкус.

Отидох направо на щанда за хотдог в средата на супермаркета, където една елегантна блондинка с тесни джинси, черна тениска с надпис „Буч“ и рокерски ботуши седеше, дъвчеше огромен хотдог и се оглеждаше за невероятно грозна червенокоса жена с хавайска рокля. Хавайската рокля беше идея на Катрина. Никога нямаше да ѝ простя. Приличах на крава. Ако все пак ви хрумне да се обличате в женски дрехи, не е задължително да изглеждате като добиче, надянало палатка, нали така?

Тръгнах към изхода. Тя изчака една минута, преди да ме последва. Докато излизах, видях един тип с дрехи на сърфист, но на необичайно зряла възраст, който нервно се оглеждаше. В ухото му имаше нещо, а той говореше нещо на гърдите си. Проследи ме с поглед, намръщи се и погледна встрани.

Влязох в покрития паркинг и след минута Катрина ме издебна в гръб. Как разбрах ли? Ами тя прояви нахалството да се приближи незабелязано, да ме ошипе по задника и да попита: „Ей, кукло, искаш ли да се позабавляваме?“

Подскочих и изръмжах:

– Да, много съм готина, нали?

Катрина се засмя.

– А сега кола – наредих аз.

Двамата пресяхохме улицата и тръгнахме по шосе 7, където са подредени всички продавачи на автомобили в това предградие и постоянно се борят за клиенти. Местните я наричат „Улицата на лъжците“. Скрих се в тоалетната на магазина на „Шевролет“ и се преоблякох в джинси и риза, закопчана чак до високата яка, така че да приличам на юпи от предградията.

Двамата с Катрина се приближихме до един кабриолет Бе Ем Ве, модел 1996-а, паркиран пред магазина. Някакъв тип, облечен като ченге от сериала „Маями Вайс“, се материализира от нищото.

– Кефи ли ви, а? – попита той с мазната усмивка и подлизурския тон, характерни за професията му.

– Зависи как върви – отвърнах, като галех боята. – Дори съм докарал жената, защото имаме сериозни намерения. Не просто гледам, а искам да я купя, а ако ме убедите, ще изкарате доста мангизи, защото ще си тръгна с това нещо.

Човекът просто грейна и ме погали с очи. После се обърна към Катрина, защото аз вече бях убеден и той просто трябваше да излъже и женичката.

– Хал Бъртън – представи се. – Само секунда, за да взема ключовете. Това е невероятна кола. Сигурен ли сте, че ще се справите с нея?

– Направо съм роден за такава кола – казах, като мъж идиот на мъж идиот.

Той намигна и се затича да донесе ключовете.

– Има ли някакъв смисъл в това, което правиш? – осведоми се Катрина.

– Не ти ли харесва?

Тя огледа колата.

– Не е в мой стил.

Хал изгърча навън с ключовете. Пак ми намигна, докато ми ги подхвърляше през капака, защото вече бяхме приятелчета, нали така?

Качи се отзад, а двамата с Катрина седнахме отпред. Колата запали с гърлен рев. Излязохме на улицата и поехме към околоръстното, а Хал продължаваше да обяснява колко е яка тази кола, колко често и умело ще я поддържат в техния сервиз, колко е бил влюбен в нея предишният собственик и колко, така да се каже, ни отива.

Излязох на „Джордж Вашингтон“ и тръгнах към центъра на града.

– Как гладко върви, а? – обади се Хал отзад. – Харесва ли ти?

– Уха – казах, кимайки с въодушевление.

– Тъъ, извинявай, че повдигам въпроса – продължи той, – но в магазина има правило да не се отдалечаваме на повече от пет мили. Не че не ви вярвам, защото изглеждате страхотни хора, но правилата са си правила.

– Извинявай, Хал – казах. – Ще се опитам да обърна на следващия изход.

Хал се ухили. Усмивката му помръкна, когато профучах покрай отклонението.

– Тъъ – каза той, наведе се напред и ме потупа по рамото. – Пропусна изхода.

– Извинявай. Така върви, че направо не можеш да спреш. Колко каза, че струва?

Той се облегна с усмивка. Вече си представяше за какво ще похарчи комисионната.

– Обявена е за осемнайсет и петстотин, но ти очевидно си печен тип, така че ще можем да преговаряме.

Докато продължаваше да бръмчи за всичко, което би направил, за да ни продаде тази кола, хванах изхода за Кий Бридж. Човекът се ухили и още по-ентузиасирано започна да обяснява колко е велика тази кола, докато не стигнахме пред моста. Паркирах колата и се обърнах към Катрина.

– Просто е страхотна, нали?

– Вече ти казах, че не е мой тип.

Обърнах се към Хал.

– Извинявай, приятел. Женичката не я харесва.

После му хвърлих една двайсетачка, докато ме гледаше изумено.

– За бензин. Между другото, колата ти има един разбит амортизатор и се нуждае от центровка на клапаните.

Оставихме го да ругае в колата и тръгнахме пеш през моста към Джорджтаун.

– Сигурен ли си, че наистина имаш основателна причина да го направиш по най-трудния начин? – попита ме Катрина.

– Отидохме с такси, така че преследвачите сигурно очакват и да си тръгнем с такси. Ако са от ЦРУ или ФБР, след пет минути ще знаят на кои таксите сме се обадили и ще ни чакат на другия край.

Тя се ухили.

– Умничък си ми ти.

– Номерът в модерното общество е да се избягва всякаква

електроника. Полицайте се разглезиха. Имат програми, които проследяват всичко – кредитни карти, банкомати, електронната поща, телефоните, колите под наем, хотелите, авиокомпаниите. Но ако не се виждаш на екрана, започват да се объркват.

– Предполагам, че знаеш и какъв е следващият ни ход?

– Всъщност не, нямам представа. Отсега нататък ще импровизираме.

Тя се почеса по главата и помълча. После попита:

– Вярваш ли на Алекси?

Трябваше да си помисля. Отговорът май беше да, в определени граници. Наистина малко му хлопаше дъската, но както вече споменах, това не го правеше лош човек. А нямаше защо да я питам тя какво мисли. Нали бяха играли на чичо доктор.

– Какво точно си намислила? – попитах, като деликатно избягнах да отговоря на въпроса ѝ.

– Хайде да му се обадим.

– Защо?

– За да ни скрие.

Звучи странно, но идеята да се обадим на офицер от руското разузнаване, за да ни скрие от американското правителство, не беше лишена от някакъв ироничен чар. Освен това няхмахме кой знае какви други възможности, така че си помислих: „Защо не.“

– Съгласен съм – казах. – Но аз ще говоря.

Влязохме в един мърляв музикален магазин, пълен с хлапета, които ровеха по щандовете и търсеха най-новите хип-хоп хитове. Отидох при момичето на касата.

– Извинявайте – казах. – Възникна спешен случай, а нямам мобилен телефон. Може ли да ви платя един разговор и да се обадя оттук?

Тя изръмжа, завъртя очи и започна:

– Правилата на магазина...

Бързо измъкнах от джоба си тлъстата пачка, която бях взел от банката тази сутрин.

– Ще ви дам двеста долара.

Устните ѝ замръзнаха. Подаде ми телефона, а аз го дадох на Катрина.

– Знаеш ли номера?

Тя пхна ръка в чантата си, за да го потърси.

– Говори със секретарката му – наредих. – Кажи ѝ, че сме изгубили едно куфарче и се чудим дали Алекси не знае къде е. Дай ѝ номера в

този магазин и помоли той да се обади.

Катрина набра номера и предаде съобщението на секретарката на руски. Когато свърши, дадох двеста долара на продавачката и ѝ казах, че ще чакаме да ни се обадят. Тя се усмихна и облиза устни. На езика ѝ имаше малко топче. Подпряхме се на щанда и почакахме почти двайсет минути, докато през магазина минаваха все нови и нови хлапета с униформени торбести джинси, огромни тениски, боядисани коси, татуировки, обици и какви ли не лъскави неща по лицето. Катрина се връзваше отвсякъде. Аз приличах на човек, който е влязъл погрешка, докато е търсел вегетарианския ресторант.

Не беше лесно да си млад в наши дни. По мое време трябваше просто да се обличаш като диско кретен. Поне не се налагаше да те дупчат и татуират. Просто изпращаш старите си диско дрехи на някоя благотворителна организация и безпроблемно се превръщаш в дебел, оплешивяващ човек на средна възраст. Изхвърляш старите си снимки и децата ти никога не научават какъв идиот си бил. А сега, с всичките дупки и татуировки, няма как да не разберат.

Телефонът най-сетне иззвъня, продавачката вдигна, каза: „Минутка“, и ми го подаде.

– Шон? – каза Алекси.

– Да – отвърнах и му разказах цялата история, включително и факта, че правителството на САЩ беше замесено по някакъв начин.

Той търпеливо ме изслуша и каза:

– Шон, става нещо много голямо. Бих ти предложил да те скрия на безопасно място, но не искам да рискувам. Най-добре да отседнете в хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун. Моите хора ще ви запазят стая и ще я платят. На името на мистър и мисис Харингтън. Ще ви се обадя по-късно.

Затворих, после двамата с Катрина тръгнахме към „Четири сезона“ по главната улица. Ако ви се наложи да бягате от закона, това е най-безопасното място. Веднага щом ни въведоха в стаята, се обадих на рум-сървис и поръчах две порции филе миньон и бутилка вино. Защо не, нали руснаците плащаха?

Алекси се обади двайсетина минути след като бяхме приключили с обяда.

– Всичко наред ли е? – попита.

– Двамата с Катрина току-що изпихме една бутилка вино за шейсет долара. И знаеш ли какво, Алекси? Като я по-напиеш, трябва да внимаваш с нея. Започна да ми скача, да ме хапе по ушите и да предлага да

правим какви ли не мръсотии. Направо не можах да я позная.

Катрина ме замери с чантата си.

– Ха-ха? – добавих, но никой не се засмя. Според мен беше много смешно. – Както и да е – казах. – Според мен разкрихме нещата. И така, според нас в нашето правителство има истински шпионин, а Морисън е натопен, за да не бъде разкрит онзи. Вие правите такива неща, нали?

Той не отвърна известно време. После каза:

– Възможно е да се направи такова нещо, за да се защити някой наистина важен човек. Но е много сложна операция за планиране, Шон. Много е трудно да се заменят шпионите с подходящи заместници. Разбираш ли? Ние имаме поговорка за това: „Сянка трябва да отговаря на тяло.“

Ето го значи проблема. Бях в напълно отчаяно положение. Някой се опитваше да ми затвори устата завинаги, по някаква причина собствено-то ми правителство, изглежда, го улесняваше и двамата с Катрина бяхме сами, без възможности и съюзници, като на сал, плаващ наред със смъртоносен океан. Единствената ми надежда беше Алекси. В такъв случай дали трябваше да запазя кристално чистата си професионална етика, или да поживея още няколко години? От ясно по-ясно.

– Ето какво мисля аз, Алекси – казах. – Според мен Мери работи за тази твоя тайна организация. Мисля, че през цялото време е работила за тях, като е убеждавала ЦРУ, че твоите обвинения са бълнувания на лунатик, и така ги е предпазвала от разкриване. Смятам, че именно тя е крадяла документите на съпруга си. Според мен човекът, който ги е дал на ЦРУ, е притежавал само тези документи, които Мери е свила от Бил, а останалите – тези, които могат да насочат следите към нея – са надеждно скрити в Москва.

– Какво? – попита той, очевидно изненадан. – Ти приемаш съществуването на тайната организация?

– Аха.

– И смяташ, че Мери работи за тях?

– Нищо друго не може да обясни фактите. Нали точно Мери ми каза, че това са глупости? Опитваше се да ме отклони от върнатата следа. Ако не работи за СВР, значи работи за някой друг в Москва, нали така?

– В това има смисъл, Шон. Тази организация има невероятни възможности и обхват. Възможно е и Мери да е замесена. Никога не съм мислил за това. Сянка определено отговаря на тяло, нали?

Горкичкият, толкова беше запленил от собствените си призраци, че се хващаше като удавник за всяка сламка, която по някакъв начин

подкрепяше и подхранваше параноята му. Беше ми жал за него. Но не чак толкова, че да не съм готов да я експлоатирам, точно както бяха правили от ЦРУ през последните десет години.

– Има начин да разберем – казах. – Ще накарам една от сътрудниците си да разпита Бил. Той би трябвало да е в състояние да потвърди дали теорията ни съвпада с фактите.

Идеята му хареса и той обеща да се обади пак след шест часа, за да провери какво е станало. Веднага се обадох на Имелда. Обясних ѝ в какво положение се намираме и защо не мога да хвана следващия полет до Канзас Сити, без да предизвикам вниманието на властите. От друга страна, на нея нищо не ѝ пречеше да го направи, така че точно това ѝ наредих.

Обясних ѝ какво искам и поръчах да внесе тайно мобилен телефон по време на разпита, а после ѝ дадох номера на хотелската ни стая. После двамата с Катрина седнахме и се опитахме да убием времето, което ни оставаше. Гледахме един филм на Оливър Стоун и много се смяхме, защото той, изглежда, беше единственият по-голям параноик от нас в света. Катрина ме разпита за детството ми, а аз за нейното, говорихме за политика, спорт и висше образование и когато най-сетне стигнахме до любимите си сладоледи, и двамата осъзнахме, че сме загазили.

Телефонът извън в 11:40 вечерта и аз прескочих леглото, за да вдигна.

Имелда побъбри малко и каза:

– Минахме през датите. В повечето случаи съвпадат, но има и изключения.

Имаше предвид датите на документите от московския сейф, които ни беше дал Еди. Тя ги показваше на Морисън и питаше къде е била Мери по това време, за да разбере как може да ги е пипнала.

– Добре – казах.

– Искаш ли да говориш с него? – попита тя.

Бил заговори с типичния си просташки арогантен тон:

– Дръмънд, къде си, по дяволите? Защо не идваш лично? Не обичам да се разправям със сержанти. Дявол го взел, аз съм генерал и заслужавам малко уважение! Ти си...

– Млъкни и чуй какво ще те питам. Според теб как те е натопила Мери?

– Не ми казвай да млък...

– Затваряй си плювалника! – изкрещях. – Тази сутрин вече убих трима души и точно в момента си представям как грабвам самолета,

идвам и убивам и теб! Ти си виновен за всичко! Честно казано, изобщо не си струва да работя за теб, така че ако не млъкнеш, наистина ще се кача на следващия самолет, ще дойда и ще те убия.

Катрина ме гледаше лошо, така че въздъхнах тежко един-два пъти и попитах по-спокойно:

– И така, според теб как те е натопила Мери?

– Не знам – заинати се той.

– Добре, но вече си прегледал основните доказателства на прокурора. Възможно ли е Мери да е имала достъп до всичките тези документи в твоя кабинет?

Той помълча, преди да отговори:

– За някои от тях не е имала никакви проблеми.

– Не за някои, по дяволите – за всички. Докладите на президента и държавния секретар? Техническата документация на изобретенията, които не са получили разрешение за износ? Преговорите със Северна Корея? Възможно ли е да е взела всичките документи?

– Мамка му, Дръмънд, вече ти казах, че никога не съм виждал техническите и севернокорейските материали. Колкото до останалото, не, не може да е взела всичко от мен. Не съм ги носил вкъщи все пак. А тя почти никога не идваше в кабинета ми в Държавния департамент или в Белия дом. Но аз не съм единственият човек, който се е занимавал с тези документи. Може би Мери е крадяла и от някой друг? Мислил ли си за това?

Разбира се, че бях мислил. Както и за факта, че всичките документи от Държавния департамент и Белия дом носеха отпечатъците на Морисън.

– Трябва да изясним този въпрос – казах. – Само документите за преговорите и речите на президента и държавния секретар. Тези, по които има твои отпечатъци. Възможно ли е да е взела всичките от теб?

– Някои да, но други не. Не.

Изведнъж се потиснах, защото Мери беше единственият ми заподозрян. Не ми се искаше, но имах нужда тя да е вярното ми попадение, ако ме разбирате. Пък и това вече не беше обикновено дело – беше се превърнало в борба за живота на Катрина и моя собствен, което също си беше сериозно съображение. Не можех да обвиня Мери с недостатъчни доказателства. Трябваша ми солидни факти.

– По дяволите, вече си видял доказателствата – казах раздразнено.

– Ти ми кажи как са се озовали в Москва.

– Нямам представа. Точно това те наех да откриеш, задник такъв.

Тези документи са най-строго охраняваните тайни на нашето правителство. Дръмънд, имаш ли изобщо представа колко малко хора виждат темите за разговор на президента, преди да се срещне с руснаците?

– Колко?

– Много малко. А и тези материали от Държавния департамент и Белия дом са от осем поредни години. С изключение на съветника на президента по въпросите на националната сигурност и държавния секретар, има може би само още трима души, които изобщо са виждали всички тези документи. А и не забравяй, че за тези осем години съветникът се е сменил, а държавните секретари са се сменили дори два пъти.

Помислих малко. После попитах:

– И кои са тези трима души?

– Всъщност не мога да се сетя за нито един. Почти всички са сменили постовете си или са напуснали администрацията, заменени от други хора. Във Вашингтон осем години са равни на два човешки живота.

– И ти си предавал тези документи нагоре по командната верига?

– В Държавния департамент ги давах на шефа си, а Милт ги препращаше. В Съвета за национална сигурност ги предавах на съветника, а той най-често ги носеше направо на президента.

– Давал ли си ги на вътрешни куриери?

– Понякога. Но тук има някои документи – той потърси нещо, преди да продължи, – като този например от четиринайсети юни деветдесет и девета, които съм занесъл на президента лично. Един бивш американски флотски офицер беше арестуван за шпионска дейност в Москва, медиите го разтръбиха и аз дадох на президента съответния доклад, преди да се обади на Елцин. Дори съветникът по въпросите на националната сигурност не го е виждал. Беше в командировка в Германия, а частът бе три сутринта тамошно време. Не беше чак такъв проблем, че да го будя за одобрение, преди да предам доклада на президента. Занесох го лично.

Почесах се по главата.

– Така че никой освен теб и президента не е виждал този доклад.

Той помисли малко.

– Е, Милт го видя.

– Мартин?

– Аха, аз винаги изпращах всичко на Милт.

– Дори когато работеше в Съвета за национална сигурност?

Той изведнъж заговори обадено, сякаш се бях усъмнил в бюрократичните му способности.

– Виж, Дръмънд, Милт беше цар по въпросите на Русия и бившите

републики. Никой не правеше нищо, свързано е този район, без първо да се консултира с него. Милт си пазеше мястото. Ако разбереше, че уронваш прерогативите му или даваш на президента препоръки за действие зад гърба му, уреждаше да те уволнят. Не един и двама заместник-министри от Отбраната и Държавния департамент си събраха багажа без време, защото не се съобразяваха с Милт.

– Значи, общо взето, си му изпращал всичките си писмени разработки, за да не го ядосаш?

– Изпращах му ги, защото познава региона в детайли. Той е планирал цялата ни политика там. Освен това двамата с Милт имахме по-специални отношения. Той ми пазеше гърба, а аз пазех неговия.

Гледах бялата стена в хотелската стая с ужасяващо изражение.

– И как изпращаше материалите си на Мартин, докато работеше в Съвета за национална сигурност?

– Разпечатвах ги на компютъра, затварях ги в плик и поръчвах куриер, който да ги предаде лично. Бяха прекалено секретни, за да ги пускам по електронна поща.

– Значи той е получавал всички документи, покрити с твоите отпечатъци?

Смисълът на това, което ми разказваше, най-сетне започна да си пробива път към мозъка му.

– А Мартин имаше ли достъп до молбите за износ на технологии? – попитах.

Гласът на Морисън звучеше така, сякаш гърлото му изведнъж беше пресъхнало.

– Ами, да. Той беше в контролната комисия. Обикновено не разглеждаше всяка молба поотделно, но имаше достъп, ако му трябваше. Аз не участвах. Той ходеше сам на срещите на комисията по няколко пъти в месеца.

Настъпи още един миг затишие пред буря; сетне последиците от собствените му думи го блъснаха като парен чук.

– Копелето! Мръсният предател! Той ме е използвал! Натопил ме е! А аз... аз му вярвах, по дяволите.

– Аха – съгласих се. – И той ти е вярвал. Имал ти е пълно доверие, че ще поемеш вината върху себе си.

Изведнъж всичко стана кристално ясно. Планът беше блестящ. Морисън бе избран за изкупителна жертва, човешкия щит. Мартин го беше използвал осем дълги години и дори го беше издигнал във Вашингтонската администрация, за да прикрива следите от собственото си

предателство. Разбира се, Морисън не бе подозирал нищо. Той не беше от хората, които гледат на харизан кон зъбите. И беше твърде суетен, за да повярва, че някой може да го използва по този начин.

Слушах го как продължава да ругае от другия край на линията, извиках му няколко пъти и чух, че започна да диша учестено. Представях си в какъв пристъп е изпаднал. После Имелда отново взе телефона, аз ѝ благодарих много и затворих.

Катрина беше чула само моята половина от разговора, така че накратко ѝ предадох отговорите на Морисън. После седнахме и вперихме погледи един в друг с изумление, преди да се отърсим от вцепенението и да започнем с хипотезите. Нищо чудно, че ФБР помагаше на Мартин. Един господ знае какво им беше разказал, но сигурно е било страшотна история; например, че го преследват адвокатите на бившия му служител, заплашват го и като висш правителствен служител той се нуждае от защита.

– Това наистина е изумително – каза накрая Катрина. – Приятелчето на президента е такова копеле.

– Поне не съм гласувал за него.

– Хубаво – каза тя.

Забелязахте ли как не отрече той да е бил нейният избраник?

– Следващият въпрос е Алекси – казах.

– Какво за него?

– Ти и той сте... какво? Попълни празното място, ако обичаш.

Тя ме изгледа и вероятно си помисли нещо като „Майната ти, това не е твоя работа“. Честно казано, наистина не беше, поне от определена гледна точка. Най-сетне отвърна:

– Близки сме.

– „Близки“? Имам проблем с езика на младите. Върни го с десетина години назад.

– Питаш дали сме влюбени?

– Да. Точно така.

– Работим по въпроса. Ако имаме още малко време, вероятно ще стигнем и дотам.

– Добре, а сега за мен. В какво положение съм?

– Питаш дали още съм ти сърдита?

– Пак точно така.

– Да го наречем пробен период.

– Трябва ли да ти се извинявам?

Тя се усмихна.

– За няколко неща. Ще напиша списък и ще ти го дам.

– Много мило от твоя страна.

– Но пък ти ми спаси живота, което винаги е предимство.

– И въпреки това съм на червено?

– О, да.

Помислих върху това.

– Осъзнаваш ли какви ги е вършил този човек? – попитах след малко. – Той буквално е определял политиката ни в продължение на осем години. Господи, значи руснаците са определяли нашата политика по отношение на тях самите. Направо е главозамайващо.

– Така си е. А ти осъзнаваш ли, че нямаме никакви доказателства?

Опитен адвокат, който преминава направо към същината на въпроса.

– И никакво време – добавих.

Все пак някъде там добре обучени убийци душеха по следите ни, а това не беше маловажна подробност.

– Ти си на държавна работа – каза тя. – Какво да правим?

Изгубихме около половин час в обсъждане на различни алтернативи и оборване на предложенията си. Нямахме начин да се обадим на ФБР или ЦРУ по следните причини: нямаше да ни повярват; щяхме да привлечем вниманието на хората, които ни следяха; убийците щяха да бъдат мобилизирани и нямаше да сгрешат повторно. Колкото до армията, какво можеше да направи тя? Най-конформистката институция в света вероятно щеше да прехвърли случая директно на ФБР и ЦРУ и щяхме да се озовем точно на мястото, откъдето бяхме започнали – в погребалното бюро, заети да уточняваме подробностите около собственото си погребение.

Съществуваше и вариантът да вдигна на крак пресата и да им разкрия цялата постановка, но всеки репортер с малко мозък щеше да каже:

– Ами, така ли? А вие сте адвокатите на Морисън, нали? Ей, страховтно ви бива да измисляте истории.

Телефонът иззвъня. Беше Алекси.

След като го уверих, че сме добре, попитах:

– Милт Мартин? Познаваш ли го?

– Срещал съм го на конференции. Той беше много влиятелен в последното ви правителство, да?

– Ами да. Какво ще си помислиш, ако ти кажа, че той е нашият човек?

Алекси се засмя.

– И после обвиняваш мен, че си измислям кошмари. Шон, това не е възможно. Мартин е най-добрият приятел на ваш президент. Цяла американска политика за наша страна се оформя от него. И аз със сигурност щях да знам.

Точно тогава си спомних нещо. Когато Морисън за пръв път беше споменал Алекси, той ми беше казал, че Арбатов винаги избирал внимателно какво да каже. Ако смятал, че има нещо общо с неговата мистична тайна организация, информацията се леела като река; във всичко останало бил верен офицер от руското разузнаване. Никога не давал на Морисън имената на нашите предатели; избирал какво да разкрива с изключително внимание.

Значи Алекси може би знаеше за Милт Мартин. Може би знаеше, че Мартин е перла в короната на СВР, и просто не искаше да го признае, дори пред мен и Катрина. И ако това беше вярно, точно в момента в главата му звучеше алармен сигнал, защото той ни защитаваше, а ние се канехме да докажем, че Мартин е най-ценният шпионин на Москва – това със сигурност щеше да застраши позицията на Алекси и бъдещата му кариера, да не говорим за здравето му.

Погледнах Катрина; нямаше никакъв начин да споделя това подозрение с нея. Както казах и по-рано, тъпото на шпионажа е в това, че не можеш да вярваш на никого. Всеки човек се раздвоява заради конфликт на интересите. Дори на хората, на които вярваш, можеш да вярваш само наполовина, с допълнителни уговорки.

– Ами да – казах накрая. – Виж, ние двамата с Катрина ще направим още някои проверки и ще ти се обадим утре, ако разберем нещо.

Това го устройваше, така че затворихме. Обърнах се към Катрина и ѝ казах, че трябва да отидем в бизнес центъра на хотела. Тя ме изгледа любопитно, но ме последва надолу по стълбите. Купихме си две кафета от снекбара, после влязохме в бизнес центъра, намерихме свободен компютър и се разположихме удобно.

Хубавото на интернета е в това, че почти за всеки човек пише по нещо, а известните международни фигури като Милтън Мартин направо са разтворени книги. Написах името му в търсачката Google.com и получих 12 753 резултата. Трудното беше да реша кои от тях си заслужава да чета, защото в противен случай двамата с Катрина щяхме да прекараме следващите две седмици пред този компютър в четене на едни и същи глупави новини.

След два часа разполагахме, общо взето, със следното: Милтън Мартин беше роден на 7 март 1949-а в Амхърст, щата Масачусетс,

единствен син на Марк и Бет Мартин. Баща му бил мениджър и съсобственик на частна фирма за оценка на недвижими имоти и натрупал милиони. На тринайсет Милтън бил изпратен в училището „Гротън“, после беше учил в Йейл, където специализирал руски език и култура и, както вече разбрахте, бил съквартирант на бъдещия президент на САЩ. На снимката от този период приличаше на яйце с дълга коса – толкова дълга, че покриваше очите му и стигаше чак до още по-дългия нос. Бил добър студент, с изключение на два ареста за участия в антивоенни демонстрации, които завършили с насилие. Продължил образованието си в Англия, после се върнал в Йейл за магистратурата си, също по руски език и култура.

Статиите не бяха съвсем ясни по въпроса за това, което е правил през следващите няколко години, но, изглежда, се бе опитвал да пробие като писател. Очевидно му бе отнело седем-осем години да налучка верния тон, защото след този период беше публикувал първия си бестселър – книга за началото на Студената война, в която се разкривали всякакви тайни операции на ЦРУ и американската армия в най-различни точки на света. Повечето критици се съгласяваха, че най-интересното в тази книга били шокиращите разкрития за мръсни правителствени операции, за които се предполагало, че са строго секретни. Беше ясно, че Мартин е разполагал с невероятни източници. Шегата настрана.

Книгата му предизвикала поредица от разследвания в Капитолия и принудила американския президент да разреши използването на подслушвателни устройства, за да се опита да открие източниците на Мартин. Когато от ФБР го разпитвали, той твърдо застанал зад правата си според Първата поправка към Конституцията на САЩ.

Втората му книга била описание на тайната война на САЩ във Виетнам и Камбоджа и отново била изтъкната от критиците като точен вътрешен поглед към операции, които никога не трябвало да излизат на бял свят. Този път неизбежните разследвания от Конгреса довели до голям брой уволнения в ЦРУ предимно на оперативни работници, имената на които били публикувани в книгата, така че вече не ставали за никакви операции под прикритие.

Последният бестселър на Мартин се занимаваше с контрола върху въоръжаването и в него авторът изследваше дълбоките противоречия в американските научни среди и армията и описваше генералитета като сбирщина от войнстващи неандерталци, склонни към мръсни номера спрямо хуманистите алтруисти, които се опитваха да ги озаптят; освен това твърдеше, че по-миролюбиво настроените военни в Русия не

получават възможност за изява, притискани от политиката на американските хардлайнери, и по този начин светът никога няма да стане по-добро място.

Не се беше женил. Майка му починала през 1989-а, а баща му през 1995-а, като му оставил цяло състояние. Беше преподавал в пет-шест университета и беше асоцииран член на десет-петнайсет престижни института и организации, тоест действителен представител на голямото добрутро.

Всичко това неумолимо водеше към големия въпрос: защо Милт Мартин би предал страната си? Беше богат. Беше невероятно популярен, уважаван и приет навсякъде. Аз го познавах лично и ми се видя свестен човек, лишен от агресията и задушавашата амбиция на някои други хора – като собствения ми клиент например. Защо тогава?

Обадих се на рецепцията и поръчах кола под наем на сметката на стаята. Двамата с Катрина си взехме чантите и слязохме във фойето да я изчакаме. До покрайнините на Ню Йорк се стигаше за пет часа, а ние трябваше да пристигнем в центъра на Манхатън до осем сутринта. Ако карахме бързо, щяхме да успеем.

Оказа се, че не е имало нужда да бързаме. Черната лимузина на Мартин спря пред главния вход на Дружеството за международни връзки едва в десет сутринта. Изглежда, Мартин спазваше работното време на банкерите.

Излезе от лимузината, като носеше кожено куфарче за петстотин долара и шлифер от „Бърбъри“, но първо се показва забележителният му нос. Обърна се, пъкна глава обратно в колата и каза на шофьора по кое време да го вземе, после се завъртя и уверено тръгна по няколкото стълби към сградата: господин Голямото добрутро, който идваше за още един работен ден в мелницата за пари.

В този момент един тип, който небрежно се подпираше на стената на сградата, се изправи енергично и тръгна срещу него. Мартин разсеяно огледа човека, но не му обърна внимание, пък и нямаше как да ме познае с изрусена коса, очила, джинси и обемисто яке.

Най-важното в едно отвличане е бързината. Тайната е в елемента на изненадата: трябва да шокираш жертвата, да не я оставиш да извика, да не ѝ дадеш време да реагира.

В мига, в който се разминахме, забих пръстите на дясната си ръка в гърлото му. Той не го очакваше, но ударът и без това беше прекалено бърз за защита. Уж спокойно си вървеше към входа, а на следващата секунда гърлото му вече гореше и той не можеше да диша.

Мартин се сгърчи и аз, като един добър самарянин, се наведох и обхванах раменете му с ръка, за да му помогна. Действието се развиваше в Ню Йорк, така че малцината минавачи по тротоара не ни обърнаха внимание. Катрина беше паркирала колата ни надолу по улицата, но вече пристигаше пред входа на сградата със свистящи гуми.

Носеше руса перука, фалшиви мустаци и големи очила с черни рамки и изглеждаше като пълен идиот, но маскировката действаше. Освен това се бях сетил да открадна номера от една паркирана кола, в случай че някой ни видеше и решише да съобщи за отвличането в полицията.

Мартин отчаяно се опитваше да се отскубне от мен, а аз му обяснявах с ненужно висок глас:

– Хайде, хайде, приятелю, ще се оправиш. Сигурно си се задавил с дъвка. Ела, ще те закарам в болницата.

Същевременно го избутах към колата, а Катрина се пресегна и отвори задната врата. Бутнах Мартин вътре, като блъснах главата му в рамката – очилата му отхвърчаха, а той измуча.

Аз също се качих и Катрина се включи в движението. Докато Мартин се бореше да вкара малко въздух в натъртения си гръклян, извадих въже от джоба си и се опитах да му вържа ръцете. Той се помъчи да ме избута, пляскайки ме по лицето като момиченце, така че го фраснах по носа – лесна работа, защото проклетата мишена беше адски огромна.

Той вдигна ръце към хобота си и скимтейки, стисна ноздри да удържи кръвта, която капеше по скъпия му шлифер, а аз се заех да му връзвам ръцете. Пак се опита да протестира, така че изкрещях:

– Млъкни или ще те убия!

След като му вързах ръцете, измъкнах ловджийския нож, който бях купил от „Тайсънс Корнър“, приближих го до гърлото му и заплашително казах:

– Едно погрешно движение и те клъцвам, задник такъв! Бях нахлузил маска за ски на главата си, докато той ме зяпаше и се опитваше да разбере какво искам, бореше се със страха си и се чудеше как е попаднал в този кошмар.

Отново отвори уста, но аз му казах да млъкне, за да не му прережа гърлото. Това също беше част от плана. Искях да се изплаши толкова, че да се подмокри. Катрина пое към центъра и моста „Джордж Вашингтон“, което щеше да утежни престъплението ни, защото по този начин прекосяхахме границата на щата. Но пък, от друга страна, след като бяхме нападнали и отвлекли най-влиятелния бивш помощник държавен секретар в историята, защо да се тревожим за дреболии?

На всеки пет минути се пресягах и удрях Мартин, понякога по лицето, понякога в стомаха – не защото съм жесток негодай, а за да не му давам да се отпусне. Трябваше да смята, че съм безмилостен. Трябваше да изпитва болка. Колкото по-безпомощен се чувстваше, толкова по-бързо щяхме да приключим с тази работа.

Виждах, че Катрина се свива всеки път, когато го удрях. Несъмнено вече съжаляваше, че се е съгласила да участва. Но ролята ѝ на този етап беше да си мълчи и да се преструва на тайнствен бияч. Просто продължих да си напомням за експлодиращата глава на Мел Торянски и тримата мъже, които се бяха опитали да ни убият с Катрина, и съмненията ми се разсейваха.

Излязохме на Палисейдс Паркуей и поехме към националния резерват „Беър Маунтин“. Пътят ни отне към четирийсет минути, като аз

удрях Мартин на всеки пет от тях, Катрина клатеше глава, а Мартин блееше като агнето, попаднало в лапите на големия лош вълк.

Прекосихме моста на „Беър Маунтин“ и завихме наляво към Гари-сън. След около четири километра казах на Катрина да завие по следващия черен път в гората и тя се подчини. Пресегнах се през Мартин, отворих вратата и го блъснах навън в калта. Той се приземи по лице и изквича. Веднага скочих след него, сграбчих го за яката на тузарския шлифер и го повлякох между дърветата. Катрина тръгна след нас.

– Накъде го мъкнеш? – попита с пресилен руски акцент.

– Някъде, където никой няма да види как ще му прережа гърлото – извиках в отговор.

Лицето на Мартин се изкриви от ужас. Влязохме между дърветата. Влачих и блъсках Мартин през храстите и го удрях по главата всеки път, когато се опитваше да спре, а ударите отекваха в гората. Изминахме така около осемстотин метра, като той от време на време се подхлъзваше и падаше на земята, а аз всеки път го ритвах в задника; Мартин беше човек, който никога не беше подлаган на унижение през целия си живот, напълно разглезен тип – „Гротън“, Йейл, удобния живот на успял писател.

Най-сетне го хванах отзад за яката и го хвърлих по очи на земята. Въздухът изскочи със свистене от дробовете му, после той вдигна ужасеното си лице и заекна:

– Какво искате? Пари? Ще ви платя. Няма да кажа на никого, заклевам се.

Това е обичайната молба на всички жертви на отвличания, които се опитват да си възстановят властта върху собствената си съдба. Нормално е да се опитваш да преговаряш, да откриеш мотивите на мъчителя си, да намериш слабото му място, ако изобщо има такова.

Изритах го в гърдите – толкова силно, че се преметна назад и падна по очи. Протегнах се и го сграбчих за яката и дъното на панталоните, после го хвърлих във въздуха. Мартин се приземи със силен писък.

Трябваше да разбере, че съм много по-силен от него, че няма никакви козове, че за преговори изобщо не може да става дума. Трябваше да осъзнае, че не може да контролира нищо. Трябваше да усети чистия ужас от това, че е попаднал в ръцете на абсолютен дивак.

Клекнах пред него и заврях лицето си в неговото. Размахах ловджийския нож. Той широко отвори очи, а Катрина каза:

– Господи, не мога да гледам. Ще се върна в кола, иначе ще повърна.

Очите на Мартин се стрелкаха от мен към нея. Знаех точно какво си мисли, защото така беше планирано. Защо тази жена говореше с акцент? А тя очевидно беше единственият му съюзник срещу безмилостното копеле с ножа. Ако тя си тръгнеше, той щеше да умре.

Изкрещя й нещо на руски, а гласът му трепереше от страх.

Катрина му отвърна, а аз извиках:

– Престанете веднага! Ще говорите на английски, по дяволите!

Катрина студено преведе:

– Моли да не убиваме. Казва, че може да плати.

Изсмях се крайно неприятно.

– А вашето правителство ще ни намери и ще ни убие, нали? Давай да свършваме.

Шокът на Мартин ясно се изписа на лицето му.

– Руското правителство? – попита изумено той. – Моля ви, не правете грешка. За какво говорите?

Аз просто го приближих, все едно не желаех да обсъждам нищо с човек, когото, така или иначе, възнамерявах да заколя.

– Моля ви – из скимтя Мартин, като се взираше в дупките на маската ми. – Грешите. Руснаците не ме искат мъртъв.

Поклатих глава, а Катрина бързо се намеси:

– Заповед, която ми дали, била пределно ясна. Трябва да ви премахнем. Няма грешка.

– Не, не, грешите. Аз работя за руснаците – изпищя той, докато доближавах острието до гърлото му.

– Спри! Чакай малко! – излая Катрина и се обърна към него. – Какви ги говориш?

Колкото и уплашен да беше, Мартин не беше глупак. Незабавно разбра, че Катрина ръководи тази операция, а аз най-вероятно съм местен наемник, на когото плаща.

Очите му се завъртяха към нея.

– Моля ви – изскимтя. – Моля ви, чуйте ме. Това е грешка. Аз работя за руснаците. Заклевам се. Вашите хора не ме искат мъртъв.

Аз раздразнено изсумтях, а Катрина се престори на объркана.

– Говориш безсмислици. Ти не работиш за нас.

– Не, не. Заклевам се, че е така – каза той, напълно объркан, защото наистина работеше за руснаците, както и тя, така че къде беше проблемът?

Преместих ножа на сантиметър наляво, достатъчно да му пусна малко кръв и да накарам цялото му тяло да се разтрепери.

– Не му слушай глупостите – изръмжах. – Давай да му режа гърлото и да си вземам парите.

– Ще правиш каквото ти кажа – нареди ми Катрина с нетърпящ възражение тон.

После пристъпи няколко крачки по-близо до нас, сложи ръце на кръста си и се наведе над Мартин.

– Аз съм агент на СВР. Алекси Арбатов ми заповяда да се отърва от теб. Никой не прави грешка.

– Не, не, грешите – увери я той, като се опитваше да се отдръпне от ножа. – Моля ви, кълна се. Арбатов е предател, той работи за американците.

Катрина се протегна и отмести ръката ми с ножа по-далеч от гърлото му. Без да се изправя, тя любопитно огледа Мартин и доста убедително се изсмя.

– Алекси Арбатов заместник-директор на СВР. Той протеже на Виктор Юриченко. И ти твърдиш, че предател?

Тя пусна ръката ми.

– Давай, убий го.

– Не, заклевам се! – извресна той и заговори като картечница. – Арбатов дава информация на американците от десет години. Юриченко знае за това. Аз съм човек на Виктор. Работя за него от двайсет години. Заклевам се. Моля ви, не ме убивайте. Питайте го. Той ще се застъпи за мен. Ще видите.

В същия момент и двамата с Катрина замръзнахме. Мартин работеше за Юриченко? И Виктор знаеше за Алекси? Не очаквахме да го чуем. Бях предполагал, че Мартин работи за руското военно разузнаване или някоя от другите руски агенции, но не и за Виктор. За симпатичния старец, който беше осиновил Алекси? Ако не беше маската, Мартин щеше да види ужас и объркване и на моето лице. Хвърлих поглед към Катрина. Тя се беше извърнала, сякаш премисляше чутото – ловък финт, с който искаше да скрие лицето си от него.

Така или иначе, Мартин долови нещо от физическата ни реакция на признанието му. За щастие го обърка с напредък от своя страна.

– Не разбирате ли? – почти изпищя той, като усети, че шансовете му се увеличават. – Защо Арбатов ви е казал, че ме иска мъртъв? Какво съм направил според него?

Катрина се обърна към нас и трябваше да ѝ се признае, че с нищо не издаваше ужаса си.

– Причината е проста. Ти си помогнал да бъде разкрит

американският генерал Морисън, много ценен източник на информация за СВР, и си важен свидетел на американците, за да го осъдят. Освен ако не изчезнеш. Дължим го на Морисън за смелата му служба, да?

– Не, не – настоя той, като клатеше глава. – Морисън никога не е бил руски шпионин. Морисън беше натопен. Той беше моят щит. Дватамата с Виктор го избрахме преди десет... дванайсет години. Затова го взех на работа при мен. Това беше нашият план, от самото начало. Да го превърнем в мой близък в административен план, за да го използваме за прикритие. Не разбирате ли?

Отново доближих ножа до гърлото му.

– Това са глупости, госпожо. Няма да оставите тази змия да се измъкне с лъжи, нали? Искам си парите, за бога.

Катрина вдигна ръка, като сякаш дръпна каишката на твърде енергичния си убиец. Изглежда размишляваше, все едно не беше сигурна какво точно ставаше тук.

– Вижте – каза Мартин вече със заплашителен глас, – ако ме убие-те, Виктор ще разбере и ще ви намери и накрай света. Повярвайте ми. Той ми е като баща.

– Убеди ме, че говориш истината – нареди Катрина.

– Познавам Виктор от трийсет години, още откакто бях в колежа. Написал съм три книги. – Мартин говореше бързо, на пълна скорост, като отчаяно се опитваше да я убеди в думите си. – Той ми нареди да ги напиша, за бога. Даде ми имената на американските агенти на ЦРУ за да ги включа в тях. Разказа ми за операциите на ЦРУ за да мога да ги опиша на американския народ. Даде ми да прослушам тайни записи от срещите на американски официални лица, които обсъждаха контрола върху въоръжаването. Заклевам се, че говоря истината. Можете да проверите. За бога, и трите книги бяха бестселъри.

– Нямам време да го проверявам – каза Катрина.

Дойде му друга идея.

– Тогава вижте във вестниците какво твърдят, че им е дал Морисън. Мога да ви разкажа историята на всеки документ, който съм изпратил на Виктор. Аз бях най-добрият приятел на президента, за бога. Наистина ли вярвате, че Морисън е манипулирал американската политика? Той беше най-обикновен полковник, а аз – помощник държавен секретар. Аз бях. Дайте ми вестниците и ще го докажа.

Катрина внезапно прозвуча по-сговорчиво:

– И как така ти, американски големец, си изпращал тези документи на Виктор?

– Точно това беше най-хубавото. Никои не ме подозираше. Няма да повярвате как го правехме.

– По-добре да ме накараш да повярвам как сте го правили – каза Катрина заплашително.

– В пощенската кутия. Направихме фалшива пощенска кутия в сградата, в която живеех във Вашингтон. Когато исках да изпратя нещо на Виктор, просто го пусках в тази кутия, а един куриер, преоблечен като пощаджия, я проверяваше по три пъти на ден. Моля ви, попитайте Виктор. Ще си спасите живота. Арбатов е предател и Виктор го знае.

Това, изглежда, разбуди недоверието на Катрина и тя попита:

– Точно за това не мога да ти повярвам, Мартин. Ако Виктор знаеше, че Арбатов е предател, защо му позволяваше да работи в моята агенция?

– Не знам – отвърна Мартин. – Но не си го измислям. Заклевам се. Мисля, че Виктор го използва като двоен агент или нещо подобно. Поне така мисля от много време. Вижте, точно аз го предупредих за Арбатов.

Тя цинично се изсмя.

– И откъде знаеше пък ти за Арбатов?

– Защото Морисън ми каза. Когато кандидатстваше за работа при мен преди десет години. Толкова много искаше да го одобря и се опитваше да ме впечатли, че ми се похвали как именно той е вербувал Арбатов и още работел с него. Заклевам се, че е вярно. След това дори ми каза за други предатели, които жена му наблюдава. Дадох всичките имена на Виктор. Аз разкрих тези двойни агенти на СВР, не Морисън.

Вдигнах очи към Катрина, а тя отвърна на погледа ми. Честно казано, вече бяхме научили всичко, от което имахме нужда. Всъщност бяхме научили повече, отколкото ни се искаше.

Рязко свалих маската си, а Катрина захвърли мустаците, очилата и перуката. Очите на Мартин се вторачиха в лицата ни, а след миг в тях проблесна разбиране. Точно в този момент той осъзна кои сме и факта, че ни е казал достатъчно, за да го изпратим на електрическия стол.

– Ти си онзи адвокат – каза той шокирано. – Дръмънд?

Измъкнах касетофона от джоба си. Натиснах бутона за изключване. После му се усмихнах. Не много щастливо, но му се усмихнах.

Катрина, като една истинска нюйоркчанка, му каза:

– Ти си лайно, Мартин. Но сега те прецакахме.

А аз добавих:

– Не ми пука какъв адвокат ще извадиш. Гориш при всички положения.

Глушава заплаха, знам, но какво очаквате от юрист? После двамата го оставихме там, в калта, с крайно изумена физиономия. Писькът му отекна в гората, докато се отдалечавахме.

Катрина седна зад волана, а аз отново и отново пусках записа, като обмислях пълните последствия от всичко, което беше казал. Когато поехме на юг по шосе 95, Катрина каза:

– Трябва да измъкнем Алекси.

Кимнах безмълвно. Не мисля, че очакваше да й отговоря. И двамата знаехме, че е невъзможно да го измъкнем.

35

В седем вечерта се обадох на Мери от хотелската ни стая в „Четири сезона“.

– Резиденцията на семейство Стийл – каза Хоумър с такъв тон, все едно казваше: „Какво искаш пък ти, по дяволите?“

– Здравсти, Хоумър, обажда се Дръмънд. Как е поршето?

– Кучи син. Знаех си, че си ти. Ако отново докоснеш колата ми, ще накарам да те арестуват.

– Като стана дума за онова, което съм докосвал – прекъснах го, – Мери вкъщи ли е?

Чух трясък, за който предположих, че е от удара на слушалката в пода, и след почти две минути се обади Мери:

– Шон, къде си? Добре ли си?

Звучеше наистина топло и вежливо, сякаш искрено се тревожеше за мен. Разбира се, ако човек можеше да чете между редовете, беше по-скоро нещо като: „Накарах хора да те проследят, но ти някак си се измъкна, така че, моля те, хвани се и ми кажи къде си точно.“

– След трийсет минути искам двамата с Харолд Джонсън да сте на топло в неговия кабинет – казах. – Имам един запис, който трябва да чуете и двамата, и ако не сте там след трийсет минути, ще прочетете съдържанието му на първата страница на „Ню Йорк Таймс“. Този ден няма да ти хареса, Мери. Трийсет минути.

После затворих. Удоволствието да заповядваш на третия по влияние човек в ЦРУ беше несравнимо. Както и чувството, че в джоба ти има касета, с която можеш да взривиш сградата на разузнавателното управление. След трийсет минути слязох във фоайето и се огледах, докато забелязах един уморен на вид бизнесмен с клетъчен телефон на колана.

Доближих го с крайно неоригиналната реплика:

– Имам предложение, на което не можете да откажете.

Той ме изгледа недоверчиво и предпазливо.

Извадих пачката пари от джоба си и започнах да отделям банкнотите една по една.

– Ето какво е. Ще получите петстотин долара, ако ми позволите да се обадя от вашия клетъчен телефон. Градски разговор. Няма да струва много. Ще бъда отсреща във фоайето, така че ще можете да ме

наглеждате.

Мога да бъда адски щедър с парите, платени на някого, за да ме убие. Той загледа пачката в ръката ми.

– Каква е уловката?

– Няма уловка. Просто се чувствам много щедър. Научих, че наскоро съм спечелил от лотарията и трябва да се обадя на брокера си и да му кажа да си поеме дълбоко въздух и да започне да купува като луд.

Метафората всъщност не беше далеч от истината.

Той ме изгледа невярващо.

– Майтапите се, нали?

Размахах петстотинте долара.

– Още две секунди и ще се обърна към някой друг късметлия.

Преди да успеете да кажете „Вземай бе“, телефонът вече беше у мен, а парите у него. Разходих се до ъгъла на фойето. Устройвах целия този театър, защото предполагах, че ЦРУ имаше някакво проследяващо устройство, а не можех да си позволя Джонсън и Мери да разберат къде съм. Не исках някой отряд от идиоти шурмоваци да се появи и да ми развали настроението.

Набрах номера на ЦРУ и помолих телефонистката да ме свърже с кабинета на Харолд Джонсън.

– Здравейте, майоре, Мери е при мен. За какво става дума? – попита той с леко изнервен глас, сякаш се досещаше, че няма да му хареса, защото вече се бяхме виждали веднъж и още имаше лош вкус в устата.

Както вече споменах, винаги е приятно да те запомнят с лошо.

– Включете ме на говорителя. И двамата трябва да чуете това.

След като ме увери, че го е направил, включих касетофона и извъртях цялата касета. От време на време се чуваха удари и трясъци, но главовете ни бяха повече от ясни.

Джонсън успя да прозвучи едновременно разтревожено и неодобрително, когато изляя:

– Чий беше този глас?

– На Милтън Мартин – отвърнах и не добавих нищо, като си представях как са пребледнели от ужас.

Джонсън натисна бутона за изчакване, за да не чувам какво си говорят. Нямах и нужда. Знаех адски добре за какво си бърят с Мери и въпреки че с удоволствие бих станал свидетел на паниката, за която бях платил петстотин долара, търпеливо изчаках две минути, докато те се опитваха да измислят как да се справят с мен и касетата ми, пълна с хитове.

Най-сетне телефонът отново се включи.

– Дръмънд, това признание звучеше изтръгнато със сила – каза Джонсън.

– Ами, мистър Джонсън, то си беше изтръгнато със сила. Е, и? Аз свърших вашата черна работа. Вие не успяхте, но аз открих шпионина.

– Къде е Мартин? Уби ли го?

– Не. Оставих го в гората срещу Уест Пойнт, отатък реката. Помислих си, че ще оцените иронията, нали именно Уест Пойнт е крепостта, която се е опитал да предаде Бенедикт Арнолд. Беше малко разтревожен и вече не ми беше забавно с него.

– Господи, не си го направил – обади се Мери.

– Господи, направих го и още как – казах. – Така или иначе, вие сте виновни.

– Това пък откъде ти хрумна? – попита Джонсън.

– Нали вие ме натопихте.

– Не сме те натопили – настоя той.

– Глупости. Следяхте ме и ме наблюдавахте. Когато вчера някой се опита да убие мен и помощничката ми, вашите хора дойдоха и разчисиха. Мартин ли ви нареди?

– Не знаеш за какво говориш, Дръмънд.

– Не знам, а? Какво стана с трупове на онези, които се опитаха да ни убият? Къде са изчезнали? Ами отказът на ФБР, когато се опитах да потърся помощ?

Чух мърморене, докато Мери и Джонсън обсъждаха как да се отърват от мен. После Мери, същата жена, с която едно време играехме на чичо доктор, се обади:

– Шон, объркал си се.

– Объркал съм се, а? – изкрещях в телефона. – Та аз ви видях в супермаркета „Тайсънс“, когато ви избягах! Не ме лъжи, Мери. Ако изгубя доверие в теб, ще се обадя на водещите всекидневници и ще им пусна тази касета.

Малко преувеличавах, защото вече бях изгубил доверие в Мери, а колкото до Джонсън, така или иначе, никога не бях вярвал на това копеле.

– Не го прави, Дръмънд – каза той. – За бога, дори не ни заплашвай с това. Ще върнеш отношенията ни с Русия с повече от десет години назад. Ти си войник. Подобен скандал сериозно ще застраши страната ни.

Развиках се още по-силно:

– Класически случай, Джонсън. Аз съм плъх, натикан в ъгъла. За

което вие сте виновни. Вече не мисля за последствията, само действам. Хората като мен са много, много опасни.

Чух още мърморене и ако трябваше да предположа за какво говореха, най-вероятно Мери убеждаваше Джонсън, че не се будалкам. Наистина бях много, много опасен.

– Добре де, добре – обади се той, като се опитваше да звучи кротко и убедително като професионален парламентър, който си има работа с твърде изнервен терорист. – Ще се справим с това, Шон. Успокой се и ще се справим заедно.

Към този момент бях толкова ядосан, че телефонът им сигурно подкачаше с всяка дума.

– Преживях два опита за убийство. Един колега офицер беше брутално убит. Имате ли номера на сенатската комисия за контрол на разузнаването? Крайно десните политикани в нея просто обожават такива работи. И без това си мислят, че е било глупаво да се сближаваме толкова с Русия. Всъщност не се притеснявайте. Ще взема номера от централата. Вижте, трябва да проведе още няколко разговора, така че ще затварям.

Мери се обади, като звучеше доста отчаяно:

– Шон, недей. Моля те. Нека просто да поговорим за това.

– Поговорете си с вестниците! – извиках. – Не искам да слушам лъжите ви и...

– Прав си – прекъсна ме тя.

– За кое?

– Наистина те следяхме.

– Защо?

– От случая в Москва. От първия опит. Морт Джаклър е наш човек. И не е глупав, Шон. Когато се опита да прехвърлиш вината за атентата на Мел Торянски, той е разбрал, че лъжеш. Видяхме те да се срещаш с Алекси. Оттогава те наблюдаваме. Трябваше да разберем защо някой се опитва да избие адвокатите на Бил. И трябваше да защитим Алекси.

– Ако сте гледали, как така едва не ни убиха?

– Хванаха ни неподготвени. Кълна се, че е така. Не можахме да ви защитим. Случи се прекалено бързо. И когато ти ми каза, че Катрина е уволнена, свалих охраната от нея.

– Но все пак успяхте да покриете следите, а? И накарахте ФБР да ни отрежат? Успяхте, защото искахте да ни оставите като примамка. Използвахте ни. Господи, Мери, ти наистина си студенокръвна кучка.

– Сам си го изпроси, Шон. Забърка се прекалено дълбоко. Предупредих те. Ти говори с Алекси, а аз те предупредих да не го правиш.

– И какво? Когато някой се опита да ме убие, ти реши да ме използваш, за да разбереш кой е той? Как можа?

– Не исках да го правя, Шон. Кълна се, че не исках.

– Разбира се, че не си искала, Мери.

Джонсън усети, че работата не отива на добре, и се намеси.

– Вярно е, Шон. Тя беше против. Аз отхвърлих възраженията ѝ.

Поклатих глава. Естествено, че така ще каже. Мислеха се за толкова умни. Това е проблемът на хората, които се издигат до върха на административната йерархия и носят дълги сложни титли. Наистина започват да си въобразяват, че са по-умни от всички останали.

– А какво ще кажете за Бил Морисън? – попитах. – Моят клиент, съпругът на Мери, обвинен в държавна измяна?

– Ами до този разговор бяхме убедени, че той е нашият човек – измънка Джонсън. – Дявол го взел... Милт Мартин. Все още ми е трудно да го повярвам. Разбира се, Морисън си остава виновен за някои сериозни престъпления. Според твоята касета той е дал на Мартин имената на нашите източници. Това е сериозно нарушение на правилата за сигурност, което директно е довело до смъртта им.

– Аха – коментирах. – И какво ще правите с Арбатов?

– Какво да правим с него? – попита Джонсън.

– „Какво да правим с него?“ – повторих саркастично. – Той е разкрит. Виктор знае за него. Намира се в опасност.

Гласът на Джонсън преля от съчувствие:

– Направо е срамът, нали? Това са рисковете на нашата професия. Алекси го знаеше, разбира се. Знаел го е от момента, в който се е свързал с Бил Морисън.

– Попитах те какво ще направите по въпроса. Отново настъпи тишина и аз си представих как си разменят някакви тайни сигнали. Найсетне Мери каза:

– Нищо не можем да направим, Шон. Обикновено в такива операции имаме предварително уговорен сигнал, който даваме на информатора, за да го предупредим да бяга. Но с Алекси нямаме такава уговорка. А дори да имахме, нямаше да свърши работа. Юриченко със сигурност го наблюдава. А длъжността му е прекалено висока. Не може да се измъкне незабелязано.

– Значи просто ще го оставите да се пържи?

Отново отговори Мери:

– Шон, много ми е жал за Алекси. Просто не можем да направим нищо. Белият дом не иска проблеми с руснаците. Нещата трябва да си

останат такива, каквито са. Дори ако можехме да организираме операция, за да го измъкнем, от Белия дом щяха да ѝ наложат вето.

– Значи това е краят?

– Това е краят – заключи Джонсън безмилостно и студено.

Ухилих се. После отдръпнах верния си касетофон от слушалката и го изключих.

– Познайте какво – казах.

– Какво? – попита Джонсън.

– Току-що записах и нашия разговор. Знам, че не трябваше, и се чувствам много виновен, но пък си помислих, че който чуе признанието на Мартин, вероятно с удоволствие ще изслуша и вашия разказ за това как сте ме използвали, в качеството ми на военен адвокат, като примамка за убийци. Да не говорим за готовността ви да оставите един ценен източник да умре. Обзалагам се, че това страшно ще ви помогне да наемате информатори в бъдеще. Направо ще се редят на опашка. Не мислите ли, че беше доста умно от моя страна?

Настъпи мъчителна тишина. Отново натиснаха бутона за изчакване, но нямах нищо против. Не съм човек, който се притеснява за дребните неудобства в живота.

Ето какво си мислех, докато чаках. Добрата новина беше тази, че Мери не е искала да ме убият. В крайна сметка беше добре да го знам. Няма по-неприятно чувство от това да знаеш, че жената, която си обичал – наистина ли съм бил толкова глупав? – е наела някакви горили да те ликвидират.

Но утешенията бяха дотук. Мери си беше играла с мен като с кукла на конци от самото начало. Спомних си първата ни среща, когато седеше на канапето на цветя и се преструваше на разстроена съпруга – тогава стигнах дотам да я умолявам да не се чувства виновна, че ме е забъркала в делото. Спомних си за всичките ни срещи, в които тя отричаше, че знае какво всъщност става. Бях повече от глупак.

Най-сетне Джонсън отново се обади:

– Дръмънд, трябва да сключим сделка.

Човекът имаше добри инстинкти и знаеше защо съм се обадил.

– Същите условия като последния път – отвърнах. – Аз казвам какво искам, а вие кимате и казвате: „Тъй вярно, сър, какво друго мога да направя за вас?“ Ако чуя и една въздишка на колебание, няма да имате втора възможност. Ясно?

– Тъй вярно, сър, какво друго мога да направя за вас? – отвърна той, като демонстрира, че е внимателен слушател, който не е пропуснал

нито една запетайка.

Описах му всичко, което двамата с Мери щяха да направят за мен, и затворих. После се върнах през фойето и дадох телефона на бизнес-мена, ухилен като идиот.

Качих се пак горе. Катрина седеше на леглото и гледаше Ем Ти Ви, моля ви се.

– Е? – попита, толкова напрегната, че дори не можеше да ме погледне в очите.

– Проработи – казах. – Ти беше права. Хванаха се.

Тя само кимна. Идеята за този план беше нейна. Когато прекарваш много време с професионални шпиони, лъжите им ти се отразяват и започваш да мислиш като тях.

Без да каже нищо, тя изключи телевизора, легна по гръб и затвори очи. Аз легнах до нея и започнах да мисля за следващите ни стъпки, когато изтощението най-сетне ме надви. Не е лесна работа да измъчваш заподозрени и да изнудваш ЦРУ. Или да ги шантажираш. Както и да е.

36

Двамата с Катрина влязохме с колата през главния вход на централата на ЦРУ в седем на следващата сутрин. Бяхме станали още в четири, за да направим копия от двете касети, да изпратим единия комплект на Имелда и другия на генерал Клапър; вярвах, че той ще постъпи правилно с тях, ако с Катрина и мен се случеше нещо.

Обадих се в дома на Клапър, преди да излезем от хотелската стая. Описах му какво сме открили и както можете да си представите, той съвсем не беше щастлив, че ЦРУ е използвало един от офицерите му и временен граждански служител за примамка.

Което обаче не означаваше, че беше доволен от мен. Всъщност съвсем определено не беше.

После помолих Клапър да ме отзове и да назначи нов защитник. Бях толкова лично замесен в делото, че отзоваването беше задължителен ход. Ако не се откажех доброволно, някой ядосан съдия щеше да го направи вместо мен и щях да рискувам да изгубя адвокатските си права за нарушаване на юридическата етика. Той каза, че ще се погрижи.

Това беше единственият момент от разговора, когато прозвуча щогоде доволен. Можете ли да го вините?

Не му разказах как отвлякох Мартин и го убедих да направи самопризнания. Някои неща са твърде глупави, за да ги опишеш с думи, и пълните разкрития от моя страна определено влизаха в тази категория. Както казах по-рано, умните адвокати не лъжат, а подобно на умните мушици около лампата просто не се приближават прекалено много до истината.

Мери и Джонсън ни чакаха лично на главния вход на голямата си служебна сграда. Джонсън стисна ръката ми и се опита да се престори на добронамерен, което показваше известна интелигентност, защото съдбата му беше в ръцете ми. Мери се наведе, за да ме целуне приятелски по бузата, и когато се отдръпнах, тя го прие елегантно, все едно нямаше да навреди, че е опитала.

Качихме се с асансьора в една голяма зала за съвещания, пълна с мъже и жени с чисто нови сини блейзери и сиви панталони. В стаята вонеше на доволство, самонадеяност и снобизъм. Това бяха същите хора, прекарвали последните десет години от кариерата си в преследване на един шпионин и които бяха съвсем сигурни, че са го пипнали и

изправили пред олтара на правосъдието. Общото настроение беше високомерно. Бяха заловили най-хлъзгавия шпионин в историята, същата къртица, която се беше изплъзнала на толкова много от предшествениците им.

Настроението им съвсем скоро щеше да се скапе.

Бяха запазили столове за двама ни с Катрина и даже имаше табелки с имената, което показваше, че Джонсън се беше престарал в усилията си да ни представи за гостуващи знаменитости.

Той застана отпред и обяви кои сме, после си сложи подходящо мелодраматична мрачна усмивка и каза:

– Майор Дръмънд, моля, пуснете вашата касета.

Така и направих. Цялата стая я изслуша като в транс, до самия край. Джонсън изчака три-четири напрегнати секунди, преди да поясни:

– Това беше гласът на Милт Мартин, бивш помощник държавен секретар, отговарящ за бившите съветски републики.

– Исусе Христе – промърмори един тип.

– Мамка му – не се сдържа една блондинка в дъното.

Друг агент пък направо стовари юмрук по масата. Отне им няколко секунди да се справят с емоционалния хаос.

Един мъж с посребрена коса, който изглеждаше като застаряваща кинозвезда, изрева:

– И тази проклета касета е истинска?

На лицето на Джонсън изгря лукава усмивка.

– Майор Дръмънд, запознайте се с Ричард Семблик, началника на екипа, който залови генерал Морисън. Той прекара последните три години, като се опитваше да пипне шпионина, и по негова препоръка съсредоточихме усилията си върху вашия клиент.

Лицето на Семблик незабавно порозовя и аз веднага разбрах какво става. Джонсън и Мери бяха режисирали тази среща старателно, за да спасят собствените си задници. Джонсън се държеше така, сякаш искаше да каже: „Добре, некадърници такива, вие се объркахте и ни накарахте да арестуваме не когото трябва, но за щастие се заех да оправя нещата собственоръчно, така че няма да е лошо да се поклоните пред мен.“

Хвърлих поглед към Мери, която ме гледаше втренчено. Изразението ѝ говореше нещо като: „Дръмънд, моля те, не давай воля на инстинкта си за справедливост, а действай по нашите правила и ние също ще ти угодим.“

Поиграх си с мисълта да разкрия всичко и да обясня на

присъстващите какво целят лъжците Мери и Джонсън, но не за дълго. Предстоеше да сключим сделка и макар че още не бяха уточнили очакванията си, вече бяхме минали средата на пътя и не можех да си позволя да се откажа.

Усмигнах се.

– Мистър Джонсън е прав. С негова помощ и по инициатива на Мери открихме истинския шпионин. Без тях нямаше да се справя.

От логическа гледна точка това си беше вярно – ако те двамата не ни бяха използвали като примамка за смъртоносни убийци, нямаше да получа „инициативата“ да се справя.

Джонсън ми намигна, все едно ужасно се забавлявахме, и адски му личеше колко е доволен от избора, който бях направил.

– Разпоредихме национално издирване на Мартин – каза той. – Последно е забелязан в района на Гарисън, щата Ню Йорк. ФБР е уведомило всички летища и пристанища, а снимката на Мартин е изпратена до всички гранични пунктове. Очевидният избор за бягство е Канада, но с неговия проклет нос няма да е трудно да го разпознаят.

Това предизвика шумна вълна от кикот в цялата зала, защото всички присъстващи бяха твърде напрегнати от усилието да си възвърнат благоволенieto му. Повечето бяха с гузните изражения на деца, които тайно са се изакали в гардеробчето, а всички останали се оглеждат и се питат каква е тази ужасна воня.

Постепенно осъзнавах, че арестуването и публичното обвиняване на Бил Морисън е било колосална глупост. Някой от руска страна ги беше изиграл здравата и щяха да се търкалят глави, защото в крайна сметка това беше ЦРУ а подигравките с управлението бяха като национален спорт за пресата и Конгреса.

Доста от по-съобразителните хора около масата се споглеждаха и очевидно се опитваха да сключат временни съюзи, за да изкарат някой друг най-слабото звено във веригата и потенциален кандидат за уволнение.

Настъпи моментът да се обадя:

– Поне можете да си възвърнете част от престижа. Знаем кой е бил наблюдаващият офицер на Мартин, нали?

– Юриченко – каза Джонсън, като безпогрешно улучи репликата си в сценария.

– Точно така. Е, не можем ли да пипнем неговото русо съкровище? Не можем ли да изкараме Арбатов наяве?

Всички в стаята се замислиха по този въпрос. Поне половината от

хората тук щяха да прекарат остатъка от кариерата си, забутани в килера на чистачката в мазето, като броят ангелите на върха на една игла. Бяха готови да се съгласят с всяко предложение, което щеше да ги изкара по-малко глупави.

– Освен това – добавих бързо – очевидно имате и по-голям проблем.

– Който е? – попита Мери, като поглеждаше в сценария си.

– Ако чуете касетата по-внимателно, ще откриете, че Мартин признава как е казал на Юриченко, че Алекси Арбатов е предател. Мартин може да му го е казал още преди дванайсет години, когато Морисън му го е разкрил за пръв път.

Катрина, която се опитваше да прикрие отвращението си, изведнъж се намеси:

– Майор Дръмънд се опитва да ви каже, че трябва да спасите Алекси. Той ви е предавал информация в продължение на повече от десетилетие, така че му дължите много.

Джонсън дори не изчака:

– Ето как ще стане. Имаме шанс да си го върнем на Юриченко. Окей, значи той е вербувал един от нашите най-важни хора. Но пък и ние сме направили същото. Ще завършим реми.

Това очевидно беше сделката, която бяхме сключили предишната вечер – е, освен факта, че двамата с Катрина пак щяхме да бъдем употребени, този път за да спасим репутацията на Мери и шефа ѝ. Но пък в общата схема на нещата това не беше кой знае какво, нали така? Ако правото изобщо ме беше научило на нещо, това беше чисто теоретичният смисъл на думата „справедливост“. Просто трябва да си благодарен, ако взните се наклонят в твоя полза.

Сякаш бяхме на акробатическо шоу – главите около масата започнаха да кимат толкова усърдно, че се уплаших да не се откачат. После се появиха няколко несигурни усмивки. После истински смях. А после професионалистите поеха нещата и започнаха да обсъждат своя план.

Когато кацнахме, в Москва беше тъмно като в рог и студено като в ада. Земята беше покрита със сняг, а дърветата с ледени висулки. Пристигнахме с модифицирания „Боинг 747“ на ВВС на САЩ в компанията на държавния секретар, който идваше за предварително уговорена среща с руския си колега.

Двамата с Катрина бяхме облечени като военни от ВВС на САЩ и бяхме записани в бордовия дневник като членове на екипажа – тя беше стюардеса, а аз – радист. По план държавният секретар трябваше да прекара там само няколко часа, така че нямахме много време, но пристигането и отпътуването под дипломатическия му имунитет беше единственият начин да постигнем целта си. Мери също беше с нас, записана като завеждаща връзките с обществеността на държавния секретар – доста плитко, но пък тя нямаше да излиза от самолета, защото руснаците я познаваха по лице.

Трябваше да сме ние тримата. Алекси познаваше Катрина и мен, а Мери беше неговата свързка през всичките тези години. Бяхме единствените хора, които знаеха как да се свържат с него, и той нямаше да повери съдбата си на други.

В момента, в който официалното посрещане на държавния секретар приключи и колоната от черни служебни автомобили замина, ние се хванахме на работа. Започна да пристига друга колона от автомобили, от които излизаха мъже и жени, преоблечени с работни гащеризони, които се изкачваха по стълбите и се тълпяха във фойето до спалното помещение на секретаря. След десет минути в помещението имаше двадесет агенти на ЦРУ и Мери започна инструктажа.

Няма да познаете кой ръководеше оперативния екип. Старото ми другарче Джаклър, великият инквизитор, който беше събрал бившия екип на Мери от посолството, тъй като познаваха Москва и руските мерки за сигурност в детайли – най-важното за нашите цели.

Джаклър очевидно беше предупреден да се държи вежливо с мен и се подчиняваше – до известна степен. Виждаше се, че му е много трудно, но полагаше усилия. Беше като питбул, затворен в мазето. В генетичния му материал просто липсваха предпоставки за вежливост. Когато свършихме с инструктажа, той се разля на всички да се размърдат и хората започнаха да се блъскат по пътя си към изхода.

Когато излезе и последният оперативен агент, Джаклър и Мери се присламчиха към двама ни с Катрина. Той изръмжа:

– Вие двамата трябва да си прегледате шибаните глави. Ние не правим така нещата. Изобщо не знаете правилата на тази игра.

– Има ли алтернатива? – попита Катрина.

– Аха. Изпращаме на Арбатов картичка с проклетите ни съболезнования. Така се работи при нас.

– Това не е алтернатива – каза Катрина, като го гледаше подозрително.

– Мис, вие рискувате живота си. Ако нещо се обърка, не можем да ви помогнем. Това си е тяхната държава. Имате ли представа на какво приличат руските затвори?

– Не ми пука.

Може би на нея не, но на мен ми пукаше – при това много. Тоест нямах нищо против да спасим Алекси, но със сигурност нямаше да ми стане много приятно, ако нашият план се провалеше и тримата се озовяхме в лапите на Юриченко.

Изглеждах Джаклър с най-кръвнишкия си поглед.

– Тогава погрижи се да не се обърка нещо. Оставил съм копия от няколко много неприятни касети при приятели в Щатите. Ако не се върна, те са инструктирани да ги изпратят където трябва, което направо ще ви стъжни живота в Лангли.

Очите на Джаклър се стрелнаха към Мери. Тя просто сви рамене, сякаш искаше да каже: „Да, гадна работа, но нищо не можем да направим.“

После Мери погледна към мен. Сложи ръка на моята и ме дръпна в един ъгъл. Без да ме пуска, тя се наведе толкова близо, че усетих косата ѝ по лицето си и гърдите ѝ до моите.

– Шон, моля те, внимавай много. Нашите хора ще наблюдават мястото на срещата. Ако ти дадат сигнал да прекратите операцията, двамата с Катрина трябва да се измъквате незабавно. Нали ме разбираш?

– Разбирам те – казах, макар да подозирах, че не става въпрос точно за това.

– Виж, аз... знам, че си разочарован от мен.

Тя млъкна, за да ми даде възможност да ѝ се противопоставя. Трябваше да кажа нещо като: „Ами да, не се изкефих много на цялата история, но стават и такива работи; вече ми мина и сърцето ми пак се разтуптява, когато си до мен.“

Но не казах нищо. Използвах любимия номер на Еди. Оставих я да

мъкне цялата тежест на разговора.

– Както и да е – каза тя след малко. – Не съм се отказала от развода с Бил. Вчера се свързах с адвокат. Той вече подготвя документите.

– Ами хубаво – казах.

Тя ми се усмихна така, че настръхнах целият.

– Адвокатът каза, че няма да има проблеми. Много му харесаха снимките, на които Бил влиза и излиза от разни хотели с различни жени. Ще ни препоръчат да се разделим за една година, но ще мога да се срещам с когото си поискам.

Гърдите ѝ се притиснаха още по-плътено към мен. Сините очи станаха още по-умоляващи.

– Не искам да те изгубя точно сега, Шон. Аз... надявам се, че ще можем някак си да си върнем миналото.

Изгледах я.

Тя притисна показалец към устните ми, както се прави по любовни филми, и измърка:

– Не казвай нищо.

Разбира се, вече беше очевидно, че и без това не се каня да казвам нещо.

– Знам, че сега си объркан. Не те обвинявам. Ще имаме много време да оправим нещата по-късно. Просто се върни жив и здрав, става ли?

– Точно това възнамерявам – казах, което беше възможно най-неутралният отговор при дадените обстоятелства.

Тя се отдръпна и аз погледнах Катрина, която любопитно отвърна на погледа ми и се зачуди какво ли става тук. Свих рамене, после се приближих до нея. Тръгнахме с Джаклър и се качихме в един ван без прозорци, паркиран точно пред стълбите.

От киселото лице на Джаклър ясно се виждаше какво мисли за цялата работа. Всъщност мислите му най-вероятно не бяха много различни от моите. Катрина беше цивилен гражданин. Ако аз се отличавах с очебиен недостиг на оперативни умения, тя беше горе-долу обратното на оперативен работник. Започвахме сложна, рискована операция с двама аматьори, които неволно можеха да предизвикат огромна международна катастрофа с единствената държава, която САЩ не искаха да ядосват в този исторически момент.

Но пък нямаше друга възможност. То и така можеше да не стане, но друг начин просто нямаше. Залагахме на карта привързаността на Алекси към Виктор срещу чувствата му към Катрина и не знаехме резултата. Само се надявах, че в подобни ситуации жените могат да

оказват по-голямо влияние.

Джаклър постави миниатюрни микрофони под яките ни и направи няколко бързи проби, за да види дали работят. Работеха. Караше един от неговите агенти. Друг се возеше на седалката до него, буквално яхнал смъртоносна наглед пушка с рязана цев. Погледнах часовника си. Беше четири и половина сутринта местно време, точно по план.

Пътят ни отне трийсет и пет минути. Един радист, който седеше отзад при нас, през цялото време приемаше доклади от различни екипи, които вече се придвижваха по местата си. До началото на операцията имаше цял час, но никой не искаше да рискува да попадне в задръстване или да катастрофира по пътя. Тъй като на карта беше заложен собственият ми задник, силно одобрявах подобно отношение. Никога не съм харесвал компанията на задръстени педанти, но в подобни ситуации изведнъж ги виждаш по нов начин. Катрина седеше спокойно, докато аз трополях с пръсти и бомбардирах Джаклър с безбройни въпроси за предпазните мерки и резервните варианти в случай, че нещо се обърка. Той ме търпеше. Очевидно беше, че съм напрегнат и притеснен.

Двамата с Катрина слязохме от вана на една пресечка от станцията на метрото. Огледахме се и видяхме, че наоколо няма почти никой, ако не броим тълпата от просяци и нещастни наглед ветерани от войната – обичайната фауна по московските улици. Забързахме към входа на метростанцията и надолу по стълбите, докато намерихме статуята на фурията от ада, за да нарисуваме три черти на крака ѝ.

После затичахме обратно нагоре и към деветия етаж на хотела, от който се виждаше будката за вестници. Никой от нас не каза и дума. И двамата бяхме твърде потънали в собствените си мисли, за да си бъбрим, а нямаше нищо важно, за което да говорим в такъв момент.

Той излезе от метрото в 5:45 и небрежно се отправи към будката. Купи си списание, после застана на тротоара и го разгледа. Катрина спря да диша. Ако Алекси не тръгнеше към закусвалнята, това щеше да бъде последният път, когато го виждаше жив. Сложих ръка на рамото ѝ и го стиснах.

Най-сетне Алекси небрежно се отдалечи от будката и тръгна по тротоара, преди да завие наляво към кафенето. Двамата с Катрина напуснахме местата си до прозореца и хукнахме надолу към фойето.

Точно когато излизахме, една ниска и пълна жена, облечена като бездомна, си проби път покрай нас към топлото фойе. Докато се разминавахме, тя бързо прошепна:

– Отбой.

Бях като зашеметен. Бяхме толкова близо – но въпреки това нямаше място за колебание. Когато излязохме на тротоара, сграбчих Катрина за лакътя и прошепнах:

– Тази жена каза да се махаме.

Тя ме погледна за секунда с кафявите си очи. После се изтръгна от хватката ми и се затича по тротоара към закувалнята. Не го очаквах и не реагирах веднага в този критичен момент. Най-сетне се осъзнах и хукнах след нея, но тя влезе в закувалнята, преди да успее да я спра. Основният проблем на Катрина – беше твърде голям инат.

Когато влязох, тя седеше на масата и се целуваше с Алекси. Този път той беше поръчал по три от всичко, като вероятно предполагаше, че ще дойдем и двамата.

Алекси се откъсна от нея и се усмихна радостно.

– А, Шон, колко се радвам да те видя.

За съжаление няхаме време за любезности.

– Алекси – казах много тихо. – Дръж се естествено, но ме слушай внимателно. Проследили са те. Виктор е разбрал за теб. Знае от години.

Засмях се, сякаш току-що бях казал страхотен виц, после надигнах чашата си с кафе. Алекси направи същото, за да прикрие шока си.

– Вярно е, Алекси – прошепна Катрина. – Дойдохме да те измъкнем.

Той остави чашата си на масата и трябва да му се признае, че не изглеждаше впечатлен.

– Греших, Катрина. Виктор не може да знае за мен. Невъзможно.

– Няма грешка – увери го тя.

Подадох му една миниатюрна слушалка под масата, а после и касетофончето, за което беше закачена. Той се обърка за момент, после внимателно повдигна ръка и я пхна в лявото си ухо, където никой от клиентите в закувалнята не можеше да я види.

Докато слушаше внимателно съкратената версия на признанията на Мартин, изгледах Катрина с недоволство.

– Знаеш ли какво правиш? – прошепнах.

Тя се усмихна, все едно флиртувах с нея.

– Не ми се размеквай точно сега.

– Тези хора са професионалисти. Загазихме.

Тя се усмихна още по-широко.

– Няма да си тръгнем без него.

Извърнах глава и кихнах шумно и престорено няколко пъти, като използвах възможността да се огледам. По масите имаше петнайсетина

души, а още двайсетина чакаха на опашката. Беше невъзможно да определя кои бяха преследвачите. Имаше някъде петнайсет мъже в младежка или средна възраст и всеки от тях – или всичките – можеха да са агенти на СВР. Както и жените в закусвалнята, като стана въпрос.

А може би пък никой от тях не беше агент на СВР. Може би Джакълър просто е искал да прекрати операцията. И без това не изглеждаше особено въодушевен, така че можеше да бие отбой и да каже: „Ами направихме точно каквото искахте, но операцията беше изложена на риск, така че нямах друг избор.“

Изведнъж Катрина каза:

– Ще се напишкам. Трябва да отида до тоалетната.

Тя се протегна под масата и силно стисна ръката ми, после ме остави с Алекси. Не казах нищо, докато той не вдигна ръка, за да измъкне слушалката от ухото си.

– В това няма смисъл – прошепна.

– На мен ги говори – оплаках се.

– Къде отиде Катрина? – попита той.

– В тоалетната. Изчакай още десет секунди и върви при нея. Тя ще ти каже какъв е планът за бягство.

Той се поколеба, сякаш не беше сигурен какво да направи. Най-сетне се надигна и тръгна към тоалетната, като ме остави сам на масата. Отпих от кафето си и отново обмислих ситуацията. И преди се бях забърквал в кофти дела, но това беше несравнимо. Едва не ме убиха на три пъти; разбрах, че жената на мечтите ми е студенокръвна кучка, която манипулира всички около себе си; а когато се върнех, очевидно ме чакаше неприятен разговор с началниците ми, в който да се опитам да обясня защо съм убил шест души, измъчвал съм заподозрян и съм изнудвал Централното разузнавателно управление; при това бях надробил цялата каша заради един клиент, когото не можех да гледам.

Катрина се бавеше. Аз барабанях с пръсти по масата. Проследих няколко мъже и още толкова едри, дебели бабушки, които излязоха от тоалетната и се заклатиха навън. Небрежно огледах седем-осем по-млади мъже, които изглеждаха най-вероятните агенти на СВР. Опитах се да разбера дали ме наблюдават. Двама или трима отвърнаха на погледа ми и аз ги отписах. Професионалните агенти никога не те зяпат открито, нали така? Държат се, все едно дори не знаят, че си там. Това стесняваше кръга на заподозрените до около пет души, трима от които седяха на една маса, и аз се почудих дали тайните агенти се движат на глутници.

Пиех си кафето и ги зяпах. Единият се изнерви от погледа ми.

Започна да си играе със салфетката, а очите му разсеяно се стрелкаха наоколо. Освен това забелязах издупчина под лявата му мишница. Или имаше много неприятен тумор, или носеше желязо, както се казва.

Мина още една минута, преди да се отвори вратата на мъжката тоалетна. Алекси показа главата си навън и се огледа, след което излезе. Преди да успее да се върне на масата, станах и тръгнах срещу него. Хванах го за ръката и го дръпнах към изхода.

Всъщност почти успяхме. Вече бях отворил вратата, когато тримата скочиха от местата си и хукнаха към нас, като крещяха и вадеха пистолетите си. Рязко блъснах вратата и изскочих на улицата, за да спася поне собствения си задник. В такива ситуации наистина всеки трябва да се спасява поединично.

Най-добрият изход за бягство беше метрото и аз хукнах към спирката с цялата скорост, на която бях способен. Оставах ми по-малко от двайсет метра, когато трима мъже с пистолети изскочиха иззад ъгъла и ми препречиха пътя. Завъртях се надясно и се втурнах между колите на улицата, като се молах да успея да пресека.

Един черен седан полетя срещу мен и зачеркна тази възможност. Отхвърчах назад и няколко ръце грубо ме събориха на земята.

– Нямам оръжие, нямам оръжие! – извиках.

Не исках някой да направи нещо необмислено.

Две много едри горили застанаха над мен, хванаха и двете ми ръце и почти ме занесоха обратно в закусвалнята, където още четирима държаха предателя да не избяга. Пред входа мигновено спря черна камионетка и ние двамата бяхме наблъскани вътре с такава сила, че се приземихме по очи. Петима от горилите на СВР се качиха след нас и се заеха да слагат белезници на китките и глезените ни и да ни запушват устите.

Никой не каза нищо. Почувствахме как камионетката потегля и запазихме мълчание, докато ни караха бог знае къде. Не трябваше да става така. Трябваше да съм в друго превозно средство на път за летището, където ме чакаше голям удобен самолет, който щеше да ме откара обратно в добрите стари Съединени щати.

Камионетката спря чак след двайсет минути. Един от пазачите отвори вратата и изблъскаха двама ни навън. После ни повлякоха към някаква голяма многоетажна сграда, която, изглежда, нямаше много прозорци, а това не ми хареса. Сградите, които нямат много прозорци, обикновено ги наемат с определена цел.

Поведоха ни по едни стълби в дъното, които слизаха в мазето. Вътрешността на сградата издаваше, че е учреждение, като болница. Или, предвид обстоятелствата, като затвор. На дъното на стълбището завихме наляво и минахме по един коридор, преди да ни натъпчат в ярко осветена стая.

Отпушиха ни устите, но никой от двама ни не проговори. И двамата бяхме зашеметени. Просто си стояхме с оковани ръце и крака, като гледахме белите стени и размишлявахме за съдбата си. Останахме така почти пет минути, преди зад нас да се отвори врата. Завъртях се и видях да влизат четирима наистина много едри горили, след които вървеше миниатюрният Виктор Юриченко.

Виктор започна без предисловие:

– Алекси, Алекси, такава трагедия, че се стигна до това. Наистина съжалявам, че се наложи.

Алекси не каза нищо, така че Виктор ме заобиколи и застана срещу него. Очите му се свиха в гневни цепки, после изляя нещо на руски, което не разбрах, но нямаше и нужда. Сигурно беше руската дума за „мамка му“ или „по дяволите“, а аз започнах да се смея.

Опитах се да спра, но кикотът излизаше сам. Виктор застана пред мен и ме удари с всичка сила. Всъщност не беше чак толкова силно, така че започнах да се смея още повече, отчасти защото цялата история беше адски комична, а отчасти защото бях адски изнервен и трябваше или да се смея, или да припадна.

Виктор извика нещо на руски на своите горили и двама от тях догърчаха и сгънаха партньора ми на две. После единият от тях свали перуката му, а другият започна да дърпа еластичната гумена маска, която имитираше кожа, от лицето му. Тя се накъса на парчета и след трийсетина секунди бяха махнали повечето от нея. С тези модерни холивудски маски човек направо не може да се познае.

Не знаех нищо за човека под маската, освен че беше федерален

затворник, избран за тази работа, защото беше висок и тежеше колкото Алекси. Беше в строго охраняван затвор за три въоръжени обира и от ЦРУ му бяха предложили сделка. Той излежаваше доживотна присъда като рецидивист, а ако приемеше тази работа и се справеше с нея, президентът на САЩ щеше лично да го помилва.

Точно в този момент изглеждаше напълно объркан, защото не се предполагаше ролята му в операцията да завърши така. ЦРУ го беше разположило в тоалетната със съвсем различна цел. Истинският Алекси трябваше да отиде при Катрина в една от кабинките в дамската тоалетна и двамата трябваше да се предрешат като шишкови бабушки и да излязат заедно. Идеята беше моя, разбира се. Беше ми свършила работа в супермаркета, нали така? А аз трябваше да тръгна веднага след тях.

Но този план не предполагаше, че вътре в закусвалнята ще има цяла тълпа агенти на СВР. Планираният край беше затворникът, предрешен като Алекси, да излезе от мъжката тоалетна няколко минути след като Катрина, Алекси и аз избягаме. После бързо щеше да се отправи към метрото, да слезе след няколко спирки, да се скрие в някоя тоалетна, да си свали маската и да отиде до предварително уговорено място, откъдето ЦРУ щяха да го върнат на свобода в Съединените щати.

Но всички знаем поговорката за внимателно обмислените планове, нали? В мига, в който разбрах, че в закусвалнята има агенти на СВР, осъзнах, че е време за резервния план. А това беше проблем, защото резервен план всъщност нямаше. След като Алекси и Катрина бяха в тоалетната, агентите на СВР можеха да наблюдават само мен. Когато видях Алекси и Катрина да излизат предрешени, трябваше да им спечеля поне две-три минути, за да стигнат до колите на ЦРУ на три пресечки оттам и да избягат. Ако бях тръгнал след тях, щях да проваля всичко.

Чувствах се доста горд от саможертвата, която бях направил, за да им дам възможност да започнат нов живот. В това имаше известно благородство, нали така? Все едно бях излязъл от роман на Дикенс.

Но докато гледах разяреното лице на Виктор Юриченко, се сетих и за друг момент от роман на Дикенс: този, в който се казва, че след добрите времена винаги следват лоши. В моя случай лошите определено се задаваха.

– Кой си ти? – изръмжа Юриченко на затворника.

– Пусни го – казах. – Той е никой. Федерален затворник, когото наехме за тази работа. Нямаше представа за целта на операцията или дори за собствената си роля в нея. Обещах му свободата, ако се скрие в онази тоалетна и излезе две минути след като почукат на вратата.

Виктор ме гледаше вторачено. Спомняте ли си как ви казах, че приличаше на кльощав Дядо Коледа със ситните бръчици от смях покрай очите и устата? Време е да поправим тази грешка. Сега изглеждаше като ядосан дядка с гигантски, много болезнени хемороиди.

– Обикновен затворник значи?

– Да.

Той погледна една от горилите си и преди да кажа нещо, се чу изстрел и бедният човечец падна на пода, а предната част на главата му се разплеска по отсрещната стена.

– Копеле! – изкрещях.

После изведнъж почувствах разкъсваща болка в тила си и се стова-рих на пода. Усетих безсилие, но се завъртях по гръб и погледнах нагоре. Една от горилите ме вдигна от пода като пухена възглавница. Държеше ме здраво, а някакъв друг агент приближи към нас. Този изглеждаше така, сякаш Създателят не е бил съвсем сигурен къде да му сложи крайниците – имаше къси слабовати крака и огромни като пънове ръце, които висяха от масивни рамене. Опитах се да стегна мускули, за да предпазя по-важните си органи, но това не му направи впечатление. Юмруците му бяха като кубчета от бетон. Започна да ме блъска в стомаха, а аз усещах размазващата сила на всеки удар чак в краката си. Това продължи около трийсет секунди, което може и да не ви се струва много дълго, но когато ви използват като боксова круша, си е цяла вечност.

После Виктор изляя нещо и той се дръпна. Към този момент вече почти не ми пукаше. След още няколко удара, така или иначе, щях да се задуша.

Скимтах и се опитвах да си поема въздух, когато Виктор ме хвана за брадичката и повдигна лицето ми към своето.

– Те не обичат да ги обиждаш – каза много спокойно. – Препоръчвам ти да не го правиш отново.

Измърморих нещо, но не се разбра какво, защото буквално си бях загубил ума от ударите. Бях повърнал и от устата ми течаха лиги. Едва успях да си поемам въздух.

– Феликс удря доста силничко, нали? – каза Виктор.

Мисля, че кимнах, а той попита:

– Къде е Алекси?

– Тръгна си – изохках.

– Лъжеш. Никъде не е отишъл. На всичките ни гранични пунктове и летища имат неговата снимка. Заповядано им е да го спрат. Как се опитвахте да го измъкнете?

Замълчах, така че Виктор каза още няколко думи на горилите си и пак се почна историята с боксовата круша, но този път Виктор явно беше заповядал на Феликс да не удря толкова силно, защото не чувствах юмруците му чак в стъпалата си. Само до коленете.

Както и да е, вече бяха минали поне четирийсет минути, откакто Алекси и Катрина бяха излезли от закувалнята, така че нямаше сериозна причина да продължавам да търпя този бой.

– Добре де, добре – измърморих най-сетне.

Феликс отстъпи и самодоволното лице на Виктор отново се показа пред очите ми.

– Къде е?

– Тъъ, в самолета на държавния секретар.

Той излая нещо на една от горилите, която незабавно изхвърча от стаята. През следващите две минути никой не пророни дума. Да се каже, че въздухът беше сгъстен от напрежение, значеше нищо да не се каже. Все поглеждах към бедния човечец, от чийто мозък бавно се образуваше локва.

Най-сетне Виктор се загледа в мен.

– Ти се жертва заради Алекси и момичето, да?

Нямаше нужда да му отговарям.

Той се изсмя и се заклати на пети.

– Много, много глупаво, Дръмънд. Ако Алекси избяга, никога няма да ти простя.

Лицето му се приближи съвсем близо до моето.

– Разбираш ме, нали? Няма да те убия, но ще ти се иска да го направя. Всяка нощ ще се молиш да умреш. Ти ще се превърнеш в моето утешение.

Вратата изведнъж се отвори със замах и горилата влетя обратно. Каза нещо на руски, като говореше като картечница, а Виктор го загледа втренчено. Сега вече я загзах.

Почти потреперих, докато гледах изражението му – смесица от горчивина, обида и ярост, които извираха направо от душата му. Можех и сам да позная какви са новините. Държавният секретар беше отменил срещата си с министъра на външните работи и беше излетял в 6:20. Алекси и Катрина го бяха придружили, разбира се. Страхотно за тях. Отвратително за мен.

– Свърши се – рекох. – Ще трябва да се примириш.

Отначало не каза нищо, вероятно защото се давеше в собствената си жлъч. Съмнявах се, че някога през живота си е губил, на шах или в

разузнаването. Умението да губиш елегантно се придобива. Пораженията се трупат, докато най-сетне се освободиш от гнева, който ги съпътства. Виктор очевидно не си беше изградил такъв имунитет. Някак си осъзнах, че ако не го накарам да мисли за нещо друго, той можеше да издаде нова заповед и да накара Феликс да ми изкара носа през тила.

– Ако е бил предател, какво ти пука? – попитах. – Вече няма какво да ни каже, нали?

Горилата, която ме държеше, стегна хватката си, а Феликс пристъпи към мен. Вместо това Виктор рязко вдигна глава.

– Ти нищо не разбираш, нали? Алекси ми беше като син. Пазех го като съкровище. Отглеждах го. Взех го да живее при мен, когато все още беше сополанко с баща свиневъд. Аз...

Той млъкна, задушен от чувствата си, и аз осъзнах, че той наистина е гледал на Алекси като на собствен син. Може би блуден син, но нали родителите винаги обичат децата си независимо от техните недостатъци?

И все пак нещо не се връзваше. Някъде в мозайката липсваше едно парче и аз не знаех какво е.

– Ти си знаел, че е предател – казах. – Знаел си от дванайсет години. Защо не го спря?

Той ме изгледа с чиста омраза.

– Защото ни беше полезен, идиот такъв.

Бях напълно объркан.

– Полезен? Нищо не разбирам.

– Естествено, че не разбираш. Какво докладваше Алекси на твоите хора?

– За някаква тайна организация, която според него подкопавала Русия и причинявала войни и революции.

– Тайна организация?

– Каза, че е помогнала за падането на комунизма и избирането на Елцин за президент. Както и за повторното му избиране. Причинила е войните в Чечня, Грузия и Азербайджан.

Той започна да се смее още преди да свърша.

– И вие сте вярвали на тези глупости?

– Ами... – заекнах.

– Разбира се, че не сте – отсеке той. – Вашите хора със сигурност са го разбрали. Горкичкият Алекси – толкова умен и привлекателен, а в главата му нещо не е наред. Нали така?

Кимнах, защото наистина бяхме направили това заключение.

Тогава той започна да се смее съвсем искрено.

– Алекси разправя тези дивотии на твоите хора от дванайсет години и колкото повече ги усложняваше, толкова по-налудничаво изглеждаше.

– Но ти също си му повярвал, нали? Помагал си на Алекси да издирва тази организация. Проникнал си сред хората на Елцин и си пратил Алекси да търси заговорниците. Осигурявал си му средства и си бил лично замесен.

Той изглеждаше напълно изумен.

– Алекси ли ти каза това?

– Да.

Изненадата се смени с любопитство.

– А каза ли ти дали ги е открил?

– Не. Но ти го знаеш, нали ти е докладвал. Бил си наясно с всеки етап от разследването.

– Наистина ли?

– Алекси дори ми разказа как веднъж лично си издирвал оръжията, откраднати от влаковите композиции.

– А, да, онзи път – каза той, като се пляскаше по крака, сякаш си припомняше доброто старо време. – Когато Алекси си помисли, че ги е хванал. Оставаха му броени минути, но все пак направи една грешка.

Аз клатех глава, напълно объркан.

– Какво говориш? Каква грешка?

– Той винаги се държеше като добрия син и искаше новият му баща да знае какво е направил. Толкова искаше да се гордее с него, че хукна към мен на горния етаж, за да ме извика в контролния център. За нещастие тъкмо се канеше да разруши най-важното дело на живота ми и аз, разбира се, трябваше да го спра. Така че саботирах операцията му.

– Искаш да кажеш, че...

– Разбира се, идиот такъв. Тази тайна организация, както я наричаш, са моите собствени хора.

– Но...

– Но нищо – озъби се той, защото очевидно знаеше какво ще го попитам. – А сега аз искам да ти задам един въпрос.

Кимнах.

– Знаеше ли, че аз издигнах Ким Ир Сен на власт? Заминах за Северна Корея с него, когато свърши Втората световна. Елиминирах враговете му и го снабдих с оръжия, за да изгради освободителна армия. Дори убедих Мао да изпрати китайски войски и да го спаси, когато вашите военни го прогониха от Южна Корея. Знаеш ли, че именно аз

вербувах Фидел Кастро? Срегнахме се в Мексико, когато той беше само един млад бандит с огромно самочувствие. Дадох му оръжие и му казах как да прогони Батиста от острова. Хо Ши Мин също е мое творение. Накарах да избият съперниците му и му помогнах да се издигне начело на движението на националистите. Съдействах му да изгони французите от Виетнам и направлявах всеки ход от нашата подкрепа във войната му срещу вашата армия.

Той млъкна, за да ми даде възможност да осмисля чутото. Бях се досетил за това-онова от разни материали на разузнаването, но беше съвсем друго да го чуя как се хвали. Не се случва често да слушаш човек, който лично е променил хода на световната история. Беше смразяващо.

– А имаше и други водачи в други държави. Конго, Етиопия, Източна Европа. Знаех как да направлявам революциите и войните, как да издигам подходящите хора чак до върха. Аз бях Кукловодът. Сталин ми измисли този прякор. Хрушчов също ме наричаше така. Брежнев ме смяташе за Бог. Андропов също.

– Сигурно си имал доста работа – казах, като се чудех защо ми разказва всичко това.

Той ме изгледа саркастично.

– Един ден се събудих и осъзнах нещо твърде шокиращо, Дръмънд. Работех за идиоти. Аз построих империя за тях, а те разрушаваха собствената ми родина. До един бяха глупави, продажни хора. Сталин почти закопа Русия. Сключи онази идиотска сделка с Хитлер и едва не ни избие всичките. После дойде Хрушчов, който се пазареше толкова тромаво с вашия Кенеди, че едва не ни докара до ядрена война. А Брежнев беше най-обикновен крадец. Дори не беше интелигентен крадец. Отивахме от лошо към по-лошо. Знаеш ли какво е чувството да служиш на система, която издига такива боклуци за водачи?

– Не – признах си, напълно искрено.

Той се замисли върху отговора ми, сякаш беше по детски наивен. Въздъхна.

– Помагах им да унищожат Русия. Вие, американците, бяхте на прав път. Управлявахте империята си като елитен клуб за джентълмени. Приемахте в него само богатите и талантливите – Япония, Западна Европа, Тайван, Канада. А ние вземахме само безполезни пиявици. Източна Европа, Виетнам, Северна Корея, Куба, Йемен, Етиопия – какво е общото между тези места? Навсякъде цари хаос и беднотия, ето какво. Те бяха бедни сирачета, които изцеждаха силите и богатството ни. Не

получавахме нищо в замяна. Нищичко. А собственият ни народ обедняваше все повече. А не трябва да бъде така, нали?

Свих рамене. Никога не съм работил по издигането на империи, така че откъде можех да знам, по дяволите?

– Трябваше да се спре – каза той, като прекоси стаята и размаха ръце. – Но по какъв начин? Кой притежаваше нужните умения за това? Ами аз самият, както осъзнах един ден. Горкият Горбачов, той така и не разбра какво става. Всичко, което започваше, се проваляше. Поляците тръгнаха да стачкуват, насъсквани от онзи мустакат идиот Лех Валенса, а по някаква необяснима причина нашето разузнаване не можеше да ги спре. Странна работа, нали? С цялата си мощ не можахме да спрем някакъв си бунт. После великата ни Червена армия изведнъж започна да губи войната в Афганистан. Помисли си за това, Дръмънд. Наистина ли вярваш, че руската армия е била толкова неспособна да се справи с едно племе бунтовници от Четвъртия свят? Или че не сме били в състояние да смажем Валенса и хората му? Виктор се засмя. – Изглеждахме некомпетентни само защото някои особено патриотични генерали и управници нарочно се преструваха, че е така. Целта беше да започне разпадането на империята, да загубим войната, да осигурим на Русия собствен Виетнам. После започнаха проблемите в Грузия, в Чечня, а после този Елцин се появи от нищото и заплаши властта на Горбачов.

– Ти си бил зад всичко това? – попитах, зашеметен от мащабите на заговора, който очевидно беше още по-невероятен, отколкото си представяше Алекси.

– Разбира се. Е, имаше и други, естествено... Всъщност много други. Патриоти, които осъзнаха, че трябва да премахнем старата система, да унищожим стария строй, за да започнем да строим отново.

– Но защо не си казал на Алекси? Той ти е бил като син, нали?

Старецът сведе очи за момент, сякаш се притесняваше от следващото си признание.

– Та как можеше Алекси да прегърне нашето дело? Той не беше виждал грешките на идиотите марксисти, не беше изпитвал на гърба си тяхното невежество. По онова време беше твърде наивен, за да разбере. О, в крайна сметка щях да му кажа.

Виктор спря и, изглежда, се замисли дали е направил верния избор. После нерешителността му се изпари.

– Но Алекси имаше жизненоважна функция.

– И каква беше тя?

– Когато за пръв път дойде да сподели съмненията си, осъзнах

нещо много важно. В началото всичко беше толкова несигурно. Можеше да бъде спряно толкова лесно – както отвътре, така и от Запада. Бяхме толкова уязвими, че тайната беше единствената ни защита.

– Е, и?

– Все още ли не разбираш, Дръмънд? – сопна се той, ядосан от факта, че не можех да достигна до очевидните според него заключения.

Както повечето безобразно интелигентни хора, и той се дразнеше от по-обикновените умове като моя.

– Алекси беше първият външен човек, който разбра за плана – продължи той. – С невероятния си интелект само той забеляза, че историята не следва естествения си ход. Всъщност аз бях много горд от него. Така че реших да го използвам, за да ни контролира. Щеше да поддържа формата ни. Разбира се, беше напълно безопасно, защото ми докладваше за всичко. Но ако Алекси не можеше да ни разкрие, значи никой нямаше да успее.

Изведнъж ме обзе страхопочитание към коварството на този човек. За него целият свят беше шахматна дъска, на която можеше да играе както поиска. Дори Алекси беше обикновена пионка, която можеше да мести от квадратче на квадратче.

– Толкова си безсърдечен – не се стърпях.

– Безсърдечен? – Той поклати глава. – Не, Дръмънд. Аз дадох на Алекси роля в историята. Онзи, който служи в невежество, не служиazole, нали така? Като знаехме, че имаме достоен противник, бяхме много по-внимателни. Ако не беше Алекси, можеше да проявим небрежност.

Виктор млъкна и ме погледна с любопитство.

– Каж ми нещо. Как разкри горкия Милт? Какво те отведе до него?

– Втория път, когато се опита да ни убиеш – признах.

– Аха. – Той кимна, като очевидно навърза сам останалата част от историята; наистина беше плашещо интелигентен. – И аз това си помислих. След опита в Москва се колебаех дали да опитвам отново. Но просто не можех да ви оставя да душите около Алекси – ти и онова момиче. Добре е да разбереш, Дръмънд, че когато наредиш фигурите на дъската, те трябва да се движат по правилата. Ти и момичето нарушавахте логиката. Ти се бъркаше в неща, които не ти влизаха в работата, а тя разви някакви чувства към Алекси. Какво можех да направя, освен да ви елиминирам?

Мислех си, че можеше да направи много други неща, но пък аз бях силно предубеден по този въпрос.

– И така – продължих, – ние засякохме датите на всички документи, които ЦРУ уж беше получило от вашия сейф. Когато открихме няколко, които само Мартин беше виждал, всичко си дойде на мястото.

– Много умно от ваша страна, Дръмънд. Жалко за Милт. Сигурно се чудиш как го вербувахме. Още когато беше в колежа и изучаваше руска култура, той ни посети тук с една група студенти. Беше през шейсетте, когато много млади американци бяха разочаровани от Виетнам, и Милт много шумно изказа отвращението си от вашето правителство. Почти не се наложи да го вербуваме. Съдбата ни играе странни номера, нали? Кой можеше да си представи, че съквартирантът му от колежа ще стане президент на САЩ?

Единствената полза от Милт, която виждах тогава, беше да напише няколко книги и статии, които да навредят на ЦРУ и вашата външна политика. Сключихме сделка. Аз щях да му осигуря информацията, а той щеше да стане прочут писател.

– Ами, както казваме в Америка, понякога падаш в купчина лайна и намираш златно ключе.

Той ме изгледа много лошо, а Феликс пристъпи крачка напред.

– Метафорично казано – добавих бързо. – Искам да кажа, че Мартин наистина е бил голям удар, нали?

– Голям удар? – повтори Виктор. – Милт беше страхливец. Отказа да направи каквото и да е, ако не го защитя. Така че се погрижих да получи застраховка. В деня, в който Морисън влезе в кабинета му, той разбра, че е намерил перфектната изкупителна жертва. Нали си спомняш, че онзи път ти намекнах как Морисън сам си е докарал това на главата. Беше толкова амбициозен и нагъл подмазвач, че все едно сам кандидатства за тази роля.

– И Милт стана безценен?

– Не можеш да си представиш – каза Виктор, като отново се засмя. – Горкият Елцин не можеше да повярва колко качествена информация му предоставях и какви неща можех да накарам да направи вашето правителство. Всеки път, когато му давах речите на американския президент, преди да се срещнат, направо си умираше от смях.

– Да, но ти си го издигнал на власт и си му го дължал и без това, нали?

– Трудно може да се каже, че дължах нещо на Елцин, Дръмънд. Със сигурност не бих го избрал за тази работа, ако зависеше от мен. Беше достъпен и лесен за манипулиране и с това се изчерпваха положителните му качества. Не че имаше значение. Той беше временна фигура.

Никога не сме възнамерявали да построим нашата нова Русия около него.

– Нима?

– Разбира се, че не. Той така и не разбра за съществуването ни. Беше като погребален агент, когото издигнахме, за да топли мястото на водача, докато подготвим наш собствен човек да го замени. Елцин щеше да поеме вината за неизбежните стресения на тази рязка промяна, а после ние щяхме да предложим на народа спасител – трезв, отговорен човек, който щеше да обещае да поправи всичко.

Шокът от думите му ме блъсна като парен чук.

– Нима искаш да кажеш, че...

Той се усмихна.

– Вие, американците, сте толкова изумително тъпи, че е направо невероятно как сте станали толкова богати и могъщи. Откъде дойде новият ни президент? Той работеше за мен, в моя отдел на КГБ. Как иначе щеше да получи този пост?

Невярващо поклатих глава.

– Това няма да успее, Юриченко. Светът все някога ще разбере. Не можеш да го запазиш в тайна завинаги.

Той поглади брадичката си с ръка, точно както правеше Алекси. Беше направо страховито.

– Е, и? Вече сме стигнали твърде далеч, за да се откажем. Защо някой би искал да спираме? От какво да се страхуват? От нова империя? Ние изобщо не възнамеряваме да изградим такава. Цялата идея за империите е малко отживяла, не мислиш ли? Нали в крайна сметка всички империи рухват?

– Но това, което си направил в Грузия и другите републики? Светът няма да го позволи.

Той клатеше глава.

– Ние не пожелаваме нищо, което е на съседите ни, Дръмънд. Ние просто им казваме какво искаме и ги принуждаваме да ни го дадат. Ако се разбунтуват, като чеченците, грузинците и арменците, ги превръщаме в урок за останалите. Но защо са ни узбеките, таджиките или казахстанците? Ако ги вземем обратно в нашата държава, те пак ще започнат да смучат кръвта на руския народ. Просто искаме техния петрол и памук на цените, които ние им определим. Не виждаш ли колко по-удобно е така?

Въпросът беше риторичен, разбира се. Той адски добре знаеше какво мисля. Всъщност се смееше, като се радваше на изумлението,

изписано на лицето ми, и аз осъзнах, че това забавление беше единствената причина да ми обяснява всичко толкова подробно. Старецът садистично ми обясняваше, че е устроил най-голямата измама в световната история и аз не мога да направя абсолютно нищо по въпроса. Това беше малкият му танц на победата, начинът да ми каже: „Добре, вие ми откраднахте Алекси, но не се заблуждавайте, че сте постигнали кой знае какво, защото в общата схема на нещата, за която ти разказвам, той е горе-долу от такова значение, каквото има бенката на опашката на някой червей. Ти си се жертвал напразно, Дръмънд.“

Беше творческа жестокост от най-висша проба. И самият факт, че ми разказваше всичко това, беше и коварен начин да ме осведоми, че възнамерява да ме зарови в най-тъмния и дълбок ъгъл на Русия и никога да не ми позволи дори да зърна свободата.

Изведнъж се обърна към горилите си и изляя нещо на руски. После отново ме погледна и се усмихна с милата си старческа усмивка.

– Е, Дръмънд, не вярвам да се срещнем отново.

– Не бъди толкова сигурен – изръмжах и той ме изгледа любопитно.

После се извърна, излезе и ме остави да размишлявам върху бъдещето си, което никак, ама никак не изглеждаше розово.

Човек би си помислил, че към дваисети април във въздуха ще има топъл полъх. Нали април е на няколко седмици разстояние от пролетта в края на краищата – ледовете трябваше да се топят, дърветата да напълват и може би дори няколко диви цветя трябваше да проявят куража да подадат главички от земята. Е, в Сибир не беше така.

Опитвах се да стопля ръцете си, като духах върху тях, когато забелязах Игор да тръгва към мен. Бързо вдигнах лопатата си и уморено започнах да блъскам по замръзналата земя. Игор не ме обичаше и аз не исках да влошавам отношенията ни допълнително. Удряше ме по веднъж-два пъти на ден, колкото да поддържа форма, а ако му давах специален повод, ме пребиваше до безсъзнание. Дори не знам дали Игор беше истинското му име. Просто беше толкова отблъскващо грозен, че нямаше как иначе да се казва.

Останалите затворници се държаха на разстояние – предполагам, защото усещаха, че съм по-специален случай и не искаха тази специалност да се предаде и на тях. Не ги обвинявах. Не говорех техния език, така че нямаше какво да си кажем, пък и няхахме нищо общо, защото те бяха предимно крадци, убийци и мафиотски боклуци, докато аз бях член на Американската адвокатска колегия, който сериозно беше надценил възможностите си. Но имаше и нещо повече. Пазачите бяха получили инструкции за специално отношение към мен – трябваше да ме бият редовно, но не прекалено сурово, защото трябваше да остана жив. Трябваше да доживея до дълбока старост в този замръзнал ад, като не можех да се надявам на нищо друго освен на още бой и постоянна болка – докато полудееш съвсем или прибегнеш до самоубийство.

Мислех си, че декември в Сибир е болезнено мразовит, но към януари осъзнах, че не съм знаел какво представлява истинският студ. А февруари стана още по-зле. Пикнята ми замръзваше още във въздуха. Не се шегувам. Жълтите висулки се трошаха на миниатюрни кристалчета, шом достигнеха до вечно замръзналата земя.

Никога не съм бил голям почитател на руската кухня, но направо няма да повярвате колко различни неща могат да се сготвят със зеле. Имаше борш със зеле, зелева яхния и зелева салата, както и обикновено сурово зеле. Суровите рибешки глави бяха специалитет, но ги хвърляха в чиниите ни само в петък. Опитвах се да си спечеля приятели, като

раздавах моите, но по някаква странна причина тази тактика не даде резултат.

Както и да е, Игор продължи да приближава към мен, така че започнах да дълбая замръзналата земя още по-яростно. Молех се под носа си да си е набелязал някой друг. Това е най-кофтито в сибирската каторга. След време ставаш адски неприятен егоист. В такива места всеки се грижи само за себе си.

Всяка сутрин пазачите минаваха през спалните помещения и извличаха навън трупове на бедните копелета, които бяха умрели от различни болести, недохранване или измръзване. А тъй като беше затвор, всяка седмица имаше и по няколко убийства. На всеки от нас беше раздадено по едно-единствено протрито вълнено одеяло, използвано от поколения други затворници. Номерът беше да се опиташ да събереш две-три такива, така че пластове вълна да те предпазват от студа. Спалните помещения не се отопляваха и сутрин се събуждахме покрити с лед и толкова схванати, че само с цената на неимоверни усилия успяхме да изпълим от леглата. Одеялото ми обикновено беше изчезнало, тъй че трябваше да прекосявам спалното, да намирам виновника и да се бия с него, за да си го взема, защото в противен случай нямаше да издържа дълго. Спасяваше ме единствено военното ми обучение. След като пребих четирима-петима от най-едрите копелета в затвора, никой не припарваше до одеялото ми.

Игор изведнъж се озова зад мен и аз се стегнах в очакване на неизбежната атака. Какво щеше да бъде този път? Удар с приклад в бъбреците или ритник в задника, от който да отхвърча? Нищо не се случи. Бавно се завъртях и го погледнах. Той ме повика с пръст. Оставих лопатата и го последвах като послушно кученце, но по целия път кашлях и плюех – изглежда, бях понастинал.

Стигнахме до централата, една от двете сгради в Лагер 18, в които имаше печки на дърва. Кожата ми сякаш започна да гори, когато влязохме. Не бях доближавал нищо топло от месеци и внезапното усещане беше болезнено.

Трима-четирима старши надзиратели се бяха сгушили около печката в ъгъла и вдигнаха глави, когато влязох. Единият сбърчи нос и стана от стола си.

– Ти си Дръмънд, да?

– Да – отвърнах, изненадан да чуя английска реч.

Никой друг не говореше английски.

Той посочи една врата.

– Ще влезеш там да се изкъпеш.

Не го попитах защо – бях се научил веднага да изпълнявам всяка заповед. Като се има предвид моят характер, беше ми отнело малко повече време от обичайното; белезите по тялото ми го доказваха.

Почти припаднах под душа – първия ми душ от пет месеца насам. Имаше малко парче груб песьчлив сапун и трябваше доста търкане, докато се освободя от калта и мръсотията по тялото си. Всъщност дори се разкървах на няколко места, но на кого му пукаше?

Намъкнах се обратно в миризливите си парцаливи дрехи и след десет минути бях навън. Пазачите отново се бяха скупчили около печката. Същият надзирател се изправи, сложи ми белезници и ме отведе навън, където чакаше един малък камион с големи гуми. Качихме се отзад и потеглихме.

След около час камионът спря и ние слязохме на едно летище – същото, на което бях кацнал преди пет месеца. Наистина ли беше само преди пет месеца? Един голям военен самолет „Туполев“ чакаше на пистата с включени двигатели и пазачът ме поведе към него.

Излетяхме почти веднага и въпреки че полетът беше дълъг, не си спомням много от него, защото постоянно губех съзнание. Събуждах се през няколко минути, като кашлях и се давех, и постепенно осъзнах, че това не е настинка, а пневмония. Преди това не бях забелязал ледените вълни и треската, защото в лагера и без това винаги беше леденостудено и винаги треперех.

Кацнахме на някакво непознато военно летище и слязохме от самолета, за да се качим във военен автомобил. Нямах представа къде ме водеха, а и не попитах. В руските затвори и на това те учат. Не задавай въпроси, защото може да не ти хареса как ще ти отговорят.

Колата влезе в голям град, за който подозирах, че е Москва. Тук пролетта все пак беше оставила някакви следи. Поне по земята нямаше сняг. Не бях виждал гола земя от момента, в който бях тръгнал.

Спряхме пред една голяма сграда, приличаща на бивш дворец. Излязох от колата, но едва когато надзирателят ми нареди, защото, както споменах, вече бях напълно обучен за затворник. Влязохме в сградата и се качихме два етажа по-нагоре. Надзирателят вървеше пред мен и отвори една двойна врата, после ми махна да вляза.

Топлината тук отново взе да пари кожата ми. Около дълга маса бяха седнали четирима души. От едната страна беше Харолд Джонсън, старият ми другар от ЦРУ, и генерал Клапър, старият ми шеф. От

другата бяха Виктор Юриченко и един непознат възрастен мъж.

Когато влязох, Джонсън и Клапър вдигнаха погледи. Клапър се облещи, защото се бях променил малко от последния път, когато се видяхме. Като начало, бях поотслабнал. Всъщност доста бях отслабнал. Сигурно с петнайсет килограма, а аз поначало не съм много едър. Приличах на заблуден щъркел, който е забравил да отлети на юг за зимата и скъпо си е платил за тая грешка. Освен това главата ми беше обръсната до голо, както на всички затворници в Лагер 18. Пък и дерматолозите не препоръчват постоянно да стоиш на открито на минусови температури. Устните ми бяха напукани и по лицето ми имаше рани, а липсата на витамини в храната им пречеше да заздравеят. Най-сетне, постоянният бой означаваше, че винаги имах насинено око, подута устна или сцепена вежда.

– Господи, Шон! – изквича Клапър. – Какво са ти направили тия копелета?

Джонсън отправи поглед към Юриченко през масата.

– Виктор, това е неприемливо.

Юриченко най-сетне се извърна и също ме огледа, преди да отговори:

– Руските затвори са сурови, Харолд. Не аз съм ги направил такива.

Джонсън кимна, после се обърна и отново ме изгледа.

– Шон, двамата с шефа ти сме дошли, за да уговорим освобождаването ти. Въпросът е много деликатен. Обвинен си в три убийства и шпионаж. Това са сериозни престъпления.

Останах напълно неподвижен. Обвинението в шпионаж очевидно беше по-големият проблем. Бях помогнал да изведем Алекси от Русия – признавах се за виновен. Трите убийства малко ме объркаха, докато се сетя, че става дума за тримата наемни убийци, които бяха изпратили да ме очистят. Много хитро.

– Точно така, Шон – добави бързо Клапър. – Другият господин е руският еквивалент на върховен съдия. Той може да отнесе твоя случай до президента с молба за помилване или да реши, че няма достатъчно доказателства за процес.

Е, не беше ли интересно? Бях в затвора повече от пет месеца, а те тепърва се замисляха за евентуален процес. Останах безмълвен, защото осъзнавах, че не играя истинска роля в обсъждането и повечето доводи вече са изложени, а със сигурност не исках да влошавам шансовете си. Нямах да стоя тук, ако не бяха уредили нещо.

Юриченко ми се усмихваше като добрия Дядо Коледа, сякаш

искаше да стопли сърцето ми. Вместо това усетих мраз. Мечтаех си как го стискам за гърлото и го душа до смърт.

Джонсън не ми обърна внимание и отново се извърна към Виктор, като очевидно продължаваше разговора, прекъснат от влизането ми.

– Работата е там, Виктор, че нашият президент би сметнал прекратяването на този случай за много голяма услуга. Той ме помоли да подчертая колко полезно ще е това и за двете страни.

Юриченко клатеше леко глава, сякаш не беше съвсем сигурен как точно стоят нещата.

– Но, Харолд, вие не предлагате нищо в замяна. Моля те, прости ми егоизма, но трябва да видя някаква реална стойност в предложението ти. И двамата сме професионалисти. И двамата знаем как работи системата. Не мога да ти дам нещо за нищо.

– А имаш ли нещо предвид?

– Най-обикновена замяна. Искам си Алекси. Върнете ми го и ще си получите Дръмънд.

Джонсън изведнъж сведе очи към масата, сякаш това, което имаше да каже, беше много неприятно.

– Не можем да го направим. Дори не можем да преговаряме за това. Пък и имаме проблем.

– Какъв проблем?

– Преди да дойде тук, Дръмънд е направил няколко записа. Те уличават и двете страни, но са много по-неудобни и проблематични за вас. Ако тези касети излязат наяве, отношенията между нашите две страни ще бъдат трагично влошени. Всички проблеми, по които си сътрудничим – пактът за ограничаване на ракетите, отношенията на Русия и НАТО, – ще се задълбочат.

Виктор се облегна назад, очевидно изненадан.

– Записи. Какво има на тези записи?

– Цялата история – мрачно призна Джонсън с искрено неудоволствие.

Юриченко ме погледна. Очите му пробягаха от обувките ми до обръснатия ми череп. Не приличах на човек, който може да го надхитри. Изглежда, яростно мислеше как да се справи с проблема.

– И ти наистина мислиш, че тези записи представляват проблем? – попита той Джонсън.

Коего всъщност беше интелигентен начин да каже: „Виж, не ти вярвам. И по-добре да не блъфираш, защото в противен случай нашият Дръмънд ще си мисли, че е прекарал пет месеца на Ривиерата в

сравнение с това, което ще последва.“

– Господи, Виктор. В записите има подробни описания на опити за убийство, които си поръчал в собствената си страна, както и на убийството на американски офицер в Москва. На една от касетите Мартин си признава всичко. Посочва теб като свой наблюдаващ офицер. Признава, че идеята да се натопи Морисън е твоя. Знаеш ли какво ще стане, ако всичко това излезе наяве? Ако американският народ разбере, че в продължение на осем години си насочвал нашата външна политика по отношение на твоята страна, ще полудее. Президентът ме помоли да ти предам, че в такъв случай няма да има избор. Ще трябва да прекъсне всички контакти. И не преувеличава, Виктор. Нямах представа какви са онези консервативни копелета на Капитолия. Ще започнат безкрайни разследвания. Това е твоя работа, не наша. Била е твоята операция. Ти ни дължиш нещо, за да я запазим в тайна. Ето какво предлагаме.

Виктор изглеждаше така, сякаш някой току-що беше излял чаша ледена вода в яката му. Трябваше му известно време да се възстанови, после каза:

– Но така все още има проблем, Харолд. Дори ако пуснем Дръмънд, къде са гаранциите, че нещата няма да излязат наяве. Виж го. Представи си колко е ядосан. Ще разкаже всичко в момента, в който слезе от самолета.

Джонсън и Клапър като по команда завъртяха глави и ме погледнаха.

– Точно затова настоявахме Дръмънд да присъства на тази среща – каза Клапър. – Той ще трябва да се закълне да върне касетите и никога да не казва нито дума за това.

Веждите му се спуснаха над очите.

– Сигурен съм, че ще го направи. Нали, Шон?

Сега ще ви кажа за какво си мислех точно в този момент. През всичките пет месеца, които прекарах в Сибир, аз си знаех, че този миг ще дойде. Това беше единственото, което ми помогна да запазя разсъдъка си, да издържа постоянния бой, невероятната самота и ужасния студ. Тези касети бяха единствената ми надежда.

Бяха като бомба със закъснител. Щяха да навредят необратимо на американско-руските отношения. Американският народ не обича да го мамат като последен глупак. Наистина се ядосва от такива работи. Пък и, честно казано, след като знаех за плана на Юриченко, май беше най-добре всичко да излезе наяве. Но дали това си струваше остатъка от живота ми?

Подпрых глава на стената. Придадох си вид, че мисля. Клапър ме познаваше, затова се намеси:

– Дори не си го помисляй, Шон. Нямах друг избор. Ако откажеш, касетите, така или иначе, няма да видят бял свят. Повярвай ми.

В гласа му имаше някаква нотка, някакъв нюанс в интонацията, сякаш знаеше нещо, което аз не знаех. Добре, значи трябваше да поразсъждавам какво е. Но пък другото, за което си мислех, беше фактът, че и без касетите можех да направя голяма добрина, като разкажа на ЦРУ – или, ако не искаха да ме слушат, на американската преса – всичко за организацията на Виктор и неговите другари. Всъщност това беше по-голяма новина от обичайните шпионски скандали. Това беше новината, която щеше да сложи край на всички новини.

– Добре де – измърморих и Джонсън и Клапър облекчено се отпуснаха на столовете си.

Сякаш по някакъв невидим знак вратата зад мен се отвори и надзирателят ме издърпа от стаята, така че възрастните спокойно да обсъдят каквото там имаше още за обсъждане, преди да сключат сделката.

Отведоха ме обратно в автомобила, закараха ме в един местен затвор и ме настаниха в самостоятелна килия. Легнах, затворих очи и се опитах да поспя. Не можах обаче. Измъчван от кашлица и тревожни мисли, в три сутринта все още бях буден, когато двама пазачи и двама американци с тъмносиви костюми дойдоха да ме вземат. През целия път до летището гледах московските улици през прозорците на колата. Там обикаляха обичайните просяци и ветераните инвалиди – горките нещастници, които не осъзнаваха, че са само пешки на шахматната дъска и съдбата им е в ръцете на хора като Виктор Юриченко. Всъщност плачех, когато ме качиха на един американски самолет С-130 и излетяхме.

Прекарах една безрадостна седмица във военната болница в Ланшул, Германия, докато докторите провериха всеки квадратен сантиметър от тялото ми за инфекции и зарази, които можеше да съм прихванал в Лагер 18. Имах отравяне на кръвта, но те го оправиха за няколко дни. Натъпкаха в организма ми съдържанието на цели аптеки, за да се преборят с пневмонията. Освен това през цялата седмица бях на системи, за да възстановят витаминния ми баланс или броя на червените кръвни телца, или на сперматозоидите. Никой не ми казваше, така че откъде можех да знам, по дяволите?

По време на лечението двама от сърдитите агенти на ЦРУ постоянно идваха в стаята ми да ме разпитват. Разказах им всичко. Казах им за признанията на Виктор, за Милт Мартин и за живота в Лагер 18. Те записваха всяка дума и слушаха търпеливо, но няхах представа какво мислят по въпроса. Както повечето агенти на ЦРУ, които снемат показания, и тези бяха общителни като тухлена стена. Всеки път, когато ги питах какво е станало през последните пет месеца, те просто ме гледаха втренчено и казваха, че нямат разрешение да говорят за това.

След като ме изписаха от болницата, се наложи да взема граждански полет обратно до Щатите. Веднага щом се настаних, подкупих стюардесата да ми донесе шест допълнителни бутилчици скоч. Заслужавах малка награда. За съжаление тялото ми беше толкова разнебитено и изтощено, че припаднах след третата.

Събудих се с адско главоболие, а стюардесата ме дърпаше за ръката. В самолета не бяха останали други пътници – само аз и хората, които чистеха. Повлякох се по пътеката между седалките, видимо сломен от тягостно самосъжаление. Така ли трябваше да се отнасят с героя, който се завръщаше у дома?

Минах през митницата за рекордно кратко време и тъкмо когато напусках охраняваната зона, забелязах една дребна чернокожа жена с цивилни дрехи, която размахваше ръце и тичаше към мен. Ако не я познавах толкова добре, щях да се закълна, че се радва да ме види.

Тя застана пред мен и ме прегърна силно като майка, която иска да успокои детето си, преживяло тежка катастрофа. Останахме така почти четвърт минута и чувството беше страхотно.

После се отдръпна и сбърчи нос.

– На нищо не приличаш.

– Ами какво да ти кажа, Имелда – отвърнах. – Беше доста кофти.

Тя поклати глава и почти се усмихна.

– Хич не се опитвай да ми се оплакваш. Нямам време за слабаци.

– Но аз...

– Но ти нищо – каза, все още ухилена.

– Благодаря ти все пак. Наистина, Имелда. Дълга ти живота си.

Тя сви рамене, все едно не беше кой знае какво.

– Миналата седмица им дадох касетите. Генерал Клапър каза, че това било част от сделката.

– Така е – признах. – Направиха ли ти проблеми?

– Тия копелета не знаят как се пише „проблеми“. Известно време се опитваха да ме притесняват. Освен това тайно проникнаха в офиса и в моя апартамент да търсят касетите. Все едно щях да ги оставя на такова място. Ама ха.

Сложих ръка на нейната. Трябва да я познавате, за да разберете. Щом казваше, че са се опитвали да я притесняват, това означаваше, че са я заплашвали да ѝ изтръгнат ноктите и да избият роднините ѝ до девето коляно.

Знаех, че когато съм ѝ изпратил касетите, просто съм си направил възможно най-добрата застраховка „Живот“. След като не се бях появил цяла седмица, Имелда сигурно се бе свързала с точните хора и ги бе заплашила с разкрития. Точно тя знаеше как се прави. Трийсетгодишната кариера на сержант в армията е еквивалентът на докторска степен по причиняване на страдание.

Чак ми беше малко жал за ЦРУ. Те никога не се бяха сблъскали с хора като Имелда Пепърфийд. Под напрежение тя не реагира според очакванията. Да я притиснеш е горе-долу същото като да се боксираш с таралеж. В крайна сметка теб те боли много повече, отколкото нея.

Най-сетне казах:

– Имелда, не искам да изляза неблагодарник, но защо се забави толкова?

Тя сведе очи с явно смущение.

– Това беше част от сделката. Хората от ЦРУ казаха, че не можеш да се върнеш, докато не се приготвят.

Запомних това добре и я потупах по ръката.

– Не се притеснявай. Наистина. Изкарах си страховтно. Направо ругаех, когато ме извлякоха от онзи специален курорт, в който ме бяха настанили. Имах толкова приятели там. Вече ми липсват.

Както и да е, тя ме изведе на паркинга, където беше оставила черната си „Мазда Миата“. Никога не съм смятал, че кара толкова сладурска кола, но пък хората не са точно такива, каквито изглеждат, нали така? Подкарахме по „Дълес“ до изхода на „Тайсънс Корнър“, където тя слезе от магистралата, аз я попитах къде отива, а тя само сви рамене. После спряхме пред един от ресторантите от веригата „Мортънс“. Един симпатяга с глупава униформа ѝ взе колата и ѝ даде билетче.

Когато влязохме, Имелда промърмори нещо на управителя, докато аз се клатушках на входа, буквално замаян от аромата на печени пържолки, омари и ребърца от най-високо качество. Храната тук сигурно не беше толкова вкусна, колкото в Лагер 18, но все пак си помислих: „Както и да е, нека да дадем шанс и на това място.“

Беше донякъде странно, но двама типове с тъмни костюми стояха на входа на сепарето, в което ни настаниха. Озъбих им се на влизане. По някаква странна причина бях развил непоносимост към хора от разузнаването.

После дотича Катрина, прегърна ме и ме целуна право по устата. Отдръпна се и ето ти го Алекси, с протегнатата ръка.

– Господи, колко се радвам да ви видя – избърборих и наистина беше така.

Стиснахме си ръцете като стари приятели.

– Ти още се казваш Алекси, нали? – попитах.

– Не, сега съм Бил Клинтън.

– Бил Клинтън? Кой идиот ти измисли тоя псевдоним?

– Шегичка – засмя се той. – Развивам американско чувство за хумор.

– Кой ти преподава? ЦРУ?

Това не му се стори смешно. Може би и не беше. Може би и аз трябваше да поработя над собственото си чувство за хумор. След пет месеца в Сибир сигурно бях поизгубил форма.

Той продължи, много сериозно:

– За съжаление освен това ми казаха, че не мога да ти дам истинските имена. Довечера двамата с Катрина ще заминем за ново място и ще заживеем с нови самоличности. Всичко е уредено така, защото хората на Виктор ще се опитат да ни намерят. Мери казва, че никой не трябва да знае новите ни самоличности, дори ти.

Катрина завъртя очи.

– Трябваше да видиш какви глупости изгърпяхме, за да си уредим вечеря с теб. Какво им става на онези хора?

– Объркват се от концепцията за приятелство. Хич не я разбират, повярвай ми.

Горчивина ли беше това в гласа ми или какво?

– Държат се с нас като с малки деца – продължи Катрина. – От месеци живеем в служебни апартаменти на ЦРУ, докато снемат показанията на Алекси.

– Обзалагам се, че сте си изкарали страхотно.

– Да, бе, страхотно – каза тя и отметна един кичур от челото си, за да ме огледа от глава до пети. – Но очевидно сме били при по-добри условия от теб. Изглеждаш ужасно. Защо не излезе след нас от онази закувалня? Чакахме, докато Джаклър не се разбесня, че нямаме повече време.

За малко си помислих да ѝ подхвърля истината. „Ей, спомняш ли си, когато онази жена даде сигнал да прекратим операцията, а ти я разкара? Както разкара и мен, когато ти напомних? Ами, познай. Резултатът от това са последните пет месеца от живота ми.“

Нищо подобно не изрекох. Нямах и намерение. Честно казано, бях прекарал пет месеца в идиотска завист към Алекси. Знам, че звучи глупаво, но аз трябваше да съм с Катрина, защото тя вярваше на мъжа до себе си и беше готова да рискува живота си за него. Аз, от друга страна, бях влюбен в подла интригантка, която предпочете един пълен задник пред мен и все още имаше нахалството да се опитва да ме върне в играта, за да ме използва като примамка.

Така че ето какво казах:

– Ами на съседната маса имаше едно много симпатично момиче и тя... не, по-добре да не ви разказвам.

Катрина ме изгледа така, сякаш бях полудял. Усмихнах им се.

– Е, вие двамата ще се жените ли, или ще направите някоя друга глупост?

Алекси гордо се ухили.

– Предложих на Катрина преди два месеца.

– И тя ти отказа, нали? Каза, че е влюбена до уши в един елегантен, невероятно красив военен адвокат и никога не би се задоволила с нещо по-малко?

Алекси очевидно имаше още доста работа, докато започне да разбира американския сарказъм.

– Ами не, Шон, не каза това.

Катрина го хвана за ръката и ме стрелна с убийствен поглед.

– Той се шегува, Алекси. За бога, не копирай чувството му за

хумор.

– А, разбирам – каза той и се опита да се засмее вежливо.

– Определихте ли датата? – попитах.

– Трябва да изчакаме, докато се преместим и заживеем с новите самоличности.

– Ами, много се радвам за вас. Наистина.

Така си беше. В истинския живот няма хепиенд като в приказките и филмите. Освен това изпитвах известно мрачно задоволство, че съм бил като Купидон, който им е дал възможност да се обичат – просто досега не знаех през какви гадости се налага да мине един Купидон, за да свърже младите хора.

Когато сервитърът се появи, си поръчах пържола, ребърца и омар, с три-четири гарнитурни и четири десерта, и направо се освиних. ЦРУ плащаше тази вечеря. Исках дълго да я помнят.

Докато тъпчех храна в устата си, разказах на Алекси и Катрина всичко за Виктор и тайната му организация, а Алекси каза, че с ЦРУ вече са достигнали до същите изводи. Когато успял да избяга, те събрали две и две и всичко си отишло по местата. Опитах се да добавя някои подробности, за които не се бяха досетили, и той изглеждаше изненадан, но сигурно просто се преструваше. С неговия мозък най-вероятно се досещаше и за други неща, извършени от Виктор, за които дори аз не знаех.

Най-сетне каза:

– Чу ли какво стана с Милтън Мартин?

– Не, в моето спално в Лагер 18 нямаше сателитна чиния – отвърнах, като поднесох още едно парче пържола към устата си. – В съседното имаше, но там бяха настанени едни много неприятни типове, които не ни пускаха да гледаме.

– Седмица след като пристигнахме с Катрина, Мартин скочи от трийсетия етаж на една сграда в Манхатън.

– Скочи, а?

– На покрива имаше бележка, в която пишеше, че е нещастен и разочарован в професионален план. Разбира се, беше фалшива. Виктор се застраховаше. Мартин вече беше изпълнил целта си, да? Нямаше полза от него за Русия... беше време да се елиминира източникът на възможни неудобства.

– Ей, много съжалявам да го чуя – казах, като се чудех дали Юриченко и ЦРУ не бяха сключили някаква сделка, за да попречат на Мартин да се превърне в сензация. – Надявам се, че бетонът отдолу е бил от

най-твърдия.

Към единайсет вечерта и трите ми чинии бяха празни и бях приключил с десерта. Освен това щедро бях помогнал на Имелда и Катрина с техния десерт, а третата бутилка шампанско също беше празна. Бях пиан, прегръщах и целувах и двете и говорех всякакви глупости, а храната вреше в стомаха ми.

Един от агентите вежливо подаде глава в сепарето и ни напомни, че е време Алекси и Катрина да тръгват, за да не изпуснат късния си полет. Пак се прегърнахме и целунахме, защото знаехме, че повече няма да се видим.

Имелда ме откара обратно в апартаента ми. Някой очевидно беше платил наема, тока и телефона, защото всичко си работеше. Имелда, разбира се. Тя не пропуска нищо. Разбира се, на сутринта на бюрото ми щеше да има подробна сметка за точната сума, която ѝ дължа. С лихва, естествено, защото – както казах – тя не пропуска нищо.

Спах до десет, когато някой почука на вратата. Отворих по долниците на пижамата.

Беше Мери, със страхотната си усмивка.

– Добре дошъл, клечо.

– Тъъ... благодаря.

Тя влезе, без да пита. Изглеждаше по-добре от всякога – забелязах, че раздялата с Бил ѝ се отразяваше добре. Бузите ѝ бяха поруменили и пак беше облечена с къса пола и тясна блуза, която да показва какви страхотни гърди и крака си има по рождение. Очите ѝ пробягаха из апартаента ми, който беше толкова малък, че сигурно щеше да се побере в банята за прислугата в къщата на Хоумър.

– Хубаво местенце – каза.

– Глупости – отвърнах. – Миша дупка. Посещението ти лично ли е или професионално?

– По малко от двете – каза тя, облегна се на стената и ме изгледа с блестящите си сини очи. – Кофти ли беше там?

– Доста кофти. Да кажем само, че се съмнявам в Русия да има много рецидивисти. Шансовете да оцелееш при първия престой в затвора не са високи.

– Съжалявам – каза тя и наистина изглеждаше така, все едно съжалява. – Когато не се върна със самолета, направо се побърках. Нищо не можех да направя, Шон.

– Вината не е твоя. Не ти се сърдя.

– Опитяхме се да прекратим операцията.

– Знам.

Бяхме изчерпали тази тема, а освен това бях повече от сигурен, че е чела всичките ми доклади, така че знаеше точно какво е станало. Тя отиде до библиотеката и започна да разглежда книгите ми, за да не гледа към мен.

Звучеше изнервена, когато каза:

– Направо няма да повярваш.

– Ще се изненадаш на какви неща вярвам вече.

– Повишиха ме след края на операцията. Аз съм новият заместник на Джонсън.

Поклатих глава, но не от недоверие.

– Е, това е сериозна работа.

– Аз бях най-изненадана – каза тя с престорена искреност.

От чист кариеризъм беше предала собствения си съпруг и когато това не беше свършило работа, беше преживяла кризата най-безболезнено от всички. Имаше страхотни инстинкти и рефлексии. Защо да не я повишат?

– И как е съпругът ти? – попитах, защото все още трябваше да запълвам петте месеца с всички събития, станали извън замръзналата пушнина на Лагер 18.

– Добре е. Назначиха нов адвокат, след като ти напусна.

– Да, знам. Как се справи той?

– Ти му беше оставил подарък за рождения ден. Докарахме Еди Голдън в централата и му пуснахме касетата. Бяхме много директни. Казахме му, че вече не можем да подкрепим обвиненията в убийство и държавна измяна. Хич не беше доволен.

– Представям си – отвърнах, като се опитвах да преглътна недоволството си, че съм изпуснал точно тази среща.

В това дело имаше много несправедливости, но тази беше най-болезнена. Заслужавах да видя как Еди пребледнява, докато осъзнава какъв глупак ще излезе след всичките си интервюта за пресата по случая „Морисън“. Това е рискът да работиш в светлината на прожекторите като него. Когато се появиш на корицата на списание „Пийпъл“, хората имат определени очаквания.

– След това сключихме сделка – продължи Мери. – Позволиха на Бил да се уволни като генерал-майор в замяна на самопризнанията му в прелюбодеяние.

– Генерал-майор? Но той беше само кандидат за този чин. Дори не беше произведен.

Тя леко наклони глава.

– Ние много държахме на тази сделка, а Бил беше побеснял. Съгласихме се, че има право да е ядосан. Исакахме да му предложим една-две отстъпки.

Изведнъж ме обзе подозрение.

– И защо държахте толкова на сделката?

Тя откъсна поглед от библиотеката ми и се взря през прозореца, за да избегне обвинителния ми поглед.

– Защото трябваше да обясним всичко това, Шон. В крайна сметка пуснахме версията, че сме имали безупречен източник в Москва. Той изказал някои сериозни обвинения и ние сме му повярвали. Платили сме му много пари, за да ни предаде някои документи, които според нас са били истински. Но по-късно сме разбрали, че той е фалшификатор и документите са фалшиви. Не е имало предател.

– Шегуваш се! – извиках.

Тя продължи, все едно не бях казал нищо.

– Беше неудобно ЦРУ да признае, че го е прецакал обикновен крадец, но го преглътнахме. Все пак беше много по-добър вариант от истинската история.

– И защо да е по-добър?

Тя най-сетне се обърна и ме погледна.

– Защото в продължение на петдесет години ние и руснаците бяхме насочили десетки хиляди ядрени ракети едни към други. Защото сегашното положение може и да не е свършено, но в сравнение с миналото е сериозен напредък. Говорим за намаляване на ядрения арсенал наполовина. Те работят заедно с нас, за да сложим край на тероризма. Ако сме на една страна, има стотици начини да си сътрудним и да направим света по-безопасен. Създаваме ново партньорство. Не разбираш ли?

– Ами Виктор и неговият план? Това не те ли притеснява?

– Шон, изпускаш най-очевидните неща, въпреки че си толкова умен. Погледни го от практическата страна. Той свали комунистите. Въведе демокрацията. Мислиш ли, че с руснаците щяхме да разговаряме по този начин, ако старата система още беше на мястото си? Той направи света много по-безопасно и добро място. Няма да се оплакваме как точно го е направил. Това е минала история. Бъдещето е по-важно.

Изглеждах я твърдо и продължително. Тя отвърна на погледа ми. И бавно, неохотно, дори болезнено ми просветна. Не исках да го призная, но беше вярно. Ако го погледнеш от практична гледна точка, тя беше права. Мотивът и средствата му бяха жалки, но в общата схема на

нещата това нямаше значение.

Мери пак се обърна и взе една книга от полицата. Отвори я по средата и се престори, че гледа какво пише.

– Работата е там, Шон, че успяхме да те върнем и очакваме да спазваш своята част от уговорката. Всички са доволни, не преобръщай колата.

– Ами, все още има един проблем.

– Какъв?

– Петте месеца, през които ме оставихте да гния в руски затвор в Сибир. Имелда ви е казала да ме измъкнете оттам само седмица, след като изчезнах. Защо не го направихте?

Тя не откъсна поглед от книгата.

– А, това ли. Не обвинявай ЦРУ. Нито пък сержант Пепърфийлд. Повярвай ми, надявам се никога повече да си нямаме работа с тази жена.

Тя вдигна очи и най-сетне срещна моите.

– Сърди се на себе си. Ти не ни остави друг избор.

– Как така? – попитах искрено ядосан.

– Шон, трябваше да разчистим всичко. Преговорите с Голдън и Бил и излизането на официалната версия най-вече отнеха време. Преценихме шансовете си и твоя инат и решихме, че е най-добре да останеш там, докато се погрижим за всичко.

– Чак толкова хладнокръвно ли разсъждавахте?

Тя не ми обърна внимание.

– Трябваше да сме сигурни, че когато се върнеш, няма да се качиш на бял кон и да направиш сума поразии. Ако в този момент излезеш и свикаш една пресконференция, просто няма да се получи. Труповете са заровени, Алекси и Катрина са изчезнали и ние притежаваме единствените копия от касетите. Не се ядосвай, Шон, просто го приеми. Забрави за тази история.

Очевидно това беше истинската цел на посещениято ѝ. Шефовете ѝ я бяха изпратили, за да се увери, че ще съдействам. Все още я използваха, за да използват мен. Издържах още няколко секунди, като се преструвах на ударен, за да я залъжа. Интуицията ѝ по отношение на мен винаги е била безупречна. Тя затвори книгата, остави я обратно на полицата и най-сетне се обърна да ме погледне.

– Много си мислех за нас. Няма да стане, нали?

– Не, предполагам, че не – признах. – Но искам да те питам нещо.

– Какво?

– Защо изобщо се омъжи за това копеле? Защо ме заряза?

Според мен не очакваше този въпрос. За момент изглеждаше объркана. После вече не беше объркана, а само леко смутена.

– Шон, аз никога нямаше да се омъжа за теб. Съжалявам. Ние сме твърде... различни.

Тя ме потупа по бузата и си тръгна, като тихо затвори вратата зад гърба си. Аз останах вторачен в бравата. Истината е, че понякога представата ви за истината е възможно най-далеч от нея. Вземете Юриченко например. Ако го погледнете от определен ъгъл, той е чудовищно зъл човек. Но ако го погледнете съвсем малко по-отстрани, заслужава Нобелова награда за мир.

Винаги бях смятал загубата на Мери за най-трагичното събитие в живота си. Когато една жена е толкова красива, е адски трудно да я погледнеш от друг ъгъл. Просто не искаш да видиш недостатъците.

Остана ми да направя само още едно. Обадох се на няколко места, взех душ, облякох се и отидох с колата в офиса. После продължих през реката към Вашингтон, към масивната сграда на Еди. Взех асансьора до дванайсетия етаж и с облекчение видях, че там вече няма пазачи с узита. Бяха лишили Еди от номерата му. Много кофти – той живееше за тях.

Минах по същите коридори, по които бях минал преди няколко месеца. В кабинетите не работеше никой. Навсякъде бяха натрупани кашони, които явно чакаха да ги натоварят и откарат в някой секретен склад, където никой нямаше да ги види през следващите петдесет години. Цялото място приличаше на цирк, който затваря и се готви да замине за следващия град.

Шампионът седеше в заседателната зала, когато надникнах вътре.

– Добър ден, Дръмънд – каза той, като ме гледаше с любопитство и очевидно се чудеше защо бях предложил да се срещнем.

– Здравсти, Еди – ухилих се. – Малко тъпо се получи, а?

– Не по моя вина – незабавно отсече той. – Дадох ми не когото трябваше. Те се прецакаха, не аз.

– Това е едната гледна точка, наистина. Просто исках да се отбия и да ти дам нещо за спомен.

Подхвърлих бейзболната бухалка в краката му. Беше строшена на две.

Той продължи да ругае дори след като излязох.

Разбирате ли, в живота понякога печелиш, а понякога губиш и ако не се радваш, когато печелиш, ще се побъркаш. Така или иначе, дълбоко в себе си винаги съм бил оптимист. Има и много други жени освен

Мери, нали? Пък и в стомаха ми все още имаше от пържолата и омара, за които беше платило американското правителство. Освен това пак спях в собственото си легло и никой не ми крадеше одеялото.

А сега да ви питам: Имам ли право да очаквам повече?

КРАЙ

© 2003 Брайън Хейг
© 2005 Богдан Русев, превод от английски

Brian Haig
The Kingmaker, 2003

Сканиране разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Издателство Обсидиан, София, 2005
Редактор Здравка Славяново
Художник Николай Пекарев
Техн. редактор Людмил Томов
Коректор Здравка Славяново
Формат 84×108/32. Печатни коли 26
Печат и подвързия: „Балканпрес“, София
ISBN 954–769–042–6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10191>]